

Raftul
Denisei

AUTOAREA BESTSELLERULUI
SOȚIA DIN PARIS

Paula McLain
For
în jurul
soarelui
roman

HUMANITAS
fiction

PAULA MCLAIN
CIRCLING THE SUN
copyright © 2015 Paula McLain
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2016, pentru prezenta versiune românească

ISBN: 978-606-779-088-7 (epub)

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0372.743.382; 0723.684.194

Paula McLain

*Lebor
în jurul
soarelui*

Traducere din engleză de
IOANA VÎLCU

Cuprins

ZBOR ÎN JURUL SOARELUI

Prolog

Partea întâi

Partea a doua

Partea a treia

Epilog

Nota autoarei

Mulțumiri

O notă despre surse

*Pentru familia mea – cu dragoste
și mulțumiri eterne –
și pentru Letti Ann Christoffersen,
care a fost lady D. a mea*

„Am învățat să privesc, să am încredere în alte mâini decât ale mele. Și am învățat să cutreier. Am învățat ceea ce orice copil visător trebuie să știe – că nici un orizont nu e atât de îndepărtat încât să nu poți să treci peste sau dincolo de el. Pe toate acestea le-am învățat deodată. Dar cu majoritatea lucrurilor mi-a fost mai greu.“

Beryl Markham, *West with the Night*

„Trebuie să ne lăsăm amprenta asupra vieții cât încă mai putem.“

Karen Blixen

Prolog

4 septembrie 1936
Abingdon, Anglia

Avionul Vega Gull este albastru ca păunul, cu aripile argintii, mai falnic decât orice pasăre mi-a fost dat să văd și, într-un fel, îmi e merit mie. Se numește *Mesagerul* și a fost proiectat și construit cu mare grijă și măiestrie ca să facă ceea ce pare de-a dreptul imposibil – să traverseze cu viteză un ocean, dintr-o singură încercare, cinci mii opt sute de kilometri de unduiri negre și neant – și să mă poarte cu el.

Când urc la bord soarele deja a asfințit. Timp de câteva zile aerodromul a fost biciuit de furtuni, iar lumina care se întrezărește se tot împuținează și ea. Ploaia bate pe aripile avionului ca într-un timpan, iar vântul suflă oblic în rafale, și totuși mi se spune că e cea mai bună vreme de care pot avea parte luna asta. Sunt mai puțin îngrijorată de vreme decât de greutatea avionului. Vega Gull a fost dotat cu un compartiment special pentru a transporta mai mult combustibil. Au fost montate rezervoare sub aripi și în cabină, unde formează un perete care îngustează spațiul din jurul scaunului meu, iar robinetele lor se pot răsuci cu două degete în timpul zborului când trebuie închis unul și deschis altul. Am fost instruită să las un rezervor să se golească de tot și să-l închid înainte de a-l deschide pe următorul, ca să nu se formeze vreun dop de aer. S-ar putea ca motorul să moară pentru câteva secunde, dar va porni din nou. Va trebui să mă bazez pe asta. De asemenea, va trebui să mă bazez și pe multe alte lucruri.

Bălțile, ca niște lacuri mai mici, cu suprafața albă din cauza picăturilor de ploaie care le șfichiuiesc, se întind pe toată pista de decolare. Din față suflă un vânt aprig, constant, iar norii sunt joși, sumbri. Câțiva jurnaliști și prieteni au venit să mă vadă decolând, dar starea de spirit e fără-ndoială apăsătoare. Toți cei care cunosc implicațiile a ceea ce urmează să fac au încercat să mă convingă să nu mă aventurez. Nu azi. Nu anul acesta. Și pe vreme rea, și pe

vreme bună, recordul e același – dar acum am ajuns prea departe ca să mai dau înapoi. Îmi aranjez coșulețul cu mâncare, îmi bag sticla cu coniac în buzunarul de la șold al salopetei de zbor și mă strecor cu greu în carlingă, care mă strânge ca o piele. Jim Mollison, singurul pilot care a mai făcut această ispravă și a supraviețuit, mi-a împrumutat ceasul lui. Am o hartă marină pe care e trasat itinerarul meu peste Atlantic, de la Abingdon la New York, peste fiecare centimetru de apă rece ca gheața peste care o să zbor, dar nu și golul pe care-l presupune, sau singurătatea, sau frica. Totuși, acestea sunt cât se poate de reale și va trebui să zbor cu ele. Drept prin căderile și golurile de aer care îmi provoacă greață, căci e imposibil să stabilești un curs care să ocolească toate lucrurile de care ți-e teamă. Nu poți să fugi de nici o parte din tine și e mai bine că nu poți. Mă gândesc uneori că doar provocările ne călesc și ne schimbă – o pistă de un kilometru și jumătate și opt sute de litri de combustibil. Escadrile negre de nori făcându-și loc cu forța dinspre toate colțurile cerului și lumina scăzând cu fiecare minut care trece. Nu se poate să fac asta și să rămân neschimbată.

Mă așez pe poziție și mă aplec peste manșă, trecând cu un vâjâit pe lângă spectatorii cu aparate de fotografiat și apoi pe lângă marcaje înspre singurul steag roșu ce reprezintă punctul de unde nu mai există cale de-ntoarcere. Am o pistă de un kilometru și jumătate și nici un centimetru în plus. Evident, s-ar putea să nu se ridice de la sol. După toată planificarea, grija, munca și după ce mi-am luat inima în dinți, există această posibilitate copleșitoare ca avionul să rămână lipit de pământ, mai degrabă elefant decât fluture, iar eu să eșuez chiar înainte de a fi început. Dar nu înainte să dau, în această clipă, tot ce am mai bun în mine.

După vreo sută cincizeci de metri de pistă, coada i se ridică întrebătoare. Îl îndemn să se grăbească, simțind gravitația care ne trage în jos, greutatea lui imposibilă, ghicind mai degrabă decât văzând cum se apropie steagul roșu. Apoi direcția și profundorul s-au trezit într-un final la viață și i-au ridicat, clătinându-i, botul, iar el s-a desprins de la sol – drept ca o săgeată. În cele din urmă e un fluture. Ne înălțăm tot mai mult prin cerul sumbru și prin ploaie, peste pătratele verzi și gri de pământ din Swindon. În față se află Marea Irlandei – toată acea apă întunecoasă, care e gata să-mi înșface și să-mi oprească inima. Licărirea aceea murdară care e Cork. Negrul mătăhălos al Labradorului. Suspiniul neîncetat al motorului care face treaba pentru care a fost construit.

Botul avionului saltă, iar eu pilotez cu viteză prin rafale, croindu-mi drum prin vremea apăsătoare, care zgâlțâie avionul. Măinile mele știu instinctiv cum să se miște, și apoi mai este și acel lucru misterios și esențial – și anume cum mi-e dat și acum, și mereu mi-a fost dat, să-mi brodez numele pe cer cu elicea asta, cu aceste aripi de pânză lăcuită, treizeci și șase de ore în întuneric.

Provocarea s-a ivit pentru prima dată acum doi ani, la White Rhino, în barul zgomotos și cu lambriuri de cedru pe pereți din Nyeri. În farfurie aveam un turnedo presărat cu fulgi de piper, sulite de sparanghel alb, fiecare la fel de îngustă ca degetul meu mic, iar în pahare aveam cu toții vin roșu sec de Bordeaux. Apoi J.C. Carberry a lansat o provocare ca pe un ultim fel de mâncare. *Nimeni n-a reușit să facă un solo peste Atlantic din partea asta, dinspre Anglia spre America, nici bărbat, nici femeie. Ce zici, Beryl?*

Cu doi ani înainte, Mollison aproape reușise un astfel de salt peste apă și nimeni nu făcuse altceva decât să-și imagineze avionul care ar putea să străbată acea distanță, dar J.C. avea mai mulți bani decât ar fi putut vreodată să cheltuiască și pe deasupra intuiția unui Magellan sau a unui Peary. Și iată provocarea: oceanul nemărginit, mii de kilometri de aer rece, pur, o graniță clară și nici un avion. *Îndrăznești?*

Ochii lui J.C. erau ca niște agate. I-am privit sclipind și m-am gândit cum frumoasa lui soție, Maia, ar fi trebuit să fie de față, îmbrăcată în mătase albă și cu onduleuri perfecte, dar ea murise cu mulți ani în urmă, în timpul unei banale lecții de zbor, lângă Nairobi, într-o zi fără vânt sau vreme rea. A fost prima tragedie aeriană care a lovit aproape de noi, dar nu și ultima. Multe alte fantome dragi licăreau din trecut – pâlپări de lumină care se jucau de-a lungul buzei paharelor noastre de vin și ne reaminteau cât de nesăbuite fuseseră și cât de magnifice. Nu aveam nevoie să mi se aducă aminte. N-am uitat nici o clipă acele fantome – și, cumva, când am întâlnit privirea lui J.C., am simțit că sunt gata să mi le apropiu și mai mult. *Da*, am zis și apoi am mai spus o dată da.

În scurt timp ultimele raze de lumină se preling din marginea zdrențuită a cerului, iar apoi rămân doar ploaia și mirosul de combustibil. Zbor la șase sute de metri deasupra nivelului mării și așa o s-o țin aproape două zile. Nori denși au înghițit luna și stelele – întunericul e atât de adânc, încât nu-mi rămâne decât să mă încred în instrumentele de bord, clipind ca să-mi alung

oboseala și să pot citi cadranele slab luminate. Nu am radio, așa că zgomotul și forța motorului și vântul care suflă direct în botul avionului cu șaptezeci și cinci de kilometri pe oră mă liniștesc. Clipocitul și legănatul combustibilului în rezervoare sunt și ele liniștitoare, asta până când, la patru ore după ce am decolat, motorul începe dintr-odată să șovăie. Bolborosește și șuieră, apoi moare. Tăcere. Acul altimetrului începe să coboare cu o viteză înspăimântătoare. Pe mine mă face să intru într-un fel de transă, dar mâinile mele știu ce e de făcut chiar și când mintea îmi e amortită și nu funcționează. Trebuie doar să mă întind până la robinet și să schimb rezervorul. Motorul va porni din nou. Cu siguranță. Încerc să nu tremur și îmi forțez degetele să găsească mânerul argintiu. Când îl găsesc, se aude un clic menit să mă calmeze, dar motorul nu mișcă. Vega Gull continuă să piardă din altitudine, trei sute treizeci de metri, apoi două sute patruzeci. Tot mai jos. Norii din jurul meu se despart pentru scurt timp și zăresc o licărire înfricoșătoare de apă și spumă. Valurile se înalță, iar cerul impenetrabil mă apasă. Mai răsucesc o dată robinetul încercând să nu tremur sau să mă las cuprinsă de panică. M-am pregătit cât de bine am putut pentru orice situație, dar e oare cineva cu adevărat gata să înfrunte moartea? Era pregătită Maia când a văzut că pământul zboară s-o întâlnească? Dar Denys, în acea zi îngrozitoare deasupra orașului Voi?

Un fulger lovește aproape de aripa mea stângă, luminos ca o decorațiune de Crăciun, umplând aerul de electricitate – și dintr-odată am sentimentul că toate acestea s-au mai petrecut cândva, poate chiar de mai multe ori. Poate că am fost mereu aici, plonjând cu capul înainte spre mine însămi. Dedesubt valurile nemiloase se lovesc unele de altele, mă așteaptă, dar eu mă gândesc la Kenya. Valea mea a Marelui Rift – muntele Longonot și craterul zimțat al vulcanului Menengai. Lacul Nakuru cu flamingii cu carnea roz, lucitoare, falezele scunde și cele înalte, Kekopey și Molo, Njoro și peluza sclipitoare de la clubul Muthaiga. Într-acolo mi se pare că mă îndrept, deși știu că e imposibil – de parcă elicea taie anii, mă întoarce în timp, dar mă și trimite neîncetat înainte, eliberându-mă.

O, mă gândesc pe când plonjez prin întuneric, oarbă la orice altceva.
Cumva mă întorc acasă.

Partea întâi

1

Pe când Kenya nu era Kenya, când era veche de milioane de ani și totuși încă nouă, numele acesta îi aparținea doar celui mai mareț munte al nostru. Îl vedeai de la ferma noastră din Njoro, în Protectoratul Britanic al Africii de Est – niște creste ascuțite aflate la capătul unei câmpii aurii, întinse, cu piscuri acoperite de o gheață care nu se topea niciodată de tot. În spatele nostru pădurea Mau era albastră, înspicată cu ceață. În fața noastră valea Rongai începea să coboare și continua așa, învecinându-se într-o parte cu ciudatul și înaltul crater Menengai, pe care băștinașii îl numeau Muntele lui Dumnezeu, iar în cealaltă parte cu îndepărtatul lanț muntos Aberdare, niște dealuri rotunjite de un gri-albăstrui, care deveneau cenușii și roșietice la asfințit, înainte să se evapore în cerul nopții.

În 1904, când am ajuns acolo prima dată, ferma nu cuprindea decât șase sute de hectare de sălbăticie și trei colibe bătute de intemperii.

— Pentru asta? a întrebat mama, iar aerul din jurul ei vâjâia și pâlpâia de parcă ar fi fost viu. Pentru asta ai vândut totul?

— Clara, alți fermieri își încearcă norocul în locuri și mai rele, a zis tata.

— Tu nu ești fermier, Charles! i-a trântit-o mama înainte să izbucnească în plâns.

De fapt, el era antrenor de cai. Se pricepea la cursele cu obstacole, la vânătorile de vulpi, cunoștea cărările line și drumurile mărginite de tufișuri din Rutland. Dar văzuse fluturașii de hârtie care lăudau pământul imperial ieftin și i-a încolțit în minte un gând care nu i-a mai dat pace. Am părăsit Westfield House, unde mă născusem, și am călătorit unsprezece mii două sute de kilometri, pe lângă Tunis, Tripoli și Suez, pe valuri ca niște munți mari și gri care înghițeau cerul. Apoi am trecut prin portul Kilindini din Mombasa, care mirosea a mirodenii iuți și a pește pus la uscat, și ne-am urcat

în trenul șerpuitor cu destinația Nairobi, care avea ferestrele acoperite de praf roșu. Eu m-am holbat la tot, atât de încântată cum nu-mi aminteam să mai fi fost vreodată. Indiferent ce era locul acela, nu semăna cu nimic altceva, din nici o altă parte a lumii.

Ne-am obișnuit și am muncit să ne facem situația acceptabilă, luptându-ne cu sălbăticia în timp ce sălbăticia se lupta și ea din toate puterile. Pe pământul nostru nu erau granițe sau garduri vizibile, iar colibelor noastre le lipseau ușile. Maimuțe din genul Colobus, mătăsoase și dungate, intrau pe ferestrele acoperite cu pânză de sac. Nu se auzise de closete. Când voiai să-ți faci nevoile, ieșezi în noaptea populată de toate vietățile care voiau să te apuce de dos și-ți lăsai fundul să atârne deasupra unei gropi, fluierând ca să nu te apuce frica.

Lady și lord Delamere erau cei mai apropiați vecini albi ai noștri – până la ei trebuia să-ți croiești drum de-a lungul a unsprezece kilometri de sălbăcie. Aveau titlurile de baron și baroneasă, dar asta nu-i scutea de dormitul în colibele tipice din pământ, acoperite cu paie. Lady D. ținea un revolver încărcat sub pernă și a sfătuit-o și pe mama să facă la fel – dar ea n-a vrut. Nu voia să împuște nici șerpi, nici ceva pentru cină. Nu voia să care apă de la kilometri depărtare pentru un substitut de baie ca lumea și nu voia să trăiască luni întregi fără să aibă parte de companie. Nu exista societate. Nu avea cum să nu se murdărească pe mâini. Pur și simplu, viața era prea grea.

După doi ani mama a rezervat bilete pentru Anglia. Dickie, fratele meu mai mare, urma să o însoțească, din moment ce mereu fusese mai plăpând și nu ar mai fi rezistat prea mult în Africa. Când s-au urcat în trenul spre Nairobi, care circula de două ori pe săptămână, luând cuferele, batistele și pantofii de voiaj, eu încă nu împlinisem cinci ani. Pana albă de la pălăria mamei a tremurat când m-a pupat și mi-a spus să-mi țin capul sus. Știa că o să mă descurc, din moment ce eram o fată atât de mare și de puternică. Drept răsplată, avea să-mi trimită o cutie cu jeleuri de lemn-dulce și bomboane de pere, de la un magazin din Piccadilly, pe care nu trebuia să le împart cu nimeni.

Am privit cum trenul se îndepărta de-a lungul șinei negre și tot nu-mi venea să cred că ea pleca. Chiar și când ultimul vagon care se zgâlțâia a fost înghițit de dealurile galbene din depărtare și tata s-a întors spre mine, gata să pornească înspre fermă și munca lui, chiar și atunci am crezut că e o greșală, o neînțelegere cumplită, care se va clarifica dintr-un moment într-altul. Mama și Dickie vor coborî la stația următoare sau se vor întoarce de la Nairobi și

vor ajunge a doua zi. Când n-au apărut, eu tot am continuat să-i aștept, ascultând hurelul îndepărtat al trenului, cu ochii la orizont și cu inima strânsă.

Luni bune n-am avut nici o veste de la mama, nici măcar o telegramă scrisă-n grabă, dar apoi am primit dulciurile. Era o cutie grea și avea scris pe ea doar numele meu – *Beryl Clutterbuck* – cu scrisul înflorat al mamei. Chiar și scrisul ei de mână, acele litere familiare înclinate și ondulate, m-a făcut să izbucnesc pe loc în plâns. Am luat cutia în brațe și am fugit până într-un colț ferit, unde, tremurând, am mâncat atât de multe dulciuri acoperite cu zahăr, încât n-am mai putut și am vomitat într-o găleată din grajd.

Mai târziu, incapabilă să beau ceaiul pe care tata îl pregătise pentru mine, am cutezat în cele din urmă să rostesc ceea ce mă speria cel mai tare.

— Mama și Dickie nu se mai întorc, nu-i așa?

— Nu știi, mi-a răspuns tata cu privirea îndurerată.

— Poate ne așteaptă să mergem noi la ea.

A urmat o tăcere lungă, apoi el a spus că s-ar putea să fie așa.

— Acum asta e casa noastră, a zis. Încă nu sunt pregătit să renunț la ea. Tu ești?

Tatăl meu mă pune să fac o alegere, dar nu era una ușoară. Întrebarea lui nu era „Vrei să rămâi aici cu mine?”. Decizia aceea fusese luată cu câteva luni înainte. Ceea ce voia el să știe era dacă puteam să iubesc viața aceea așa cum o iubea el. Dacă puteam să-mi ofer inima acelui loc, chiar dacă ea nu se întorcea niciodată și urma să nu mai am nici o mamă în viitor, poate niciodată.

Cum aș fi putut să răspund la așa ceva? Dulapurile pe jumătate goale din jurul nostru îmi aduceau aminte de lucrurile care fuseseră acolo și nu mai erau – patru cești de ceai din porțelan, cu marginile pictate cu auriu, o pereche de cărți de joc, măgelele de chihlimbar care se loveau una de alta pe un colier care-i plăcuse foarte mult mamei. Absența ei era încă atât de răsunătoare și de puternică, încât mă durea și mă făcea să mă simt goală pe dinăuntru și pierdută. Nu știam cum să o uit pe mama, așa cum nici tata nu știa cum ar fi putut să mă aline. M-a ridicat la el în poală – aveam membrele lungi și eram puțin murdară, așa cum se pare că fusesem mereu – și am stat o vreme în tăcere. De la liziera pădurii s-au auzit ecourile țipetelor de alertă ale unui grup de damani. Unul dintre ogarii noștri și-a ridicat o ureche subțire și apoi și-a continuat somnul liniștit din fața focului. În cele din urmă tata a

oftat. M-a luat de subrațe, mi-a atins lacrimile pe jumătate uscate cu un sărut rapid și m-a ridicat în picioare.

2

Mwanzo înseamnă „începuturi“ în swahili. Dar uneori trebuie ca totul mai întâi să se sfârșească, să se prăbușească, și toate luminile să pâlpâie și să se stingă înainte să avem parte de un început ca la carte. Cam asta a însemnat pentru mine plecarea mamei, deși nu mi-am dat seama imediat. Multă vreme doar m-am simțit confuză, rănită și incredibil de supărată. Mai erau căsătoriți părinții mei? Mama ne iubea sau măcar îi era dor de noi? Cum a putut să nu mă ia cu ea? Nu eram pregătită să îi pun tatei aceste întrebări. Ca toți tații, nici al meu nu era prea duios și nu știam cum să-i împărtășesc asemenea sentimente intime și dureroase.

Apoi s-a petrecut ceva. În pădurea Mau de pe pământul nostru, dar și dincolo de ea, trăiau mai multe familii de kipsigi în niște colibe de vălătuci, împrejmuite de *boma-uri*¹ înalte și ascuțite. Cumva și-au dat seama ce-mi lipsea fără să le spun eu. Una dintre bătrâne m-a ridicat în brațe și, în timp ce murmură niște cuvinte vrăjite, mi-a legat ceremonios un ghioc în jurul taliei. Aceasta se mișca dintr-o parte într-alta pe un șnur de piele și trebuia să semene cu ghiocul închis dintre picioarele mele și să alunge spiritele rele. Făceau asta când se năștea o fată kip. Eram fiica albă a lui *bwana*² alb al lor, dar ceva nefiresc se întâmplase și trebuia îndreptat. Nici unei mame africane nu i-ar fi trecut vreodată prin cap să abandoneze un copil. Eram sănătoasă, nu schiloadă sau debilă. Așa că au pus capăt aceluia prim început și mi-au dat un altul drept Lakwet, care înseamnă „fată foarte mică“.

Eram slabă și aveam genunchii prea apropiați, iar părul alb-gălbui îmi stătea mereu vâlvoi, dar, în curând, noul nume și noul loc m-au ajutat să devin mai puternică. Tot urcând și coborând dealul nostru în fugă, spre satul kip, în scurt timp pielea de pe picioare mi s-a tăbăcit. Zone de pe pământul nostru care înainte mă speriaseră sau mă intimidaseră îmi deveniseră la fel de familiare precum pieile de zebra care-mi acopereau patul. Când lumina zilei devenea difuză, mă băgam sub acele piei și îl priveam pe servitor cum intră în camera mea fără să scoată nici un sunet, în picioarele goale, ca să-mi aprindă lampa cu petrol. Uneori flacăra bruscă și sfârâitul ei făceau ca șopârlițele care

stăteau în pereții colibei să fugă și să se ascundă, scoțând niște sunete ca bețele trecute prin paie. Apoi urma schimbarea gărzii, când insectele de zi – bărzăunii și viespile –, care stăteau în cuiburile de glod din pereții rotunzi ai camerei mele, și greierii se trezeau și țârlăiau într-un ritm știut doar de ei. Mai stăteam în pat o oră sau mai mult, privind umbrele cum se răsuceau pe mobilele din cameră, toate încropite din cutii de parafină și toate la fel, până când umbrele le rotunjeau și le schimbau. Ascultam până nu se mai auzea glasul tatei și apoi mă strecuram pe vreo fereastră deschisă în întunericul precum cerneala de afară și mergeam în coliba prietenului meu Kibii, unde stăteam împreună în jurul unui foc molcom, din care săreau scânteii.

Mama lui Kibii și celelalte femei beau un ceai tulbure făcut din scoarță de copac și urzici și depăneau povești despre cum au luat ființă toate lucrurile. Acolo am învățat să vorbesc mai bine swahili, deoarece eram din ce în ce mai dornică să aud povești... despre cum s-a ales hiena cu șchiopătutul ei și cameleonul cu răbdarea. Despre cum vântul și ploaia fuseseră cândva oameni, dar apoi n-au fost în stare să ducă la bun sfârșit o însărcinare importantă și au fost alungați în ceruri. Femeile erau ridate și n-aveau dinți în gură sau erau suple precum abanosul lustruit, cu membre lungi și musculoase care se ițeau de sub *shuka*-urile³ pale. Țineam mult la ele și la poveștile lor, dar mai mult îmi doream să mă alătur lui Kibii și celorlalți *toto*⁴ care se transformau în niște războinici, în niște tineri *moran*⁵.

Fetele din sat îndeplineau doar roluri domestice. Eu aveam o altfel de poziție – una rară, care nu ținea cont de rolurile tradiționale care guvernau familia lui Kibii și, de asemenea, și pe a mea. Deocamdată cel puțin, bătrânii kip îmi dădeau voie să mă antrenez cu Kibii: să arunc sulița și să vânez facoceri și să studiez arta de-a te furișa – așa cum făcea Kibii – cu *arap* Maina, tatăl lui, care era războinicul-șef al satului și idolul meu în ceea ce privește forța și cutezanța. Am învățat să-mi fac singură un arc și să vânez porumbei gulerăți, mătășari și grauri de un albastru intens, să pocnesc dintr-un bici făcut din piele de rinocer și să mânuiesc cu acuratețe fatală o măciucă din lemn. Am crescut cât Kibii de înaltă și apoi l-am depășit și alergam la fel de iute prin ierburile înalte și aurii, cu picioarele acoperite de praf.

Kibii și cu mine ne plimbam adesea pe întuneric, trecând de iarba proaspăt cosită, care marca hotarul fermei noastre, și de iarba mai înaltă și jilavă, care ne uda până la brâu, trecând de Green Hills și de liziera pădurii, în care ne tot

afundam. Noaptea acolo erau leoparzi. Îl văzusem pe tata momindu-i cu câte-o capră în timp ce noi stăteam la adăpost, ghemuiți sus, pe rezervorul cu apă; capra începea să tremure când simțea felina, iar tata își ducea pușca la ochi și spera că n-o să rateze ținta. Primejdii erau peste tot, dar noi cunoșteam toate sunetele nopții și toate mesajele lor – greierii și broaștele de copac, damanii grași, ca niște șoareci, care, de fapt, sunt rude îndepărtate ale elefanților. Uneori auzeam chiar cum elefanții tropăiau prin desișurile din depărtare, deși se temeau de mirosul cailor și foarte rar se apropiau prea mult de noi. Șerpii din văgăuni vibrau. Șerpii din copaci puteau să-și dea drumul și să despice aerul ca o frânghie sau să scoată un zgomot înăbușit când își frecau burta netedă de scoarța fină de acaju.

Ani întregi am petrecut astfel de nopți cu Kibii și după-amiezile lungi, care treceau agale, erau făcute ca să vânez sau ca să călăresc, și cumva – cu macete, funii, picioare și sudoare – sălbăticia s-a retras ca să facă loc câmpurilor adevărate. Tata a plantat porumb și grâu și culturile au crescut viguroase. Cu banii pe care i-a făcut, a găsit și a cumpărat două motoare cu aburi abandonate. După ce au fost fixate în șuruburi, acestea au devenit inima bătăndă a morii noastre de grâu, iar Green Hills, cea mai importantă arteră din Njoro. La scurt timp după aceea, dacă stăteai în vârful dealului nostru și te uitai peste câmpurile terasate și peste porumbul înalt de-un stat de om, vedeai un șir de căruțe joase, trase de boi, care aduceau grâne la moara noastră. Aceasta măcina fără oprire, iar numărul muncitorilor noștri s-a dublat, apoi s-a triplat. Bărbați kikuyu, kavirondo, nandi, kip, ba chiar și olandezi plesneau din bice ca să mâne boii. Șoproanele din tablă au fost dărâmate și pe locul lor s-a construit un grajd, apoi încă unul și încă unul, iar noile adăposturi se umpleau cu fân și cu cei mai buni cai pursânge din Africa, după cum mi-a spus tata, sau de oriunde din lume.

Uneori, când stăteam întinsă în pat înainte să adorm și ascultam zgomotele nopții care-și croiau drum până la mine din toate direcțiile – un sunet constant, efervescent –, tot mă gândeam la mama și la Dickie. Ei nu au trimis niciodată scrisori, cel puțin nu mie, așa că era o adevărată provocare să încerc să-mi imaginez viața lor. Vechea noastră casă fusese vândută. Oriunde se vor fi stabilit în cele din urmă, stelele și copacii vor fi fiind foarte diferiți de ce aveam noi în Njoro. La fel și ploaia, și culoarea, și modul în care simțeam soarele după-amiaza. Eram departe unii de alții în toate după-amiezile din toate lunile.

Încetul cu încetul a devenit tot mai greu să-mi aduc aminte fața mamei, lucrurile pe care mi le spusese, zilele pe care le petrecuserăm împreună. Și aveau să urmeze multe astfel de zile. Se întindeau mai mult decât vedeam sau doream, așa cum câmpia se întindea până la craterul ca un bol ciobit al vulcanului Menengai sau până la culmea anevoioasă a masivului Kenya. Era mai sigur să privesc înainte – să o mut pe mama în cel mai îndepărtat ungher al minții, de unde să nu poată să mă rănească, sau să-mi imaginez, atunci când mă gândeam la ea, că plecarea ei fusese necesară. Era un fel de forjare sau de șlefuire, primul meu test fundamental ca Lakwet.

Un lucru era clar: locul meu era la fermă și în sălbăticie. Eram parte din salcâmi africani și din coastele care se ridicau cu mult deasupra câmpiei, din dealurile care păreau măcinate, acoperite de vegetație; din văile adânci dintre dealuri și din ierburile înalte ca porumbul. Aici mă trezisem la viață, de parcă avusesem parte de o a doua naștere, una mai autentică. Aceasta era casa mea și, chiar dacă într-o bună zi avea să mi se scurgă printre degete precum praful roșu, în perioada copilăriei mele a fost un paradis care mi s-a potrivit de minune. Un loc pe care-l știam pe dinafară. Singurul loc din lume pentru care eram făcută.

3

Clopotul de la grajd a dăngănit, despiciând liniștea. Cocoșii leneși s-au trezit, la fel și găștele pline de praf, băieții de casă și valeții, grădinarii și rândașii. Aveam propria colibă din vălătuci, aflată puțin mai departe de cea a tatei, pe care o împărțeam cu câinele meu, Buller, o corcitură urâtă și loială. Buller a scâncit când a auzit clopotul, s-a întins în culcușul lui de la capătul patului meu, apoi și-a băgat capul lui pătrătos sub brațul meu și s-a lipit de mine ca să-i simt botul rece și cicatricile încrețite de pe cap, în formă de semilună. Avea un ciot gros și noduros acolo unde îi fusese urechea dreaptă înainte ca un leopard să se furișeze în coliba mea și să încerce să-l târască în noapte. Buller îi sfâșiase gâtulejul leopardului, apoi șchiopătase spre casă mânjit cu sângele lor amestecat, arătând ca un erou, dar aproape mort. Tata și cu mine l-am îngrijit și l-am pus iar pe picioare și, deși nici înainte nu fusese prea frumos, acum era sur și surd de-o ureche. Leopardul nu-i zdrobise spiritul, iar noi îl iubeam și mai mult pentru asta.

Kibii mă aștepta în curte, în aerul rece al dimineții. Eu aveam unsprezece ani, el era un pic mai mic și amândoi deveniserăm o parte din mașinăria bine unsă a fermei. În împrejurimi locuiau alți copii albi care mergeau la școală la Nairobi sau se întorceau pentru asta în Anglia, dar tata nu a pomenit niciodată că s-ar putea să-i urmez și eu. Manejul era sala mea de clasă. Galopurile de dimineață începeau la scurt timp după ivirea zorilor. Eram acolo negreșit, la fel și Kibii. Când m-am apropiat de grajd, el a sărit de parcă ar fi avut arcuri în loc de picioare. De ani buni mă antrenam să sar astfel și reușeam să ajung la fel de sus precum Kibii, dar știam că, dacă voiam să-l întrec, trebuia să nu mă agit prea mult. Kibii sărea și sărea, întrecându-se pe sine, și obosea. Apoi venea rândul meu și îl eclipsam.

— Când o să devin un *moran*, o să beau sânge de taur și zer, nu ceai de urzici, ca femeile, și atunci o să am viteza unei antilope, a zis Kibii.

— Aș putea fi un războinic mare, i-am spus.

Kibii avea o figură sinceră și frumoasă, iar dinții i-au scânteiat când a râs, de parcă ăsta era cel mai amuzant lucru pe care-l auzise. Când eram foarte mici, îi făcea plăcere să mă lase să pătrund în lumea lui, poate pentru că simțea că doar jucam un rol. Eram fată și, pe deasupra, una albă. Dar în ultimul timp simțeam că e tot mai sceptic și dezaprobator în ceea ce mă privește, de parcă aștepta să renunț să mă mai iau la întrecere cu el și să accept că, în curând, drumurile noastre vor fi foarte diferite. N-aveam de gând să fac așa ceva.

— Aș putea, dacă aș avea pregătirea necesară, am insistat. Aș putea s-o fac în secret.

— Și unde e gloria în asta? Cine ar ști că faptele tale sunt chiar ale tale?

— *Eu* aș ști.

A râs iar și s-a întors spre ușa de la grajd.

— Pe cine o să scoatem azi la galop?

— Tati și cu mine mergem la soții Delamere să vedem o iapă de prăsilă.

— Eu o să vânez, mi-a zis. Apoi o să vedem cine se-ntoarce cu cea mai bună poveste.

După ce Wee MacGregor și Balmy, calul din rasa Hackney al tatei, au fost înșeuăți și gata de plecare, am pornit-o prin lumina dimineții. Provocarea lui Kibii m-a frământat o vreme, dar apoi distanța și întâmplările zilei m-au acaparat complet. Praful se ridica în valuri în jurul nostru, se strecura pe sub

batistele legate mai larg și ne pătrundea în nas și în gură. Era fin și mâlos, roșu ca ocrul sau precum coada ca o pensulă a vulpii, și ne însoțea pretutindeni. La fel pățeam și cu puricii de nisip, care semănau cu fulgi de ardei roșu ce se lipeau de orice și de care nu mai scăpai. Nu puteai să te gândești la puricii de nisip pentru că nu puteai să faci nimic în privința lor. Nu puteai să te gândești la termitile care mușcau și care se mișcau în panglici amenințătoare de-a lungul câmpiilor, sau la vipere, sau la soare, care uneori dogorea atât de intens, încât aveai impresia că vrea să te strivească sau să te mănânce de viu. Nu puteai să te gândești la aceste lucruri pentru că erau o parte din țară și o făceau ceea ce era.

După cinci kilometri am ajuns la o vâlcea, unde mълul roșu se întărise și crăpase formând un sistem de vene scorojite. În mijloc se afla o punte de cofraje și lut, care părea fără noimă din moment ce nu curgea pic de apă de nici o parte a ei și mai și semăna cu șira spinării unui animal uriaș mort pe locul acela. Ne bazaserăm pe faptul că acolo vom găsi apă pentru cai. Poate că aveam să dăm peste apă mai încolo, poate că nu. Ca să ne distragă atenția de la problemă, tata a început să vorbească despre iapa de prăsilă a lui Delamere. Nu o văzuse încă, dar asta nu-l împiedica să-și pună în ea speranțele lui pentru caii noștri pursânge. Se gândea mereu la următorul mânz și la cum ar putea să ne schimbe viața – și, urmându-i exemplul, asta făceam și eu.

— E o iapă abisiniană, dar Delamere zice că e rapidă și isteată.

De regulă tata era interesat de caii pursânge, dar știa că uneori poți să ai parte de surprize plăcute și de la cei obișnuiți.

— Ce culoare are? am vrut să știu.

Asta era mereu prima întrebare pe care o puneam.

— E o iapă șargă, auriu-deschis, cu coama și coada blonde. O cheamă Coquette.

— Coquette, am repetat – îmi plăceau ascuțimile cuvântului chiar dacă nu știam ce înseamnă. Sună bine.

— Chiar așa? a răs el. Rămâne de văzut.

Lordul Delamere era D. pentru mine și pentru oricine altcineva îl cunoștea bine. Era unul dintre primii coloniști importanți din Kenya și avea un simț care-i spunea care bucată de pământ ar fi cea mai fertilă, unul care nu dădea greș niciodată. Părea că vrea să cucerească tot continentul și să-l pună să

lucreze în slujba lui. Nimeni nu era mai ambițios ca D., sau mai încăpățânat, sau mai direct când venea vorba de lucrurile pe care le iubea (pământul, poporul masai, libertatea, banii). Pe orice punea mâna sau orice încerca el avea succes. Dacă riscul era mare și șansele potrivnice, păi, atunci cu atât mai bine.

Spunea povești bune, iar mâinile și umerii i se mișcau cu atâta frenezie, încât părul lui roșcat, neîngrijit îi șfichiuia fruntea dintr-o parte într-alta. Bărbat tânăr, mersese trei mii de kilometri prin deșertul somalez, cu doar o cămilă irascibilă care să-i țină companie, și ajunsese aici, printre dealuri. S-a îndrăgostit imediat de acest loc. Când s-a întors în Anglia ca să facă rost de fondurile necesare pentru a se stabili aici, a cunoscut-o pe Florence, fiica energetică a contelui de Enniskillen, și s-a însurat cu ea.

— Habar n-avea că într-o bună zi aveam s-o târăsc de păr până aici, îi plăcea lui să zică.

— De parcă *ai putea* tu să mă târăști pe mine, îi răspundea adeseori lady D., cu o sclipire jucăușă în ochi. Știm amândoi că e tocmai pe dos.

După ce caii noștri oboșiți au primit într-un final apa pe care o meritau, soții Delamere ne-au condus la un mic padoc, unde Coquette păștea alături de alte câteva iepe de prăsilă și de câțiva mânji. De departe ea era cea mai frumoasă – robustă și blondă, cu un gât arcuit și un piept bine făcut. Membrele lungi se terminau cu chișițe și piteni armonioși. În timp ce o priveam, și-a înălțat capul și ca să privească fix la noi, de parcă ne provoca să îi găsim vreo imperfecțiune.

— E minunată, am murmurat.

— Da, și știe asta, a zis voios D.

Era bondoc și părea că transpiră mereu, deși de obicei era voios și în privința asta. Și-a tamponat picăturile sărate care i se scurgeau pe tâmpile cu o batistă de bumbac albastră în timp ce tata și-a făcut loc printre șipcile din gard ca să o vadă mai bine.

Arareori am văzut vreun cal care să se sperie sau să fugă de tata, iar Coquette n-a făcut excepție. Părea că a simțit imediat că el era stăpân pe situație și pe ea, chiar dacă încă nu era a lui. Și-a scuturat o dată urechile și a fornăit înspre tata, scoțând aerul pe nările ei catifelate, dar a rămas pe loc în timp ce el o examina, plimbându-și mâinile de-a lungul capului și al botului, căutând vreo umflătură sau vreo protuberanță. Pe spinare și pe crupă a încetinit iar – degetele lui își făceau treaba. Era ca un orb care îi pipăia

frumoasele picioare din spate, gambele și jaretele. Tot așteptam ca el să se îndrepte de spate sau ca fața să i se întunece, dar examinarea mergea mai departe în liniște, iar eu eram din ce în ce mai plină de speranță. Când a terminat și stătea cu fața spre ea, mângâind-o ușor pe coamă, eu de-abia mai puteam să îndur așteptarea. Dacă nu o iubea nici acum, după ce trecuse toate testele lui, aveam să fiu foarte dezamăgită.

— Și atunci de ce o dai? l-a întrebat pe D. fără să-și ia ochii de la Coquette.

— Pentru bani, evident, a răspuns D. pufnind ușor.

— Știi prea bine cum e el, a zis lady D. Obsesia nouă o întrece pe cea veche. Acum e interesat de grâu, și cei mai mulți cai vor trebui dați.

Te rog, te rog spune da, repetam încontinuu în minte.

— Acum te pasionează grâul? a întrebat tata și apoi s-a întors și a venit cu pași mari înspre gard, în timp ce-i zicea lui lady D.: Nu cumva aveți ceva rece de băut?

Voiam să mă arunc la genunchii lui Coquette, să-mi înfig mâinile în coama ei blondă și să o călăresc de una singură înspre dealuri – sau să o duc acasă, să o închid într-un grajd ascuns și să o păzesc cu prețul propriei vieți. Pe mine mă cucerise deja și îl impresionase și pe tata – *știam* asta –, dar el nu lua niciodată decizii pe loc. Își ținea sentimentele foarte bine ascunse în spatele unui zid, ceea ce însemna că era un minunat negociator. El și D. aveau să se încerce tot restul zilei, analizând condițiile fără să zică nimic pe șleau, fiecare cu ochii în patru la ce ar însemna să câștige sau să piardă. Pe mine mă scotea din minți, dar nu era nimic altceva de făcut decât să ne îndreptăm către casă, unde bărbații s-au așezat la masă cu o sticlă de whisky de secară și limonadă și au început să vorbească fără să vorbească și să se târguiască fără să se târguiască. M-am trântit îmbufnată pe jos, pe covorul din fața șemineului.

Deși soții Delamere aveau mai mult pământ și cel puțin la fel de mulți muncitori la Equator Ranch precum aveam noi la Green Hills, D. nu adusesse cine știe ce îmbunătățiri caselor în care locuiau – două colibe din vălătuci cu pământ pe jos, cu ferestre grosolane și cu pânză de cort în loc de uși. Totuși, lady D. le umpluse cu lucruri frumoase care aparținuseră familiei ei de sute de ani, îmi spusese ea – un pat greu din mahon cu baldachin și cu o cuvertură brodată somptuos, tablouri în rame aurite, o masă și opt scaune tot din mahon și un atlas legat de mână în care mă cufundam cu plăcere de fiecare dată când mergeam în vizită. În ziua aceea eram prea neliniștită ca să mă uit la hărți și tot ce puteam face era să zac pe covor, să-mi lovesc călcâiele prăfuite unul de

altul, să-mi mușc buza și să-mi doresc ca bărbații să înceapă odată.

În cele din urmă lady D. a venit și s-a așezat lângă mine, aranjându-și fusta albă de bumbac în față și lăsându-se pe spate sprijinită în mâini. Îmi plăcea de ea că nu se împopoțona niciodată și că nu era sclifosită.

— Am niște fursecuri bune, dacă vrei.

— Nu mi-e foame, am zis.

Eram lihnită.

— De fiecare dată când te văd, părul tău e tot mai sălbatic.

A împins cu blândețe farfuria cu fursecuri înspre mine.

— Are o culoare minunată, totuși. De fapt, seamănă puțin cu al lui Coquette.

Asta m-a dat gata.

— Chiar crezi?

A dat din cap că da.

— Presupun că nu m-ai lăsa să-l pieptăn un pic, nu?

Eram destul de cătrănită și nu simțeam nici o bucurie să stau nemișcată și să-mi umble cineva în păr, dar am lăsat-o. Avea o perie cu mâner de argint și cu niște peri frumoși, albi și moi, peste care îmi plăcea mereu să-mi trec degetele. În casa noastră nu mai exista nimic feminin, nici mătase, nici satin, nici parfum, nici bijuterii sau bureți pentru pudră. Peria era un lucru exotic. Pe când lady D. muncea, fredonând ceva, m-am năpustit asupra fursecurilor. În scurt timp pe farfurie nu mai rămăseseră decât niște firimituri untoase.

— Cum te-ai ales cu cicatricea aia groaznică? m-a întrebat ea.

M-am uitat în jos la porțiunea cea mai urâtă din creștătura care-mi ieșea de sub tivul zdrențuit al pantalonilor mei scurți – o rană șerpuitoare, care urca până la jumătatea coapsei. Arăta într-adevăr destul de urât.

— M-am luptat cu niște *toto*.

— Cu niște *toto* sau cu niște mistreți africani⁶?

— L-am bătut măr pe unul dintre băieții kip și l-am aruncat la pământ, peste umăr. A fost atât de rușinat, că m-a așteptat în pădure și m-a tăiat cu cuțitul lu' taică-su.

— Poftim? a spus alarmată.

— A trebuit să-mi iau revanșa, nu?

N-am putut să-mi ascund mândria din voce.

— Acum arată mult mai rău decât mine.

Lady D. a oftat în părul meu. Știam că-și face griji, dar n-a mai spus nimic, așa că m-am lăsat în voia pieptănatului și a felului în care peria se freca de scalpul meu. Era atât de bine, încât eram pe jumătate adormită când bărbații s-au ridicat în cele din urmă și și-au strâns mâinile. Am sărit în picioare și era cât pe ce să-i aterizez lui lady D. în poală.

— E a noastră? am întrebat, zorindu-i.

— Clutt se tocmește ca o hienă, te pune la colț și nu renunță, a zis D. Aproape că mi-a furat iapa de sub mine.

Râdea, și a început și tata să râdă și l-a bătut pe umăr.

— Nu-i așa că Beryl arată frumos? a întrebat lady D.

A venit în spatele meu și mi-a pus o mână pe creștet.

— Mă întrebam dacă n-o să găsesc un cuib de pițigoi pitulat în spatele unei urechi.

Înroșindu-se, tata și-a dres glasul.

— Mi-e teamă că nu sunt o dădacă prea bună.

— Nici nu trebuie să fii! i-a sărit D. în apărare. Fata e bine. Numai uită-te la ea, Florence. E puternică precum un catâr!

— A, da. Cu toții vrem să avem catâri în loc de fete, nu-i așa?

Schimbul de replici era agreabil, și totuși m-a făcut să mă simt ciudat, confuză. Peste o oră, când am pornit spre casă după ce stabiliseră detaliile legate de plată și de livrarea lui Coquette, am simțit că și tata era tulburat. Am călărit în tăcere în vreme ce soarele roșu cobora tot mai mult pe cerul plat. În depărtare, un vârtej de praf se agita ca un derviș, învârtindu-se într-un pâlc de copaci cu frunze roșii⁷, alungând un stol mare de vulturi. Unul a zburat pe lângă noi, iar umbra lui s-a târât deasupra noastră atât de încet, că m-am cutremurat.

— Recunosc că uneori mă simt depășit de situație, a zis tata după ce vulturul s-a îndepărtat.

Ghiceam la ce se referă după felul în care lady D. pălise din cauza cicatricei mele și a felului în care arătam în general. Știam că „situația“ se referă la mine, fiica lui.

— Cred că ne descurcăm bine, am zis și m-am întins să-l mângâi pe Wee MacGregor pe grumaz. Nu vreau să se schimbe nimic.

În timp ce soarele își continua coborârea, el a rămas tăcut. Fiind atât de aproape de ecuator, aproape că nu exista amurg. Ziua se transforma în noapte

În decurs de câteva minute, dar erau niște clipe tare frumoase. Ierburile galbene din jurul nostru se întindeau și se unduiau precum valurile mării, uneori afundându-se în vizuini săpate de porci furnicari sau de mistreți africani, ori ridicându-se spre turlile noduroase ale mușuroaielor de termită, aproape la nesfârșit. Sălbăticia crea iluzia intensă a infinitului – am fi putut să călărim așa ani întregi, purtați de ierburi și de dorul de ducă, mai departe și mai departe, pentru totdeauna.

4

După ce a ajuns la noi, Coquette a devenit favorita fermei. Pentru că nu mai aveam alți cai cu coloritul ei auriu, toți *toto* voiau să fie în preajma ei și să o atingă. Ea părea să strălucească și să aducă noroc, și timp de câteva luni totul a mers ca uns în timp ce se acomoda, iar tata se gândea și plănuia cu ce cal să o împerecheze ca să obțină cel mai bun rezultat posibil. Reproducerea este cel mai important proces pentru un crescător de cai. Încă dinainte să pot citi am știut că toți caii pursânge englezi provin din trei masculi arabi și orientali din secolele al XVII-lea și al XVIII-lea, care au fost împerecheați cu câteva femele engleze alese pe sprânceană. Lunga genealogie era descrisă cu drag și cu migală în *The General Stud Book*⁸. La cină obișnuiam să deschidem și să consultăm catastiful și la fel făceam și cu registrul negru, gros, în care erau trecuți caii noștri pursânge – vechiul și noul testament ale bibliei noastre.

După ce am dezbătut subiectul săptămâni întregi, s-a decis ca Referee să o însămânțeze pe Coquette când aceasta avea să fie în călduri. El era un roib arab, robust pentru înălțimea sa de un metru și cincizeci și cinci de centimetri, cu copite zdravene, umeri lați și picioare drepte. Avea un mers atât de uniform, încât părea că mănâncă pământul fără pic de efort. Am vorbit mult despre noul mânz – cel care avea să se nască peste unsprezece luni de la data însămânțării reușite, moștenind rapiditatea tatălui și părul strălucitor și mișcările grațioase ale mamei. Pentru mine nu părea deloc imaginar. Discuțiile noastre îl aduseseră deja la viață.

Într-o după-amiază lungă și fără pic de vânt căutam nume pentru mânz și pe unele i le spuneam cu voce tare lui Kibii în timp ce stăteam sub o acacie,

la marginea curții largi. Dincolo de cercul albastrui de umbră, pământul era ca metalul bătut cu ciocanul, și era la fel de primejdios ca metalul încins, sau ca tăciunii aprinși, de cutezai să pășești pe el. Ne petrecuserăm dimineața galopând și apoi am ajutat la ungerea cu ulei a câtorva zeci de șei până când am făcut crampe la degete. Acum eram epuizați, dar și agitați, enervați de căldură.

— Ce zici de Jupiter sau Apollo? am sugerat.

— Ar trebui să se numească Șacal. Țsta e un nume mai bun pentru un mânz.

— Șacalii sunt atât de banali.

— Șacalii sunt deștepți.

Înainte să pot să-l fac să înțeleagă, o coloană de fum a intrat pufăind în raza noastră vizuală.

Era trenul gălăgios de la Nairobi, alcătuit din douăsprezece vagoane primitive, care se izbeau atât de tare în timp ce mergeau, încât te așteptai ca unul dintre ele să-și ia zborul sau să se facă bucăți. Kibii s-a întors ca să se uite peste deal.

— Așteaptă tatăl tău un cal?

Nu credeam că tata așteaptă ceva, dar ne-am uitat la el cum iese în grabă din grajd, își netezește părul și își bagă cămașa în pantaloni. Și-a mijit ochii și s-a uitat în josul dealului, privind în soare, apoi a mers repede către noua noastră camionetă Ford și a început să învârtă de manivelă ca să pornească motorul capricios. Kibii și cu mine nu l-am întrebat dacă putem să mergem cu el, ci doar am alergat până acolo și ne-am urcat în spate.

— Nu de data asta, a spus tata de-abia ridicându-și privirea de la ce făcea. Nu o să fie loc pentru toți.

Toți?

— Atunci așteptăm musafiri?

S-a urcat la volan fără să răspundă și a demarat, învăluindu-ne în nori de praf trandafiriu. În mai puțin de o oră am auzit vehiculul păcănind în timp ce urca dealul și am zărit ceva alb. O rochie. O pălărie cu panglici și mănuși până la cot. În mașină se afla o femeie, una frumoasă, cu un păr bogat, strălucitor, negru ca pana corbului, cu o umbrelă de soare fistichie, cu dantelă, care nu părea să fi petrecut vreo zi în sălbăticie.

— Beryl, dânsa e doamna Orchardson, a zis tata când au coborât din mașină.

Două cufere mari se înălțau în portbagaj. Nu venise să stea doar la ceai.

— Sunt atât de încântată să te cunosc, în sfârșit! a zis doamna Orchardson, măsurându-mă rapid cu privirea.

În sfârșit? Am deschis gura și am rămas așa preț de un minut.

Când am intrat în casa principală, doamna Orchardson a studiat totul din jur, cu mâinile așezate grațios pe șolduri. Deși tata proiectase ceva simplu, casa era solidă și era mult mai bună decât coliba de odinioară. Dar doamna Orchardson n-o văzuse niciodată pe aceea. Ea se tot plimba dintr-o parte într-alta. La ferestre erau pânze de păianjen, iar vetrele erau pline de straturi groase de funingine. Mușamaua de pe masă nu mai fusese schimbată de ani buni, adică de când plecase mama. Micul răcitor cu cărbune în care țineam untul și smântâna mirosea a rânțed, ca nămolul de pe fundul unei bălți. Noi ne obișnuiserăm cu asta, așa cum ne obișnuiserăm cu toate celelalte. Pe pereți atârnavă tot felul de obiecte aduse din aventurile noastre la vânătoare – blănuri de leopard, piei de leu, coarne lungi, în formă de burghiu, ce aparținuseră antilopelor kudu, un ou de struț mare și greu ca un craniu uman. Nu se vedea nimic scump sau foarte luxos – dar noi ne descurcaserăm și fără scumpeturi.

— Doamna Orchardson a acceptat să fie menajera noastră, a explicat tata în timp ce ea își dădea jos mănușile. O să locuiască aici, în casa mare. E loc destul.

— O! am zis simțindu-mă ca și cum cineva m-ar fi lovit în piept.

Era o cameră care putea fi folosită ca dormitor, dar era plină cu caiele, parafină și conserve cu mâncare și alte lucruri pe care nu voiam să le vindem sau cu care să ne batem capul. Camera aceea însemna că noi chiar nu aveam *nevoie* de o menajeră. Acum unde aveau să stea musafirii dacă femeia asta, care nu era musafir, venise să schimbe totul?

— De ce nu mergi la grajduri cât despachetăm? a zis tata pe un ton care nu lăsa loc de comentarii.

— Ce bine, a zis doamna Orchardson. O să pregătesc ceaiul.

Am cloțotit cât am traversat curtea. Lumea se îngusta în jurul meu, rezumându-se la venirea subită a doamnei Orchardson și la ce ar putea ea să facă sau să fie. Când m-am întors, se schimbaseră într-o fustă simplă și o bluză până-n talie și își legase un șorț alb, curat, în față. Avea mânecile suflecate până la cot. O şuviță din părul mătășos i-a căzut pe frunte în timp ce-i reumplea tatei ceașca de ceai; ceainicul scotea aburi în mâinile ei. Tata se așezase în singurul nostru scaun comod și stătea cu picioarele ridicate pe o

măsuță. O privea lung și într-un mod intim.

I-am privit chiorăș pe amândoi. Nu lipsisem nici o oră și deja își făcuse simțită prezența în cameră. Ceainicul era al ei. Spălase mușamaua. Pânzele de păianjen dispăruseră, de parcă n-ar fi existat niciodată. Nimic nu va avea nevoie de muncă de convingere sau de împlânzire. Nimic nu părea gata să i se împotrivescă.

Trebuia să îi spun doamna O., mi-a zis tata. În următoarele zile și-a despachetat cuterile și le-am umplut la loc cu lucruri din casă – trofee vânătoarești prăfuite, fleacuri ciudate sau bucăți de material pe care mama le lăsase în urmă. Făcea parte din planul ei de a conduce o „gospodărie organizată” – două dintre cuvintele ei preferate. Îi plăceau ordinea, săpunul și ziua împărțită în bucăți ușor de controlat. Diminețile erau pentru învățatul din manuale.

— Trebuie să scot caii la galop, i-am spus încă din primele zile; eram ferm convinsă că tata va fi de partea mea.

— Se vor descurca și fără tine o vreme, nu-i așa? a zis ea pe șleau în timp ce tata a scos un sunet sec, gătuit și a plecat iute din casă.

În mai puțin de o săptămână l-a convins pe tata că trebuie să port pantofi. Peste câteva săptămâni eram încorsetată într-o rochie englezească și aveam funde în păr în loc să mai port *shuka* și mi se spusese să nu mai mănânc cu mâinile. Nu mai aveam voie să omor șerpi, cârțițe sau păsări cu *rungu*⁹ sau să iau toate mesele împreună cu Kibii și familia lui. Nu mai aveam voie să vânez facoceri sau leoparzi cu *arap* Maina, ci trebuia să primesc o educație corespunzătoare și să învăț engleza literară.

— Te-am lăsat să-ți faci prea mult de cap și știi asta, mi-a spus tata când am mers la el ca să-l rog să fiu lăsată în pace. Totul este spre binele tău.

Mă lăsase să-mi fac de cap, dar fusese minunat. Aceste noi restricții însemnau o viață convențională, iar noi nu avuseserăm niciodată parte de așa ceva.

— Te rog... am început eu să mă smiorcăi, dar apoi m-am oprit brusc.

Nu fusesem niciodată un copil lingușitor sau care să se plângă, iar tata oricum nu avea să se lase convins. Dacă, într-adevăr, *puteam* să fac ceva în privința doamnei O., atunci trebuia să rezolv singură problema. Îi voi arăta eu că nu sunt vreo pânză de păianjen dintr-un colț, ceva pe care să-l cureți sau să-l îndrești, ci un rival care merită să fie luat în seamă. Îi voi învăța

obiceiurile și deprinderile, o voi urmări îndeaproape până când voi ști cum este și cum să o înfrâng și de ce anume va fi nevoie ca să-mi recapăt buna mea viață.

5

Coquette mai avea puțin până să fete. Se rotunjise și semăna cu un butoiăș; mânzul din pântec se opintea înăuntrul ei, iar membrele lui lungi încercau deja să se întindă și să-și găsească drumul. Efortul de a procrea îi mătuise părul auriu. Era obosită și apatică și arareori mai făcea și altceva decât să ciugulească din snopii de lucernă pe care i-i aduceam.

Cât despre mine, de-abia așteptam să se nască mânzul. Mă gândeam la el și așa reușeam să fac față orelor de latină, încălțată cu pantofi care mă strângeau. Într-o noapte, dormeam buștean în coliba mea când l-am simțit pe Buller că se mișcă lângă mine. Rândașii se treziseră pe priciurile lor. Tata era și el treaz. I-am recunoscut timbrul vocii înăbușite și m-am îmbrăcat repede, cu gândul numai la Coquette. Îi venise sorocul cu douăzeci de zile mai devreme, ceea ce de obicei înseamnă că mânzul e slab sau bolnăvicios, dar poate nu și de data asta. Tata va ști ce să facă.

În curte, lumina care provenea de la cele câteva lămpi cu petrol se scurgea prin crăpăturile din ușa grajdului. Deasupra mea, fâșii înstelate se învolburau precum laptele și o lună ca o seceră stătea culcată pe o parte, luminoasă și aproape de noi. Insectele nopții se agitau în pădure și peste tot în jur, doar în grajd era liniște. Am știut că e prea multă liniște încă dinainte să mă apropiu de boxa lui Coquette, dar nu am știut de ce până nu l-am văzut pe tata ridicându-se. A alergat să mă întâmpine și m-a oprit unde eram.

— Nu vrei să vezi asta, Beryl. Du-te înapoi în pat.

— Ce s-a întâmplat? am articulat cu greu.

— S-a născut mort, a răspuns încet.

Inima mi-a stat în loc, toate speranțele mi-au pierit într-o clipă. Apollo nu va sta pe niște picioare nesigure, ca un pui de girafă. Nu va vedea pădurea sau coastele înalte, nici nu va alerga de-a lungul pistei cu mine aplecată peste gâtul său lucios. Nu o să cunoască ferma Green Hills nici măcar pentru o zi. Dar tata nu m-a ferit niciodată de lecțiile dure ale vieții de la fermă. Mi-am stăpânit lacrimile și am înaintat, alunecând din brațele tatei.

Coquette se așezase într-un colț din boxa întunecoasă. Pe jos, în spatele ei, doi rânđași îngenuncheaseră pe fânul bătătorit și încercau să curețe cumva locul. Mânzul – lucios în parte din cauza plăcentei – era și nu era acolo. Nu mai avea ochi și nici majoritatea mușchilor faciali – carnea îi era roasă într-un întuneric sălbatic. Burta îi era deschisă de sus până jos, intestinele îi fuseseră devorate – ceea ce nu putea să însemne decât că uriașele furnici siafu își făcuseră apariția. Erau furnici războinice negre, cu niște corpuri imense, care mâncau repede și înfiorător, ca un tot.

— L-a fătat atât de liniștită, că nimeni n-a auzit-o, mi-a zis tata care venise să-și petreacă o mână pe după umărul meu. Se poate să fi fost mort deja, nu știu.

— Biata Coquette, am spus întorcându-mă spre el și lipindu-mi fruntea de oasele pieptului său, prin cămașă.

— E sănătoasă, a zis el. O să fie bine.

Dar cum să fi fost? Mânzul ei murise. Furnicile nu se atinseseră de nimic altceva – veniseră doar pentru acest animăluț moale și neajutorat, iar apoi dispăruseră în noapte. *De ce?* am repetat încontinuu, de parcă ar fi existat cineva care să-mi răspundă la întrebare.

A doua zi de dimineață nu suportam nici măcar să mă gândesc la vreo lecție, așa că am plecat de-acasă, am trecut de padoc și am mers pe-o cărare îngustă care șerpua în jos pe panta abruptă. Când am ajuns în satul kip, îmi ardeau plămâni și picioarele mele desculțe erau pline de creștături din cauza mărcinișului și a ierbii elefantului – dar deja mă simțeam mai bine doar pentru că mă aflam acolo. Mărcinișurile care alcătuiau gardul le ajungeau boilor mari până la umeri și protejau tot ce se afla înăuntru de pericolele din sălbăticie – colibele joase și boii de preț, caprele mițoase și behăitoare, oalele înnegrite de deasupra flăcărilor iuți și copiii.

În acea după-amiază, mai mulți *toto* aliniați unul lângă altul se jucau antrenându-se cu arcuri și săgeți: stăteau îngenuncheați pe pământul bătătorit și fiecare încerca să nimerească cât mai aproape de o țintă făcută din frunze legate laolaltă. Kibii se afla la mijlocul șirului și, deși mi-a aruncat o privire fugară, plină de curiozitate, cu ochii lui negri, a continuat să se joace în timp ce m-am așezat pe vine în apropierea lor. Majoritatea băieților erau foarte buni când trăgeau într-o țintă fixă. Săgețile erau confecționate din ramuri cioplite și aveau vârful ascuțite, care se înfingeau rapid când atingeau ținta,

așa cum trebuiau să facă. I-am privit dorindu-mi, ca în multe alte dăți, să mă fi născut printre ei. Nu să fiu una dintre fete, ale căror îndatoriri gospodărești nu se terminau niciodată și care purtau povara coșurilor, a apei, a mâncării, a depozitării alimentelor, a copiilor. Femeile se ocupau de tot ce înseamnă cărat și săpat, țesut și arat. Tot ele se îngrijeau și de animale în timp ce războinicii vânau sau se pregăteau de vânătoare, ungându-și membrele cu grăsime topită, smulgându-și mici fire de păr de pe piept cu pensetele pe care le țineau în pungi care le atârnavă de gât. Acești *toto* care acum îngenuncheau pe jos își vor îndrepta într-o zi arcul nu spre tărtăcuțe, ci spre mistreți africani, antilope mici de câmpie, lei. Ce putea fi mai palpitant?

Când toți nimereau un tip de țintă, un *toto* mai în vârstă lua o altă țintă mai mică, făcută, de asemenea, din frunze, dar rulate în formă rotundă, ca o tărtăcuță, și o arunca în aer, departe de el. Săgețile zburau – unele ajungeau înapoi pe pământ, altele nu. Cei care trăsese cel mai prost erau luați în derâdere și ridiculizați, dar nimeni nu renunța. Vlăjganul arunca neconținut tărtăcuțe în aer, iar băieții trăgeau cu săgeți până când nimereau cu toții. Doar atunci se termina jocul.

Când Kibii a alergat, în cele din urmă, în direcția mea și s-a așezat lângă mine, i-am povestit ce se întâmplase cu mânzul. Încă ținea în mână arcul curbat și niște săgeți suplă. A înfipt capătul unuia dintre ele în pământul tare și a spus:

- Furnicile siafu sunt o pacoste.
- Cui folosesc ele? Ce Dumnezeu ar face asemenea lucru?
- Nu e treaba noastră să știm asta, a zis el, ridicând ușor din umeri.
- Dar putem totuși să ne întrebăm.

M-am uitat la el și am înghițit cu greu o dată, știind sigur că nu voi plânge, în fața lui Kibii și bucurându-mă de asta. Blândețea și neajutorarea nu-ți erau de vreun folos în locul acela. Lacrimile te pustiau doar. M-am ridicat, mi-am îndreptat umerii și apoi l-am convins pe Kibii să mă lase să încerc să trag cu arcul lui.

*

Tata îmi spusese că doamna O. va fi menajera noastră, dar încă din prima zi s-a purtat de parcă ar fi fost mai mult de-atât. De parcă ar fi fost nevasta lui sau mama mea. Avea păreri despre orice, dar mai ales despre încăpățânarea mea. După câteva luni se săturase să încerce să fie educatoarea mea. Tata urma să angajeze pe cineva din oraș.

— Emma nu ar trebui să se zbată ca să te facă să stai la birou, Beryl, mi-a spus el. Nu e corect.

Am simțit cum vârful urechilor mi se încălzesc și mă furnică.

— N-am nevoie de o educatoare. O să-mi fac eu lecțiile.

— Deja am aranjat cu cineva. E mai bine așa – o să vezi.

Domnișoara Le May, o femeie îngrozitoare, a fost găsită pentru mine, apoi a mai fost angajată încă una când un mamba negru mort a apărut din întâmplare în patul domnișoarei Le May. Una peste alta, trei educatoare n-au făcut față, și nici vreo câțiva meditari, iar în cele din urmă tata a părut să renunțe la idee. La orizont n-a mai apărut nici un meditator și am început să cred că învinsesem și mă simțeam mândră de mine că mă luptasem atât de bine.

La sfârșitul lui octombrie am împlinit doisprezece ani. Nu mult după aceea, tata a pregătit o călătorie de câteva zile doar pentru noi doi. Deși era o călătorie de afaceri care n-avea nimic de-a face cu mine, am fost bucuroasă că m-a luat cu el, mai ales că alternativa ar fi fost să rămân singură acasă cu doamna O.

Am pornit cu trenul spre Nairobi ca să achităm niște datorii pe care le avea tata la bancă. După ce ne-am terminat treaba din oraș, am mers spre nord, la Kabete Station, ca să-l vizităm pe prietenul tatei Jim Elkington la ferma lui de la marginea Rezervației Kikuyu. În timp ce călăream, cântam frânturi din cântece în swahili și bantu. *Twendi, twendi, ku piganu* erau versurile unui cântec de război care-mi plăcea mult. Haideți să mergem, haideți să mergem, ca să luptăm. Când m-am plictisit de propria voce, l-am rugat pe tata să-mi spună povești. De obicei, era scump la vorbă și își aduna cuvintele de parcă i-ar fi fost frică să nu i le fure cineva, dar era altul când călărea. Atunci părea că îi place să vorbească.

Îmi povestea miturile grecești pe care și le amintea de când studiase la Eton, îmi povestea despre titani, eroi și tot felul de zei – zugrăvea niște tablouri palpitate despre infern. Alteori îmi vorbea despre războaiele dintre masai și kikuyu, care durau de generații întregi, despre lupte aprige și despre cum se câștigau folosindu-te de iscusință și de întunericul nopții, sau despre cum să vânez și să supraviețuiești. Ca să împuști un elefant care aleargă spre tine trebuie să rămâi ferm pe poziție și să țintești între ochi. Dacă nu nimereai în creier, nu mai trăiai să tragi a doua oară. Când întâlnești o viperă pufoasă, te dai înapoi cât de silențios poți, puțin câte puțin, și încerci să nu

te lași cuprins de panică. Dacă întâlnești un mamba negru, care e mult mai periculos, fugi cât te țin picioarele. Un om poate oricând să alerge mai iute ca un mamba, dar n-ar putea să supraviețuiască niciodată unui atac în forță.

În ziua în care am călărit spre Kabete Station, tata se gândea la lei.

— Un leu are mai multă inteligență nativă decât majoritatea oamenilor, mi-a zis împingându-și de pe frunte, cu un deget, pălăria cu boruri late.

Când călărea, tata purta o cămașă de bumbac deschisă la culoare, pantaloni de culoarea nisipului și cizme care în regiunile rurale din Anglia ar fi fost bine lustruite, dar aici erau mânjite cu straturi de mâl roșu.

— În plus, are mai mult curaj decât un om și mai multă hotărâre. Va lupta pentru ce e al lui indiferent de cât de mare sau de puternic este rivalul său. Dacă rivalul are un strop de lașitate în el, e deja mort.

Voiam ca el să vorbească tot drumul până la Elkington și chiar mai departe. Credeam că, dacă îl ascult cu mare atenție, într-o zi s-ar putea să știu tot ce știe el.

— Dar dacă doi lei la fel de puternici se luptă pentru teritoriu sau pentru o leoaică?

— O să se măsoare unul pe altul, cântărind sorții de izbândă. Un leu e mult mai atent când are de-a face cu cineva la fel de puternic ca el, dar nici atunci nu va bate în retragere. Vezi tu, el n-are frică – nu așa cum o înțelegem noi. Nu poate să fie decât ceea ce este, ceea ce îi dictează natura lui, și nimic altceva.

— Mă întreb dacă asta se potrivește și pentru leul soților Elkington, a zis Bishon Singh, rândașul nostru sikh.

Venise cu noi ca să aibă grijă de cai și călărea chiar în spatele nostru, împreună cu Kimutai, slujitorul tatei.

— Animalul ăla blestemat mă neliniștește, a răspuns tata. Ție pot să-ți spun: nu e firesc ca un animal sălbatic să fie ținut în condițiile alea.

— Mie îmi place de Paddy, am zis aducându-mi aminte cum îl văzusem odată pe Jim Elkington scărpinându-l ca pe o pisică. E un leu cuminte.

— Ceea ce nu înseamnă decât că am dreptate, a spus tata în timp ce în spatele nostru Bishon Singh îi susținea punctul de vedere. Poți să aduci un pui din savană, așa cum au făcut ei, și să-l crești ca pe un animal de companie, dacă asta vrei. Într-o cușcă, cum fac unii, sau în libertate, ca pe Paddy. Poți să-l hrănești cu carne proaspătă ca să nu învețe niciodată să vâneze și să-i perii blana ca să poarte cu el mirosul oamenilor oriunde merge

– dar să știi că tot ce ai făcut a fost să schimbi ceva firesc în altceva. Și niciodată nu poți să ai încredere într-un lucru nefiresc. Nu știi ce este și chiar și el e zăpăcit. Biet animal condamnat, a zis el din nou și-a pufăit niște aer înspre nas, ca să îl mai curețe de praf.

Casa soților Elkington avea ferestre cu vitralii și un cerdac frumos în spate, care dădea în sălbăticie – vreo mie șase sute de kilometri de pământ african neîmblânzit. În timp ce stăteai și mâncai sendvișuri bune sau beai ceai, aveai senzația că te afli pe o muchie care se înclină încet spre nimic și că s-ar putea să cazi peste margine în orice moment – iar, dacă s-ar întâmpla așa ceva, e posibil ca nimeni și nimic să nu știe că te-ai aflat vreodată acolo.

Jim Elkington era rotofei, avea o față roșie și o fire calmă. Soția lui purta pălărie de paie și bluze albe, care, cumva, arătau proaspete și îngrijite, chiar și cu un bici din piele netăbăcită băgat în curea. Biciul era pentru Paddy, care se plimba încolo și-ncoace de parcă el ar fi fost stăpânul fermei. Într-un fel, chiar așa era. La urma urmei, cine să-l conteste? Cândva fusese ca un cățelandru cu labe groase, care se lua la trântă cu Jim pe gazon, dar acum era deja matur, iar coama ca un guler avea vârfurile negre și lucioase. Biciul era doar de decor.

Ultima dată când îl văzusem pe Paddy, Jim Elkington îi dădea să mănânce câțiva iepuri jupuiți, înfiți pe o țepușă, în timp ce noi priveam. Leul stătea pe burtă cu labele încrucișate, lat în umeri și de culoarea ruginii, cu buzele și falca negre. Avea niște ochi galbeni, enormi și părea conștient de imaginea pe care ne-o oferea în timp ce lăsa delicatesele să vină la el. Deasupra nasului său perfect pătrat avea o porțiune cu riduri care-l făcea să pară uimit sau chiar puțin amuzat de noi.

Nu l-am văzut pe Paddy cât ne-am legat caii, dar l-am auzit răgând de undeva, poate de la câțiva kilometri depărtare. Era un sunet chinuit și, de asemenea, puțin tânguitor, care făcea să mi se ridice părul fin de pe ceafă.

— Pare singur, am zis.

— Aiureli! a spus tata. Aduce mai degrabă cu o bocitoare care jelește.

— Eu nu-l mai aud, a zis doamna Elkington, iar apoi ne-a condus către locul unde se servea ceaiul: fursecuri cu ghimbir, care miroseau bine, fructe uscate, găluște de cartofi cu o crustă crocantă, pe care le-am mâncat cu mâna, și un ceainic plin cu ceai chinezesc de bună calitate.

Jim pregătise o carafă cu un cocktail din whisky de secară și lămâi

zdrobite. A amestecat în carafă cu o baghetă de sticlă, iar gheața greu de găsit a zornăit ca niște lacrimi de cristal.

În cerdac nu adia nici o briză, iar conversația era plictisitoare. Am oftat și am ronțăit dintr-al doilea fursec cu ghimbir până când, în cele din urmă, tata mi-a aruncat o privire și a dat din cap – *Haide, du-te* – în timp ce el și Jim se ridicau ca să meargă la grajduri. Doamna Elkington a încercat să mă atragă la un joc de zaruri, dar am șters-o cât am putut de repede, zvârlindu-mi pantofii și șosetele în iarbă și gonind de-a lungul gardului.

M-am îndreptat spre câmpul neîngrădit alergând doar de plăcere. Pământul lor era asemănător cu al nostru – cu ierburi uscate, de un verde prăfuit și auriu, iar pe câmpia care suia și cobora se aflau ici și colo câte-o acacie și câte-un copac cu frunze roșii sau, uneori, câte-un baobab gras. În depărtare vedeam piscurile învăluite în nori, și astfel mai puțin amenințătoare ale Mount Kenya, și mă gândeam ce minunat ar fi să alerg până acolo, pe o distanță de o sută șazeci de kilometri. Ce mândru ar fi tata când m-aș întoarce, iar Kibii ar muri de invidie.

În fața mea era un delușor pe al cărui vârf creșteau tufișuri cu agrișe. Am mers drept într-acolo și de-abia am băgat de seamă un loc în iarbă unde ceva mare dormise recent, strivind tulpinile din jur ca un mulaj curbat. Privirea îmi era ațintită asupra dealului și nu mă gândeam la nimic altceva și nici nu știam că ceva mă privește în timp ce alerg și mă urmărește ca și cum aș fi o gazelă tânără sau o antilopă kongoni.

Am prins viteză, urcând grăbită dealul, și atunci am simțit izbindu-mă un suflu de aer fierbinte și cărnos. Parcă o țeavă de oțel mă lovise peste mușchii spatelui. Am căzut cu o bufnitură, cu fața în iarbă și cu mâinile ridicate instinctiv ca să-mi protejez fața.

Nu știu cât timp mă urmărise Paddy. Mai întâi mă mirosise – poate chiar dinainte să fi plecat din cerdac. Poate doar fusese curios în legătură cu mirosul meu de fată sau poate că începuse să mă vâneze încă de pe-atunci. Nu prea conta asta, căci deja mă biruise cu forța lui.

Paddy și-a înfipt falca în pulpa mea, deasupra genunchiului. I-am simțit dinții ca niște pumnale și limba udă. Aveam senzația bizară că gura lui era rece. M-a luat cu amețea când am simțit mirosul propriului sânge, iar apoi el și-a slăbit strânsoarea ca să ragă. Era așa cum îl auzisem din cerdac, ba chiar mai înfiorător – un zgomot negru și cavernos care vibra și care înghițea pământul și cerul și care mă înghițea și pe mine.

Am închis ochii și am încercat să strig, dar n-am izbutit decât să răsflu cu greu. Am simțit din nou gura lui Paddy și am știut că nu aveam nici o șansă. Urma să mă mănânce acolo sau să mă târască într-un luminiș ori într-o vale pe care doar el o știa, un loc de unde să nu mă întorc niciodată. Ultimul gând pe care mi-l amintesc a fost *Deci asta simți. Asta înseamnă să te mănânce un leu.*

6

Când mi-am venit în simțiri, Bishon Singh mă ducea în brațe, cu fața aplecată asupra mea. Nu am vrut să întreb nimic de Paddy, nici unde s-a dus, nici cât de grav sunt rănită. Sângele îmi picura dintr-o despicătură lungă de la picior pe tunică albă de bumbac a lui Bishon Singh.

Tata fusese la cai, dar când a venit alergând m-a luat strâns în brațe, strivindu-mă la pieptul său. Mă simțeam de parcă mă salva – de fapt, de parcă mă salva încă o dată, căci salvată fusesem deja.

În timp ce avea grijă de caii noștri, în grajdul soților Elkington, Bishon Singh mă văzuse trecând pe lângă el în fugă. Când a ajuns pe deal, Paddy stătea deja pe spatele meu, cu gura larg deschisă, cu buzele conturate cu negru, cu dinții lucioși de la salivă. A scos un alt răget, iar sunetul aproape că i-a oprit pe Bishon Singh și pe cei șase sau șapte rânđași care alergaseră în urma lui și care încercau cu toții să pară mai impunători și să facă zgomote cât mai puternice. Apoi a ajuns *bwana* Elkington, legănându-și corpul imens și plesnind din biciul din piele de *kiboko*¹⁰ în fața lui, precum un val uriaș, cu vârful electrizând aerul.

— Leului nu i-a plăcut c-a fost deranjat, a povestit Bishon Singh. Dar *bwana* a lovit iar tare din bici. L-a gonit pe Paddy și a țipat, biciuindu-l fără încetare, iar în cele din urmă Paddy s-a săturat. S-a repezit atât de repede la stăpânul său, încât lui *bwana* Elkington nu i-a mai rămas altceva de făcut decât să alerge într-un suflet către baobab. S-a cățărat dintr-un salt în copac, iar Paddy răgea ca însuși Zeus. Apoi a dispărut.

Rana care se întindea de la mușchiul gambei până deasupra coapsei mă ardea de parcă o țineam deasupra unei flăcări. Simțeam toate sfâșieturile adânci pe care Paddy mi le făcuse cu ghearele când stătuse pe spatele meu, precum și împunsăturile mai mici de pe gât, de sub părul îmbibat în sânge.

După ce au trimis după doctor, tata a mers în cealaltă cameră și a vorbit în șoaptă, dar tăios cu Jim și doamna Elkington despre ce ar fi trebuit făcut în privința lui Paddy. Puțin mai târziu, un *toto* de la o fermă din apropiere a venit într-un suflet și ne-a zis că Paddy omorâse un cal de-al vecinului și că-l târâse de-acolo.

Jim și tata și-au încărcat puștile și le-au poruncit rânđașilor să le înșeueze caii, în timp ce în mine se învârtejeau tot felul de sentimente. Paddy se afla acum în libertate. O parte din mine își făcea griji că s-ar putea întoarce la fermă și că ar putea ataca pe cineva – pe oricine. O altă parte din mine se simțea îngrozitor pentru Paddy. Era un leu și era *făcut* să omoare.

Doctorul mi-a dat laudanum și apoi m-a peticit cu un ac încârligat și cu ață groasă, neagră. Stăteam pe burtă în timp ce Bishon Singh mă ținea de mână – brățările subțiri de oțel i se mișcau în sus și-n jos pe braț, turbanul alb îi era înfășurat în jurul capului o dată și încă o dată, cine știe de câte ori, și nu i se vedea capătul, ca șarpele legendar care își înghite propria coadă.

— Biciul trebuie să fi fost ca împunsătura unui țânțar pentru Paddy, mi-a spus Bishon Singh.

— Ce vrei să zici?

— Ce e un bici pentru un leu? Trebuie să fi fost pregătit să-ți dea drumul. Sau poate că nici măcar nu i-ai fost menită.

Am simțit împunsătura unui ac, împins și tras, de parcă doar acea porțiune din corpul meu era prinsă într-un mic șuvoi. Cuvintele lui era un altfel de șuvoi.

— Atunci pentru ce sunt menită?

— Ce minunată e această întrebare, Beru, a zâmbit el misterios. Pentru că nu ai murit azi, ai mai mult timp să răspunzi la ea.

Am rămas la soții Elkington mai multe săptămâni, timp în care doamna Elkington îmi aducea mâncăruri bune pe o tavă de bambus – ghimbir glasat, ouă umplute și sucuri reci. Îl punea la treabă pe *toto* din bucătărie ca să-mi facă prăjituri proaspete în fiecare zi, de parcă asta ar fi compensat cumva ce îmi făcuse Paddy – sau că răgea supărat și uneori monstruos dintr-o cușcă de lemn din spatele padocului principal.

În cele din urmă, l-au găsit la patru zile după ce fugise și l-au adus înapoi legat. Doamna Elkington mi-a spus că acum stătea în spatele unor gratii, ceea ce trebuia să mă liniștească, dar în același timp îmi întorcea stomacul pe dos.

Îl ispitisem pe Paddy pentru că alergasem prin fața lui, iar acum suferea pentru că făcuse ceva ce era firesc pentru el. Era vina mea – dar mai erau și răgetele lui Paddy. Când stăteam în patul meu îngust din casa soților Elkington, îmi apăsam palmele pe urechi, ușurată că era închis. Eram ușurată, dar și scârbită. Mă simțeam în siguranță, dar și vinovată.

În cele din urmă, când am fost în stare să călătoresc cu căruța până la Nairobi și de acolo cu trenul până acasă, mă simțeam de parcă aș fi fost, într-un final, eliberată din propria închisoare. Una alcătuită din sunetele îngrozitoare scoase de Paddy. Până n-am putut să-i povestesc lui Kibii ce se întâmplase, n-am încetat să mă gândesc la Paddy și să am coșmaruri înfiorătoare. El și alți *toto* au stat nemișcați ca niște stâlpi în timp ce le-am descris fiecare detaliu, povestea mea tot lungindu-se și devenind tot mai groaznică, iar eu eram tot mai curajoasă, mai puternică, eram un erou sau un războinic, nu ceva care fusese vânat și de-abia fusese salvat.

Fiecare *moran* kip în formare trebuia să ucidă un leu pentru a dovedi că merită să primească sulița. Dacă dădea greș, trăia acoperit de rușine. Dacă izbutea, nimic nu era mai glorios. Femei frumoase îi vor cânta numele și fapta lui va rămâne în istorie, în versuri pe care copiii lor le vor învăța și le vor interpreta jucându-se. Mereu fusesem groaznic de geloasă pe Kibii pentru că putea să spere la asemenea fapte de vitejie și la asemenea glorie și acum nu aveam cum să nu mă simt măcar un pic satisfăcută pentru că supraviețuisem unei situații cu care el nu se confruntase încă. Adevărul e că, indiferent de cum împodobeam sau modificam povestea despre ce se întâmplase cu Paddy, ea tot *avusese* loc, iar eu trăisem ca să le-o spun și altora. Acest lucru avea un efect puternic asupra mea. Mă simțeam aproape de neînvincis, simțeam că pot să fac față cu bine la aproape orice mi-ar rezerva viața, dar, desigur, nu știam ce mă așteaptă.

— Emma și cu mine credem că ar trebui să mergi la școală la Nairobi, mi-a spus tata la câteva săptămâni după ce mă întorsesem acasă de la soții Elkington.

Mâinile, cu buricele degetelor lipite unele de altele, se odihneau pe masă.

Mi-am ridicat capul brusc.

— De ce nu o altă guvernantă?

— Nu poți să-ți faci de cap la nesfârșit. Ai nevoie de școlarizare.

— Pot să învăț aici, la fermă. Promit că n-o să mă mai opun.

— Nu vezi că aici nu ești în siguranță? a zis doamna O. de pe scaunul ei.

Argintăria ei, de neatins, strălucea, reflectând frânturi de lumină roșie de la lampa cu petrol, și dintr-odată mi-am dat seama că toate acestea se întâmplau pentru că nu găsisem o metodă eficientă de a fi mai bună ca ea. Mă obișnuisem cu felul ei de a fi. Mânjii, galopurile și jocurile de-a vânătoarea cu Kibii îmi distrăseseră atenția. Dar ea nu se obișnuise cu mine.

— Dacă te referi la Paddy, asta n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată.

— *Evident* că n-ar fi trebuit!

Ochii ei violet s-au îngustat.

— Dar s-a întâmplat. Tu ai impresia că ești invulnerabilă, alergi pe jumătate despuiată cu băieții ăia prin tufișuri, unde orice îți poate veni de hac. *Orice*. Ești un copil, deși nimeni de-aici nu pare să știe asta.

Mi-am încleștat pumnii și am izbit în marginea mesei. Am urlat tot felul de lucruri și mi-am împins farfuria la o parte, iar argintăria a căzut zăngănind pe podea.

— Nu mă puteți forța să merg! le-am strigat în cele din urmă, cu gâtul uscat, cu fața arzând și umflată.

— Nu e după tine, mi-a zis tata pe șleau, pe un ton ferm și de neînduplecat.

A doua zi m-am trezit în zori și am mers călare până la Equator Ranch, ca să o văd pe lady D. Era cea mai bună și cea mai înțeleaptă persoană din câte cunoșteam. Credeam că va avea ea o soluție. Că va ști ce să facă.

— Tati pare chitit, am început să mă plâng chiar înainte să fi intrat bine pe ușă, dar el doar o aprobă pe doamna O. Ea i-a zis că o să mă sfâșie leii dacă o țin așa, dar de fapt nu prea-i pasă. Îi stau în cale. Asta e adevărata problemă.

Lady D. m-a condus spre un loc comod de pe covorul ei și m-a lăsat să-mi vărs năduful dintr-o suflare. În cele din urmă, când mă mai liniștisem puțin, mi-a zis:

— Nu știi care sunt motivele Emmei, sau ale lui Clutt, dar eu una aș fi mândră să văd că te întorci o tânără lady!

— Pot să învăț ce trebuie și aici!

A dat din cap. Avea ea un fel anume de a face asta, cu căldură, chiar și atunci când nu era de-acord cu nimic din ce ziceai.

— Nu totul. Cândva o să ai o altă părere despre educație și o să te bucuri de asta.

S-a întins spre mâna mea, mi-a luat-o cu blândețe și a pus-o la ea în poală.

— Învățătura temeinică nu este folositoare doar în societate, Beryl. Poate să fie ceva minunat doar al tău, ceva pe care să-l dobândești și să-l păstrezi doar pentru tine.

Probabil că m-am uitat furioasă la ea sau la perete, căci mi-a aruncat o privire plină de o răbdare incredibilă.

— Știi că te simți ca și cum ar veni sfârșitul lumii, dar nu e așa, a continuat. O să ai parte de atât de multe lucruri. De *atât* de multe, și toate te așteaptă în lumea care se află dinaintea ta.

Cu vârful degetelor trasa încet cercuri în mijlocul palmei mele, alinându-mă. Înainte să-mi dau bine seama, am început să moțai, să mă ghemuiesc lângă ea, cu capul în poala ei. Puțin mai târziu, când m-am trezit, ea s-a ridicat și l-a rugat pe servitor să ne aducă ceaiul. Apoi ne-am așezat la masă și am răsfoit atlasul enorm care-mi plăcea atât de mult și care s-a deschis la o hartă mare a Angliei, verde ca o bijuterie.

— Crezi că o să merg vreodată acolo? am întrebat.

— De ce nu? Încă e casa ta.

În timp ce-mi treceam vârfurile degetelor peste pagină, am urmărit numele orașelor care îmi erau și străine, și familiare – Ipswich și Newquay, Oxford, Manchester, Leeds.

— Mama ta nu-ți scrie niciodată de la Londra? m-a întrebat.

— Nu, am răspuns simțindu-mă puțin dezorientată.

Nimeni nu aducea niciodată vorba de mama și viața era mult mai ușoară așa.

— Ți-aș putea povesti despre ea dacă vei dori vreodată să știi.

Am dat din cap.

— Ea nu mai contează acum. Doar ferma e importantă.

Lady D. m-a privit îndelung, gânditoare.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să mă bag.

La scurt timp după aceea, D. și-a făcut zgomotos apariția, scuturându-se de praf și vorbind de unul singur.

— Fetele mele preferate! a exclamat el bucuros.

— Beryl a avut o zi cam grea, l-a avertizat lady D. În curând va pleca la școală la Nairobi.

— Aha.

El s-a trântit într-un scaun în fața mea.

— M-am întrebat dacă într-o bună zi o să se întâmple asta. O să te descurci

de minune, fetiço. Zău că o să te descurci. Mereu am zis că ești isteată foc.

— Nu-s atât de sigură.

Am încercat în van să-mi termin ceaiul care se răcise.

— Promite-mi că o să vii să ne vezi oricând poți. Ai și aici o casă. Mereu vei avea.

Când mi-am luat la revedere, lady D. m-a condus la grajd și și-a pus mâinile pe umerii mei.

— Nu mai există o altă fată ca tine în toată lumea, Beryl, iar într-o zi o să-ți dai seama de asta. O să te descurci la Nairobi. O să te descurci oriunde.

Era aproape întuneric când am ajuns la fermă, iar munții aveau culoarea cernelii și păreau să se micșoreze și să se turtească în depărtare. Wee MacGregor a urcat până în vârful dealului nostru și am ajuns la marginea padocului, de unde l-am văzut pe Kibii cum se îndreaptă spre cărarea care ducea spre satul lui. M-am gândit să-l strig, dar mi-erău de-ajuns discuțiile serioase pe care le avusesem în ziua aceea și nici nu știam cum să-i spun că plec în curând. Nu știam cum să-mi iau rămas-bun.

7

În următorii doi ani și jumătate mi-am dat toată silința la școală – deși asta n-a fost nici pe departe de-ajuns. Am fugit de șase ori de-acolo, iar odată m-am ascuns într-o vizuină de mistreț african timp de trei zile. Altă dată am pornit o răzmeriță în care mai toți elevii m-au urmat prin câmpie, pedalând pe biciclete. Din cauza asta am fost dată afară, în cele din urmă. Tata m-a întâmpinat la tren părând supărat pe mine, dar și ușurat, de parcă ar fi înțeles că n-avea să dea nici un rezultat să mă trimită departe.

Însă ferma nu era locul de unde plecasem. De fapt, lumea nu mai era aceeași, războiul se ocupase de asta. La școală aflaserăm cele mai importante frânturi de știri – despre asasinarea arhiducelui, despre kaizerul Wilhelm și despre cum țări de care abia dacă auziserăm se uniseră ca să lupte împotriva altora. Pentru partea britanică a Africii de Est, războiul însemna să oprim Germania cea ahtiată după pământuri să ne ia tot ceea ce credeam că ne aparține de drept. Mari porțiuni din protectorat deveniseră câmpuri de luptă și bărbați de pretutindeni – buri, nandi și coloniști albi, războinici kavirondo și

kip – își părăsiseră plugurile, morile și *shamba*¹¹-urile ca să se alătore Pușcașilor Regali Africani. Până și *arap* Maina plecase la luptă. Într-o vacanță, Kibii și cu mine am stat împreună în vârful dealului nostru ca să-l vedem cum se duce să se alătore regimentului său. Își ținea sulița ridicată într-o mână și scutul din piele de bivoli african în cealaltă mână și mergea drept și mândru pe drumul neasfaltat. A fost trimis la sute de kilometri depărtare, la granița cu partea germană a Africii de Est, și i-a fost dată o pușcă în locul suliței. Nu știa să folosească o armă de foc, dar firește că avea să devină foarte priceput. Era cel mai curajos și mai încrezător războinic din câți știam eu și eram convinsă că se va întoarce acasă cu povești și poate cu destul aur ca să-și cumpere o nouă nevastă.

Dar, înainte ca acea vacanța de vară să se încheie, într-o după-amiază un mesager a venit alergând la ferma noastră și ne-a povestit ceea ce se întâmplase atât de departe. *Arap* Maina luptase cu vitejie, dar murise în acel loc îndepărtat și fusese înmormântat acolo fără ca tribul sau familia să-i aducă ultimele onoruri. Când am primit vestea, n-am putut să citim nimic pe fața lui Kibii, dar a încetat să mai mănânce, a slăbit și a devenit furios. Nu știam cum să-l consolez sau ce să cred. *Arap* Maina nici măcar nu păruse a fi *muritor*, iar acum nu mai era printre noi.

— Ar trebui să-l găsim pe cel care l-a omorât pe tatăl tău și să-i înfigem o suliță în inimă, i-am spus.

— E datoria mea să fac asta de îndată ce devin *moran*.

— O să vin cu tine, am zis.

Îl iubisem pe *arap* Maina ca pe tatăl meu și eram gata să merg oriunde și să fac orice ca să-i răzbun moartea.

— Ești doar o fată, Lakwet.

— Nu mi-e teamă. Pot să arunc sulița la fel de departe ca tine.

— Nu se poate. Tatăl tău nu te va lăsa niciodată să pleci.

— N-o să-i spun. Am mai fugit și înainte.

— Vorbele tale sunt egoiste. Tatăl tău te iubește și e în viață.

Tatăl meu era totul pentru mine. Cât fusesem plecată, tânjisem după el la fel de mult cum tânjisem după fermă, dar războiul îl schimbase și pe el. Când m-a întâmpinat la tren, era atât de tras la față și atât de serios, încât abia de-am știut cum să-l salut. În timp ce urcam cu mașina dealul lung mi-a explicat că orașul Nakuru din apropiere era acum o garnizoană. Hipodromul fusese

transformat într-o stație de schimb și transport al cailor. Și caii noștri erau rechiziționați, iar grajdurile și padocurile erau mai mult de jumătate goale, dar nu conta din moment ce toate cursele fuseseră anulate pentru o perioadă nedeterminată.

În clipa în care am ajuns în vârf, am văzut diferența cu ochii mei. Sute de muncitori ai noștri plecaseră doar cu hainele de pe ei și cu orice armă avuseseră la îndemână – pistoale, sulite sau cuțite de vânătoare – și cu vreo idee confuză despre glorie și onoare. Imperiul îi chemase, prin urmare acum erau soldați ai Coroanei. Era posibil să se întoarcă în curând, dar momentan totul arăta de parcă cineva întorsese Green Hills cu susul în jos, ca pe o cutie, și îi golise conținutul pe pământul tare, de unde fusese luat de vânt.

În casa mare doamna O. pregătise o masă pentru întoarcerea mea și se gătise pentru asta. Era la fel de îngrijită și de scrobită ca întotdeauna, dar avea șuvițe de păr grizonant la tâmpile și riduri fine în jurul ochilor și mi-am dat seama că o privesc dintr-o nouă perspectivă. Aproape tot timpul cât am fost la școală am împărțit patul supraetajat cu o fată pe nume Doris Waterman – deși îi plăcea să i se spună Dos. În fiecare noapte se apleca din patul ei de sus peste al meu și îmi șușotea tot felul de lucruri, cu părul ei castaniu și drept căzându-i peste față ca o perdea. Mi-a spus că era singură la părinți și că tatăl ei era patronul unui lanț de magazine din oraș. De asemenea, că deținea și hotelul New Stanley, care era un loc de întâlnire important pentru oricine trecea prin Nairobi. Dos părea să știe tot ce se întâmpla acolo sau prin preajmă.

— Doamna Orchardson? a întrebat iscoditoare când i-am menționat numele în treacăt. Soțul ei mai e în Lumbwa?

— Poftim? Nu e măritată. Trăiește cu tatăl meu de ani buni.

Dos a scos un cloncănit când a văzut cât de naivă eram și apoi a început să-mi spună cum, cu mulți ani înainte, domnul Orchardson, care era antropolog, își luase o femeie nandi drept ibovnică și aceasta rămăsese însărcinată.

Eram șocată.

— De unde știi asta?

A ridicat din umeri, așa aplecată pe jumătate peste pat cum era.

— Toată lumea știe. Nu se-ntâmplă în fiecare zi așa ceva.

— Așa că doamna O. a venit la noi? Ca să scape de situația de acolo?

— Pentru mine, Njoro n-ar fi destul de departe de Lumbwa. E atât de umilitor. Iar acum ea și tatăl tău nici măcar nu sunt căsătoriți.

Parcă niște nori mi-ar fi acoperit ochii – niște nori pufoși și de un alb imaculat. Nu știusese nimic despre lumea adulților sau despre mulțimea de chestiuni spinoase care se pot întâmpla între bărbați și femei. Nu fusesem atentă, dar acum norii se risipiseră într-o secundă, scoțând la iveală certitudini dure. Tata precis știusese despre domnul Orchardson și despre femeia nandi și fie nu îi păsase, fie nu-și făcuse griji în legătură cu ce însemna pentru el acea legătură. Situația lor curentă era chiar mai scandaloaasă decât îmi imaginasem vreodată, dacă ea era încă măritată. Poate că și tata era încă însurat. Înainte nu-mi bătusem capul prea mult cu asta, dar acum simțeam că relația lor era un alt lucru care devenise infinit mai complicat într-o lume foarte complicată.

— Când o să se sfârșească războiul? l-am întrebat pe tata. La școală toți spun că luptele sunt doar preventive.

Lumina puternică a soarelui licărea, trecând prin ochiurile de geam, pe serviciul simplu de ceai, pe mușama, pe piatra din care era făcut șemineul și pe lambriurile de cedru. Fiecare obiect era exact cum fusese – dar aer dimprejur părea diferit. Eu eram diferită.

— Așa zic, nu? Și totuși, numărul răniților tot crește. Douăzeci de mii doar în Africa.

— Vei merge și tu la război?

Îmi stăpânisem cu greu tremurul vocii.

— Nu – promit că nu o să merg. Însă D. s-a înrolat.

— Când? De ce? Cu siguranță că au deja destui oameni.

Tata și doamna O. au schimbat niște priviri pline de înțeles.

— Tati? Ce s-a-ntâmplat? D. a fost rănit?

— E vorba despre Florence, a zis doamna O. S-a îmbolnăvit foarte tare la scurt timp după ultima ta vizită. I-a cedat inima.

— N-avea nimic la inimă! Mereu a fost tare ca un cal.

— Nu, a spus tata cu mare grijă. De fapt, era bolnavă de ani buni. Nimeni n-a știut, în afară de D.

— Nu înțeleg. Ea unde-i acum?

Tata și-a privit dosul palmelor. Culoarea îi pierise din obraji.

— A murit, Beryl. Acum șase luni. Nu mai e.

Șase luni?

— De ce mi-ați ascuns asta?

— Nu am vrut să te anunțăm printr-o telegramă, a zis tata. Dar nu știu. Poate că n-am făcut bine c-am așteptat.

— A fost o femeie minunată, a spus doamna O. Știu că ai iubit-o mult.

N-am putut decât să mă uit la ea împietrită. Mi-am împins scaunul în spate și m-am îndreptat spre grajd într-un fel de transă, simțindu-mă distrusă. Câte zeci de ore petrecusem pe covorul lui lady D., bându-i ceaiul și sorbindu-i cuvintele, fără să știu că e bolnavă sau slăbită? Poate că nu o cunoscusem deloc, nu cu adevărat, iar acum nu mai era. Nu aveam să o mai văd niciodată. Nici măcar nu-mi luasem rămas-bun.

L-am găsit pe Buller dormind în cămăruța improvizată de lângă grajd și am căzut în genunchi, frecându-mi fața de blana lui vărgată. Era complet surd de acum și, pentru că nu mă auzise, s-a speriat – dar s-a bucurat. M-a mirosit peste tot și m-a lins pe față, dând din tot corpul, până în vârful cozii. Când s-a trântit din nou pe pământul bătătorit, mi-am pus capul pe el și m-am uitat în jur la lucrurile tatei – biroul cu registrul gros, negru, cu armăsari, casca lui de călărie și o cravașă, o farfurie plină cu cenușă din pipă, ziare îngălbenite și calendarul de pe perete. Datele importante ar fi trebuit să fie încercuite cu roșu. Grajdul ar fi trebuit să fie plin de viață, dar era tot atâta liniște ca într-un loc de îngropăciune nandi. În sfârșit mă întorsesem cu-adevărat, dar totuși abia dacă mă mai simțeam acasă la Green Hills. Oare aveam să mă mai simt vreodată?

După o vreme, tata a intrat și s-a uitat la noi, întinși pe podea.

— Știu că ai ținut enorm la ea.

A făcut o pauză.

— Ai dat peste multe când te-ai întors acasă, dar mai devreme sau mai târziu totul se va lămuri.

Voiam cu disperare să cred că spune adevărul, că necazurile noastre cele mai mari trecuseră, că tot ceea ce căzuse pradă haosului putea fi îndreptat. Niciodată nu-mi dorisem ceva cu mai multă ardoare.

— Războiul nu o să dureze o veșnicie, nu-i așa? am întrebat cu o voce gâtuită.

— N-are cum, mi-a răspuns. Nimic nu durează atât.

Note

1. Gard înalt care înconjoară satele băștinașilor sau locul în care țin animalele. (*N. tr.*)

2. Formulă de adresare din Africa de Est, cu sensul de stăpân. (*N. tr.*)

3. Țesătură colorată în care se înfășoară unii băștinași. (*N. tr.*)

4. Copil. (*N. tr.*)

- [5.](#) Războinic. (*N. tr.*)
- [6.](#) În original, *bushpig* (*Potamochoerus larvatus*) – specie de porc sălbatic ce trăiește în pădurile din Africa de Est și de Sud. (*N. tr.*)
- [7.](#) În original, *flame tree* (*Brachychiton acerifolius*). (*N. tr.*)
- [8.](#) Registrul *The General Stud Book* ține evidența cailor pursânge din Marea Britanie și Irlanda încă din 1791. (*N. red.*)
- [9.](#) Bătă folosită de băștinași la vânătoare și în lupte. (*N. tr.*)
- [10.](#) Hipopotam. (*N. tr.*)
- [11.](#) Bucată de teren cultivat. (*N. tr.*)

Partea a doua

8

Când ploile de martie cădeau peste câmpii și peste fețele colțuroase ale coastelor, șase milioane de flori galbene se deschideau deodată. Fluturi roșu cu alb, dintre cei care arată ca o acadea răsucită, se roteau iute în aerul strălucitor.

Însă în 1919 ploile n-au venit. Nici furtunile teribile din aprilie, când un singur nor de culoarea cernelii putea să planeze ore întregi, turnând încontinuu, și nici ploile zilnice și scurte din noiembrie, care ba începeau, ba se terminau, de parcă funcționau pe bază de scripeți. N-a căzut nici o ploaie anul acela, iar câmpiile și pământurile sălbatice au căpătat toate culoarea nisipului. Oriîncotro priveai părea că locul se micșorează și se strânge din cauza uscăciunii. De-a lungul lacului Nakuru, linia țărmului s-a retras și s-a prăbușit, lăsând în urmă o mazăgă verde, prăfoasă și niște licheni ciudat încolăciți. Satele erau tăcute, cirezile lor, vlăguite. Tata scruta linia orizontului, așa cum făceau toți fermierii din inima țării care locuiau pe o rază de o sută șaiszeci de kilometri de Nairobi. Nu se vedea nici urmă de nor, și nici măcar vreo umbră pe soare.

Eu aveam deja șaisprezece ani și eram plină de neliniște. L-am privit pe tata cum stă la biroul său, ținându-și cu solemnitate bărbia în palmă și privind fix în registrul contabil cu ochii injectați, pe jumătate închiși. Whisky înainte de micul dejun, minunat.

M-am aplecat peste spătarul scaunului ca să-mi vâr bărbia în scobitura dintre gâtul și umărul lui. Mirosea a bumbac fierbinte, a cer.

— Ar trebui să te culci la loc.

— N-am dormit deloc.

— Te cred că n-ai dormit.

Cu o seară în urmă, el și Emma (mă obișnuisem probabil să-i spun așa de

când mă întorsesem acasă) fuseseră invitați la o mică petrecere în Nakuru, presupun că la alți crescători din lumea curselor de cai. Nu înțelegeam cum Emma se ținea atât de bine la fermă. Deși pielea îi era brăzdată de riduri și i se lăsase, era încă albă. Era zveltă și hainele îi stăteau bine când se mișca – ceva ce aș fi reușit și eu dacă aș fi rămas la școală cu celelalte fete, nu aici, în mijlocul sălbăticiiei, în pantaloni și cu cizme până la genunchi.

— Beryl, ai putea să te străduiești mai mult, zisese Emma înainte să plece spre Nakuru. Vino cu noi în oraș.

Îmi era mai bine acasă. După ce au coborât cu zgomot pe drumul neasfaltat în Hudsonul tatei, m-am cuibărit lângă focul din lemn de cedru ca să citesc – îmi plăcea liniștea și aveam nevoie de ea. Dar la scurt timp după ce m-am dus la culcare ei s-au întors acasă, vorbind în șoptă, însă cu furie, în timp ce traversau curtea dinspre mașină. El făcuse ceva sau ea credea că el făcuse, ridicau tot mai mult vocea și vorbeau tot mai agitat, iar eu mă întrebam ce se întâmplase. Uneori treburile din oraș se transformau în situații explozive dacă Emma se simțea desconsiderată. Nu ascundea faptul că trăia de mulți ani cu tatăl meu fără să fie căsătoriți, dar, pe măsură ce creșteam, observam lucruri pe care înainte nu le vedeam, ca de exemplu faptul că, deși ea și tata păreau gata să se debaraseze de convențiile obișnuite sau măcar să le ignore, cei din colonie nu erau pregătiți pentru asta. Multe dintre soțiile fermierilor din vecinătate o marginalizaseră cu succes pe Emma. Chiar și în oraș, după cum am aflat de la Dos, situația lor era văzută ca rușinoasă, indiferent cât timp trecuse, indiferent cât de conservatori păreau în alte privințe.

Dar, dacă tensiunile din afară influențau situația de acasă, măcar Emma era gata să renunțe la prostia cu guvernanta și școlirea mea. Acum își îndrepta atenția către manierele și înfățișarea mea – așa cum erau ele. Veșnic încerca să mă facă să mă spăl mai des, să port rochii în loc de pantaloni. Mănușile erau esențiale dacă voiam să îmi păstrez mâinile frumoase și eu nu știam că orice domnișoară bine-crescută poartă pălărie când iese din casă?

De asemenea, insista mai mult ca niciodată să nu-mi mai petrec timpul cu Kibii sau cu vreun alt băiat din satul kip.

— Era destul de rău și când erați copii, dar acum... ei bine, acum nu se cuvine.

Nu se cuvine?

— Nu înțeleg ce-i așa mare scofală.

— Emma are dreptate, a fost tata de-acord cu ea. Pur și simplu nu se face.

Deși am continuat să mă lupt cu amândoi din principiu, adevărul e că mă vedeam din ce în ce mai rar cu Kibii. Când m-am întors la fermă de la Nairobi, a început să meargă cu trei pași în urma mea când ne îndreptam împreună spre grajduri, ca să scoatem caii la galop.

— Ce te-a apucat? l-am întrebat prima dată când am observat ce face.

— Tu ești *memsahib*¹². Așa se cade.

— Sunt *aceeași* ca până acum, prostuțele. Termină!

Dar nici unul din noi nu era ca până atunci și simțeam asta la fel de precis precum vedeam schimbările propriului corp când mă dezbrăcam seara, în rotunjirea și alungirea noilor mele forme. Brațele și picioarele lui Kibii erau musculoase, pe când înainte fuseseră moi și băiețești, și până și fața i se înăsprise. Mă simțeam atrasă de el, de aspectul lucios al pielii lui, de coapsa lui lungă și puternică de sub *shuka*. Era frumos, dar când am dat să-l ating nonșalant, încercând ceva nou, s-a tras.

— Oprește-te, Beru!

— De ce? Nu ești nici măcar un pic curios?

— Nu fi proastă. Vrei să fiu omorât?

Când a plecat valvârtej, m-am simțit rănită și respinsă, dar în adâncul sufletului știam că are dreptate. Nici una dintre lumile noastre nu ar fi permis niciodată o astfel de atingere și situația ar fi putut să devină îngrozitoare pentru amândoi. Dar îmi era dor de Kibii. Odinioară, când nu ne era frică de nimic, când vânam umăr lângă umăr, relația noastră era pe cât de simplă, pe atât de bună. Îmi aduceam aminte cum alergam kilometri întregi cu *arap* Maina în căutarea unei vizuini de facocer și apoi cum ne aplecam să mototolim hârtie la intrarea în bârlog. Făceai asta ca mistrețul să iasă – zgomotul îl scotea din sărite și, deși nu înțelegeam de ce, metoda asta funcționa aproape întotdeauna. Kibii și cu mine făceam tot ce ne zicea *arap* Maina și ne întorceam acasă cu un mistreț mare, care se balansa între noi ca un hamac cărnos. Părul de pe picioare era ca sârma cârlionțată, neagră. Gura îi era înțepenită și încleștată din cauza morții și afișa o expresie de încăpățănare pe care o admiram. Capătul meu de băț îmi apăsa greu mâinile, exact cum trebuia. Atât cântărea mistrețul, atât cântărea ziua.

Dumnezeule mare, cât îmi doream să trăiesc din nou așa! Voiam să-l văd pe *arap* Maina, să-l urmăresc fără să fac zgomot prin iarba elefantului cea cu frunze zimțate, să râd lesne cu Kibii din orice sau din nimic. Dar acum el

avea aproape cincisprezece ani. Când va avea loc ceremonia lui de circumcizie, va deveni războinicul care îi fusese sortit să devină. De când îl știam nu încetase să viseze și să tânjească după acea zi, dar, cumva, ascultându-l de-a lungul anilor, am reușit să ignor felul în care ceremonia îl va îndepărta de mine pe băiatul pe care-l știam dintotdeauna și, de asemenea, pe războinica aprigă care-l iubise. Deja îl îndepărtase. Acei copii dispăruseră.

9

În biroul de lângă grajd, tata a închis registrul contabil și s-a întins să-și toarne ceva de băut, deși de-abia își terminase cafeaua de dimineață.

— O să-l călărești pe Pegasus azi? m-a întrebat.

— Un kilometru și jumătate în goană. În ultimul timp își ține capul cam plecat. M-am gândit să folosesc zăbala.

— Foarte bine, a zis, dar privirea îi era impasibilă și detașată în timp ce am parcurs restul îndatoririlor de dimineață – care cai trebuiau scoși la galop, care aveau zi de odihnă sau trebuiau să poarte protecție pentru tendoane, să comand hrana, să programez livrările.

De când fusesem dată afară de la internat, asta era viața mea. El se ocupa de creșterea cailor și conducea ferma, iar eu eram mâna lui dreaptă. Voiam să fiu indispensabilă, dar m-aș fi mulțumit și cu a fi de folos.

Toombo, rândașul, îl periase pe Pegasus până îi făcuse părul să strălucească, iar apoi m-a săltat în șa. La cei doi ani ai săi, Pegasus era deja masiv – un pic mai înalt de un metru șaptezeci. Și eu eram înaltă – aveam aproape un metru optzeci –, dar mă simțeam ca un fulg în șa.

Afară, în curte, dimineața era limpede ca lacrima – la fel ca ultimele zece, sau douăzeci sau o sută de dimineți. Am trecut pe sub acacia mare, unde o pereche de maimuțe vervet cu mustățile gri stăteau la taclale pe una dintre crengile de jos. Păreau doi bătrâni, cu mâinile cu pielea neagră și cu fețe lungi și dezamăgite. Coborâseră din pădure sau de pe coastă în căutare de apă, dar în cisternele noastre mai rămăsese extrem de puțină, așa că nu aveam de dat nici un strop.

Drumul de pământ se ducea peste deal, peste câmpurile larg terasate. În vremurile bune, semănăturile noastre, bogate și verzi, se întindeau în jurul nostru în toate direcțiile. Când te plimbai prin porumbul până la piept,

picioarul ți se afunda până la gleznă în pământul jilav. Acum frunzele se răsuceau și trosneau. Moara mai mergea încă, făcând *posho*¹³, care apoi era depozitat în saci de pânză, ca să ne onorăm contractele. Vagoane pline cu grâne încă mai plecau unul după altul din gara noastră de la Kampi ya Moto spre Nairobi, însă nimeni nu se îmbogățea din așa ceva. Tata împrumutase bani cu o dobândă piperată și apoi se împrumutase iar. Rupia se prăbușea ca o găinușă de munte plină de alice. Nimeni nu știa cum stătea treaba. Creditorii păreau a se răzgândi mereu și datoriile tatei urcau și coborau ca pe o scară. Dar caii noștri trebuiau să mănânce. Aveau nevoie de ovăz decorticat, tărâțe, orz fiert – nu de petice decolorate de lucernă. Tata crescuse cai pursânge cu iubire și bazându-se pe instinct și pe registrul cel gros despre armăsari, cu liste de nume care ajungeau până la cai de prăsilă ca niște prinți magnifici. Aceștia erau cei mai buni cai din câți existau. Nu avea de gând să lase pe nimeni și nimic să-i mai ia ceva fără să lupte, nu după ce muncise din greu pentru asta.

Când am ajuns cu Pegasus la drum deschis, am făcut o pauză și ne-am liniștit, trăgându-ne sufletul, apoi l-am călărit la galop. A țâșnit de-a lungul pantei ca un arc întins, avântându-se într-o succesiune de salturi – rapid și perfect, aproape zburând.

Îl moșisem chiar eu când aveam paisprezece ani și eram acasă într-o vacanță de primăvară – o privisem pe Coquette cum tremură în chinurile facerii și fusesem tare bucuroasă să fiu acolo. Coquette fătase mânji sănătoși o dată la câțiva ani de la moartea îngrozitoare a lui Apollo și de la invazia furnicilor siafu, dar tot nu voiam s-o las singură nici o clipă și în ultimele săptămâni dinaintea sorocului obișnuiam să dorm în boxa de lână a ei. Când mânzul a ieșit, în cele din urmă, am rupt cu mâinile sacul amniotic alunecos și transparent, i-am tras cu grijă de copitele perfecte ale picioarelor din față și l-am așezat pe fânul așternut pe jos. Aproape că am tremurat de bucurie și de ușurare. Era prima dată când moșeam de una singură și nu se-ntâmplase nici o nenorocire. Tata avusese încredere în mine și nu venise deloc în grajd până în zori, când eu îl țineam pe Pegasus în brațe – o grămăjoară de căldură umedă și extremități ciolănoase, îndoite.

— Bună treabă, mi-a spus din ușa grajdului.

Părea să știe că, dacă pune doar vârful prăfuit al cizmei în boxă, diminuează importanța a ceea ce reușisem fără ajutorul lui.

— L-ai adus la viață. Cred că acum e al tău.

— Al meu?

Nu avusesem niciodată nimic al meu și nu crezusem că ar trebui – de ani buni îngrijeam și hrăneam fericită animalele tatălui meu, avându-le pe mână și făcându-mi griji pentru ele. Dar, cumva, acest animal uimitor îmi aparținea: un pic de gingășie după care nici măcar nu știam că tânjesc cu disperare.

Când Pegasus și cu mine am terminat goana, ne-am întors spre casă pe drumul mai lung care înconjura perimetrul de nord al văii și care se continua cu o întindere nesfârșită. Un vecin cumpărase în pripă parcela alăturată și am văzut semne că se mutase. Stâlpi pentru gard de-abia ridicați stăteau drepti ca niște bețe de chibrit acolo unde înainte fusese doar câmp deschis și un pustiu neatins. Am urmat linia pe care o trasau și în scurt timp am dat cu ochii de fermier – fără pălărie, cu pieptul ca un butoi și cu o bobină de sârmă în spinare. Întindea sârma cu un ciocan, un clește și niște cârlige, iar mușchii brațelor i se încordau când întindea firul tare pe lângă stâlp și îl fixa. Nu s-a oprit din lucru până când n-am ajuns la un metru și jumătate de el. Apoi și-a ridicat capul și mi-a zâmbit, cu gulerul înnegrit de sudoare.

— Îmi calci în picioare pășunea.

Știam că glumește – încă nu era nici o pășune, nici altceva terminat –, dar îmi dădeam seama că într-o zi totul *va arăta* minunat. Se vedea după cât de bine fixase stâlpii.

— Nu pot să cred că ți-e deja gata casa, am zis.

El o făcuse să arate mai degrabă a casă de oraș decât a casă din sălbăticie, cu acoperiș de țiglă în loc de stuf și cu sticlă adevărată la ferestre.

— Nici nu se compară cu cea a tatălui tău.

Deci ghicise cine sunt. Ferindu-și privirea cu dosul mâinii, s-a uitat în sus la mine cu ochii mijiți.

— L-am cunoscut acum mulți ani, când am fost spitalizat în apropiere împreună cu voluntarii din Madras.

— Ai fost rănit?

— De fapt, am avut dizenterie. Tot detașamentul meu a avut. Mulți bărbați au murit.

— Sună îngrozitor.

— A fost.

În felul lui de a vorbi detectam o vagă urmă de accent scoțian.

— Dar am avut parte și de câteva plăceri. Într-o zi, unii dintre noi am mers

la vânătoare în valea Rongai și erai și tu acolo. Un băștinaș chipeș era cu tine și amândoi erați al naibii de buni țintași.

A zâmbit, dezvelindu-și dinții frumoși, dreپți.

— Nu-ți aduci aminte de mine.

I-am cercetat chipul – maxilarul pătrat și bărbia puternică, ochii ca albăstreaua – căutând ceva familiar.

— Îmi pare rău, nu-mi aduc, am recunoscut în cele din urmă. Erau mulți soldați prin zonă pe-atunci.

— Ai crescut.

— Tati zice că s-ar putea să nu mă opresc niciodată. I-am și depășit acum ceva vreme.

Mi-a zâmbit și a continuat să se uite în sus la mine într-un fel care mă făcea să mă gândesc dacă trebuia să mai spun sau să mai fac ceva. Nu-mi imaginam ce anume. Tot ce știam despre bărbați, în afara vieții și a muncii de la fermă, erau gândurile plăcute și confuze pe care le aveam uneori noaptea târziu, despre cum cineva mă mângâie sau mă posedă, gânduri care mă făceau să roșesc chiar și când eram singură în coliba mea.

— Păi, mi-a părut bine să te revăd.

S-a întins după bobina cu sârmă fără să-și ia ochii de la mine.

— Noroc! i-am urat și l-am înghiontit pe Pegasus, bucuroasă să-l las acolo cu stâlpii lui de gard și să mă întorc acasă cu soarele în spate.

— L-am cunoscut pe noul nostru vecin, am zis la cina din acea seară, în timp ce tăiam cu vârful cuțitului o fâșie dintr-o bucată de gazelă a lui Thompson.

— Purves, a zis tata. A făcut multe cu pământul ăla.

— Este fostul căpitan de care mi-ai spus, Charles? a întrebat Emma din capul mesei, unde stătea. E un bărbat chipeș. L-am văzut în oraș.

— Știe să muncească din greu, doar atât zic.

— Ție cum ți s-a părut, Beryl?

Am ridicat din umeri.

— În regulă, cred.

— Nu ai muri dacă ai fi mai sociabilă, a zis ea. Cunoști vreo persoană de vârsta ta?

— De vârsta mea? Are vreo treizeci de ani.

— Viața la fermă o să te înăsprească, să știi. Tu crezi că o să fii mereu

tână și frumoasă și că o să ai multe ocazii, dar nu e chiar așa.

— Em, are doar șaisprezece ani, a spus tata. Are destul timp.

— Asta crezi tu. Noi nu suntem de-ajutor, ținând-o în pustietatea asta, fără companie. Nici școala nu i-a fost de mare folos – nu că ar fi frecventat-o vreme îndelungată. E sălbatică. Nici conversație nu știe să facă.

— De ce vorbim despre maniere și societate când există probleme adevărate la care să ne gândim? mi-am împins frustrată farfuria.

— Într-o bună zi *vei dori* să atragi un bărbat, a zis Emma ținându-mă cu privirea. Tatăl tău și cu mine trebuie să te pregătim pentru asta.

— Emma crede că ar trebui să ai parte de un bal de debut, a explicat el, apucând paharul de whisky de partea groasă.

— Cred că glumiți. *Unde* să debutez?

— Beryl, știi cât se poate de bine că se fac astfel de lucruri. Chiar și aici. E important să fii cunoscută în societate și să-ți cultivi grația. Poate acum nu crezi că e important, dar o să-ți schimbi părerea.

— Aici e toată societatea de care am nevoie, am zis, gândindu-mă la Buller și la caii noștri.

— E doar o noapte, Beryl.

— Și o rochie nouă, a adăugat Emma, de parcă ar fi fost vorba de o loterie.

— Am vorbit deja cu cei de la hotel, a spus tata hotărât, și am știut că totul fusese aranjat cu mult înainte.

10

Nairobi se extinsese mult de când fusesem la școală. Zece mii de oameni stăteau ca într-un cuib pe platoul teșit al câmpiilor Athi, unde se aflau magazine cu acoperișuri de tablă, cârciumi și bazarul zgomotos și colorat. Chiar și atâta civilizație era o minune. Orașul fusese întemeiat întâmplător în 1899, în timp ce se construia între Mombasa și lacul Victoria calea ferată Uganda. A fost ridicat întâi un sediu central șubred, apoi a apărut o baracă din conserve de hamsii, pe care muncitorii au numit-o Clubul Railhead, apoi au răsărit alte barăci și corturi, iar când, în fine, calea ferată a avansat, în urma ei a rămas un oraș.

Dar chiar și așa n-a ghicit nimeni cât de importantă va deveni acea cale ferată pentru Imperiul Britanic și pentru întregul continent. Construirea ei

fusesse costisitoare, iar întreținerea și mai și. Funcționarii coloniali au pus atunci la cale un plan ca să-i atragă pe coloniștii albi în zonă oferindu-le parcele de pământ la un preț de nimic. Foști soldați, precum tata și D., au primit pământ în plus ca parte a unei pensii. Și astfel a crescut colonia, bărbat după bărbat, fermă după fermă, cu Nairobi pe post de inimă cu bătaii regulate.

În 1919 existau deja clădirea guvernamentală cu o sală de bal – situată pe dealul din centrul orașului Nairobi –, un hipodrom și trei hoteluri bune. Ca să ajungem în oraș trebuia doar să urcăm în tren, să călătorim o sută optzeci și unu de kilometri prin sălbăticia prăfuită, prin noroiul roșu format din laterit și printr-o mlaștină cu trestie. O zi întreagă de zgâlțâieli petrecută în mașinăria de fier plină de funingine, ca să stau într-o cameră închiriată la hotelul New Stanley, îmbrăcată într-o rochie de culoarea cremei de ou.

Rochia era probabil foarte frumoasă. Emma o alesese și insistase că e perfectă – dar dantela scrobită mi se încrețea prea sus pe gât și îmi făcuse o iritație pe care nu o puteam scărpinga. Aveam și o coroniță de trandafiri – boboci galben-rozalii, cusuți împreună într-o cunună. Mă tot uitam în oglindă întrebându-mă dacă arăt cum trebuie și sperând că da.

— Fii sinceră, ce crezi? am întrebat-o pe Dos, care stătea în spatele meu în furou și își scotea agrafele din părul castaniu, tuns bob.

— Ești încântătoare, dar nu te mai scărpinga, bine? O să creadă lumea că ai purici.

Dos încă era elevă – învăța în oraș, la școala domnișoarei Seccombe – și aproape că nu mai aveam nimic în comun. Ea avea forme bine definite, era oacheșă și minionă în rochia ei albastră, de dantelă, știa cum se face conversație și se pricepea la politețuri, se simțea bine în compania altora. Eu eram slabă ca un băț, eram mai înaltă cu un cap decât Dos, chiar și când purtam pantofi fără tocuri – și mă simțeam mult mai bine vorbind cu cailor și câinii decât cu oamenii. Eram firi atât de opuse, așa cum numai două fete de șaisprezece ani pot fi, dar Dos îmi era încă dragă și mă bucuram că era alături de mine.

La 10 seara fix, conform unui stupid obicei britanic, l-am apucat strâns pe tata de braț, pe scări. Eu îl văzusem îmbrăcat doar în haine kaki prăfuite și purtând pălărie de soare, dar fracul negru și plastronul alb îi veneau firesc și îmi aduceau aminte de viața pe care o dusesse înainte, în Anglia. Acolo i-aș fi fost prezentată regelui, la curte, într-o procesiune de alte domnișoare de familie bună, toate numai perle, mânuși și pene de struț, și aș fi făcut

plecăciuni până n-aș mai fi putut. În colonia asta îndepărtată, unde suveranitatea era un steag, o noțiune, și unde uneori câteva versuri din *God Save The King*¹⁴ cântate cu însuflețire îi făceau pe toți să lăcrimeze, am fost prezentată unei sălii de bal de hotel plină de fermieri, foști soldați și afrikanderi, toți îmbăiați și pe jumătate beți. O formație cu cinci membri a început să cânte primele versuri săltărețe din *If You Were the Only Girl in the World*¹⁵, semnul ca tata și cu mine să ne îndreptăm spre ringul de dans.

— O să te calc pe picioare, l-am avertizat.

— Dă-i drumul. N-o să mă strâmb ca să nu te dau de gol.

Dansa minunat și eu m-am străduit să țin pasul cu el, concentrându-mă pe fracul lui din lână, care mirosea vag a cedru de la cufărul din care fusese scos cu o zi în urmă. Trebuia să mă aplec puțin ca să nu fiu mai înaltă decât el, iar asta mă făcea să mă simt și mai ciudat.

— Știi, nu primești nici un manual pentru lucrurile complicate, mi-a spus când formația a încetinit ritmul. N-am știu întotdeauna ce trebuie să fac în calitate de tată, dar cumva ai ieșit bine.

Înainte să înțeleg pe deplin ce-mi spusese sau să savurez momentul, s-a îndepărtat dintr-o mișcare de lângă mine și i-a dat mâna mea dreaptă lordului Delamere.

— Uită-te la tine, Beryl. Frumoasă ca o mână, a zis D.

Se întorsese din război arătând mai bătrân cu zece ani. Avea riduri adânci împrejurul ochilor și părul îi albise într-un acces urât de febră, dar răzbise. Abia dacă îl mai vedeam. Mai ținea Equator Ranch, dar se mutase ca să se ocupe de o altă fermă la sud-est de noi, pe malurile calcaroase ale lacului Elmenteita.

— Florence ar fi trebuit să fie aici, mi-a șoptit peste umăr. Ar fi fost atât de mândră.

Am simțit un gol în stomac când l-am auzit pe D. pronunțându-i numele cu atâta tandrețe și i-am spus că încă mă gândesc la ea zi de zi.

— Nu e corect că a plecat dintre noi.

— Chiar deloc.

Apoi m-a pupat pe obraz și m-a pasat lin următorului la rând.

A fost nevoie de câteva dansuri ca să-mi revină buna dispoziție, dar partenerii mei nu păreau să observe ori poate că nu le păsa. Vreme de o oră sau mai mult am fost învărtită de o mulțime de fețe încălzite, bărbierite, de

mâini puternice și de mâini umede, de dansatori buni și de unii mai împiedicați. Am gustat șampanie în timp ce o trompetă singuratică trâmbița versurile pe care le știam, dar pe care nu le cântam:

*A Garden of Eden just made for two
With nothing to mar our joy
I would say such wonderful things to you
There would be such wonderful things to do
If you were the only girl in the world.*

Și acolo era Jock – Purves, după cum îi zisese tata –, care arăta mult mai curat decât atunci când întindea sârma și părea mult mai chipeș acum, că eram nas în nas. Când m-a tras mai aproape de el, am simțit miros de pudră de bărbierit și gin și, deși nu aveam pic de experiență cu bărbații sau cu leșinatul, când am trecut iar pe lângă masa lui Dos, am văzut în privirea ei că era timpul să învăț.

În oraș erau mulți bărbați ca Jock – soldați lăsați la vatră, care profitaseră de repartiția de colonizare și înșfăcaseră acrii întregi, încercând să se reinventeze, să-și găsească un alt țel – dar puțini erau la fel de chipeși. El era puternic și pătrățos – la umeri, la falcă, la bărbie. Credeam că așa ar trebui să arate un bărbat, dacă l-ai putea construi de la zero și l-ai îmblânzi ca pe un pământ nou.

— Gardul tău mai e în picioare? l-am întrebat.

— De ce n-ar fi?

— Dintr-o mulțime de motive, am răs. Începând cu elefanții care dau năvală.

— Crezi că sunt caraghios.

— Nu... am zis cu vocea pierită.

— Un anumit gen de bărbat vine în Africa și construiește garduri. Asta crezi?

— Ce știi eu? l-am repezit. Am doar șaisprezece ani.

— N-ai avut niciodată șaisprezece ani.

Mă flata, dar nu-mi prea păsa. Băusem trei cupe de șampanie și totul începea să mi se pară minunat – felul în care se simțea la pipăit jacheta închisă la culoare a lui Jock, formația aflată într-o nișă vizavi de bar. Tuba era o învolburare aurie. Cântărețul cu corn părea să-mi facă semn cu ochiul. Și

mai erau celelalte fete, însoțite de parteneri, care lunecau pe lângă noi în rochii de mătase, cu gardenii ca niște stele prinse în păr.

— De unde au apărut toate fetele astea? Nu le-am văzut până acum nici pe jumătate dintre ele.

El a privit în jur.

— Tu le eclipsezi pe toate.

La fermă nu avusesem nici o ocazie să flirtez. Nu învățasem cum să atrag un bărbat, așa că pur și simplu am zis ce credeam, chiar dacă mă eticheta drept nesigură pe mine.

— Emma zice că nu-mi stă bine machiată.

— Rujul și pudra aia trebuie date jos la un moment dat. Poate e mai bine că nu te avantajează.

Am dansat jumătate de minut în tăcere, apoi el a zis:

— Toate orășencele astea provin din aceeași cutie cu dulciuri. Mai degrabă cred că o să mă însor cu tine.

— Poftim? am inspirat, luată prin surprindere.

A rânjit cu dinții lui frumoși, lucioși și pătrățoși.

— Doar *porți* o rochie albă.

— O!

M-am îndepărtat de el și am simțit cum îmi vâjâie capul.

Ceva mai târziu am mers și m-am așezat lângă Dos la una dintre mesele acoperite. Își sprijinea bărbia cu o mână. În cealaltă avea un cocktail cu gin care făcea spumă.

— E încântător, a zis.

— Atunci dansează tu cu el. Pe mine mă enervează.

— Nici măcar nu s-a uitat de două ori la mine.

— De unde știi?

A râs.

— Zău, Beryl. Ești atât de prostuță.

— Și de ce *n-aș fi*? am săgetat-o cu privirea. Oricum, totul e o prostie. Jumătate dintre tipii de aici sunt transpirați learcă, iar ceilalți privesc fix peste umărul meu, de parcă n-aș fi de față. Mă rog, cel puțin cei care sunt destul de înalți.

— Îmi pare rău, a zis ea pe un ton mai blând. Doar te tachinam. O să înveți.

M-am strâmbat și am tras de guler.

— Vrei să fumăm?

— Du-te tu. S-ar putea să fie singura mea șansă să mă bage vreun bărbat în seamă.

— Arăți splendid!

A zâmbit.

— O să arăt și mai bine când o să ies de-aici.

Pe stradă era întuneric cum doar în Africa poate să fie. Am inspirat adânc, simțind miros de praf și eucalipt, și am trecut pe lângă luminițele murdare de pe terasă. În părculețul de peste drum fusese împrăștiat lut fin, precum un strat de zahăr pudră, iar un șir de eucalipti pitici fuseseră plantați de curând, pentru efect. Astfel încerca Nairobi să se civilizeze, dar o pustietate și mai mare se întindea dincolo de oraș, gata să ne înghită cu totul. Asta îmi plăcea mult la Africa și speram să nu se schimbe niciodată. În timp ce mă plimbam am simțit cum întunericul mă trăgea și m-a încercat o dorință plăcută de a-mi lepăda rochia, ba chiar și pielea.

— Arăți ca Diana, m-a speriat o voce.

În spatele meu, pe stradă, se afla un bărbat îmbrăcat într-o haină de seară și cu niște pantaloni care-i veneau foarte bine, toate albe ca luna.

— Poftim?

— Diana, zeița vânătorii, a precizat el. De la romani.

Mi-am dat seama că era beat, dar tot simpatic era. O sticlă mare de vin i se bălăbănea în mână lovindu-i-se de-un picior, iar când a zâmbit am văzut că avea o figură minunată, cel puțin în întuneric.

— Sunt Finch Hatton... sau poate că sunt Virbius.

— Alt roman?

— Ai ghicit!

M-a privit mai îndeaproape, înclinându-și capul. Era mai înalt decât mine, așa cum doar puțini bărbați erau.

— Arăți de parcă ai fi fost la o petrecere.

— Și tu. Asta e pentru mine, am arătat cu bărbia în direcția hotelului.

— Petrecerea de nuntă?

Am râs.

— Balul meu de debut.

— Bine, atunci. Să nu te măriți niciodată. Ca regulă, Dianele nu fac așa

ceva.

S-a apropiat și mai mult de mine și am putut să-i văd mai bine chipul de sub melonul închis la culoare. Ochii îi erau mari și pleoapele grele de oboseală. Avea pomeții puternici, nasul ascuțit și delicat.

— Atunci te simți pregătită pentru societate? m-a întrebat.

— Nu sunt sigură. Poate cineva să-ți spună când ai crescut?

Un alt bărbat a apărut de după colțul din apropierea hotelului și s-a îndreptat țintă spre noi. Și el avea ținuta unui prinț, precum și o mustață deasă, pieptănată, un păr roșcat și nu purta pălărie.

— Denys, în sfârșit! a zis el oftând dramatic. M-ai făcut să te alerg!

A făcut o plecăciune, îndoindu-se de la brâu, una care probabil ar fi trebuit să fie amuzantă.

— Berkeley Cole, la dispoziția dumneavoastră.

— Beryl Clutterbuck.

— Fiica lui Clutt?

M-a privit cu atenție.

— Da, acum văd asemănarea. Îl știu pe tatăl tău de la cursele de cai. Nici un alt bărbat nu se pricepe mai bine ca el la cai.

— Domnișoara Clutterbuck și cu mine discutam despre pericolele mariajului.

— Denys, ești beat! i-a trântit-o Berkeley, apoi s-a întors spre mine. Nu-l lăsa să te sperie.

— Nu sunt deloc speriată!

— Vezi? a zis Denys.

Și-a dus sticla la gură și apoi s-a șters cu dosul palmei.

— Ai mai văzut vreodată astfel de stele? Nu cred. Nicăieri în lume nu sunt stele ca aici.

Deasupra noastră cerul era precum un cufăr plin de nestemate. Unele dintre stele păreau gata să fugă și să sară pe umerii mei – și, deși acestea erau singurele stele pe care le știam, îl credeam pe Denys când zicea că sunt cele mai frumoase. De fapt, mă gândeam că aș putea să cred orice mi-ar zice, deși de-abia ne cunoscuserăm. Avea el acel ceva.

— Ce știi de Keats? a întrebat Denys după câteva minute de liniște.

Apoi, când a văzut că nu știu la ce se referă, a adăugat:

— E vorba despre poezie.

— O, nu știu nici o poezie.

- Berkeley, spune-ne ceva despre stele.
— Hmm, a căzut Berkeley pe gânduri. Ce zici de Shelley?

*În mantie cenușie te-nvelește
De stele plină!
Ai zilei ochi cu plete-ți orbește;
Sărută îndelung ziua calină.
Oraș și mare, și uscat s-atingă
Bagheta-ți fermecată și-apoi să stingă
Lumina lină!...*¹⁶

— „Sărută îndelung“, a repetat Denys. Asta-i partea cea mai bună, nu-i așa, iar Berkeley o recită atât de bine.

— Splendid!

Tata îmi citise uneori din clasici la lumina focului, dar mă simțisem ca la școală. Aceasta semăna mai mult cu un cântec și, de asemenea, cu a fi singur în sălbăticie cu gândurile tale. Era ca ambele lucruri deodată.

În timp ce versurile lui Shelley încă pluteau în aer, Denys a început să recite altceva, încet, ca pentru sine:

*Aceasta e ora ta, O Suflete, zborul tău liber către nerostire,
Departa de cărți, departe de artă, cu ziua istovită și lecția făcută,
Tu ivindu-te pe deplin în lumină, mut, în contemplarea
temelor atât de îndrăgite.
Noapte, somn, moarte și stele.*¹⁷

Cuvintele erau atât de firești pentru el, încât nu depusese nici un efort să le rostească. Nu puteai să înveți așa ceva, indiferent cât de mult încercai. Chiar și eu puteam să-mi dau seama și mă simțeam puțin neînsemnată.

— Tot Shelley?

— Whitman, de fapt, mi-a zâmbit el.

— Ar trebui să mă rușinez că nu am auzit de el? Ți-am spus că nu știu nimic despre poezie.

— Ai nevoie doar de exercițiu, să știi. Dacă într-adevăr vrei să afli, fă-o. Ia-ți doza zilnică de poezie.

— Așa cum iei chinină împotriva malariei, a adăugat Berkeley. Te mai ajută și o cupă cu șampanie de calitate. Nu știu ce are Africa, dar șampania e

absolut obligatorie aici.

Fără să mai rostească altceva, Denys și-a dus mâna la pălărie și cei doi bărbați au luat-o în josul străzii, au dat colțul și au dispărut. Poate se îndreptau spre o altă petrecere sau poate că îi așteptau doi armăsari albi ca să-i poarte la un palat fermecat. Aș fi crezut și în apariția unui covor magic sau în orice alt sfârșit de basm. Erau atât de încântători și acum plecaseră.

— Ești beată? m-a întrebat Emma când m-am întors înăuntru.

— S-ar putea să fiu.

Și-a încrețit buzele, sătulă de mine, și a plecat chiar în clipa în care venea Jock.

— Te-am căutat peste tot, mi-a zis luându-mă de braț.

Fără să spun nimic, am apucat cupa cu șampanie pe care o avea în mână și am dat-o peste cap. Era un gest melodramatic, dar în mintea mea încă se învârteau frânturi de versuri, precum dârele lăptoase ale stelelor. Aveam în cap imaginea a doi bărbați chipeși în sacouri albe, la marginea neîmblânzită a orașului, și ideea că lumea era mult mai mare decât îmi imaginasem eu vreodată și că o să mi se întâmple tot felul de lucruri. Unele dintre ele se petreceau deja și urmau să-mi schimbe viața pentru totdeauna, chiar dacă nu știam exact în ce fel. Acum aveam doar ce-mi oferea clipa, ceva la fel de tonic precum șampania care sâsâia și-mi dansa pe limbă. *Obligatorie*, îi zisesse Berkeley Cole.

— Hai să mai bem din asta, i-am spus lui Jock arătându-i paharul. Iar apoi, în timp ce ne îndreptam spre bar, l-am întrebat: Știi vreo poezie?

11

Câteva săptămâni mai târziu, tata și cu mine am mers să așteptăm trenul de Nairobi în stația Kampi ya Moto, cea din vale de ferma noastră. Locomotiva s-a oprit și a pufăit din greu, ca un mic dragon care s-a întors acasă de la război. În urma ei, fumul ieșea și se răspândea pătând cerul plat, în timp ce niște bărbați stăteau aplecați peste rampa de lemn pe care o pregăteau lângă vagoanele de marfă pline de funingine. Șase dintre caii noștri se întorceau acasă victorioși de la Turf Club, din oraș – printre ei Cam, Bar One și Pegasus. Cam câștigase trofeul și premiul de o sută de lire, dar acum, când stăteam pe peronul scurt și o așteptam pe Emma să vină cu mașina, tata nu

voia să vorbim despre cursele câștigate. Voia să vorbim despre Jock.

— Îți place măcar un pic de el? m-a întrebat privind spre dealul înșorit.

— Cred că e în regulă. O să pună ferma aia pe picioare.

Pentru o clipă și-a mușcat încet colțul buzei.

— Așa e.

Apoi a adăugat:

— Are intenții serioase în legătură cu tine.

— Ce? m-am întors spre el. De-abia ne-am cunoscut!

El a zâmbit strâmb.

— Nu cred că ăsta ar fi un impediment pentru căsătorie.

— De ce toată lumea e atât de dornică să-mi găsească un soț? Sunt prea tânără pentru așa ceva.

— Nu chiar. Sunt destule fete de vârsta ta care visează de ani buni la soți și la familii. Vrei să fie cineva care să aibă cineva grijă de tine într-o zi, nu?

— De ce? Ne descurcăm și așa.

Înainte ca tata să apuce să mai spună ceva, zgomotul de claxon a răzbit de peste deal. Am auzit duduital adânc și metalic al automobilului și, în timp ce-și făcea apariția, am văzut-o pe Emma la volan, săltând în sus și-n jos pe scaunul tare de piele. A tras lângă noi, cu mașina în ralanti.

— Beryl, unde ți-e pălăria? O să-ți apară pistrui de la soarele ăsta!

Nu înțelegeam cum succesul nostru din Nairobi se evaporase așa de repede, dar în seara aceea, la cină, tata era tăcut și distant, în timp ce Emma își exprima, arțăgoasă, nemulțumirea legată de supă. Aceasta era o fiertură subțire cu calcan, cartofi și rondele mici de praz.

— Peștele e stricat. Tu ce spui, Charles?

Și-a împins bolul în față și l-a strigat pe Kamotho, servitorul. Când a venit, îmbrăcat cu jacheta albă și purtând un fes mic de catifea, Emma i-a spus să ia tot de pe masă.

— Și ce o să mâncăm? Pâine cu unt?

Tata a ridicat mâna, în semn că toate rămân unde sunt, ceea ce l-a zăpăcit pe Kamotho.

— Dă-i pace, Emma.

— *Acum* îți pasă ce fac? Ca să vezi!

Cuvintele ei au spart aerul deasupra mesei.

— Ce se-ntâmplă? am reușit, într-un sfârșit, să întreb.

Tata părea să sufere. I-a cerut lui Kamotho să plece și, în timp ce se îndepărta tiptil, recunoscător, îmi doream să plec odată cu el. Nu voiam să aud ce avea să urmeze.

— E afurisita asta de rupie, a spus tata în cele din urmă, frângându-și mâinile. Săptămâna trecută m-am culcat cu o datorie de cinci mii, iar acum m-am trezit că s-au făcut șapte mii cinci sute, cu dobândă de opt la sută pentru toată suma. De data asta nu mai pot s-o scot la capăt.

— A acceptat o slujbă de antrenor în Cape Town, a zis Emma cu răceală. Gata cu ferma.

— Ce? am zis simțind că sunt pe punctul s-o iau razna.

— Agricultura e ca un joc de noroc, Beryl. Mereu a fost așa.

— Iar Cape Town nu e la fel?

Am scuturat din cap, de-abia eram în stare să-mi dau seama ce se petrece.

— Caii sunt iubiți acolo. O să am parte de un alt început, unul adevărat. Poate schimbarea va fi cu noroc.

— Cu noroc, am repetat sec.

În noaptea aceea, în camera mea, am făcut flacăra lămpii mai mică și m-am întins năucită. Umbre se furișau și suspinau deasupra patului meu, de ai cărui stâlpi încă atârnav mărgele și săculeți cu oscioare de animale. Mă lua amețea gândindu-mă cât de repede se putea ca viața să-mi scape printre degete. Grajdurile noastre erau încă pline și îngrijite ca la carte – optzeci și patru de animale fără pereche, care îi aduseseră tatălui meu o reputație de aur și victorii după victorii. De dimineață, clopotul de la grajduri are să bată iar și toți și toate se vor trezi ca până acum. Roata morii se va învârti, caii vor alerga și vor tropăi în padoc împingând fânul de colo-colo în boxele lor – dar nimic din toate acestea nu mai era real. Trăiam la o fermă-fantomă.

12

Când luna a urcat deasupra copacilor de camfor din fața colibei mele, lumina a pătruns prin ferestrele deschise, colorând în galben partea de sus a rafturilor și cutiile. Am tras repede pe mine o pereche de pantaloni și o cămașă cu mânecă lungă, mi-am pus mocasinii în picioare și am ieșit în noaptea răcoroasă și uscată. În noaptea aceea urma să aibă loc o *ngoma*, ca de fiecare dată când era lună plină – un dans tribal al tinerilor și tinerelor kikuyu,

sus pe digul din capătul îndepărtat al pădurii. M-am îndreptat într-acolo cu Buller urmându-mă îndeaproape, cu urechile ciulite la orice zgomot care ar fi putut veni de la ceva ce ar fi vrut să mă rănească și gândindu-mă la tata.

Seara devreme îl găsisem la biroul lui, cu foi împrăștiate peste tot, întocmind liste cu posibili cumpărători pentru cai. Capitulara pe care-o presupunea acea activitate părea să-i fi crestat noi riduri în jurul ochilor căprui.

— Merge și Emma cu tine la Cape Town? l-am întrebat.

— Desigur.

— O să merg și eu?

— Dacă asta vrei.

Am simțit că mi se zburlește părul de pe ceafă.

— Ce altceva aș putea să fac?

— Să rămâi aici și să-ți începi viața ca soție de fermier.

— Să mă mărit cu Jock? am rostit eu repede, șovăielnic.

— E limpede că el e gata să se așeze la casa lui și că pe tine te vrea.

— Am doar șaisprezece ani.

— Păi, nimeni nu te forțează, a ridicat el din umeri. Dacă vrei să vii și tu, noi o s-o luăm de la capăt, lucrând pentru alții.

S-a întors la listele lui, iar eu i-am studiat creștetul, cu pielea de un roz palid, care arăta vulnerabilă sub părul castaniu, rărit. Oare tocmai primisem un răspuns echivoc? Zisese că depinde de mine, dar ceva din vocea lui părea să mă îndepărteze cu blândețe de Cape Town.

— Emma nu vrea să vin și eu?

— Zău, Beryl!

Și-a ridicat privirea de pe listele pe care le tot muta dintr-o parte într-alta și părea exasperat.

— Sunt atâtea lucruri care mă îngrijorează acum. Asta n-are legătură cu tine.

Atunci am plecat la culcare, dar n-am prea dormit și nici n-am putut să mă gândesc la altceva. Poate că deciziile dificile ale tatei *nu aveau* nici o legătură cu mine, dar ele îmi schimbau complet viața, exact în același fel, și mă forțau să iau eu decizii dificile, unele pe care sperasem să nu le iau niciodată.

Nici nu urcasem până la jumătatea culmii abrupte, când am auzit *ngoma*. Tobele făceau aerul să vibreze și reverberau în pământul de sub picioarele

mele, de parcă se săpa un tunel, în toate direcțiile deodată. Fumul se ridica răsucindu-se deasupra culmii, urmat de flăcări înalte și de cenușă. În cele din urmă am ajuns sus și i-am văzut pe dansatorii însuflețiți de mișcare și pe cei care formau un cerc în jurul lor și îi priveau – cei fie prea tineri, fie prea bătrâni ca să participe. În mijlocul cercului de pământ bătătorit focul dansa și el, răspândind un miros de lemn ars și făcând să strălucească membrele și chipurile celor prezenți. Tinerele aveau capetele rase, fine, împodobite cu șiraguri de mărgelă. Și mai multe mărgelă se mișcau dintr-o parte într-alta, pe fire lungi, cu noduri, prinse de fâșiile de piele strânse ale veșmintelor. Nu erau cu mult mai în vârstă decât mine, dar, îmbrăcate așa, păreau mai mari și dădeau impresia că știau ceva ce eu nu știam și probabil nici nu aveam să aflu.

Câțiva tineri purtau piei lungi și albe de serval, prinse de curelele de piele care le încingeau mijlocul. Când pieile se mișcau și le ajungeau în spate, între fese, punctele și petele de pe blana animalelor străluceau de parcă ar fi fost vii, apoi se loveau de picioarele lor, în timp ce se mișcau înainte și-napoi în ritmul dansului. Căpetenia tribului și-a dat capul pe spate și a scos un cârâit ascuțit pe care l-am simțit prin toți porii. Bărbații au chiuit, iar femeile le-au răspuns, chiot și răspuns, sunete înalte care se repetau, umplând cerul și despiciându-l. Sudoarea strălucea în lumină și pe pieile tobelor care vibrau. Am început să respir mai repede. Inima părea să-mi părăsească trupul în timp ce versurile și refrenele prindeau viteză precum o roată mare. Și, tocmai când să ajungă cântecul la apogeu, m-am uitat de cealaltă parte a cercului de flăcări și l-am văzut pe Kibii.

Când eram copii, veneam mereu la aceste *ngoma*-uri împreună, rămâneam până târziu și ne întorceam apoi prin pădure, Kibii criticându-i pe dansatori, zicând că ar fi putut să fie mai grațioși sau mai pasionali. Acum nu prea ne mai întâlneam doar noi doi și nu-mi aduceam aminte când fusese ultima dată când ne simțiserăm în largul nostru unul cu celălalt. În lumina focului care picta umbre pe el, am văzut cât de mult crescuse și cât de diferit era. În locul hainei lui obișnuite, *shuka*, purta una mai frumoasă, înnodată sus, pe umărul stâng, și strânsă la mijloc cu o curea cu mărgelă. În jurul gleznelor purta blănuri de maimuță, iar la gât avea o gheară de leu scobită. Stătea într-o parte, iar profilul lui era cel al unui prinț, așa cum fusese întotdeauna, dar cu trăsăturile mai oțelite. În cele din urmă s-a întors. Și-a pironit ochii negri asupra mea, pe deasupra flăcărilor, și inima mi-a tresărit. Acum era un

moran. Asta se schimbase – devenise bărbat.

M-am îndepărtat de lângă foc, rănită. Nu mai eram apropiați de mult timp, dar tot nu-mi venea să cred că trecuse Kibii prin cel mai important moment al vieții lui fără ca eu să aflu. M-am uitat în jur după Buller, fiindcă voiam să plec cât mai repede, dar nu l-am văzut. Am plecat totuși, iar, când am ajuns la capătul culmii și mă pregăteam pentru coborârea abruptă, am auzit că mă strigă Kibii. Luna lumina încâlceala de plante și ierburi dese prin care nu-mi vedeam picioarele. Chiar dacă mă grăbeam, știam că poate să mă ajungă cu ușurință din urmă – așa că am rămas pe loc.

— Se zice că tatăl tău pleacă de la Njoro, a spus Kibii când a ajuns lângă mine. E adevărat?

Am dat din cap că da.

— La Cape Town.

Nu voiam să zic nimic de problemele legate de bani. Era prea rușinos.

— Sunt mulți cai buni acolo, sau cel puțin așa am auzit.

— Ai devenit un *moran*, am spus, dorind să schimb subiectul. Arăți foarte bine.

Mândria de pe chip i se citea în lumina lunii, dar mai era ceva. Mi-am dat seama că nu mai știe cum să se poarte în preajma mea.

— Ce vei face acum? a întrebat.

— Chiar nu știu. Am fost cerută în căsătorie.

Am crezut că o să fie surprins sau că o să reacționeze în vreun fel, în schimb el doar a ridicat din umeri, ca și cum ar fi zis *e de la sine înțeles*, iar apoi a spus o zicală de-a băștinașilor pe care o mai auzisem și-nainte: *Un lucru nou e bun, chiar dacă se va dovedi a fi dureros*.

— Ești pregătit de însurătoare? l-am provocat eu, căci nu-mi plăceau autoritatea și siguranța cu care-mi vorbise; de parcă el știa locul fiecărei piese din puzzle-ul care-mi dăduse viața peste cap.

El a ridicat iar din umeri – *de ce nu?*

— Mai întâi o să merg în lume. *Ndito*¹⁸ din sat nu sunt pentru mine.

— Lumea e mare. Știi încotro o să te-ndrești?

— Tata mi-a povestit despre multe locuri în care a călătorit – în nord până la Kitale, în sud la Arusha și până pe pantele din Donya Kenya. Poate că o să merg pe unde a fost și el.

Ultimii pași ai lui *arap* Maina fuseseră făcuți foarte departe de locul unde

ne aflam noi. Bănuiam că se gândea și un alt loc, deși nu zisese nimic de el.

— Tot mai vrei să-l găsești pe soldatul care l-a ucis pe *arap* Maina?

— Poate, a zis. Sau poate o să învăț diferența dintre visurile unui băiat și cele ale unui bărbat.

A făcut o pauză, apoi a continuat:

— Când o să mă însor, tata va trăi iar, prin fiii mei.

Era atât de înfumurat, atât de sigur pe el. Îmi venea să-l provoc și să-l pun la punct. Am zis:

— Bărbatul care vrea să se însoare cu mine e foarte bogat și puternic. Locuiește în apropiere. Și-a construit casa în trei zile.

— O casă ca lumea sau o colibă? a vrut să știe.

— O casă adevărată, cu șindrilă, și un acoperiș în ape și ferestre cu sticlă.

A tăcut o clipă, iar eu eram sigură că, într-un final, îl impresionasem.

— Trei zile, a rostit în cele din urmă. Nu e înțelept să te grăbești așa. Casa nu o să reziste mult.

— N-ai văzut-o! m-am răstit iritată la el.

— Ce contează? L-aș ruga să construiască încă o casă, doar pentru tine, și să aibă mai multă grijă.

S-a întors, semn că a terminat cu mine, și mi-a zis, aproape peste umăr:

— Ar trebui să știi că am un nume de *moran* acum. Sunt *arap* Ruta.

M-am chinuit tot drumul până la fermă, repetând lucrurile inteligente pe care ar fi trebuit să i le spun, lucruri care să-l rănească și să-l facă să se simtă ca un nimic, așa cum mă simțeam eu, și la fel de neînsemnat. Ce să spun, *arap* Ruta! Îl știam de când era cât un mistreț african, iar acum căpătase experiență și înțelepciune după o ceremonie de o noapte? După un cuțit ascuțit și fiindcă băuse o cană cu sânge închegat de bou?

În vreme ce gândurile îmi bâzâiau în cap și se ciocneau unul de altul, mi-am dat seama că, dacă Ruta ar fi avut cea mai mică idee despre cât mă temeam de schimbările care urmau, aș fi murit.

Dar îmi *era* teamă și eram foarte confuză. Cape Town se afla la capătul lumii, iar acolo tata avea să fie ocupat și apăsător, preocupat să le fie pe plac noilor proprietari și administratorilor de manajeri. Aș fi putut să mă țin după el și să încerc să nu-l încurc sau aș fi putut să o ajut pe Emma să aranjeze casa. Ce mai idee!

Și Anglia era o opțiune, așa credeam, sau ar fi putut fi, dacă aș fi fost o

altfel de fată. Aș fi putut să mă gândesc să-i scriu mamei și să o întreb dacă era loc și pentru mine lângă ea și lângă Dickie – dar Anglia părea o lume chiar mai străină și mai îndepărtată decât Cape Town, iar ea nu încercase niciodată să mă caute în toți acei ani. M-ar fi costat prea mult să-i fi cerut ajutorul și s-ar fi deschis o porțiță prin care toată durerea și suferința ar fi pătruns înapoi în mine. Nu, niciodată – așa că rămânea doar Jock.

N-aveam habar ce înseamnă o căsnicie, iar singura relație fericită pe care o văzusem fusese cea dintre D. și lady D., care era doar o amintire încețoșată, de demult. Mereu mi se păruse că ferma și caii noștri erau lucruri mai bune de care să-mi leg soarta. Nici măcar nu-mi dădusem voie să-mi imaginez altceva, dar toate acestea se dezintegrau acum, clipă cu clipă. De-abia îl cunoșteam pe Jock și nu știam de ce îi atrăsesem atenția – în afară de faptul că eram pricepută la vânătoare și că-i plăcea cum arăt. Dar dacă m-aș fi măritat cu el, aș fi putut să rămân aici, la Njoro, să văd aceleași dealuri și depărtări, să am cam același fel de viață. Oare Jock credea că e îndrăgostit de mine? Oare aș putea învăța să-l iubesc?

Dintr-odată totul era atât de confuz. Și părea și mai nedrept că, în timp ce viitorul meu se învârtea cu repeziciune, al lui Ruta se desfășura exact așa cum visase el. Vreme de zece ani sau mai bine, noi ne-am jucat de-a întrecerea, ne-am testat cutezanța, am visat. Jocurile îl pregătiseră pe Ruta pentru viitorul lui și ar fi trebuit să mă pregătească și pe mine pentru al meu. Încercările deveniseră cu siguranță mai riscante și mai dificile, dar poate că la bază erau aceleași. săritul m-a învățat cum să sar, nu? Era de-ajuns să mă uit la Ruta ca să știu că nu mai era un copil. Nici eu nu mai eram.

După-amiaza următoare, după ce repetasem de zeci de ori în coliba mea, ca să par sigură pe mine, i-am spus tatei că voi rămâne la Njoro.

— Bine, a dat el din cap și și-a unit vârfulurile degetelor, privindu-mă cu atenție. Cred că așa e cel mai bine. Jock e un bărbat cu judecată, care muncește din greu. Știu că o să aibă grijă de tine.

— Și eu pot să am grijă de mine, m-am dat eu mare, cu pulsul bubuindu-mi în urechi.

A trebuit să îmi revin ca să continui:

— Pot să-l păstrez pe Pegasus?

— L-ai câștigat pe merit. Nu e al meu ca să-l iau înapoi.

S-a ridicat și și-a turnat de băut. Mirosul ca de turbă, înțepător, al whisky-ului mi-a ajuns la nas.

— Aș vrea și eu un pahar.

Tata m-a privit surprins.

— Va trebui să mergi după apă.

Am dat din cap că nu.

— Bine, a zis. Cred că meriți și asta.

Mi-a întins paharul rotund și greu și am stat în liniște în timp ce soarele apunea. Mai băusem vin sau șampanie, dar asta era ceva diferit. Mă făcea să mă simt mai matură.

— Ne-a fost bine aici, nu? a întrebat.

Am încuviințat din cap – nu găseam cuvintele care să exprime tot ce simțeam. Am privit în pahar și am lăsat whisky-ul să mă ardă pe dinăuntru.

13

De îndată ce am decis că accept cererea lui Jock, totul s-a desfășurat năucitor de repede. Ne-au fost comandate haine, a fost anunțat preotul, au fost trimise pretutindeni invitații pe hârtie. Emma avea niște idei foarte clare despre rochia mea – satin ivoriu tivit cu perle, iar pe trenă rozete și ciulini brodați –, iar din moment ce eu n-aveam nici o preferință, am fost de-acord cu toate propunerile ei. Boboci de portocal și tul de mătase lung, pentru voal, iar pantofii erau atât de subțiri și de fini, încât nu-mi puteam închipui că vor rezista mai mult de-o zi. Când cadourile au început să sosească – un platou de argint pentru prăjituri, inele filigranate pentru șervete, o vază de sticlă șlefuită, cecuri pentru domnul și doamna Purves –, au fost depozitate cu grijă într-un colț al casei, iar lucrurile tatei și ale Emmei au fost împachetate și puse în lăzi, așezate în alte colțuri. Era amețitor să vezi cum ferma se destramă în timp ce viitorul meu se punea la cale, dar am înțeles, de asemenea, că nu se putea altfel.

Jock și cu mine n-am petrecut mai mult de câteva clipe singuri, în acele săptămâni de planificări și operațiuni grăbite. Când eram doar noi doi, îmi strângea cu putere mâinile într-ale lui și îmi spunea cât de fericiți vom fi. Vorbea despre schimbările și extinderile pe care avea să le facă la ferma noastră. Cât de ambițios era în legătură cu viitorul nostru. Cum prosperitatea cu siguranță nu va întârzia să apară. M-am agățat de visurile lui Jock, dorind să mă liniștesc. Oare Green Hills nu pornise de la zero, nu cu mult timp în

urmă? Noua noastră fermă va crește și va fi minunată, pur și simplu. Trebuia să cred că e posibil chiar în timp ce așteptam să am mai multe sentimente pentru Jock.

— Cât de *repede* te miști! a chițait Dos când i-am dat vestea. Ultima dată îmi spuneai că te enervează.

— Încă mă mai enervează un pic, am mărturisit, dar încerc să nu las să se vadă.

— Nu prea avem multe opțiuni aici, a zis. Mă gândesc că într-o zi o să fiu și eu soție de fermier. Cel puțin el e fermecător!

— Atunci crezi că e în regulă că nu sunt înnebunită după el?

— *O să fii*, prostuțo. Măcar o să rămâi acolo unde ți-e locul – iar el o să aibă grijă de tine. Chiar dacă tatăl tău nu s-ar fi mutat la Cape Town, tot n-ar fi putut să-ți poarte mereu de grijă.

A zâmbit afectat.

— Sau cel puțin asta-mi tot repetă taică-meu cu fiecare ocazie.

Ne-am căsătorit la Biserica Tuturor Sfinților într-o zi de miercuri extrem de caldă din octombrie, cu două săptămâni înainte să împlinesc șaptesprezece ani. Pe atunci vârsta legală pentru căsătorie era de optsprezece ani, dar tata credea că sunt destul de mare, iar asta a fost de-ajuns pentru mine. În biserică am mers la brațul lui, dar mi-am ațintit privirea asupra lui Jock ca să mă adun, de parcă urma să plec la bătălie cu el. Am folosit această stratagemă până când am ajuns lângă el și lângă preotul cu guler apretat, iar apoi inima a început să-mi bubuie. Îmi făceam griji să n-o audă și ceilalți și să știe sau să ghicească faptul că eu nu-l iubeam pe acel bărbat. Dar și iubirea era ciudată, nu? Cu siguranță nu le priise mamei și tatei, sau Emmei și tatei. Poate că atitudinea mea practică era un mod de a mă asigura că nu ajung ca ei. Asta speram când l-am luat pe Jock de mână și am reușit să răspund afirmativ lungului șir de întrebări grele ale preotului și apoi să zic: *Da, vreau*.

Jock avea un prieten de când fusese în armată, la Pușcașii Regali Africani, care a fost cavalerul lui de onoare – căpitanul Lavender, înalt și isteț, cu ochi strălucitori și cu un vârtej care făcea ca o șuviță de păr auriu să-i stea mereu pe frunte. Lavender ne-a dus la hotelul Norfolk cu Bugattiul galben al lui Jock. A condus atât de repede pe străzile din Nairobi, că m-a aruncat dintr-o parte în cealaltă a banchetei de piele din spate, și aproape m-am învinețit lovindu-mă de coapsele încordate ale lui Jock. Îmi ziceam că trebuie să însemne ceva faptul că e atât de puternic. Va fi în stare să mă țină în brațe și

să aranjeze lucrurile din viața mea când tata va fi plecat. M-am agățat de acea speranță și nu i-am dat drumul nici când am coborât în fața treptelor de lemn care duceau în hotel. Toată lumea ne zâmbea, rochia și voalul îmi erau ca de fondant, iar noi am fost fotografiați pentru ziare și pentru eternitate.

O sută de oaspeți au fost mânați în sala de mese, care era împodobită pe cât de frumos se putea. Evenimentul i-a scos din ascunzătoare pe toți cei care locuiau în interiorul țării – fermierii care deveniseră soldați, apoi iar fermieri. D. era și el prezent, cu părul lui lung și în neorânduială ascuns sub o caschetă colonială. De curea avea prinsă o teacă, ce a șfichiuit aerul când s-a întors și a încercat să mă pupe. Ne-a dat un cec cu o sumă generoasă și mi-a zis, cam sentimental, că, dacă vreodată o să am nevoie de el, trebuie doar să-i dau de veste și el o să-mi sară-n ajutor. Promisiunea lui m-a emoționat și mi-a dat putere să trec de la invitat la invitat, ținându-mi tulul lung, ca să pot să merg fără să mă împiedic.

Sub sosul cu unt se afla nelipsita friptură cu rondele de cartofi și arpagic. Tata plătea cu vârf și îndesat pentru șampanie, așa că am băut cât de multă am putut, de fiecare dată când eram servită. Mai târziu, când am dansat, picioarele îmi erau puțin amortite și mă furnicau în timp ce D. și toți ceilalți fermieri care se puteau furișa de lângă nevestele lor mă conduceau de-a lungul parchetului. Într-un final am ajuns la tata. Arăta splendid în acea seară, dar era și trist. Avea cute adânci în jurul gurii, iar ochii îi păreau triști și pierduți.

— Ești fericită? m-a întrebat.

Am dat din cap că da și l-am strâns puțin mai tare.

Dimineața devreme Lavender ne-a dus iar cu mașina, de data asta la Muthaiga Country Club, unde ne-am cazat într-o cameră pătrată, luminată de o lampă cu un singur abajur de cristal. Un pat mare era acoperit de o cuvertură înecată în găitane.

De când ne logodiserăm, Jock și cu mine nu avuseserăm nici măcar un minut ca să ne cunoaștem cu adevărat. Îmi dădeam seama de asta acum, când simțeam prezența lui intensă în cameră și mă gândeam cum va fi când ne vom întinde pe pat. Când Jock a început să-mi tragă de nasturi, m-am bucurat că eram beată. Limba lui s-a mișcat în gura mea, ambele acre de la vin. Am încercat să-l imit, să fiu bună la așa ceva – adică să țin ritmul cu ce se întâmpla. I-am simțit gura fierbinte pe gâtul meu. Mâinile lui s-au plimbat de-a lungul corpului meu. Am căzut pe pat și a urmat un moment absurd, în care

el a încercat să-și facă loc între picioarele mele, dar nu putea din cauza fustei mele lungi și înguste, iar eu am încercat să-l ajut. Am râs și mi-am dat seama imediat că nu ar fi trebuit.

Ce știam eu despre sex? Nimic în afară de ceea ce văzusem în padocuri sau îmi spusese Kibii despre jocurile la care tinerii și tinerele kip luau parte pe întuneric. Nu aveam habar ce trebuie să fac sau cum să stau ca el să mă pătrundă – dar știam că ceva important se schimbase. Jock avusese o erecție – simțisem ciotul rigid din vintrea lui de-a lungul pulpei și șoldului –, dar acum nu mai era. Înainte să-mi dau seama ce se petrece, el s-a rostogolit pe spate și și-a acoperit ochii cu brațul, de parcă în cameră ar fi fost vreo lampă puternică, nu umbre.

— Îmi pare rău, am zis în cele din urmă.

— Nu, nu. Sunt frânt. A fost o zi lungă.

S-a proptit în cot ca să mă pupe zgomotos pe obraz, iar apoi s-a întors ca să-și aranjeze perna, lovind-o de câteva ori.

I-am studiat liniile gâtului și ale umerilor, cu capul vâjâindu-mi. Ce făcusem sau ce nu făcusem? Era din cauză că râsesem de el – de noi? În timp ce stăteam acolo întinsă, uluită și confuză, Jock a început să sforăie ușor. Cum putea să doarmă în asemenea clipe? Era noaptea nunții noastre, iar eu eram singură.

Am tras de rochie până m-am dezbrăcat și apoi m-am spălat pe față la chiuvetă, îndepărtând machiajul și rujul cerat, dar evitând să mă uit în oglindă. Luasem cu mine doar o sumară cămașă de noapte, una pe care Emma o găsisese într-o pasmanterie, și pe care o simțeam rece. M-am întins pe pat lângă corpul masiv al lui Jock. Era solid ca un munte și acum, când era inconștient, părea să ocupe și mai mult spațiu. Respira în continuare gutural și avea vise pe care nu puteam să le știu, în timp ce eu stăteam pe întuneric și încercam să adorm.

În dimineața următoare, în gara din Nairobi, ne-am urcat în trenul care urma să ne ducă la Mombasa, iar de-acolo ne-am îmbarcat la bordul vaporului care să ne ducă în India, în luna noastră de miere.

Eram Beryl Purves – și eram în continuare virgină.

Aerul din Bombay era încărcat de mirosul condimentelor și de sunetul plângăreț al lăutelor muzicanților de pe străzi. Bungalow-uri albe se îngrămădeau de-a lungul străduțelor, cu obloane cojite care se închideau în cea mai călduroasă perioadă a zilei și se deschideau iar noaptea, când cerul era roșu și mov-închis. Noi am tras la unchiul și mătușa lui Jock, în complexul lor rezidențial de la poalele dealului Malabar. Părinții lui Jock și doi dintre cei trei frați ai lui erau și ei acolo, căci veniseră să vadă dacă mă ridic la nivelul așteptărilor. Și eu voiam să mă uit îndelung la ei – la noua familie pe care o câștigasem, ca la loterie.

În timpul călătoriei, Jock îmi povestise cum familia lui se mutase în India din Edinburgh când era el copil, dar mi-a fost greu să-mi aduc aminte detaliile legate de pământurile deținute și de fuziunile din afaceri când am stat și m-am uitat la ei – un clan de scoțieni roșcovani, trupeși, într-o mare de indieni maronii. Mama lui Jock era cea mai roz dintre toți, ca un flamingo îmbrăcat în mătase strălucitoare. Șuvițe de un alb pur luau încetul cu încetul în stăpânire părul ei roșcat-cafeniu, aranjat în bucle mari. Jock semăna foarte bine cu tatăl lui, doctorul William, care avea mâini puternice și ochi azurii, din care-mi făcea semn ca să mă simt mai în largul meu în timp ce soția lui îmi adresa o serie de întrebări care nu erau chiar întrebări.

— Ești foarte înaltă, nu-i așa? tot spunea ea. Chiar nefiresc de înaltă. Tu ce crezi, Will?

— Nu cred că aș merge atât de departe încât să zic *nefiresc*, dragă...

Din cauza accentului scoțian, propozițiile lui rămâneau cumva în suspensie. Mereu credeam că e pe punctul de a mai adăuga ceva, dar nu urma nimic.

Jock m-a bătut agitat pe genunchi.

— Mamă, înseamnă că e sănătoasă.

— Păi, doar a bătut-o mult soarele, nu-i așa?

Mai târziu, când Jock și cu mine eram singuri la noi în cameră și ne îmbrăcam pentru cină, m-am studiat în oglinda în care mă vedeam din cap până-n picioare. Nu eram obișnuită cu rochii și cu dresuri sau cu pantofii cu toc și cu baretă, care erau la modă atunci. Dunga dresurilor nu se așeza bine. Noua mea lenjerie de corp, cumpărată din Nairobi la sfaturile Emmei, mă strângea în talie și la subraț. Mă simțeam ca o impostoare.

— Nu-ți face griji, mi-a zis Jock, care stătea pe pat și își potrivea bretelele. Arăți bine.

M-am întors ca să-mi aranjez din nou dunga dresurilor.

— Mama ta nu mă place.

— Nu vrea să mă piardă, atâta tot. Așa sunt mamele.

Îmi vorbise pe un ton calm, dar vorbele lui tot mă dureau. De unde să știu eu cum sunt mamele?

— Mă privește de sus, am zis.

— Nu fi prostuță! Ești nevasta mea.

S-a ridicat, a venit lângă mine și mi-a strâns mâinile cu putere, ca să mă liniștească, dar în clipa în care le-a dat drumul, cuvintele lui și-au pierdut însemnătatea. Nu mă simțeam destul de mare ca să fiu soția cuiva, sau ca să fi știut destule, sau ca să fi trăit destul, sau ca să fi înțeles lucrurile cu adevărat importante. Și nici nu știam cum să-i spun toate astea lui Jock; că îmi era frică de jurămintele pe care le rostiserăm; că noaptea târziu, când stăteam în pat lângă el, mă simțeam singură și stingheră, de parcă o parte din mine murise.

— Te rog, sărută-mă! am zis, iar el m-a sărutat și, deși m-am lipit de el și am încercat să-l sărut și eu și să mă las pătrunsă de el, nu simțeam mai nimic.

Nu simțeam că am fi *noi*.

Nu mai petrecusem niciodată atât de mult timp aproape de mare și uram aerul sărat care se lipia de mine și mă făcea să tânjesc mereu să mă spăl. Eram mai obișnuită cu praful. Aici umezeala se îmbiba în toate și se infiltra în pereți, umflând cercevelele ferestrelor până când nu se mai puteau deschide. Pete de mucegai negru se întindeau pe pereții caselor și le dădeau un aspect de piele îmbătrânită.

— E atât de nedrept, i-am spus lui Jock. Bombay se îneacă în timp ce acasă am ucide chiar și pentru câțiva stropi de apă.

— Doar nu a furat India ploaia din Njoro. Acum suntem aici. Încearcă să te bucuri.

La început lui Jock îi plăcea să facă pe ghidul – îmi arăta mândru bazarurile luminoase, care miroseau a curry și a *chutney* de ceapă; cântăreții din lăută cu turbane pe cap; terenurile de polo de la Turf Club, care erau atât de bogate și a căror iarbă strălucea de îngrijită ce era, încât le eclipsau cu totul pe ale noastre din Nairobi. Îl țineam de mână și îl ascultam, dorind să uit complet de necazurile de acasă. Doar eram proaspăt căsătoriți – însă la căderea nopții totul se ducea pe apa sâmbetei. Eram căsătoriți de câteva

săptămâni și puteam să număr pe degetele de la o mână de câte ori făcuserăm dragoste. Prima dată fusese pe drumul spre India. Îmi fusese rău mai tot timpul, mai ales când ieșiserăm din Golful Aden și ne îndreptaserăm spre Marea Arabiei. Când eram în stare să-l privesc, orizontul se întindea și înclina.

Înainte să sufăr de rău de mare am reușit să facem dragoste în patul meu îngust, dar totul a fost o învălmășeală de coate, genunchi și bărbii ciocnindu-se, încât înainte să-mi dau eu seama, se și terminase. După aceea el m-a pupat pe obraz și mi-a zis „a fost minunat, draga mea“. Apoi s-a dat jos din patul meu și a urcat într-al lui, iar eu m-am simțit la fel de pierdută și de confuză ca în noaptea nunții.

Nu era de ajutor nici faptul că Jock bea. Cât timp am stat la Bombay, în fiecare după-amiază, la ora patru, ne întâlneam cu restul familiei pe verandă, la cocktailuri. Curând am aflat că exista și un ritual ale cărui detalii erau respectate ca la carte: câtă gheață se punea, câte felii de lămâie verde – simțeam în gât cum aerul se umple de mirosul înțepător al cojilor. Ogden, unchiul lui Jock, avea fața rozalie și era primul după Jock care începea să bea gin, așezându-se în scaunul său de sub jacaranda, veșnic plin de stăncuțe negre, gălăgioase.

— Păsările astea au devenit menajerele noastre din India, mi-a explicat Ogden, cu o nuanță ciudată de mândrie, arătând spre un stol din curte. Dacă n-ar fi ele, străzile s-ar umple de gunoaie.

Am privit cum o stăncuță ciugulea delicat dintr-un șoarece mort, apoi cum ia cu ciocul și dintr-o grămăjoară de nisip roz-deschis.

— Ce face? am întrebat.

— Își curăță gușa, mi-a explicat Ogden. E ca și cum ți-ai clăti gura după masă.

Am privit pasărea cu atenție, apoi am văzut cum încă două s-au năpustit ca să se lupte pentru o bucățică de mango storcit, ciupindu-se unele pe altele de gât cu ciocurile lor ascuțite, gata să se bată până la moarte. Într-un fel, m-au întristat și mai tare și m-au făcut să simt și mai acut dorul de casă. Erau prea multe lucruri noi în India și zilele treceau încet. Poate că Jock se îndrăgostise de fata îndrăzneață care eram la paisprezece ani, dar nici el nu mă cunoștea mai bine decât îl cunoșteam eu pe el. Eram doi străini care își petreceau aproape tot timpul împreună. Îmi tot ziceam că urma să ne fie mai ușor la întoarcerea la ferma noastră, unde aveam ce face. Trebuia să ne fie.

Într-una din serile petrecute la familia Purves, mâncărurile de pe masă s-au întărit și s-au răcit deoarece mama lui Jock a băut atât de mult gin, încât a uitat că bucătăreasa ne chemase la masă de multă vreme. A mers clătinându-se prin curte până când, în cele din urmă, s-a sprijinit de ghiveciul unui palmier și a închis ochii. Nu părea să observe cineva sau să-i pese cuiva.

— Să mergem la culcare, i-am spus lui Jock.

— Ce?

A încercat să mă privească cu ochii înroșiți și să-mi citească pe buze.

— Sunt frântă, am zis.

— Vin și eu imediat.

Am trecut prin sufragerie, unde se afla masa încărcată cu sosuri curry sleite și acoperite cu o pojghiță, pe care servitorii nu le luau de frică. În camera de baie am intrat în cada placată cu plăci de faianță pictate. Una era cu un tigru, deși timpul îi decolorase dungile într-un bej obosit. Pe undeva prin India cutreierau tigri adevărați, înfomețați și care răgeau așa cum răgea odată Paddy. Era un gând îngrozitor, dar, într-un fel, știam că prefer să fiu acolo unde erau tigrii, sau chiar și în vizuina plină de noroi în care stătusem câteva nopți când fugisem de la școală. Cel puțin așa aș fi știut cu ce mă lupt. M-am scufundat în apa înțepătoare și l-am așteptat pe Jock până s-a răcit, apoi am umplut cada din nou. În cele din urmă m-am dus la culcare și m-am ghemuit în așternuturile de mătase de culoarea piersicii, tremurând puțin.

Dragă Dos, am scris pe o carte poștală ilustrată a doua zi, Bombay e frumos și fermecător. Aproape în fiecare zi am fost la clubul Turf, unde Jock și alți membri îmi arată cum se joacă polo cu-adevărat. Într-o zi ar trebui să vezi și tu toate astea.

Am privit cuvintele pe care le scrisesem știind că ar trebui să spun, ei sau altcuiva, cât de mizerabil mă simțeam, dar nu știam de unde să încep. Și, în definitiv, ce s-ar fi schimbat? Am ros capătul stiloului, gândindu-mă ce aș mai putea adăuga. În cele din urmă, am semnat cu noul meu nume, cel de femeie măritată, și am lăsat cartea poștală pentru a fi expediată.

Am stat aproape patru luni la Bombay, iar când ne-am întors Protectoratul Africii de Est nu mai exista. Detaliile armistițiului fuseseră în cele din urmă

stabilite și protectoratul se dizolvase. Acum eram Kenya – după muntele nostru cel mai înalt –, o colonie adevărată, și aveam cimitirele care să dovedească asta. Africani și coloniști albi muriseră cu zecile de mii în timpul războiului. Seceta mai ștersese de pe fața pământului alte câteva sute, la fel și gripa spaniolă. Boala făcuse ravagii prin orașe și sate, unde îi răpusese pe cei mai slabi și pe cei mai mici – copii, tineri și soțioare ca mine. Fermieri și crescători de vite lăsați la vatră se întorceau acasă disperați, fără să știe cum s-o ia de la capăt.

Și eu mă simțeam aproape la fel. Mă așteptasem ca la Green Hills tata și Emma să fi împachetat totul și să fie pe picior de plecare. Plănuisem să petrec cea mai dureroasă parte a desființării fermei la Bombay, însă nici nu fusese vândută încă. Tata nu făcuse nici o mișcare.

— O s-o lungesc cât de mult pot pe-aici, a încercat el să-mi explice. Dacă mai câștig câteva curse, s-ar putea să atrag cumpărători mai buni.

— O, am zis, în timp ce în pieptul meu totul se zbătea și se prăbușea.

Mă aruncasem cu capul înainte în căsnicia cu Jock crezând că nu exista o altă cale – dar acum era clar că aș mai fi avut un an întreg la dispoziție în care să cumpănesc bine lucrurile. Un an în care să stau la mine acasă și să mă obișnuiesc cu ideea, să ajung să-l cunosc mai bine pe Jock sau poate – doar poate – să intervină altceva, să am de făcut o altă alegere. Mi se făcea rău doar gândindu-mă la asta. De ce nu mai așteptasem?

— Vrei să vii cu Jock la cină? m-a întrebat tata calm, dar eu aveam impresia că m-a palmuit.

De-acum nu aveam să mai fiu altceva decât un oaspete. Casa mea era în altă parte.

Următoarele luni au fost dintre cele mai grele pentru mine. Ferma lui Jock avea aproape aceeași priveliște ca Green Hills și aerul era la fel – dar nu reușeam să mă conving pe deplin că locul meu era acolo.

Soarele asfințea repede în valea noastră – nici o clipă mai târziu de ora 18 – și, în fiecare seară, după apus, Jock era deja spălat și se așeza lângă măsuța cu băuturi, pregătindu-și un whisky. Cât eram la Bombay, îmi spuneam că băutul e o activitate de familie care aparținea acelor nopți, precum stăncuțele și mirosul fructelor de tamarin, dar, după ce ne-am întors, Jock a continuat în același fel de unul singur. După cină și după ce se strângea masa, obișnuia să fumeze și să-și mai toarne un pahar. Felul în care ținea paharul în mână era

tandru, aproape drăgăstos, de parcă era cel mai vechi prieten al lui, acel lucru care îl va ajuta mereu să treacă peste – dar peste ce mai exact?

Arareori știam la ce se gândește Jock. Muncea mult, la fel de mult cum muncise și tata, mai tot timpul era închis în el însuși, de parcă în spatele ochilor avea un paravan fix prin care nu puteai să pătrunzi. Nici tata nu fusese prea afectuos. Era posibil ca toți bărbații să fie greu de citit, dar eu eram nevoită să stau alături de Jock în toate acele seri lungi, iar tăcerea era de multe ori nimicitoare. Dacă încercam să vorbesc cu el sau, Doamne ferește, să-l rog să o lase mai moale cu whisky-ul, mă repezea.

— Vezi-ți de-ale tale, Beryl. Totul e simplu pentru tine, nu-i așa?

— Ce anume?

Dar el m-a gonit cu un gest, întorcându-se în cealaltă parte.

— Dacă ar exista anumite presiuni... am zis încet, încercând să mă apropii de el pe ghicite.

— Ai avea tu habar?

— N-aș avea. Nu am.

Am așteptat ca el să umple golul, dar nu părea să știe cum. Nici eu nu știam. Îmi doream ca lady D. să fie încă printre noi ca să mă încurajeze sau ca să-mi dea sfaturi – sau măcar Dos să fi fost prezentă și să mă înghiontească în coaste și să-mi spună *Haide, trebuie să vorbești cu el. Dă-ți silința*. Dacă era după mine, preferam să ațâț focul sau să caut o carte ori să mă refugiez în registrul de antrenamente, să revăd listele de a doua zi. Mă îngropam în muncă și încercam să nu-mi hrănesc îndoielile – de parcă așa le puteam face să tacă. Dar nu mă îndoiam doar de Jock. Aveam mobilă peste tot în jurul nostru. Existau evidente contabile de ținut, mâncăruri de pregătit, paturi de făcut și sărutări de primit. *Asta înseamnă căsnicie*, îmi tot repetam. Oameni de pretutindeni făceau asta zi de zi. Atunci de ce mie mi se părea atât de ciudat și de nefiresc?

În unele nopți încercam să mă apropii de el și să facem dragoste. În camera noastră, sub plasa de țânțari, mi-am trecut piciorul peste șoldul lui lat și i-am căutat gura pe întuneric. Limba lui era caldă și moale și avea gust de whisky. Am continuat însă, l-am sărutat tot mai înfocat și l-am încălecat în timp ce el își ținea ochii închiși. I-am sărutat pleoapele și i-am ridicat cămașa de bumbac cu mâinile, apoi am coborât, buzele mele i-au atins ușor părul des de pe piept, încercuindu-i buricul. Am răsuflet de-a lungul burții, iar el a scos un mic geamăt. Pielea lui era sărată și caldă și el îmi răspundea puțin câte puțin

la sărutări. M-am ridicat deasupra lui, i-am luat cu grijă penisul în mână și apoi, de-abia îndrăznind să respir, m-am lăsat pătrunsă. Dar era prea târziu. Înainte să încep să mă mișc, am simțit cum se înmoaie în mine. Am încercat să-l sărut, dar nu voia să mă privească. În cele din urmă, mi-am tras cămașa de noapte și m-am întins lângă el, umilită. Și el trebuie să se fi simțit la fel, dar nu ar fi recunoscut asta în fața mea.

— Îmi pare rău că nu sunt în stare, Beryl, a zis el. Dar am prea multe pe cap.

— Ce anume? Spune-mi.

— N-ai înțelege.

— Te rog, Jock. Chiar vreau să știu.

— Ești conștientă că e o mare povară să administrezi locul ăsta. Dacă dăm greș, va fi vina mea, a răsuflat el greu. Încerc să fac tot ce-mi stă în puteri.

— Și eu.

— Ei, atunci mai mult de-atât nu putem face, nu?

M-a sărutat cast, cu buze uscate.

— Noapte bună, dragă.

— Noapte bună.

Am încercat să adorm, dar în timp ce el respira profund, deja într-o altă lume și m-a cuprins un dor copilăresc după patul meu de la Green Hills. Voiam să fiu în vechea mea colibă, cu mobilă făcută din cutii de parafină și cu umbrele pe care le știam pe de rost. Voiam să dau timpul înapoi și să ajung într-un loc pe care-l cunoșteam. Voiam să merg acasă.

— Aș vrea să știu ce să mă fac cu Jock, i-am spus lui Dos câteva luni mai târziu, în oraș.

Era ocupată cu școala și neliniștită, dar am convins-o să ne întâlnim la Norfolk la ceai și sendvișuri.

— Credeam că sexul va fi partea cea mai ușoară.

— Nu știu nimic despre asta. La școala domnișoarei Seccombe nu sunt băieți. Flirtez cu cei pe care-i întâlnesc la dans, dar nu se ajunge la nimic.

— Nici la noi; la asta mă refer. Și noi nu vorbim niciodată despre asta. Mă simt atât de neștiutoare.

— Lui nu-i place să o facă?

— De unde să știu?

M-am uitat cum Dos dădea la o parte coaja de părțile bune ale sendvișului – cu unt deschis la culoare și șuncă tăiată – și m-am gândit cât de norocoasă

era pentru că nu avea alte griji decât examenele.

— Nu-ți dorești uneori să avem iar treisprezece ani?

— Doamne, nu! s-a strâmbat ea. Nici tu nu vrei asta.

— Totuși, totul era mult mai ușor atunci, am oftat. Jock a trăit de două ori mai mult ca mine și a luptat într-un război. Ar trebui să știe cum stau anumite lucruri și să preia inițiativa, nu-i așa? am oftat din nou, exasperată. Asta *fac* bărbații.

— Nu sunt expertă, a ridicat ea din umeri. Și nici nu-l știu prea bine pe Jock.

— Vino să stai la noi o vreme, am rugat-o. Am nevoie de cineva care să fie de partea și s-ar putea să fie și distractiv. Ca în vremurile bune.

— Ai uitat că am examene? Și, după ce scap de ele, merg un an la Dublin ca să stau cu familia mamei. Ți-am povestit despre asta.

— Dar nu *poți* să pleci. Ești singura mea prietenă.

— O, Burl, poate situația nu e chiar atât de rea precum pare.

Dar n-a apucat să mai zică ceva. A fost o surpriză pentru amândouă când am izbucnit în plâns.

În lunile care au urmat, deși nu mai eram implicată, l-am văzut pe tata câștigând Cupa maritimă și militară, Cupa memorialului de război, premiul Myberg-Hiddell și luând aurul la turneul organizat de *East African Standard* – și totuși foarte puțini cumpărători buni au venit să se intereseze. Veștile începuseră deja să circule cum că Green Hills se duce de râpă. Nu părea să conteze că tata fusese un deschizător de drumuri în colonie, cu o reputație impecabilă; aceleași ziare care odată trâmbițaseră victoriile lui bârfeau acum despre falimentul său. Mai mulți editori își dădeau cu presupusul despre cauze, iar *Nairobi Leader* a publicat chiar o poezioară răutăcioasă:

*Despre un anume Clutterbuck se vorbește, un antrenor,
Care s-a bucurat de un noroc incredibil, de-a dreptul chior
Dar fiindcă roata se învârte,
El vinde acum grajduri multe,
De fapt oblonul îl trage repejor.*

Tata părea să încaseze loviturile cu demnitate, sau se prefăcea, dar eu eram umilită văzând că toată lumea avea cunoștință de eșecul nostru de la Green Hills. Voiam ca toți să-și aducă aminte de lucrurile minunate de la ferma

noastră, de felul cum fusese clădită din nimic și de cât de fericiți fuseserăm acolo. Dar, după șaisprezece ani de muncă teribil de grea și cu standarde înalte, acum toți voiau să vorbească doar despre eșec. Green Hills devenise o glumă sinistră, iar tata, o pildă, o persoană pe care să o compătimesti.

Licitațiile s-au întins pe mai multe luni istovitoare. Cumpărătorii veneau și se târguiau pentru prețul roabelor, furcilor și șeilor. Precum un puzzle deșertat pe jos și cercetat cu atenție de străini, dependențele au fost demolate bucată cu bucată și lemn cu lemn – coliba rândașului, grajdurile și casa. Caii au fost vânduți la niște prețuri îngrozitor de mici, care făceau să mi se strângă stomacul – toți în afară de șaisprezece pe care Jock și cu mine aveam să-i ținem până la primirea prețului corect, și Pegasus, evident.

— Nu poți s-o dai pe Cam pentru mai puțin de cinci sute de lire, mi-a adus aminte tata în ziua în care a plecat.

L-am însoțit până la Nairobi ca să-mi iau rămas-bun de la el. În gară se încărcau și se descărcau vite într-o mare agitație și în nori de praf roșu. *Toto* târau sau cărau cutii de două ori cât ei. Unul se lupta să ridice un fildes îngălbenit de parcă ar fi dansat cu el, în vreme ce Emma își aranja pălăria.

După ce ani buni mă bombardase cu sfaturi și restricții, Emma nu mai avea ce să-mi spună. Nici eu ei. Abia dacă îmi aduceam aminte de ce mă luptasem atât de mult cu ea. Părea la fel de pierdută ca mine. Mi-a strâns mâna o dată, apoi s-a grăbit să urce cele trei trepte pline de funingine ale vagonului și asta a fost tot.

— Anunță-ne dacă ai nevoie de ceva, a zis tata.

Își ținea pălăria de boruri și o tot învârtea.

— Nu-ți face griji, o să mă descurc eu, am spus, deși nu eram deloc convinsă că așa avea să fie.

— Într-o zi ai putea să antrenezi pentru alți proprietari, poate chiar pentru Delamere. Ai baza necesară și ai talent.

— Adică să-mi iau diploma de antrenor? A mai făcut vreo femeie asta?

— Poate că nu. Dar nu există nici o regulă care să interzică asta.

— Aș putea să încerc...

Mi-am lăsat cuvintele să se piardă.

— Ai grijă de tine și să muncești din greu.

— Așa o să fac, tati.

Nici unul dintre noi nu știa să-și arate sentimentele. I-am spus că o să-mi

fie dor de el și apoi l-am privit cum se urca în tren, cu umerii sfidător de dreپți sub jachetă. Avusesem luni întregi la dispoziție să mă obișnuiesc cu plecarea lui și tot n-o făcusem. Știa cât de mult îl iubesc? Cât era de rău și de dureros că pierdusem tot ce avuseserăm împreună?

Un hamal cu jachetă roșie a trecut în grabă pe lângă mine cu un cufăr greu și am simțit cum o amintire se zbate să iasă la suprafață. Când aveam patru ani, nu mi-am dezlipit privirea de la vagonul care o ducea departe pe mama, de la fumul negru care se ridica, de la distanța dintre noi care se mărea cu fiecare clipă. Lakwet învățase cum să facă față durerii – cum să trăiască în lumea pe care plecarea ei o schimbase, cum să găsească lucruri bune, să alerge bine și să fie puternică. Unde era acum fetița aceea neînfricată? Nu am găsit nici o urmă din ea în mine. De asemenea, nu puteam ști cât timp aveam să îndur – când se va întoarce tata sau *dacă* se va întoarce vreodată.

Locomotiva plină de funingine neagră a oftat de plecare. A răsunat un șuierat ascuțit și am simțit cum inima mi se strânge de durere. În cele de urmă n-am avut ce altceva să fac decât să plec.

De cum m-am întors la Njoro a început să plouă, pentru prima dată după mai bine de-un an. Cerul s-a înnegrat și s-a revărsat un potop care nu voia să se mai oprească. În două zile au căzut o sută douăzeci de litri de apă pe metru pătrat, iar, când în cele din urmă furtuna s-a potolit și când seceta lungă s-a încheiat, pământul a înverzit din nou. Pe câmpuri, florile s-au deschis în toate culorile posibile. Aerul era greu de mireasma florilor de iasomie și de cafea, a fructelor de ienupăr și a eucaliptului. Kenya a dormit, ne-a zis ploaia. Tot ce murise putea trăi din nou – mai puțin Green Hills.

16

În toți anii în care am trăit în sălbăticie nu am suferit niciodată de malarie sau de vreo febră ori vreo altă boală. Acum eram doborâtă de ceva la fel de grav, dar mult mai greu de numit – o boală a spiritului. Nu voiam să mănânc sau să beau și nimic nu mă făcea fericită. Nimic nu mai avea sens. În acest timp, Jock se învârtea pe lângă mine, plin de planuri pentru ferma noastră și pentru noi. Cumpăraseră moara tatălui meu – unul dintre ultimele lucruri scoase la licitație – și o luase la un preț de nimic. Deși el părea încântat de afacere, eu de-abia puteam să suport gândul că profitam de

necazul tatei; că bunurile noastre erau construite pe rămășițele de la Green Hills.

Tot ce știam să fac era să-mi îndrept atenția asupra cailor. Am găsit un registru negru, precum cel pe care-l folosisese tata, și am început să notez în el tot ce se întâmpla în grajduri zi de zi – seriile de exerciții și orele de masă, lefile rânđașilor și echipamentele care trebuiau comandate. Mi-am amenajat un mic birou într-un colț al grajdului, așa cum făcuse și tata – un birou micuț cu o lampă și un calendar de perete cu data următoarei curse încercuită cu îndrăzneală. În fiecare dimineață mă trezeam înaintea zorilor ca să ajung la galopul de dimineață – dar nu era de-ajuns. Din ce în ce mai des un clopot bătea înăuntrul meu. Mă trezea devreme și uneori chiar în mijlocul nopții, făcându-mi pielea ca de găină. *Ce am făcut? Pot să îndrept asta? Pot să mă eliberez?*

În cele mai multe zile, Jock și cu mine parcă aveam țeluri opuse. Cu cât munceam mai mult, cu atât el se comporta de parcă îi luam ceva. Presupusese că am să doresc doar ce dorea el, că am să fiu fericită să mă dedic cauzelor lui, și nu alor mele. Uneori, după ce întrecea măsura cu băutura, auzeam cum pornește fonograful și răzbăteau primele acorduri ale cântecului *If You Were the Only Girl in the World*. Jock cumpăraseră discul la scurt timp după nunta noastră, zicând că dorește să aibă o amintire a primului nostru dans împreună. Mi s-a părut un gest simpatic, dar acum îl asculta ca să sublinieze faptul că eu nu eram fata cu care crezuse el că s-a însurat. Evident că nu eram și nici eu nu știam ce să fac în privința asta.

Mi-am pus capotul pe mine și am mers în camera principală, unde el stătea beat turtă, fredonând cât se poate de fals.

*A Garden of Eden just made for two
With nothing to mar our joy
I would sau such wonderful things to you
There would be such wonderful things to do.*

— O să te simți ca naiba mâine-dimineață. Închide aia și haide la culcare.

— Mă iubești, Beryl?

— Bineînțeles, am zis repede, sec.

Adevărul e că, dacă îl comparăm pe Jock cu tata sau cu *arap* Maina, bărbații pe care-i admirăm cel mai mult, ieșea teribil în dezavantaj. Dar nu

era totul din vina lui. Crezusem că pot să mă mărit cu un străin și că toate o să se rezolve ca prin minune. Precum casa în care locuiam, îi făcusem unele promisiuni mult prea repede ca să aibă o bază solidă. Mă grăbisem să fac o alegere și fusese cea greșită.

— Bea niște cafea sau haide la culcare.

— Nici măcar nu încerci să negi.

Melodia se terminase și discul hârâia.

— Îți pasă mai mult de câinele ăla, a zis și s-a ridicat ca să pună iar discul.

peste noapte aproape, Buller se transformase într-un câine hodorog și artritic. Era orb și surd și se mișca de parcă era făcut în întregime din sticlă ciobită. Tata l-ar fi împușcat și ar fi făcut ce se cuvine. Eu nu puteam să fac asta, dar, în schimb, așteptam odată cu el, uneori coborându-mi fața până aproape de capul lui deformat și vorbindu-i, deși nu putea să audă, despre cât de neînfricat fusese și era încă.

— E *pe moarte*, i-am zis lui Jock cu vocea întretăiată.

Dar, chiar și la un pas de moarte, Buller dădea dovadă de mai mult curaj decât aveam eu. Aproape un an întreg mă ascunsesem în spatele deciziei mele luate în pripă și încercasem să nu mă gândesc nici la viitor, nici la trecut. Ambele erau aici în cameră cu noi, iar îngrozitorul clopot începea să bată din nou. Știam că nu va înceta până ce nu mă voi elibera din încurcătura în care intrasem, indiferent cât de groaznic ar fi fost. Nu exista altă cale.

— Vreau să merg să lucrez pentru Delamere, am zis repede, înainte să mă răzgândesc și să-mi retrag vorbele. Acolo pot învăța să antrenez. Înainte să plece, tata a sugerat asta și cred că e o mișcare înțeleaptă.

— Ce? Avem animalele noastre. De ce să pleci în altă parte?

— Nu e vorba doar de muncă, Jock. *Nimic* nu merge cum trebuie între noi. Știi asta la fel de bine ca mine.

— Suntem încă la început de drum. Lasă-ne timp.

— Timpul n-o să schimbe nimic. Ar trebui să ai o nevastă adevărată, una care să aibă grijă de tine și cu care să ai mulți copii și tot restul. Eu nu sunt așa.

S-a răsucit cu băutura în mână și am văzut partea dură dinăuntru lui, atât de clară și de bine conturată de parcă era un munte îndepărtat. Îl prinsesem cu garda jos.

— Deci tu *nu* mă iubești.

A zis asta cu răceală și cu ușurință.

— Nu ne *cunoaștem* prea bine. Nu-i așa?

Buzele i s-au strâns și mai tare, subțiri și albe, înainte să vorbească.

— N-am renunțat niciodată la nimic. Eu nu procedez așa. Cum ar părea asta din afară?

— Cum ar părea? Ca un gest *sincer*, în primul rând. Nu e mai bine să spunem lucrurilor pe nume?

A dat din cap aproape imperceptibil, cu niște mișcări rapide și scurte.

— Aș fi bătaia de joc a orașului... m-a prostit o fată. Familia mea ar fi îngrozită. Umilită. Noi chiar avem un nume de protejat, să știi.

Era în mod evident o aluzie răutăcioasă la adresa tatei și a scandalului cu falimentul, dar nu puteam să las așa ceva să mă oprească.

— Atunci aruncă toată vina asupra mea. Nu-mi pasă. Eu nu mai am nimic de pierdut.

— Nu sunt sigur.

Când s-a dus la culcare în acea noapte, eu tot nu știam cum a rămas. Am dormit în fața căminului, învărtindu-mă de pe-o parte pe alta, căci îmi era când prea frig, când prea cald. Am crezut că vom ajunge la o înțelegere în dimineața următoare, dar cearta a durat trei zile. La orice concluzie părea să se oprească, dădea impresia că are mai puțin de-a face cu faptul că mă pierde pe mine decât cu pătrata reputației lui și cu modul în care colonia îi va percepe eșecul. Am înțeles asta. Se însurase cu mine pentru că era timpul să se însoare și atâta tot. Familia așteptase ca el să facă acest lucru, să completeze tabloul unei vieți așezate și prospere. Cu siguranță nu avea cum să-i dezamăgească pe ai lui acum. Era prea mândru și mereu reușise să stârpească orice detaliu neașteptat din viața sa – buturugile cu rădăcini adânci de pe câmpuri, pietroaiile din locul grădinilor. Înfrunța fiecare obstacol cu mușchii și cu atitudinea sa practică, dar nu putea pur și simplu să folosească forța fizică și în cazul meu. Sau oare putea?

În cea de-a treia seară, Jock s-a așezat într-un sfârșit în fața mea, cu ochii ca niște bucăți de cremene.

— Berly, lucrurile astea nu se pot îngropa în nisip și să uiți de ele. Du-te să lucrezi pentru Delamere, dacă asta vrei, dar vei merge în calitate de nevastă a mea.

— Atunci o să ne prefacem? Pentru cât timp?

A ridicat din umeri.

— Nu uita că și tu ai nevoie de mine. Caii tatălui tău sunt acum pe

jumătate ai mei și tu nu poți să ai grijă de ei dintr-o leafă de sărac.

— O să-mi ții caii drept gaj? Pentru numele lui Dumnezeu, Jock, știi cât de mult înseamnă caii pentru mine.

— Atunci nu mă pune la-ncercare. Nu vreau să pic de prost, iar tu nu-ți permiți să-i răscumperi de la mine.

Vocea lui părea cea a unui străin, dar probabil că noi asta fuseserăm dintotdeauna, doi străini. În orice caz, mă îndoiam că aș mai fi putut vreodată să mă apropiu de el.

— Ai făcut atâta gură în legătură cu sinceritatea, a continuat el. Am fost destul de sincer pentru tine?

17

O săptămână mai târziu, când am plecat călare de la ferma lui Jock, am luat doar ce putea fi legat în spatele șei – niște pijamale, o periută de dinți și un pieptăn, o pereche de pantaloni largi, o cămașă bărbătească din bumbac gros. Pentru Pegasus am luat un pled gros și o perie, câteva kilograme de ovăz decorticat și un cuțitaș tocit de fierar. Mă simțeam minunat călărind prin sălbăticie și cu atât de puține lucruri, dar lăsam atâtea altele nerezolvate în urma mea. Ajunsesem la o înțelegere tare păguboasă cu Jock. El era stăpân pe libertatea mea și singurul mod în care puteam să mă eliberez era să-mi iau licența. Asta era pe primul loc, apoi urma multă muncă și șansa, doar o șansă, de a câștiga. Totul ar trebui să se potrivească de minune – ce gând înfiorător – ca eu să pot fi cu adevărat independentă. Trebuia să sper și să mă lupt din răspuțeri pentru asta.

Soysambu se afla la marginea Riftului, acolo unde se formează acea imensă cută ondulată, într-una dintre zonele mai înguste ale platoului montan, între Elmenteita și lacul Nakuru, unde turmele lui Delamere aveau la dispoziție patru mii de hectare pe care să pască liniștite și în siguranță. D. începuse să se ocupe mai ales de oi – oi din rasa Masai, cu o blană maro atât de deasă și de încâlcită, încât abia îți dădeai seama că sunt mioare. Cu zece ani înainte, la Equator Ranch, când se apucase de crescut oi, îi supraviețuiseră doar șase din patru mii. Asta nu l-a descurajat și și-a mai cheltuit o parte din moștenire (în valoare de optzeci de mii de lire, se zicea), și-a refăcut turma, a învățat din greșeli, iar acum era cel mai de succes crescător de animale din

Kenya.

Nu toată lumea îl admira. În oraș sau la hipodrom mulți îl ocoleau, încercând să evite o discuție în contradictoriu sau să li se țină o lecție despre „problema indiană“. Era unul dintre cei mai fervenți susținători ai ideii că trebuiau rupte legăturile cu acea țară o dată pentru totdeauna. De asemenea, era avid după pământ, lăudăros și nu suporta să fie contrazis – însă lady D. văzuse întotdeauna părțile lui bune, și la fel făceam și eu. Muncea mai mult decât oricine – ieșea cu turmele pe dealurile vâlvurite între douăsprezece și șaisprezece ore pe zi. Era pătimaș și de neîmblânzit, iar de când îl știam – dintotdeauna, de fapt – fusese mereu bun cu mine.

— Beryl, draga mea! a strigat când am ajuns.

Își desfăcuse pușca și îi lustruia patul cu o precizie tandră. Părul lui lung era încâlcit.

— Deci vrei să devii antrenor precum Clutt, nu-i așa? Nu cred că o să ai parte de o viață ușoară.

— Nu-mi doresc o viață ușoară.

— Poate că nu.

M-a privit drept în față.

— Dar nu am văzut niciodată pe nimeni atât de tânăr ca tine care să aibă o adevărată licență de antrenor englezească. Și cred că nu trebuie să-ți spun eu că ai fi singura femeie.

— Cineva trebuie să fie primul în toate.

— Nu fugi de Jock, nu?

Privirea i se îmblânzise. Mi-am dat seama că mi-e greu să-l privesc în ochi.

— Am fost însurat mulți ani. Știu cât de complicate pot fi lucrurile.

— Nu-ți face griji în privința mea. Am nevoie doar să știu precis ce am de făcut. Și nu vreau vreun tratament preferențial. O să dorm în grajd, la fel ca toți ceilalți.

— Am înțeles, am înțeles. Nu o să te trag de limbă și nici n-o să te menajez, dar dacă o să ai vreodată nevoie de ceva, sper că știi că poți să vii să-mi spui.

Am dat din cap că am înțeles.

— Uneori sunt un babalâc sentimental, nu-i așa? Hai să mergem să te instalezi.

D. m-a condus la o căsuță de lemn din spatele celui mai îndepărtat padoc. Înăuntru erau niște podele late, zgâriate, un pat de campanie și o singură

lampă cu petrol. Camera nu era cu mult mai mare decât boxa în care dormea Pegasus și, pe deasupra, mai era și rece. Mi-a spus care sunt condițiile lui – era mai degrabă o *învoială* – și unde și cui să mă înfățișez a doua zi.

— Ai zis că nu vrei nici un tratament preferențial, a zis el și m-a privit de parcă se aștepta să mă răsucesc pe călcâie și s-o rup la fugă.

— O să mă descurc, am promis, și apoi i-am urat noapte bună.

După ce a plecat, am făcut focul, am fiert o cafea amară și apoi am mâncat o conservă de carne rece, cu vârful cuțitului. În cele din urmă m-am ghemuit în patul îngust, înfrigurată și încă puțin flămândă. Am privit umbrele de pe tavan și m-am gândit la tata. De când se mutase în Cape Town, îmi trimisese doar câteva scrisori scurte, care conțineau așa de puține cuvinte, că de-abia ai fi putut să umpli o linguriță cu ele, ce să mai zic de golul adânc pe care-l lăsase în viața mea. Îmi era grozav de dor de el, așa cum ți-e de cineva care a murit – și totuși, acum, în căsuța mea rece, mă simțeam ciudat de aproape de el. Venind aici voiam să am o viață ca a *lui*, și dacă nu puteam să-l am iar aproape pe tata – în carne și oase, poate niciodată – măcar aș putea avea dreptul să merg pe același drum, să-i calc pe urme. Nu știam nimic despre căsnicie și bărbați – asta era cât se poate de clar. Dar știam totul despre cai. Pentru prima dată după mult timp, mă aflam exact la locul potrivit.

18

Țesale. Legători pentru limbă. Înșeuat pentru exerciții și înșeuat pentru curse. Apoi potcovitul, bandajatul, antrenamentul și echipamentul. Trebuia să învăț să deosebesc suprafețele pistelor, să citesc listele cu premii și să calculez greutatea admisă. Trebuia să știu pe de rost accidentările și bolile – tendinită și oase moarte, furbură, afecțiuni ale tibiei, fragmente osoase în încheieturi, fracturi ale oaselor picioarelor și seime. Caii pursânge erau splendizi și, de asemenea, fragili în moduri foarte aparte. Adeseori aveau inima mică, iar din cauza efortului din timpul curselor erau predispuși să aibă hemoragii în plămâni. Colicile nedescoperite la timp îi putea omorî – și dacă s-ar fi întâmplat așa ceva ar fi fost vina mea.

Trebuia să urmărești anumite lucruri în conformația unui animal – de la cap, picioare, piept, precum și multe altele care nu se vedeau, dar care erau și mai importante. Fiecare animal era ca o carte sau ca o hartă pe care să o

înveți și apoi să o ții minte, ca să poți lua deciziile potrivite. Ca să știi tot ce se petrece cu această viață ți-ar lua o eternitate și poate nici aceea n-ar fi de ajuns. Amploarea și imposibilitatea acestui fapt mi-au oferit niște zile pline de candoare la Soysambu. Mergeam de la căsuța mea la padoc, la grajduri, la pistă și înapoi în camera mea ca să citesc grafice și tabele până când mă dureau ochii.

În schimbul boxei lui Pegasus și al casei în care locuiam, D. mi-a dat doi cai pe care să-i antrenez. Nu mai erau deloc tineri, aveau o privire indiferentă și erau recalcitranți, dar încercam să demonstrez de ce sunt în stare. Trebuia să-i tratez ca pe niște regi. M-am străduit să le fac un program de exerciții și să le planific mesele – am umplut câteva caiete cu asta –, am încercat să mă apropiu de ei pe teritoriul lor și să descopăr sau să înțeleg ceva încă nepus în valoare în ei, ceva ce nimeni altcineva nu mai văzuse până acum.

Dynasty, o iapă de șase ani, suferea de o sagnă produsă de chingă – bășici dureroase și o iritație care se transformase în carne vie de-a lungul burții, ce avea nevoie de îngrijiri speciale. Rândașul ei încercase toate tipurile de chingi, dar rănilor nu i se vindecaseră niciodată complet. Lui părea să-i fie rușine din cauza asta.

— Cureți bine chinga, i-am spus. Se vede asta... și nu e nici prea strânsă. Ai îngrijit-o bine.

— Da, *memsahib*. Mulțumesc.

M-am lăsat pe vine ca să văd mai bine rănilor – unele erau deja acoperite de coajă, altele erau noi –, apoi m-am ridicat ca să o cântăresc din priviri.

— Se prea poate să fie din cauza constituției, i-am spus rândașului arătându-i cu mâna. Vezi cum umerii ei sunt înguști și pătrățoși? Nu are prea mult spațiu aici, sub umăr, ca să respire, așa că o strânge chinga. Nu mai pune nici un harnașament pe ea cel puțin o săptămână – nici să nu o mai călărești –, doar o lonjă pentru exerciții. Poți să încerci și asta.

Mi-am băgat mâna în buzunar după o sticlă cu un amestec de uleiuri pe care tata și cu mine îl foloseam mereu pentru caii noștri și cu care apoi experimentasem de una singură, încercând să-l îmbunătățesc.

— O să se vindece.

Când m-am întors ca să-l las pe rândaș să se întoarcă la munca lui, am văzut că ne privise administratorul fermei lui D. Îl chema Boy Long și arăta exotic pentru părțile acelea – avea părul negru ca pana corbului și un cercel rotund de aur într-o ureche. Stilul lui aparte mă ducea cu gândul la un pirat.

— Ce e în tinctura aia? a vrut el să știe.

— Nimic deosebit.

M-a măsurat din cap până-n picioare.

— Nu te cred, dar poți să-ți păstrezi secretul.

La câteva zile după aceea stăteam lângă gardul padocului și mă uitam cum rândașul o antrena în lonjă pe Dynasty, când Boy a trecut pe-acolo. Iapa începuse deja să se vindece și părul îi strălucea. Deși Boy s-a sprijinit o vreme de gard, privind în tăcere, am simțit că este la fel de atent la mine precum era la cal.

— Am crezut că D. a înnebunit când mi-a zis că a angajat o fată, a zis în cele din urmă.

Am ridicat din umeri fără să-mi iau privirea de la Dynasty. Se mișca bine, fără dureri.

— Fac asta de când mă știu, domnule Long.

— Văd asta. Îmi place să nu am mereu dreptate. Mă ține în formă.

Am aflat curând că Boy era bun în ceea ce făcea. Îi supraveghea pe muncitorii din ambele tabere ale lui D. – pe cei cu caii și pe cei cu oile – și părea să știe mereu ce se petrece, ba chiar și ce urmează să se întâmple. Într-o noapte m-am trezit din cauza agitației de pe lângă casa mea și în miros de fum. M-am îmbrăcat repede și am zbughit-o afară, unde am aflat că un leu fusese văzut în padoc.

Era o noapte rece și am simțit cum răcoarea ei îmi învăluie inima la gândul că un leu, bine făcut, maroniu-roșcat, s-a furișat prin curte, trecând pe lângă ușa mea subțire.

— A luat ceva? l-am întrebat pe Boy.

Acesta era înconjurat de rândași cu torțe și cu lămpi de petrol.

— Nu. Am ajuns la timp.

— Slavă Domnului! Înseamnă că erai treaz.

A dat din cap că da.

— Am avut un presentiment. Ai și tu așa ceva?

— Uneori.

În noaptea aceea nu simțisem nimic. Dormisem ca un prunc.

— L-ai nimerit?

— Nu, dar o să pun un rândaș de pază, să fim siguri că nu se întoarce.

M-am întors în căsuța mea și am încercat să adorm la loc, dar o agitație mi

se cuibărise între umeri și în gât și mintea mea nu voia să se liniștească. În cele din urmă am renunțat și m-am dus la grajduri ca să caut o sticlă pe care o țineam la îndemână în birou. Boy era și el acolo și o găsisese deja. Mi-a turnat în pahar și i-am mulțumit, apoi i-am spus noapte bună.

— De ce nu rămâi? m-a întrebat. Putem să ne ținem companie.

Rostise asta spontan, dar în ochii lui se vedea clar la ce se referă.

— Ce ar crede soțul meu despre asta? l-am întrebat.

Nu voiam ca bărbății de la fermă să creadă că sunt disponibilă, mai ales el, cu cerceul lui scânteietor și cu privirea îndrăzneată.

Boy a ridicat din umeri.

— Dacă într-adevăr ți-ai face griji pentru soțul tău, ai fi acasă, nu?

— Sunt aici ca să muncesc.

Dar răspunsul meu nu l-a mulțumit. M-a fixat cu ochii lui negri, fără să-mi dea crezare, până când am spus:

— Situația nu e simplă.

— Rareori este. Să știi că și eu am pe cineva. Acasă, în Dorking. Nu poate să suporte căldura.

— Nu îi e dor de tine?

— Nu știu, a zis.

Din două mișcări line și-a lăsat paharul jos și s-a apropiat de mine. Și-a pus mâinile de-o parte și de alta a mea, cu palmele sprijinite de perete, și s-a aplecat spre mine până când am simțit miros de whisky de secară și de fum, fața lui fiind la câțiva centimetri de a mea.

— Nu e o idee bună.

— Noaptea pot fi tare lungi prin părțile astea.

Și-a aplecat gura spre gâtul meu, dar m-am smucit, cu umerii drepți.

— Bine, am înțeles, a zis în cele din urmă, apoi mi-a zâmbit leneș și m-a lăsat să mă strecor dintre brațele lui.

Când m-am întors la căsuța mea și m-am întins pe pat, cu ochii închiși, nu mă mai gândeam doar la leu. Nu mai întâlneam pe nimeni atât de direct precum Boy. Era neliniștitor și puțin palpitant să te gândești cum e să dorești pe cineva fiind dorit într-un fel atât de simplu, fără pretenții de iubire și fără promisiuni neîmplinite. Bărbății erau un mister pentru mine, chiar și după un an de căsnicie. Nu știam nimic despre iubire, darămite despre ce înseamnă să fii amanta cuiva. În acel moment până și un sărut de la Boy mi se părea o chestiune periculoasă.

Deși Kenya era o țară întinsă, în mod surprinzător aveam parte de foarte puțină intimitate în colonia noastră. Toată lumea știa totul despre toată lumea, mai ales când era vorba de lucruri personale. Reușisem mereu să mă țin deoparte, căci eram prea tânără și lipsită de experiență ca să mă ia cineva în serios, dar mă măritasem cu un moșier de vază și trebuia să mă port cum se cuvine. Prin urmare, la câteva săptămâni, duminica de dimineață, mă întorceam acasă, la Njoro, ca să-mi joc rolul de soție.

D. m-a învățat să conduc și mi-a împrumutat automobilul lui rablagit, pe care-l folosea ca să care diverse lucruri de la magaziile de scule și de la cele din lemn lăcuit. Preferam priveliștea de pe spatele calului, dar am învățat să-mi placă și chiar să tânjesc după viteza automobilului și după sentimentul de pericol pe care-l încercam când goneam pe drumul nepietruit, îngust, intrând în gropi adânci, cu dinții clănțănindu-mi și cu praf în păr. Trebuia să mă feresc de mlaștinile nisipoase și existau locuri unde știam că, dacă m-aș împotmoli, aș putea să dau de necaz, dar era, de asemenea, palpitant – în special primele câteva zeci de kilometri. Însă cu cât mă apropiam mai mult de Njoro, cu atât simțeam mai tare puterea lui Jock asupra mea. Nu-mi aparțineam mie însămi. Asta de când mă hotărâsem să accept cererea lui în căsătorie; realitatea deciziei mă apăsa tot mai tare și părea să se întindă cu atât mai mult cu cât mă luptam cu ea, precum o mlaștină sau o porțiune cu nisip mișcător. Njoro fusese mereu casa mea, locul pe care-l iubeam cel mai mult. Acum efortul pe care-l făceam ca să petrec măcar câteva zile civilizate în aceeași casă cu Jock – de ochii vecinilor de la celelalte ferme și ai oricui altcuiva ar fi putut fi interesat de noi – distrugea acel sentiment.

Când ajungeam cu automobilul lui D., aproape mereu primeam un sărut cast pe obraz. Beam ceva în cerdac și vorbeam despre ce se întâmplase la fermă cât timp lipsisem, iar servitorii se învârteau prin preajmă, bucuroși să mă vadă acasă. Dar la căderea nopții, când eram singuri, atmosfera se răcea imediat. Jock nu încerca niciodată să se apropie de mine – oricum, sexul nu mersese între noi nici măcar la început. Însă cu fiecare întrebare pe care mi-o punea despre munca mea la D. și despre planurile mele, mă făcea să mă simt ca și cum aș fi fost proprietatea lui.

— D. are grijă de tine? a vrut să știe. Se asigură că nu intri în bucluc?

— Ce vrei să zici?

— Mereu ai avut regulile tale. Mai era și băiatul ăla cu care erai prietenă

când te-am cunoscut.

— Kibii?

— Chiar el.

A înclinat paharul de cocktail și a sorbit whisky-ul printre dinți.

— Mereu ai fost puțin sălbatică, nu-i așa?

— Nu-mi dau seama ce insinuezi. Și, oricum, când ne-am cunoscut admirai faptul că vânam cu Kibii. Acum sunt o sălbatică?

— Eu zic doar că ceea ce faci se răsfrânge asupra mea. Felul în care ai fost crescută aici – te-ai împrietenit cu naiba știe cine și ai făcut naiba știe ce... iar acum ai plecat la D., o femeie singură înconjurată de bărbați. Asta nu-mi miroase a bine.

— *Lucrez*, nu am o liotă de amanți.

— Aș afla imediat dacă ai avea, mi-a zis pe un ton egal.

Și-a mutat pentru câteva clipe privirea în altă parte, apoi a revenit asupra mea.

— Deja m-ai pus într-o situație incomodă.

— Eu te-am pus într-o situație incomodă? Dă-mi divorțul odată și hai să terminăm cu asta.

Înainte să aibă timp să răspundă, s-au auzit zgomote în casă și servitorul, Barasa, a apărut în cerdac, plecându-și capul ca să ne arate că nu voia să deranjeze.

— Vrea *bwana* ca masa de seară să fie servită aici?

— Nu, înăuntru, Barsa. Venim și noi imediat.

După ce a plecat băiatul, Jock m-a privit cu subînțeleles.

— Ce? am întrebat. Servitorii nu o să bârfească.

— Nu, a zis el. De obicei, nu bârfesc. Dar mereu știu tot ce se-ntâmplă, nu-i așa?

— Nu-mi *pasă* ce știe lumea.

— Poate că nu, dar ar trebui să-ți pese.

Am luat cina într-o tăcere apăsătoare, iar mobila părea să se încline amenințător înspre noi. Servitorii intrau și ieșeau în tăcere din cameră și era cumplit să stau acolo și să vreau să urlu, dar să nu scot nici un sunet. Jock era îngrozit că îl voi face de rușine – sau că-l voi face și mai mult de rușine. Doar la asta părea să se gândească în ultima vreme, în timp ce își etala autoritatea și mă sfătuia să am grijă ce fac, împrejmuind cu sârmă groasă șarada care era viața noastră împreună. Mereu se pricepuse la garduri. Știusese asta de la

început, dar nu ghicisem cât de disperată aveam să mă simt, forțată să trăiesc înconjurată de unul.

În cele din urmă, când am reușit să mă retrag în micul dormitor pentru oaspeți în care dormeam, m-am simțit ca și cum aș fi fost jupuită de vie. N-am dormit mai deloc în acea noapte, iar în dimineața următoare, deși obișnuiam să rămân până după prânz, am fugit la automobil odată cu primele raze ale soarelui.

*

La Soysambu, avertizările și pretențiile lui Jock au continuat să mă macine, dar doar în momentele mele de slăbiciune, când îmi dădeam voie să mă gândesc la el. De cele mai multe ori reușeam să mă lupt cu grijile personale și să le înăbuș, ca să mă concentrez asupra cailor și a programului de antrenament din fiecare zi. Eram legată de galopul de dimineață, de listele cu programul de hrănire și cu detaliile de îngrijire. Dynasty și Shadow Country, caili care erau în grija mea, se descurcau bine, dar exista posibilitatea să fac și mai multe cu ei; să-i aduc și mai aproape de forma perfectă. Mă frământam în legătură cu ei și așa reușeam să dorm noaptea, așa reușeam să-mi alung propriile îndoieli și frici, la fel de ușor cum ai sufla în lampă. Munca era cea care conta. Doar ea putea să mă ajute să răzlesc.

Când, în cele din urmă, a sosit ziua examenului, D. m-a dus cu mașina la Nairobi. În timp ce motorul duduia, noi am vorbit despre următoarea cursă, Jubaland Cup, cântărind miza și posibilia concurenți. Nu am adus vorba despre examen, sau despre felul în care nervozitatea mi se adunase între umeri și în gât, sau despre cât tare îi duceam dorul tatei și cât de mult îmi doream să fi fost și el acolo. Nu am vorbit despre Jock și despre cum trebuia ca în acea zi să reușesc să mă eliberez de el. Nu era loc de păreri de rău sau de îndoieli, așa că nici măcar atunci când m-am prezentat la test și am văzut cum supraveghetorul mă privea cu ochii lui mici și nepăsători nu am șovăit. El conducea ceea ce se numea Royal Kenyan Race Association, iar aerul din biroul lui era încins și înăbușitor. În timp ce mă pirona cu o privire aspră, puteam să ghicesc la ce se gândește. Nu existau femei antrenor, nici în Kenya, nici altundeva în lume. În plus, nici măcar nu împlinisem nouăsprezece ani. Dar învățasem să izbândesc atunci când alții nu se așteptau la nimic bun din partea mea – ca atunci când Kibii sau ceilalți *toto* din satul

kip mă priveau de sus, îndemnându-mă să îmi dau mai mult silența. În ochii supraveghetorului eram fără-ndoială un copil, iar pe deasupra și femeie – dar presupunerea lui că nu aveam să reușesc era de-ajuns ca să îmi alunge și ultimele temeri și să mă facă să țintesc mai sus, să încerc din răspuțeri și să-i arăt că se-nșală.

Peste câteva săptămâni, când am primit rezultatul examenului, am luat plicul simplu și am mers într-un loc retras, cu inima bubuindu-mi, și am rupt sigiliul. Înăuntru, în locul înștiințării îngrozitoare că nu trecusem, se afla un document oficial, dactilografiat și semnat. DNEI B. PURVES îi fusese eliberată o licență englezească de antrenor, valabilă până în 1925. Mi-am trecut degetul peste numele meu și peste dată, peste mângălitura secretarei care o semnase și peste toate colțurile și cutele. Aveam actul care-mi conferea dreptul de a concura într-o lume pe care o studiasem de când mă știam, spre al cărui centru mă căzneau să ajung și eu pe lângă tata. Dacă s-ar fi putut să fie și el aici! Tânjeam să-i întind diploma și să îl ascult spunându-mi măcar câteva cuvinte chibzuite despre cât e de mândru de mine. Și ar fi fost mândru. Trecusem de o nouă curbă și vedeam, în cele din urmă, un drum spre un teritoriu la care doar îndrăznisem să visez și despre care puteam doar să fac presupuneri. Însă era un sentiment însingurat, disproporționat – îmi era dor de el chiar și când eram plină de speranță, îmi doream din tot sufletul să fie lângă mine, chiar dacă așa ceva nu se putea.

În seara aceea, D. i-a spus bucătarului să pregătească o cină ca să sărbătorim: hălci mari de gazelă fripte la proțap, compot de piersici și șarlotă cu aromă de migdale, care avea gust de nori. A pus să cânte melodia lui preferată *All Aboard for Margate* o dată și încă o dată și mi-a tot umplut paharul cu coniac până când totul a părut să se încline plăcut într-o parte.

— N-am văzut pe nimeni mai bun decât tine în ultimul timp, mi-a spus D. în timp ce rotea manivela gramofonului ca să-l pornească iar. Instinct pur și natural, asta ai tu.

— Mulțumesc, D.

— Nu ești *încântată*, fetiço? Probabil că ești singura femeie de optsprezece ani din lume care are licență de antrenor!

— Bineînțeles că sunt. Dar știi că nu sunt genul care să țopăie de bucurie.

— Atunci o să țopăi eu pentru tine. Ziarele vor dori să afle cine ești, evident. Toată lumea o să vorbească despre asta.

— Dacă noi câștigăm, atunci câștigă și ei. Dacă nu, atunci se va spune că Delamere a fost atât de nesăbuit încât să lase o fată încă necoaptă să se ocupe de caii lui.

— Avem șase săptămâni ca să ne facem griji din cauza asta. De fapt, chiar un pic mai mult.

S-a uitat spre ceasornicul de pe polița căminului.

— La noapte ne facem criță.

19

Înainte de răsăritul soarelui, în prima zi a concursului Jubaland Cupe, am ieșit din grajdul Eastleigh din Nairobi și am trecut de tribune. Profilul muntelui Donyo Sabuk se contura pe cerul spălăcit al dimineții, iar Mount Kenya licărea în nuanțe de albastru-argintiu. Uneori, în timpul lungului sezon fără ploi, pământul se usca și sub iarbă se formau întinse crăpături și adâncituri, destul de late încât să înhațe copita unui cal în alergare, să o descentreze și să-i distrugă tendoanele. Însă așa ceva nu se putea întâmpla azi. Gazonul îmi părea neted și bine așezat. Stâlpul avea un strat proaspăt de vopsea albă, cu două dungii negre, dichisite, care îl făceau să pară o geamandură nemișcată pe o mare de smarald.

Deși dimineața era blândă și liniștită, în curând mii de persoane aveau să umple arena și tribunele. Zilele de curse erau ca un magnet care atrăgea lume nu doar din Nairobi, ci și din satele învecinate – milionari și coate-goale, doamne bine îmbrăcate, dar și unele modest îmbrăcate, toți examinând cu atenție listele de curse, în căutarea vreunui semn. Se puteau câștiga bani frumoși din pariuri, dar asta nu m-a interesat niciodată. Chiar și când eram mică, eu nu voiam decât să mă lipesc de balustradă, lângă tata, departe de zgomotul mulțimii din tribune, de proprietarii aflați în lojele lor pentru lumea bună, de cabinele de pariuri, unde cine știe câți bani treceau din mână în mână. Cursele nu aveau menirea de a fi concursuri de frumusețe sau petreceri simandicoase. Erau niște examene. Sute de ore de antrenament se reduceau la câteva momente în care stăteai cu sufletul la gură – și abia atunci știai dacă animalele sunt pregătite, care vor străluci și care se vor împletici, cum munca și talentul se vor împleti ca un anume cal să răzbească, în timp ce altul va rămâne mult în urmă, iar jocheul lui va fi umilit sau surprins ori se va

dezvinovați.

La orice cursă era destul loc și pentru magie, și pentru noroc, și pentru scrâșnit din dinți, pentru tragedii – dacă un animal cădea –, pentru schimbări neașteptate la linia de sosire. Întotdeauna iubisem toate acestea, chiar și lucrurile care nu puteau fi controlate sau anticipate. Dar acum, că mă aflam pe cont propriu, simțeam o altfel de presiune și miza era cu atât mai mare.

Mi-am băgat mâna în buzunarul pantalonilor și am scos o telegramă pe care mi-o trimisese tata din Cape Town ca răspuns la cea în care-l anunțam că primisem licența. Bucata de hârtie îngălbenită era deja moale de cât o citisem, iar literele începuseră să se estompeze: FELICITĂRI STOP TOTUL E BINE AICI STOP CÂȘTIGĂ O CURSĂ PENTRU MINE! Tot felul de minuni aveau loc într-o zi de curse. Dar, dacă aș fi avut puterea să fac farmece, l-aș fi făcut pe tata să apară dintr-odată din mulțime ca să-mi fie alături în acele momente asurzitoare, amețitoare. Asta ar fi însemnat mult mai mult decât orice cursă câștigată – mai mult decât orice altceva.

Câteva ore mai târziu, când Dynasty a intrat dansând pe pistă, am simțit cum îmi crește pulsul. Coama îi strălucea. Pașii îi erau înalți, săltați și siguri. Nu arăta ca iapa de șase ani pe care D. mi-o dăduse pe mână acum câteva luni, ci ca o regină. În jurul ei ceilalți cai concurenți erau conduși de căpăstru sau cu alți cai spre stâlpul de pornire. Unii aveau martingale care să-i împiedice să dea din cap; alții aveau jambiere pentru tendoane, iar alții purtau ochelari ca să se poarte cum trebuie. Jocheii îi mângâiau sau îi împungeau cu cravașele în timp ce caii mergeau cu spatele spre bariere, agitați și speriați, dar Dynasty a trecut cu ușurință prin acel haos, de parcă n-ar fi privit-o nimic din ceea ce se-ntâmpla.

Mâna celui care dădea startul s-a ridicat în aer și a rămas așa; caii încercau să stea la locul lor de lângă stâlp, voind cu tot dinadinsul să facă treaba pentru care se aflau acolo. Clopoțelul a sunat și caii s-au năpustit într-un amalgam de culori și de mișcări, douăsprezece animale unice, amestecate și de nedistins. Un start curat și rapid.

Un murg castrat, iute – favoritul –, a țâșnit primul, ceilalți concurenți înconjurându-l, toți tropăind pe gazon. Caii care conduceau s-au apropiat de balustradă, iar zgomotele copitelor răsunau profund. Le simțeam în puls, și, precum bătăile tobelor de la dansurile *ngoma* din copilăria mea, făceau ca inima să-mi bată nebunește. Mi-am ținut respirația când grupul a galopat pe

porțiunea de pistă dreaptă. Dynasty era acolo, gonind spre finish, stăpână pe situație și cu mușchii splendid încordați. Jocheul nostru, Walters, nu o îmboldea și nici nu se lupta cu ea, ci doar o lăsa să alerge. Ea a căpătat ritm pas cu pas, plutind chiar deasupra gazonului verde. Și Walters plutea, iar hainele lui de mătase albastră cu auriu erau ușoare ca un fluture pe spinarea arcuită al lui Dynasty.

În tribune, strigătele mulțimii au devenit și mai puternice și mai ascuțite când ceilalți cai s-au îndreptat și ei spre finish. Animalele erau precum o furtună, mișcându-se toate odată, apoi separându-se, abandonând toate strategiile, renunțând la precauții. Pe ultimele sute de metri nu conta nimic altceva în afară de picioare și călcătură. Dynasty a trecut cu ușurință de ceilalți concurenți și l-a ajuns din urmă pe favorit, care părea să o aștepte doar pe ea. Dynasty alerga de parcă zbura. De parcă visa la victorie, sau câștiga în visul altcuiva. Apoi botul ei a atins panglica de la final. Mulțimea a izbucnit în urale. Reușise.

Reușisem și eu. Aveam lacrimi în colțul ochilor în timp ce mă uitam în jur căutând pe cineva cu care să mă îmbrățișez. Câțiva antrenori au venit ca să dea mâna cu mine și să-mi zică lucruri care ar fi însemnat totul pentru mine dacă mi-ar fi fost spuse de tata, apoi m-am trezit cu Jock lângă mine.

— Felicitări, mi-a zis el, aplecat la urechea mea.

Mă ținea strâns de mână în timp ce mă ducea prin mulțimea de oameni din jur.

— Știam că poți s-o faci.

— Chiar așa?

— Nu s-a îndoit nimeni de talentul tău, nu?

Am încercat să nu-l bag în seamă, dar a continuat.

— O să fie bine pentru afacere.

Și, uite-așa, senzația de mândrie și recunoștință pe care o simțisem după ce Dynasty câștigase cursa mi-a fost rapid înăbușită. Jock profita de pe urma reușitei mele. Când Dynasty a fost condusă în țarcul câștigătorului și unul dintre ziariști mi-a cerut să-i spun cum mă cheamă și m-a rugat să stau la o poză, Jock a intervenit ca să spună pe litere și cu grijă numele *Purves*. Și-a ținut mâna pe cotul meu sau pe spatele meu, ca pe un pripon de neclintit, dar nimic nu avea legătură cu mine. El se gândea doar cum atenția sporită de care vom avea parte putea să ne aducă noi contracte pentru grâne sau noi cai în herghelie.

Mai târziu aveam să îmi dau seama cum, în mod ciudat, această victorie însemna mai mult pentru el decât pentru mine. În calitate de antrenor al lui Dynasty, urma să primesc un procent din banii câștigați de ea. Dacă aș fi reușit să ajung constant pe primele locuri, aș fi putut încropi un salariu destul de bun ca să-mi câștig independența financiară, dar acesta era un vis îndepărtat. Jock, cu prezența lui dominatoare, avea încă multă putere asupra mea, în timp ce se gândea voios la propriul câștig ce rezulta din faptul că era soțul și paznicul meu. Era năucitor cât de repede deveniserăm adversari.

— Credeți că într-o zi vor fi femei care să antreneze și în Anglia? m-a întrebat un ziarist.

— Nu m-am gândit la asta, am răspuns.

Am stat la poză și îmi doream să-l lovesc cu putere pe Jock în coaste – să-l izgonesc din lumea mea și din lumina mea. În schimb, am zâmbit.

D. știuse mereu cum să sărbătorească. În noaptea aceea, în timp ce băutura curgea din belșug, a ținut cuvântări elaborate, roșu la față, și a dansat cu o mulțime de femei îmbrăcate cu stil, iar formația cu cinci membri cânta orice voia el, mituită cu șampanie de calitate.

Clubul Muthaiga era tot ce avea Nairobi mai bun. Era o oază cu pereții din piatră roz ca penele de flamingo, situată la cinci kilometri de centrul orașului. Între acei pereți, membrii clubului simțeau că își câștigaseră dreptul de a se afla acolo și de a fi serviți cu respect, pe de-o parte, și de a se dezlănțui, pe de altă parte. Puteai să stai tolănit lângă terenurile de tenis, cu un pahar înalt cu gin și gheață pisată, să-ți ții în grajdul lor cel mai bun cal al tău, să lovești bilele lucioase de crochet pe porțiuni line de gazon tuns, să angajezi un șofer european care să te plimbe de colo-colo sau pur și simplu să stai la soare și să te bronzezi pe una dintre terasele lor cu umbrare albastre.

Și mie îmi plăcea clubul la fel de mult ca tuturor celorlalți – saloanele cu parchet închis la culoare, canapelele cu învelitori largi din creton, covoarele persane și trofee vânătoarești înrămate –, dar tot nu mă simțeam în largul meu. Jock nu se dezlipea deloc de mine, încât nu puteam să mă simt bine nici o clipă. Doar când a venit D. cu o sticlă de whisky vechi, pe care să o împartă cu Jock, am putut să mă îndrept repede spre barul din cealaltă încăpere, strecurându-mă pe lângă perete ca să nu mă vadă.

Oamenii de pe ringul de dans erau frenetici, de parcă își făceau griji că noaptea s-ar putea să treacă înainte ca ei să-și ia porția de fericire sau de

uitare. Zilele de curse aveau mereu acest efect asupra tuturor și, cum petrecerea ținuse mai toată ziua, chelnerii și ușierii păreau extenuați de cât încercaseră să țină pasul. Când am ajuns la barul cu cocktailuri, erau deja câteva persoane la coadă.

— Te usuci de sete așteptând aici, m-a avertizat femeia din fața mea.

Vorbea cu accent britanic, scurtând cuvintele, era înaltă și slabă și purta o rochie lungă, verde-închis și o pălărie cu pene de struț asortată la ținută, ca la Ascot¹⁹.

— Slavă Domnului că am fost prevăzătoare!

A băgat mâna într-o poșetă mică decorată cu jais și a scos o ploscă de argint, pe care mi-a oferit-o.

I-am mulțumit și m-am chinuit cu dopușorul de argint în timp ce ea-mi zâmbea.

— Apropo, azi am avut parte de-un spectacol reușit. Eu sunt Cockie Birkbeck. Ne-am întâlnit la o cursă acum mulți ani. De fapt, suntem rude îndepărtate, dinspre mama ta.

Menționarea mamei mă tulbura de fiecare dată. Am luat o dușcă zdravănă, am simțit cum mă arde pe gât și în nas și i-am dat înapoi frumoasa ploscă.

— Nu-mi aduc aminte să ne fi întâlnit.

— O, a fost acum mult timp. Pe-atunci erai o copilă, iar eu eram... mai tânără. Nu *urăști* clima asta uscată? Despică și usucă totul și te face să îmbătrânești cu zece ani în loc de doi.

— Ești frumoasă, am spus simplu.

— Dar ce scumpă ești că mi-ai zis asta! Pun pariu că încă îți dorești să fii mai mare, mai ales în lumea în care te învârți, împrietenindu-te prin padocuri cu bărbați vânjoși! a râs ea și apoi l-a bătut pe umăr pe bărbatul din fața ei: Blix, nu poți să faci ceva să grăbești lucrurile? Ne topim aici.

El s-a întors și a rânjit într-un fel care era și tineresc, și lacom totodată.

— Asta sună vag sexual.

— Pentru tine totul e vag sexual.

El i-a făcut cu ochiul.

— Nu-i așa că-ți place asta la mine?

Era îndesat, avea gâtul gros și umerii lați, iar chipul lui rotund încă mai păstra anumite trăsături de școlar, deși avea probabil treizeci de ani sau mai mult.

— Bror Blixen, ea este Beryl Clutterbuck.

— De fapt, acum mă cheamă Purves, am zis stânjenită. Sunt măritată.

— Asta chiar că *pare* ceva serios, a spus Cockie. Ei bine, nu-ți face griji. Acum te afli pe mâini foarte bune.

Ne-a luat pe amândoi de câte-o mână, conspirativ.

— Doctorul Pileală?! a trimis o rețetă și, din punct de vedere medical, aș zice că avem undă verde, a spus Blix.

— Doctorul Pileală? am râs eu. E doctorul tău personal?

— Doctorul lui personal *imaginar*, a spus Cockie dând din cap. Dar îți zic eu ceva despre Pileală: se descurcă mereu.

Când am găsit un colț liber lângă ringul de dans și ne-am făcut comozi, am privit vârtejul de fețe luminoase și am sperat că Jock se simte destul de bine cu whisky-ul lui D. ca să mai am parte de câteva minute de liniște. Blix i-a spus chelnerului să aducă trei frapiere și trei sticle de șampanie roz.

— Ca să nu trebuiască să împărțim nimic, dacă nu vrem, a zis.

— E vorba de teritorialitatea lui leonină, mi-a explicat Cockie. Blix al nostru este un vânător minunat. Asta pentru că are instinctele leilor.

— E mai bine decât să *muncesc*, a fost el de-acord. Tocmai ce m-am întors din Congo Belgian. Sus, în provincia Haut-Uele, există legende despre elefanți cu patru fildeși. Băștinașii de acolo au nume speciale pentru ei și nenumărate povești despre puterile lor misterioase. Un client bogat de-al meu a auzit de ei și mi-a oferit un tarif dublu față de cât cer de obicei dacă aveam să vedem un asemenea elefant. Nici măcar nu trebuia să-l împușcăm, mi-a zis; voia doar să vadă unul.

— Și ați văzut vreunul?

Mi-a aruncat o căutătură amuzată și a luat o gură zdravănă din pahar.

— Fata asta nu știe cum să asculte poveștile.

— Dragă, trebuie să-l lași pe el să lungească povestea. Altfel nu pare nici măcar pe jumătate la fel de curajos sau interesant.

— Chiar așa, i-a făcut el cu ochiul. Am stat acolo trei săptămâni – în pădurea Ituri, de-a lungul mlaștinilor lipicioase din Congo. Uneori pot trece luni bune până să vezi vreun elefant, dar noi am văzut câteva zeci, iar trei sau patru dintre ei erau niște masculi enormi, care își târau fildeșii pe jos. Erau niște specimene perfecte, vă zic, dar toți aveau doar doi fildeși. Între timp, clientul meu era tot mai nerăbdător. Cu cât stăteam mai mult acolo, cu atât

era mai sigur că nu există așa ceva și că noi voiam doar să-l tragem pe sfoară și să-i luăm banii.

— Dar tu *te afli* acolo ca să-i iei banii, Blickie dragule.

— Sigur, dar cinstit. Sau cât de cinstit se poate, a rânjit el. Elefanții ăia există. Am văzut poze cu ei uciși. Și clientul le văzuse, dar când stai acolo așa de mult începi s-o cam iei razna. Cu fiecare oră care trecea avea impresia că eu sunt un ticălos și mai că nu m-a acuzat că vreau să-l omor în timp ce doarme. Într-o bună zi s-a săturat pur și simplu și a anulat totul.

— O lună în sălbăticie pentru nimic? a exclamat Cockie. Oamenii ăștia sunt tot mai absurzi.

— Da, dar și mai bogați, și asta-i problema. Banii te fac să crezi că orice merită. Dar noi angajaserăm cincizeci de hamali. Trebuiau plătiți cumva, iar eu îmi făceam griji că și-a pierdut mințile cu totul și că n-o să mai vrea să plătească, a dat el din cap. În orice caz, eram pe drumul de întoarcere când am zărit cea mai ciudată apariție. Un mascul singuratic dormea pe malul unui lac, cu capul pe o movilă de furnici gigantică și sforăia de n-avea treabă.

— Fantoma cu patru fildeși, am presupus eu.

— Ceva mai ciudat de-atât.

Blix a zâmbit afișând cel mai fermecător zâmbet de băiețel.

— Unul cu trei fildeși – singurul care a fost văzut vreodată, din câte știu eu. Avea doi fildeși în partea stângă, vezi tu, crescuseră din aceeași alveolă, de la rădăcină. A fost cel mai uimitor lucru.

— El trebuie să fi fost extrem de încântat.

— Clientul? Așa ai crede, dar nu. „E deformat“, tot repeta el. *Evident* că era deformat... probabil suferea de vreo malformație ereditară. Dar el era atât de scârbit, că nici măcar n-a vrut să-i facă o poză.

— Cred că glumești, a spus Cockie.

— Nu. Chiar așa a fost.

A dat un bobârnac în pahar ca să sublinieze ideea.

— Vor lucruri doar *atât* de sălbatice. Natura adevărată îi înspăimântă. E prea imprevizibilă.

— Ei bine, sper că ți-ai primit banii, a zis Cockie.

— Cât pe ce să nu-i primesc, a spus el. Dar apoi ne-am rătăcit în mod misterios pe drumul spre oraș, cu foarte puțină apă la noi.

— Te cred, a râs Cockie. Dragule, chiar că spui niște povești minunate.

— Chiar așa? Atunci o să mai merg, ca să am ce să-ți povestesc, dacă-ți

plac.

A privit-o familiar și au rămas uitându-se unul la celălalt într-un fel din care înțelegeam că încă nu sunt amanți, dar că vor fi în curând.

— Mă duc să-mi pudrez nasul, le-am zis.

— Spune-i chelnerului să vină-ncoace, bine? Nu vreau să ajung pe uscat.

— Dr. Pileală trimite de fiecare dată o nouă rețetă, sau e bună și aia veche? am întrebat.

— Ha, îmi place de ea, i-a spus el lui Cockie. Are potențial.

*

Plănuiam să mă întorc la Eastleigh fără să observe nimeni, dar n-am ajuns nici măcar până la jumătatea drumului spre ușă când l-am văzut pe Jock cum se îndrepta grăbit spre mine, cu ochii sticlindu-i.

— Care-i treaba, Beryl? a lătrat. Te-am căutat peste tot!

— Am ieșit puțin să iau o gură de aer. Ce-i așa de grav?

— Suntem în oraș. Cum crezi că pare dacă eu îmi frâng mâinile așteptând să vii, iar tu nu ești de găsit?

M-a apucat de braț deloc delicat.

— N-am făcut nimic greșit. Până la urmă, asta a fost ziua *mea*.

M-am smuls din strânsoarea lui și am observat cum câțiva oameni din jur se uitau curioși la noi. Asta mi-a dat curaj. Cu siguranță că atenția celor din jur l-ar face să dea înapoi.

— Vorbește mai încet, m-a avertizat, dar deja mă săturasem de el.

Când a încercat să mă prindă iar de braț, mi-am tras mâna cu forță și era cât pe ce să-l lovesc pe Boy Long. Nici măcar nu-l văzusem.

Boy s-a uitat repede când la unul, când la altul, a cântărit situația și a întrebat:

— E totul în ordine?

— Suntem bine, nu-i așa, Beryl? a zis Jock.

Nu-l iubisem niciodată, e adevărat, dar pe moment nu-mi aduceam aminte nici măcar dacă-mi plăcuse vreodată de Jock. Eram doar extenuată, fizic și psihic.

— Du-te la culcare.

Jock m-a pironit cu privirea. Cred că era surprins că îl înfruntam.

— Ai auzit-o, a zis Boy. E timpul să te duci acasă.

— Asta nu e treaba ta.

O umflătură zvâcnea pe maxilarul pătrășos al lui Jock. Gura i s-a încleștat, buzele formând o dungă.

— Se întâmplă ca soția ta să lucreze pentru mine, așa că așa zice că e treaba mea.

Eram convinsă că Jock se va repezi la Boy. Era mult mai înalt și mai bine făcut și ar fi putut să-l facă praf fără probleme – dar ceva înăuntrul lui s-a schimbat, ca și cum ar fi apăsător pe un întrerupător, și s-a gândit mai bine.

— Ar trebui să ai grijă, Beryl, a zis cu răceală, fără să-și ia ochii de la Boy. Apoi a plecat valvârtej.

— Încântător, a zis Boy după plecarea lui Jock, dar mi-am dat seama că-i tremura un pic vocea.

— Îți mulțumesc că ți-ai riscat pielea pentru mine. Pot să-ți fac cinste cu ceva de băut? Mie mi-ar prinde bine un pahar.

Am mers la bar și am luat o sticlă și două pahare, iar apoi ne-am îndreptat spre una dintre verandele joase. Dincolo de peretele cu textură roz ghiceam terenul de crochet, unde, din loc în loc, porțițele vopsite în culori aprinse se curbau în iarbă, iar stâlpul de start aștepta să vină cineva cu un ciocan lucios. Pe ușa principală intrau și ieșeau oameni, ușieri și băieți de serviciu cu mănuși albe, dar noi eram aproape de tot în umbră.

— N-am crezut niciodată că o să mă mărit, i-am spus lui Boy în timp ce turna băutura în pahare.

Scotch-ul curgea în paharele joase gălgâind liniștitor.

— Ar fi trebuit să plec de mult singură.

— Nu trebuie să-mi explici.

— Nu cred că așa putea, oricum.

Am stat în tăcere preț de câteva minute și i-am privit fața și mâinile. Erau de un gri pestriț și păreau moi în întuneric. Cercelul lui era singurul lucru care strălucea, de parcă prinsese o rază de lumină dintr-un alt timp sau loc.

— Nu mai încerc să-i înțeleg pe oameni, a zis. Căi și oile chiar par să aibă naibii o noimă.

Am încuviințat din cap. Mereu fusese la fel și în cazul meu.

— Crezi că sunt prostuță pentru că-mi doresc așa ceva? Adică o viață de antrenor?

A dat din cap că nu.

— Văd că încerci să faci pe dura, dar e de-nțeles. Ca femeie va trebui să

muncești de două ori mai mult pentru orice. Nu cred că eu aș putea să fac ce faci tu.

Și-a aprins o țigară și a tras din ea, iar capătul ei a strălucit roșu în întuneric. Când a suflat fumul, s-a uitat la mine.

— De fapt, cred că ești chiar curajoasă.

Eram curajoasă? Așa speram. M-am uitat și eu la el – la brățările lui groase de fildeș, la bucata de os pe care o purta pe un șnur în jurul gâtului, precum băștinașii, la cămașa lui de culoarea mării, când toți purtau kaki. Într-adevăr, era așa un personaj, dar era acolo. Și știam că mă vrea. Am avut o fracțiune de secundă să mă gândesc înainte să mă întind ca să-i iau țigara și să o sting de peretele roz-deschis. S-a lipit de mine, mi-a deschis gura cu a lui, iar limba îi era fină și caldă. Nu m-am gândit să mă opun, de fapt nu m-am gândit la nimic. Cu o mână mi-a atins ușor partea din față a bluzei. Cealaltă mi-a alunecat între picioare și am simțit o presiune caldă căreia nu m-am putut abține să nu-i răspund. O dorință de a fi atinsă, așa, părea să iasă la suprafață din adâncul meu. Poate că mereu se aflase acolo, dormind ca un animal. Habar n-aveam. Mi-am plimbat mâna de-a lungul coapsei lui, m-am întors în brațele sale și mi-am apăsat buzele și dinții de gâtul său.

— Ești periculoasă, a șoptit.

— Te referi la Jock?

— Și ești îngrozitor de tânără.

— Vrei să ne oprim?

— Nu.

Nu am mai vorbit în noaptea aceea. Cumva, atingerile și sărutările noastre nu aveau nimic de-a face cu celelalte aspecte ale vieții mele. Nu aveau nici un preț și nici o consecință – cel puțin așa mi se părea. Sunetele nopții pătrundeau în aerul răcoros de după peretele verandei și toate gândurile de precauție au dispărut.

20

Era târziu când am ajuns înapoi la Eastleigh. M-am trântit pe pat și simțeam că din cauza săruturilor prea pasionale și a apropierei dintre noi nu aveam să pot dormi, dar am adormit. După ivirea zorilor m-am trezit ca să-mi văd de treabă, ca până atunci. Trebuia să mă pregătesc pentru o nouă cursă,

iar ce se întâmplase între mine și Boy și, înainte de asta, între mine și Jock trebuia să fie dat la o parte, ca să nu mă distragă. Oricum n-aș fi știut ce să fac, în nici unul dintre cazuri.

Jock a venit iar după ce al doilea cal al meu, Shadow Country, a concurat și s-a clasat pe un onorabil loc trei. În loc să-și facă apariția ca mai înainte și să se bage în lumina rampei, a așteptat până s-a potolit zarva și apoi m-a abordat de parcă totul era în regulă între noi. Era însoțit de Cockie Birkbeck și de un tip fragil cu părul negru, care nu semăna deloc cu Bror Blixen. S-a dovedit a fi soțul ei, Ben.

Dacă m-am uitat ciudat la Cockie, ea nu părea să fi băgat de seamă. În schimb, m-a felicitat pentru cursa din ziua respectivă, iar apoi Jock mi-a explicat că Ben se gândea serios să intre în lumea curselor de cai și a sugerat să mergem toți patru să bem ceva.

Eu așteptam să înceapă iar spectacolul, să mă apuce din nou de braț, să mă amenințe sau să mă avertizeze, ori să facă ceva – orice – care să-mi dea de înțeles că aflase ce se întâmplase cu Boy Long. Dar părea să fie interesat doar de afaceri.

— Când Ben va găsi calul potrivit, tu ar trebui să-l antrenezi, a zis Jock când ne-am așezat, cu cocktailurile în față, într-un bar.

— Dacă Delamere se poate lipsi de tine, a adăugat Ben. De asemenea, mă interesează partea ta de țară. Am pus ochii pe o bucată de pământ de lângă al tău.

Am stabilit o dată la care perechea să vină și să vadă Njoro, iar apoi Cockie a fost cât se poate de convingătoare că discuțiile de afaceri sunt plictisitoare și noi două ne-am scuzat și ne-am mutat la altă masă. După ce ne-am așezat și s-a convins că suntem destul de departe ca să nu fim auzite, a zis:

— Îmi pare rău dacă Blix și cu mine te-am speriat aseară. Nu se întâmplă prea des să fim singuri. Așa se întâmplă când ești căsătorit cu altcineva.

S-a strâmbat și și-a dat jos pălăria cloș, aranjându-și părul galben ca mierea.

— Ne-am cunoscut când ne-a dus pe Ben și pe mine într-un safari. Blix le seduce mereu pe neveste dacă are destul timp la dispoziție. Presupun că-i place să le vadă tremurând de frică... pe buza abisului de pericolul mortal.

A ridicat din sprânceana ca o pană.

— Nu cred că se aștepta să dureze, dar de-atunci au trecut aproape doi ani.

— E mult timp când lucrurile sunt atât de încurcate. Ben bănuiește ceva?

— Cred că da, dar nu avem prostul gust de a vorbi despre asta. Are și el aventurile lui.

A schițat un zâmbet încurcat.

— Ai auzit gluma aia, nu? *Ești căsătorit sau locuiești în Kenya?*

— E amuzantă, am dat din cap. Dar și îngrozitoare.

Cu o zi înainte, gluma lui Cockie nu m-ar fi inclus pe mine, dar acum mi se potrivea și mie.

— Iubirea e mereu o treabă atât de complicată, nu crezi?

— Poate nu peste tot, dar aici sunt alte reguli. Se cam presupune că vei flirta, altfel ai înnebuni... dar discreția joacă încă un rol important. Poți să faci ce vrei atât timp cât anumite persoane nu știu nimic. Partea amuzantă e că asta nu se referă întotdeauna la soțul tău.

Am înregistrat cuvintele ei încetul cu încetul ca pe un fel de învățătură despre meandrele unei lumi care mereu se aflase altundeva și din care făceau parte altfel de oameni.

— Și vei continua așa?

— Vorbești de parcă aș fi condamnată. Nu e chiar atât de rău.

S-a întins după sticla de pe masă și a turnat băutura în pahare.

— Mă descurc ușor cu Ben, dar soției lui Blix, Karen, îi place prea mult titlul pe care îl are ca să vrea să se despartă de el. Datorită lui a devenit baroneasă, a oftat ea. Toată treaba asta e cam *barocă*. Karen și cu mine suntem prietene, sau am fost, în orice caz. Blix i-a cerut divorțul și i-a spus că e îndrăgostit de mine, probabil gândindu-se că asta va mai îndulci situația.

A dat din cap.

— Acum ea nici nu mai vorbește cu mine.

— De ce s-ar lupta cineva să rămână căsătorit dacă știe că celălalt vrea cu disperare să scape?

Mă gândeam la Jock, evident.

— Nu pretind că înțeleg ceva, mi-a mărturisit ea, dar Karen pare hotărâtă să-l testeze pe Blix la fiecare pas.

Nu fusesem niciodată pricepută la a-mi împărtăși gândurile și sentimentele cu ușurința cu care o făcea ea, dar faptul că era atât de deschisă m-a determinat să încerc. Voiam, de asemenea, sfatul ei... puțină înțelepciune care să mă ajute să ies din încurcătura în care mă aflam.

— Am fost prea tânără pentru măritiș, i-am spus uitându-mă în spate ca să mă asigur că Jock și Ben încă își țineau companie unul altuia. Acum încerc să

mă îndepărtez, dar Jock nu vrea să audă de asta.

— Trebuie să-ți fie greu, a zis ea. Dar, sincer, dacă n-aș fi avut ghinionul să mă îndrăgostesc, nu pot să spun că aș fi vrut să divorțez.

— Nu ai vrea să fii liberă, pe cont propriu?

— Ca să fac ce?

— Să trăiești, presupun. Să iei singură decizii și să greșești singură, fără să-ți spună cineva ce poți și ce nu poți să faci.

A dat din cap de parcă aș fi spus ceva absurd.

— *Societatea* face asta, draga mea, chiar dacă n-ai lângă tine un soț care să te încorseteze. Încă n-ai învățat asta? Nu sunt sigură că primim ceea ce vrem. Nu prea.

— Dar *tu* chiar asta încerci acum.

Eram exasperată și puțin confuză.

— Pari cinică, dar ești îndrăgostită de Blix.

— Știu.

Când s-a încruntat, fruntea i s-a umplut de cute drăgălașe.

— Nu-i așa că e cel mai caraghios lucru pe care l-ai auzit?

În ziua următoare, când m-am întors la Soysambu, precum și în săptămânile de după aceea, am continuat să mă gândesc la ceea ce-mi spusese Cockie, întrebându-mă ce învățăminte să trag din situația ei și din sfaturile pe care mi le dăduse. După părerea ei, o aventură era de rigoare printre coloniști, precum tabletele de chinină împotriva malariei – un mod de a rezista sau de a uita pe moment nefericirea conjugală. Dar cu Boy nu aveam cu adevărat o aventură, nu? Ce-mi oferea el era mai pur și mai animalic decât ceea ce aveau Cockie și Blix, sau cel puțin asta-mi spuneam. Mai mult, era ceva minunat.

După un an de orbecăit și după atâtea încercări rușinoase cu Jock, învățam într-un final ce e sexul și descopeream că-mi place. Boy venea noaptea în căsuța mea și mă trezea când se lipea tare de mine în timp ce mâinile lui mă pipăiau peste tot chiar înainte să mă trezesc de-a binelea. Nu era deloc ezitant ca Jock, și am descoperit că nici eu nu eram timidă când eram cu el. Puteam să mă mișc cum doream și nu-l speriam. Puteam să-l refuz fără să-i rănesc sentimentele, căci sentimentele nu aveau nimic de-a face cu asta.

Într-o noapte eram singură în grajd și, fără să zică nimic, m-a dus într-o boxă. M-a întins cu fața în jos, peste un balot de fân, m-a cuprins cu mâinile pe la spate și a tras de cămașa mea de bumbac până s-a deschis. Coastele mi

se împungeau în balot și mi-au intrat câteva fire de fân în gură. După aceea, s-a întins gol, fără pic de jenă, cu mâinile împreunate la ceafă.

— Nu pari a fi aceeași fată care m-a tratat cu răceală câteva luni bune.

— Să fiu sinceră, nu știu ce fel de fată sunt.

Mi-am pus o mână pe pieptul lui și i-am mângâiat ușor părul închis la culoare, creț și des.

— Am crescut cu kipsigii. Pentru ei, sexul nu are-a face cu vinovăția sau cu așteptările. E ceva ce faci cu trupul tău, ca vânătoarea.

— Există oameni care ți-ar spune că suntem exact ca animalele. Aceleași dorințe, aceleași nevoi. E o idee simpatică.

— Dar nu crezi că e așa?

— Nu știu, a zis el. Cineva are mereu de suferit.

— Nu ar trebui să fie așa. Suntem cu ochii-n patru, nu?

— Bineînțeles. Soțul tău e încă-n peisaj, totuși. Stă și el cu ochii-n patru?

— Acum văd că încerci să-mi reproșezi asta.

— Nu-i adevărat, a zis în timp ce m-a ridicat cu ușurință deasupra lui. Cum aș putea să fac așa ceva?

Sâmbăta următoare, când am mers acasă, la Njoro, mașina lui Ben și a lui Cockie se afla în curtea noastră, cu bagajele legate pe plafon. Am parcat automobilul lui D. în spatele ei și am mers roată prin cerdac până i-am găsit stând confortabil la masa noastră de ratan, la umbră, bând cocktailuri cu Jock.

— Ți-am păstrat niște gheață, a zis Cockie.

Purta o rochie lejeră de mătase și o pălărie cu o împletitură fină, care îi ajungea până la rădăcina nasului. Arăta încântător și mă bucuram să o revăd. Prezența ei și cea a lui Ben aveau să mă ajute să îndur mult mai ușor timpul petrecut la Njoro.

Jock mi-a adus de băut – lichior Pimm's stacojiu cu lămâie proaspătă și coajă de portocală pe un strat de fulgi de gheață, frumos ca un tablou –, dar avea o expresie ciudată pe chip și nici nu a încercat să mă sărute de complezență pe obraji, așa cum făcea de obicei.

— E totul în regulă? l-am întrebat.

— Da.

Nu m-a privit în ochi.

— Ați făcut minuni cu locul ăsta, a zis Ben.

Înainte să devină moșier, fusese maior în rândurile Pușcașilor Regali

Africani și încă mai păstra ceva din aerul acela de armată, o precizie și o liniște interioară care nu dura mult. Avea părul negru tuns cu grijă și niște trăsături delicate, drepte, și arăta mult mai bine decât Blix – dar deja ghicisem că nu avea nici simțul umorului, nici simțul aventurii ca Blix.

— Jock este un muncitor-minune, am recunoscut. Poate să are orice și să bată orice în cuie, la locul lui.

— Poate cu excepția soției mele.

Rostise cuvintele cu lejeritate, aproape vesel, de parcă înțepătura era inofensivă. Ben și Cockie au râs și eu am încercat să mă alătur lor. Nu mă pricepusem niciodată să-i ghicesc intențiile lui Jock, iar acum, de când nu mai locuiam împreună, cu atât mai puțin.

— Am cumpărat lotul de pământ de lângă voi, a zis Cockie. Va trebui să jucăm bridge în weekenduri. Ador jocurile de cărți, a continuat. Deși Ben ar prefera mai degrabă să înghită pumnale.

Barasa a venit ca să ne umple iar frapiera cu gheață și cu toții am mai băut un pahar în timp ce soarele mai urca puțin pe cer – însă eu nu puteam să scap de sentimentul acut că ceva nu era în regulă cu Jock. Poate că mă pedepsea pentru scena de la club, când plecase valvârtej, aproape mort de beat. Poate că începuseră să se vadă crăpăturile și uzura fațadei din relația noastră. Indiferent care era problema, și Cockie își dăduse seama. Când ne-am îndreptat toți patru spre noua lor proprietate, ca să o admirăm, m-a prins de cot ca să-i lăsăm pe bărbați să o ia înaintea noastră.

— Vrei să-mi spui ceva? m-a întrebat în șoaptă.

— Nu știu, am răspuns.

Și chiar nu știam. Dar seara târziu, când ne-am așezat în jurul focului, lucrurile au început să fie tot mai clare. Jock a băut foarte mult la cină, iar ochii lui au căpătat o strălucire îngrijorătoare. Am văzut în asta un fel de avertizare – primul pas pe drumul spre o ceartă urâtă – și am sperat că se va gândi de două ori înainte să facă ceva, atât timp cât era și familia Birkbeck de față.

— Ce vei face ca să ieși iar învingătoare la următoarea cursă? m-a întrebat Ben de pe canapea, în timp ce focul scotea niște sunete vesele. Nu vrei să ne spui câteva dintre secretele tale?

— Când voi fi antrenorul cailor tăi, o să ți le spun pe *toate*, am răspuns.

Ben a râs ușor. Părea că și el simțise tensiunea din cameră și încerca să găsească o strategie ca să ne aducă în siguranță pe calea cea bună. S-a ridicat

și a examinat încăperea.

— Jock, ce frumusețe e asta!

Vorbea despre ușa arăbească, lată și șlefuită, pe care Jock o cumpărase pentru casă la scurt timp după căsătoria noastră. La fel ca fonograful, era un simbol al prosperității, iar Jock era mândru de ea. Lemnul ușii arăta ca un labirint cu multe noduri, peste care artizanul gravase cu mare greutate.

— E minunată, a zis Cockie. Oare unde ai găsit-o?

— Lamu, a zis Jock. Însă m-am tot gândit dacă s-o îmbunătățesc.

— Poftim? a râs ea. E un vestigiu, nu-i așa? Chiar nu cred că ai de gând să te atingi de ea.

— S-ar putea să am.

A lungit ciudat ultimele cuvinte, căci limba îi era prea grea și nu și-o putea controla. Era mai beat decât crezusem.

— Haideți să jucăm ceva, am zis și m-am întins spre cărțile de joc, dar Jock nu mă asculta.

A ieșit cu pași mari din încăperea, iar Cockie n-a avut timp decât să-mi arunce o privire întrebătoare, că el s-a și întors cu un ciocan de lemn pe care-l găsisese în bucătărie. Era o unealtă cu care se frăgezea carnea, dar lui nu-i păsa de adevărata ei întrebuințare. În timp ce-l priveam, a târât un scaun și s-a urcat pe el ca să bată cu ciocanul de lemn un cui mic de aramă, în partea din dreapta sus a ușii.

— De fiecare dată când nevastă-mea mă-nșală, o să adaug câte un cui, a zis cu fața la ușă.

Nu i-am văzut expresia de pe chip și nu am putut să mă uit nici la Cockie și la Ben.

— S-ar putea ca ăsta să fie singurul mod în care să ținem evidența.

— Doamne Dumnezeule, Jock! am strigat îngrozită.

Probabil că auzise cumva de Boy și așa se răzbuna el – făcând o scenă nebună în fața noilor noștri prieteni. Când s-a învârtit cu ciocanul în mână, acesta s-a balansat în mâna lui ca o bătă *rungu*, iar ochii îi străluceau.

— Dă-te jos!

— Eu am numărat doar unul, nu-i așa? m-a întrebat, apoi s-a întors spre Ben: Asta dacă n-ai avut-o și tu.

— Termină! am strigat în timp ce Cockie s-a albit complet la față.

Un genunchi i-a cedat și a căzut de pe scaun. Ciocanul i-a zburat din mână, mi-a șuiertat pe deasupra umărului stâng și a izbit cu un zgomot asurzitor în

cerceveaua ferestrei. Slavă Domnului că aveam reflexe bune! M-am aplecat chiar la momentul potrivit. Cu câțiva centimetri mai sus sau cu o fracțiune de secundă mai târziu ciocanul m-ar fi izbit în cap. Atunci chiar că am fi avut ce să povestim.

În timp ce Jock se chinuia să se ridice în picioare, Ben s-a repezit la Cockie și s-au dus amândoi în cealaltă cameră chiar în momentul în care intra Barasa.

— Te rog să-l ajuți pe *bwana* să ajungă în pat, i-am spus, iar în scurt timp i-am auzit în dormitor – o gheată căzând pe podea și foșnetul așternuturilor.

Când m-am dus la soții Birkbeck, mi-au spus că se întorc în oraș. Mi-a crăpat obrazul de rușine.

— Cel puțin așteptați până dimineață, am zis. Drumurile vor fi mai sigure atunci.

— Suntem destul de cutezători, a spus Cockie cu blândețe.

I-a făcut semn lui Ben să meargă și să strângă lucrurile, iar când acesta a ieșit din cameră, ea mi-a zis:

— Draga mea, habar n-am ce ai făcut, dar să știi de la mine că sunt chestiuni de care bărbații nu vor să afle. Iar cu noi de față... Presupun că a vrut să-ți arate că tot el comandă.

— Doar nu vrei să spui că a fost îndreptățit să se poarte așa!

— Nu, a oftat ea.

Dar asta părea să gândească.

— Sunt o soție îngrozitoare, iar acum nu sunt bună nici măcar să înșel cum trebuie?

A râs cumpătat.

— Nu e ușor, știu asta. Ești atât de tânără, și toată lumea face greșeli mari uneori. Într-o bună zi o să înțelegi tu. Însă acum va trebui să te arăți spășită.

I-am condus afară și, după ce lumina tremurătoare a farurilor a dispărut, am rămas singură cu stelele din sud. Cum anume ajunsese în situația asta? Munții Aberdare din depărtare erau la fel ca întotdeauna, la fel și sunetele pădurii, și totuși eu nu mai eram aceeași. Mă uitasem pe mine însămi. Lăsasem ca o alegere riscantă, luată din teamă, să se continue cu alta, gândindu-mă că într-un fel tot voi ajunge la libertate pășind pe drumeagul acesta întortocheat și dificil. *Arap Maina* ar fi țățâit și ar fi dat din cap dacă m-ar fi văzut. Lady D. s-ar fi uitat la mine cu acei ochi înțelepți și gri ai ei și ar fi zis – ce ar fi zis? Că trebuia să mă arăt spășită? Greu de crezut. Dar tata? Mă crescuse ca să mă descurc de una singură și să fiu puternică – iar acum nu

eram. Nici pe departe.

Undeva în apropiere a scâncit o hienă – un sunet ascuțit și întretăiat –, iar o alta i-a răspuns. Noaptea mă împresura din toate părțile. Puteam fie să mă întorc în casa lui Jock, să închid ușa și să continui cu absurditatea aceasta, fie să mă cufund în întuneric fără să știu ce avea să urmeze. Era posibil ca Jock să mă caute orbit de furie că i-am pătat numele. Era posibil ca prietenii și vecinii să se îndepărteze încet-încet de mine sau să mă trateze cu răceală, așa cum făcuseră și cu doamna O., pentru că ieșisem din tiparele obișnuite. Sau era posibil să nu-mi mai văd niciodată caii, ori să rămân fără un sfaț încercând să-mi găsesc drumul fără sprijinul lui Jock. Puteam să dau greș în atât de multe privințe, dar, chiar și așa, nu aveam de ales.

Când m-am întors în casă, am micșorat flacăra tuturor lămpilor și, pe întuneric, am mers încet în camera mea. Fără să fac nici un zgomot, mi-am împachetat repede puținele lucruri pe care le aveam și am plecat de-acolo înainte de miezul nopții.

21

— Crezi că Jock o să mă caute? m-a întrebat Boy când i-am povestit tot ce se întâmplase, după ce m-am întors la Soysambu. Acum că știe despre noi?

— De ce ar face asta? Doar a spus clar că vrea să păstreze aparențele și să ne ferim de bârfe. Cel mult o să-mi facă viața grea sau va târăgăna și mai mult divorțul.

Eram în căsuța mea, după lăsarea întunericului. Era o noapte friguroasă și, în timp ce îmi încălzeam mâinile apropiindu-le de lămpa cu petrol, Boy căzuse pe gânduri. Părea neliniștit și stingher, deși mai fusese în camera mea de zeci de ori.

— Și cu noi cum rămâne? m-a întrebat în cele din urmă.

— Ce vrei să zici? Ne-am simțit bine, nu? Nu văd de ce ar trebui să se schimbe ceva.

— Doar mă gândeam.

Și-a dres glasul și și-a strâns mai bine în jurul umerilor pătura somaleză.

— Există femei care s-ar aștepta ca bărbatul să aibă intenții serioase la un moment dat.

— De asta îți faci griji? Se pare că nu pot să scap de soțul meu și, oricum,

mi-ar plăcea să știu cum e să fiu pe cont propriu. Nu să fiu fiica sau soția cuiva, adică... vreau să îmi aparțin doar mie.

— Aha...

Îl luasem prin surprindere.

— Nu multă lume gândește așa prin locurile astea.

— Ba da, i-am zis încercând să-l fac să zâmbească. Doar că de obicei bărbații gândesc așa.

Acum că puteam să renunț la farsa cu soția de weekend, aveam mai mult timp și mai multă energie pentru caii mei și eram pregătită să mă dedic numai lor. St. Ledger era un eveniment pentru cai de trei ani și una dintre cursele cu cele mai mari mize din Kenya. D. avea niște cai promițători, dar cel mai bun era Ringleader, un armăsar cu părul ca satinul negru și cu o călcătură înaltă. Era un cal adevărat și D. îmi dădea șansa să-l antrenez. Dar „suferea de-un picior“, cum se zice în limbajul specific. Înainte să ajungă la Soysambu, fusese antrenat prea mult, iar tendoanele lui erau sensibile și de obicei se umflau. Însă cu multe îngrijiri și răbdare, putea să-și revină. Avea nevoie de un sol moale, îngăduitor – așa că l-am dus pe malul lacului Elmenteita și l-am pus la galop acolo, de-a lungul fâșiei umede, în timp ce cirezile de antilope-elan din apropiere ne priveau curioase și stolurile de flamingi tulburau apele lacului și apoi se așezau iar, scoțând neîncetat aceleași sunete.

Într-o după-amiază târzie mă întorceam de la un antrenament și aveam hainele și părul împrășcate cu noroi uscat când m-am întâlnit întâmplător cu Berkeley Cole. Trecuseră doi ani de la balul meu de debut, din acea noapte în care el și Denys Finch Hatton îmi recitaseră versuri, îmbrăcați în sacouri strălucitor de albe și cu niște maniere scoase parcă dintr-o carte despre cavaleri și curtenie. Acum venise cu mașina cu niște coloniști ca să stea de vorbă cu D. despre niște aiureli politice recente. Am dat peste el în timp ce ieșise la o țigară, sprijinit de un gard, cu ultimele raze de soare dispărând în spatele lui. Avea gulerul descheiat, nu purta pălărie, iar părul lui castaniu era puțin răvășit de vânt. Arăta de parcă cineva îl desenase acolo.

— Ultima dată când ne-am întâlnit purtai codițe, iar acum apari în toate ziarele, mi-a zis el după ce ne-am recunoscut. Victoria ta de la Jubaland a fost impresionantă.

Am simțit că freamăt puțin auzind laudele lui.

— De fapt, n-am purtat niciodată codițe. Nu puteam să stau locului ca să

îmi fie făcute.

El a zâmbit.

— Asta nu pare să te fi afectat prea tare. Și te-ai măritat?

Nu știam cum să descriu situația mea curentă, așa că m-am eschivat.

— Într-un fel.

În cele câteva săptămâni care trecuseră de la groaznica scenă făcută de față cu soții Birkbeck și de la incidentul cu ușa arabă, nu primisem nici o veste de la Jock. Îi scrisesem și-i spuseseam negru pe alb că vreau să divorțez și că nu am de gând să renunț, dar el nu-mi răspunsese. Poate că totuși era bine și așa. Era o ușurare să fim pur și simplu fiecare în colțul lui.

— Într-un fel?

Berkeley s-a strâmbat într-un mod care era și ironic, și puțin părintesc, dar nu m-a mai întrebat nimic.

— În ce te-a mai băgat D. de data asta? am gesticulat înspre casă.

După vocea bubuitoare a lui D., lucrurile păreau destul de incendiare.

— Mi-e teamă să aflu totul. Aiureli de-ale Comitetului de Vigilență.

D. înființase comitetul în urmă cu câteva luni, ca parte a noilor încercări de a combate vechea problemă privitoare la cine avea drepturi asupra Kenyei și de ce. Coloniștii albi doriseră mereu să se autoguverneze, ceea ce însemna de fapt o dominație totală a teritoriului. Îi vedeau pe indieni și pe asiatici ca pe niște intruși, care, la nevoie, trebuiau îndepărtați. Africanii erau în regulă atât timp cât le era clar că au un statut inferior și nu cereau prea mult pământ. Dar parlamentul britanic emisese recent Raportul Devonshire, o serie de proclamații menite să respingă cererile hrăpărețe ale coloniștilor și să facă un fel de ordine în colonie. Aveam un nou guvernator, sir Robert Coryndon, care lua raportul mult prea în serios. Deși era britanic până-n măduva oaselor – de la gulerul apretat până la pantofii bine lustruiți –, era pro-asiatic și pro-african, un apărător zgomotos și neînfricat al ambelor grupuri, spre deosebire cu fostul guvernator, care fusese îngăduitor, jovial și inofensiv. Deoarece balanța se înclinase în favoarea coloniștilor albi atâta vreme, nu era de mirare că acum erau furioși și se gândeau cum să riposteze, chiar dacă ar fi trebuit să facă uz de forță. Nu era deloc surprinzător nici că D. era cel mai vehement dintre ei.

— De fapt, mă bucur că am fost mai mult plecat din țară anul trecut, mi-a explicat Berkeley.

Apoi mi-a povestit cum a fost la Londra ca să consulte nenumărați doctori pentru problemele pe care le avea cu inima.

— Vai, nu! Ce au zis?

— Nimic bun, din păcate. Blestemata asta mă supără de ani buni.

— Ce-o să faci acum?

— Să trăiesc până cedează, evident. Și să beau doar cea mai bună șampanie. Timpul e prea scurt pentru altceva.

Avea o figură delicată ce emana sensibilitate, ca a unei pisici de rasă. Mai avea și ochi de un căprui intens, care dădeau impresia că râde de ideea de tristețe sau autocompătimire. Și-a aruncat țigara și și-a dres glasul.

— Săptămâna următoare organizez o petrecere cu ocazia zilei mele de

naștere, a zis. E unul dintre multele feluri, din ultimul timp, în care fluier la ideea de cimitir. Pun pariu că ești tare bună la fluierat, nu-i așa? Te rog să vii.

Berkeley se stabilise pe pantele joase ale masivului Mount Kenya, în Naro Moru. Construisese un bungalow de piatră încăpător, chiar într-o curbură a muntelui, așa că părea să aparțină aceluși loc și doar aceluia. A avea staule pline cu oi bine hrănite și un râu șerpuitor înconjurat de salcâmi africani și de arbuști încovoiați de nucul vrăjitoarelor, cu flori galbene. Piscurile domneau peste locurile de la poale și păreau de un negru intens privite de aproape, masive și impunătoare, perfecte, și erau exact ceea ce avea Berkeley nevoie, m-am gândit.

D. a venit și el la petrecere. Când am ajuns cu mașina, o mulțime de automobile erau deja parcate peste tot pe peluză și pe alee. Berkeley era pe verandă, purta un frac alb, modern, și fredona frânturi dintr-o melodie pe care nu am recunoscut-o. Era într-o stare de spirit tare bună și părea sănătos tun, deși bănuiam că, așa cum își purta costumul minunat, așa își purta și masca. Probabil că era foarte important pentru el să dea impresia că e o gazdă perfectă și că e cât se poate de în formă, indiferent cum stăteau de fapt lucrurile sau cum se simțea.

— Râul tău e minunat.

M-am aplecat spre el, prin parfumul pe care îl împrăștia loțiunea de păr care mirosea a curat, ca să-l pup pe obraz.

— Scânteia de pești când am trecut peste el.

— Mă bucur că-ți place păstrăvul. N-am reușit să fac rost de-o găscă pentru cină, așa cum se cuvine, mi-a făcut el cu ochiul. Acum hai să bei niște șampanie înainte ca Denys s-o dea gata pe toată.

Denys. Deși îl cunoscusem doar în trecere, pe strada aceea din Nairobi, fără să știu de ce, inima mi-a bătut mai tare la auzul numelui său. Am traversat veranda și am intrat în încăperea principală a casei, care era plină de oameni și de râsete. Și acolo era și el, sprijinindu-se apatic de perete, cu mâinile în buzunarele pantalonilor lui albi, eleganți. Era la fel de înalt cum îmi aminteam și la fel de fermecător.

— Beryl Purves, a zis Berkeley, l-ai cunoscut deja pe onorabilul Denys Finch Hatton.

Am simțit că roșesc când i-am întins mâna.

— Acum mult timp.

— Chiar așa.

El a zâmbit, iar ridurile din jurul ochilor i s-au adâncit. Dar tonul lui fusese atât de moale, încât nu era clar dacă își aducea aminte de mine, nici măcar vag.

— Îmi pare bine să te văd.

— Denys a fost plecat acasă, la Londra, mult prea mult, a zis Berkeley.

— Ce o să faci acum, după ce te-ai întors în Kenya?

— E o întrebare excelentă! S-ar putea să mă ocup de valorificarea terenurilor. Tich Miles crede că putem pune bazele unei firme în toată legea.

A zâmbit de parcă *legea* era o surpriză plăcută în contextul acela.

— Și am murit de nerăbdare să merg la vânătoare.

— De ce nu? a intervenit D. Lumea are nevoie de mai mulți vânători albi pricepuți.

— Tu ar trebui să știi asta, a râs Denys. Doar tu ai inventat termenul.

— Da, păi, nu mi-a trecut niciodată prin cap ce fel de oameni o să se năpustească în Kenya dornici de trofee. De două sau de trei ori pe lună vreun bancher bogat se împușcă în picior sau cade pradă leilor. E absurd.

— Poate că astfel de oameni își merită soarta, am zis. Adică dacă nu au nici măcar cea mai vagă idee cu ce au de-a face sau ce înseamnă să ucizi un animal...

— Probabil că ai dreptate, a fost de-acord Denys. Până acum am vânat doar pentru mine. Nu știu dacă așa avea răbdare pentru clienți.

— Care-i problema cu agricultura? a vrut să știe Berkeley. E mult mai sigură fără nesuferitele acelea de hiene sau mai știu eu ce animal care încearcă să-ți roadă fața în miez de noapte.

— Mai sigură, a repetat Denys.

Dintr-odată a căpătat expresia unui școlar gata să facă o poznă.

— Explică-mi unde-i *distracția* în asta.

Denys părea să fie cu câțiva ani mai tânăr decât Berkeley, poate că avea vreo treizeci și cinci de ani, și provenea dintr-o familie la fel de aleasă. Din experiența mea, astfel de bărbați se avântau în Africa ademeniți de teritoriile virgine, de vânatul de dimensiuni mari sau conduși de simțul aventurii. Erau fii de aristocrați britanici care fuseseră trimiși la cele mai bune școli și avuseseră toate avantajele și toată libertatea. Veniseră în Kenya și se folosiseră de averile dobândite prin naștere ca să cumpere mii de acri de pământ. Unii dintre ei se gândeau serios să prindă rădăcini și să trăiască aici,

precum Berkeley, în timp ce alții erau donjuani care se plictisiseră în Sussex sau Shropshire și o cam căutau cu lumânarea. Nu știam în ce categorie se înscria Denys, dar îmi plăcea să-l privesc. Avea o figură minunată, puțin rozalie de la soare, cu un nas ascuțit și puternic, buze pline și niște ochi căprui cu gene dese. De asemenea, avea un fel de dezinvoltură și încredere de sine care păreau să-i atragă pe cei din cameră înspre el, de parcă ar fi fost ancora sau axa lor.

După ce m-am îndepărtat, sorbind din pahar și ascultând frânturi de bârfă pe ici, pe colo, un grup de femei frumoșele au părut să tabere pe el, multe dintre ele foarte dichisite. Purtau rochii simpatice, dresuri, bijuterii și părul le stătea cuminte, la locul lui. Se vedea că toate erau atrase de el – dar nu era ceva surprinzător. Și eu simțeam același lucru.

— Ar trebui să-mi vezi noul cal, a spus Berkeley când a venit la mine și mi-a adus un alt cocktail. Cred că are potențial pentru derby.

— Minunat! am răspuns mecanic și, înainte să mă dezmeticesc, Denys ni se alăturase și ne îndreptam spre grajd, unde șase cai stăteau în boxele lor.

Cel pe care veniserăm să-l vedem era Soldier, un murg mare și zvelt, închis la culoare, cu o stea albă în frunte. Nu arăta la fel de mândru sau de aprig precum caii pursânge pe care tata îi iubise mereu, dar mi se părea frumos într-un fel brut și m-a intrigat pe loc.

— Zici că e pe jumătate pursânge? l-am întrebat pe Berkeley în timp ce ne apropiam de grajd.

— Cred că are sânge de cal de curse somalez. Nu e de viță aleasă, dar vezi bine că are personalitate.

Am deschis poarta și m-am îndreptat spre Soldier așa cum învățasem de mică, cu blândețe, dar ferm. Tata îmi insuflase felul lui de a se purta cu animalele – sau poate că mă născusem cu acest dar. Soldier mi-a simțit autoritatea, nu s-a speriat și nici nu s-a dat mai în spate când mi-am trecut mâinile peste spatele, crupa și chișițele lui. Era sănătos și puternic.

L-am simțit pe Denys privindu-mă de lângă poartă. Părul de pe ceafă mi s-a zburlit ghicind atenția pe care mi-o acorda, dar nu mi-am ridicat privirea.

— Ce crezi? m-a întrebat Berkeley.

— Are potențial, am recunoscut.

Așa lefteră cum eram, știam că nici măcar nu trebuie să pretind că mă tocmesc, dar aveam asta în sânge.

— Cincizeci de lire?

— Am dat mai mult de-atât pe șampania pe care ai băut-o!

Chiar dacă și el, și Denys au râs, mi-am dat seama că lui Berkeley îi plăcea să se târguiască.

— Ar trebui să-l vezi alergând. Stai să chem un rândaș să-l scoată afară.

— Nu te deranja, i-am zis. Îl călăresc eu.

În mai puțin de cinci minute împrumutasem niște pantaloni și mă schimbasem deja. Când am ieșit din casă, mai mulți oameni se strânseseră pe gazon și, deși Berkeley a râs când m-a văzut cu hainele lui, știam că îmi vin bine și că nu trebuia să mă simt rușinată că urma să călăresc în fața acelei mulțimi de bogătași. Să fiu în șa era la fel de firesc pentru mine ca mersul pe jos – ori poate chiar mai natural.

L-am mânat pe Soldier departe de spectatori și în scurt timp am uitat de orice altceva. În spatele padocului lui Berkeley se afla un drumeag care mergea pe lângă niște acareturi cu acoperiș de tablă și cobora o pantă până într-un luminiș cu tufișuri. Am trecut de ele și încetul cu încetul l-am călărit pe Soldier la trap prelungit. Avea spinarea lată cu marginile rotunjite și comode ca un scaun învelit în creton. Nu era sigur dacă putea să alerge, dar Berkeley insistase, așa că l-am îmboldit. În aceeași secundă crupa și picioarele au început să iuțească ritmul. La galop mic pasul îi era fluid și puternic, iar gâtul îi era relaxat. Uitasem cât de plăcut e să călărești un animal nou – să simt cum puterea mi se transmite în mâini prin hățurile de piele și în picioare prin trupul lui Soldier. L-am îndemnat să gonească și s-a întins, cu mușchii în echilibru, și a început să zboare.

Apoi, la fel de brusc ca o ață care se rupe, s-a oprit. După un salt s-a proptit repede pe copitele din spate, iar eu am fost aruncată în față, peste greabăn, precum un bici care pocnește. Înainte să mă dumiresc, a făcut câțiva pași înapoi și s-a întors într-o parte, nechezând ascuțit. Eram în aer. Am căzut tare pe-o parte, iar dinții mi-au mușcat limba. În gură am simțit gust de sânge și șoldul mă durea îngrozitor. Lângă mine Soldier a nechezat din nou și s-a mai îndepărtat puțin, cu spatele. Am tresărit știind că poate să mă strivească, dar în secunda următoare a țâșnit pe lângă mine. Abia atunci am văzut șarpele.

Era încolăcit precum o panglică lată, neagră, la vreo patru metri de locul unde căzusem, și mă fixa cu privirea. Când am tresărit, partea de sus a corpului său lung a țâșnit în sus ca un elastic, cu o viteză amețitoare. Gâtul cu dungii pale i s-a înfoiat într-un fel de capișon. Am știut că e o cobră. Nu

existau în Njoro și nu mai văzusem una ca aceea, cu colorit ca de zebră și cu un cap în formă de săgeată, dar tata îmi spusese că multe cobre pot să sară cât ele în înălțime când atacă. Unele puteau, de asemenea, să împroaște cu venin, dar mulți șerpi nu voiau o confruntare.

La câțiva centimetri de mâna mea era o creangă strâmbă de acaju. Voiam să încerc să o apuc și să o agit prin fața mea, ca să parez un atac, de ar fi fost cazul. M-am pregătit, urmărindu-i mișcările capului. Ochii duri, sticloși erau ca niște mărgelile mici și negre. Cu capul în aer, șarpele m-a fixat și el pe mine, în timp ce-și mișca limba fără culoare, gustând aerul. Mi-am controlat respirația și, cât de încet am putut, am întins mâna spre creangă.

— Nu te mișca, am auzit dintr-odată o voce în spatele meu.

Nu percepușem nici un zgomot de pași, dar cobra s-a ridicat și mai mult. A țâșnit în sus cu jumătate de corp și avea burta vârstată cu creștături. Și-a înfocat și mai tare gâtul. Acesta a fost singurul avertisment înainte să se repeadă. Am închis ochii și mi-am acoperit capul cu brațele în timp ce m-am tras în spate. În aceeași clipă s-a auzit o împușcătură. Glonțul și-a atins ținta atât de aproape de mine, încât am simțit cum îmi vibrează în cap. Urechile mi-au țiuuit. Înainte ca reverberațiile împușcăturii să se piardă în aer, Denys a alergat în direcția mea și a mai tras o dată. A nimerit șarpele de ambele dăți, iar al doilea glonț i-a străpuns gâtul și l-a făcut să sară într-o parte. Bucăți de carne au sărit în praf, pătând pământul cu sânge. După ce n-a mai mișcat, Denys s-a întors calm spre mine.

— Ești bine?

— Cred că da.

Când m-am ridicat, m-a străfulgerat o durere prin partea pe care căzusem și prin șold. Genunchiul îmi zvâcnea și nu puteam să mă sprijin pe el.

— Un șarpe ca ăla nu se sperie ușor, să știi. E bine că n-ai făcut nimic necugetat.

— Cum de m-ai găsit?

— Am văzut că s-a întors calul singur și mi-am zis „Pariu că nu cade ea fără motiv“. Apoi am urmat norul de praf.

Era atât de calm, atât de impasibil.

— Zici că faci așa ceva în fiecare zi.

— Nu în fiecare zi, a zâmbit el strâmb. Vrei să ne întoarcem?

Deși probabil că m-aș fi descurcat și singură, Denys mi-a spus să mă sprijin de el. Lipită de el, i-am mirosit cămașa caldă de bumbac și pielea –

și am simțit cât de robust și de nădejde era. Și avusese mintea atât de limpede când țintise. Nu se gândise la nimic altceva, doar acționase. Rar mai văzusem asemenea sânge-rece la un bărbat.

Am ajuns mult prea repede la casă. Berkeley a ieșit în grabă, alarmat și speriat, iar D. s-a încruntat părintește.

— Ce naiba crezi că faci de-mi pui în pericol cel mai bun antrenor?

— Sunt bine, le-am spus amândurora. N-a fost cine știe ce.

Nici Denys n-a făcut mare tam-tam – de parcă ne puseserăm de-acord ce să spunem fără să fi vorbit dinainte despre asta. Nu a pomenit nimic despre curajul de care dăduse dovadă și s-a purtat de parcă întreaga tevdură era ceva obișnuit. Asta m-a impresionat, precum și faptul că, tot restul zilei, n-am mai vorbit despre cele întâmplate. Însă amintirea făcea ca ceasurile petrecute să fie mai electrizante, de parcă eram legați cu un fir de ață sau cu o sârmă. Am povestit despre alte lucruri, despre cât de mult se gândea încă la timpul petrecut la Eton și cum descoperise întâmplător Kenya în 1910, când voise să se stabilească de fapt în Africa de Sud.

— Ce te-a atras aici? l-am întrebat.

— În Kenya? Aproape totul. Cred că mereu am căutat o cale de a scăpa.

— De-a scăpa de ce?

— Nu știu. Presupun că de orice definiție îngustă despre cum ar trebui să fie viața. Sau despre ce ar trebui să fiu eu.

Am zâmbit.

— *Trebuie* nu e un cuvânt care ți se potrivește, nu-i așa?

— Ți-ai dat deja seama de asta, deci?

Ochii ni s-au întâlnit pentru o clipă și am simțit că ne înțelegem perfect unul pe celălalt. Apoi a apărut Berkeley și cei doi prieteni au început să vorbească despre război. Despre cum s-au înrolat într-o patrulă de recunoaștere în apropiere de granița cu partea germană a Africii de Est și cu Kilimanjaro.

— Mi-e teamă că nu ne-am prea acoperit de glorie, a zis Denys făcându-mi un rezumat. Majoritatea răniților noștri au fost mușcați de musca țețe ori s-au îmbolnăvit de la tocana cu carne de șoarece de tufiș²⁰.

Era aproape ca un dans, atât de amuzanți și de spirituali erau cei doi împreună – degajarea lor era mai ușoară ca aerul. În scurtă vreme eram toți puțin amețiți de la șampania pe care o băuserăm și era deja destul de târziu.

— Hai să luăm câteva sticle și să mergem la Mbogani, i-a zis brusc Denys lui Berkeley. Baroneasa e singură în noaptea asta.

Baroneasa? Cuvântul îmi suna cunoscut. Cockie Birkbeck îl folosise în Norfolk, în ziua în care îmi povestise despre situația lui Blix și despre nevastă-sa.

— Nu pot să plec de la propria petrecere, a zis Berkeley. E oricum prea târziu și nu ești în stare să conduci.

— *Am o mamă, mulțumesc foarte mult.*

Denys i-a întors spatele lui Berkeley și m-a fixat cu privirea.

— Vrei să vii la o tură cu mașina prin țară, Beryl?

Berkeley a dat din cap, avertizându-mă. M-am gândit o clipă dacă Denys era într-adevăr serios și dacă era vorba, de fapt, despre soția lui Blix. Înainte să apuc să-mi fac ordine în gânduri sau să spun ceva, Denys s-a îndreptat cu pași mari spre bar, a luat trei sticle de șampanie și s-a dus spre ușă. Berkeley a izbucnit în râs. Eu am rămas uluită.

— Noapte bună! ne-a aruncat Denys peste umăr înainte să dispară.

— Mai bem un păhărel înainte să mergem la culcare? a întrebat Berkeley.

Încă nu mă dezmeticisem.

— Ce s-a întâmplat?

— Denys e Denys, a răspuns pe un ton misterios, apoi m-a luat de mână.

22

D. și cu mine am rămas peste noapte la Berkeley – am dormit afară, pe niște plute groase, acoperite cu păaturi somaleze, împreună cu alți câțiva invitați chercheliți. De fiecare dată când mă învârteam de pe-o parte pe alta, simțeam că mă doare șoldul, și imaginea lui Denys îmi apărea în fața ochilor precum o fantomă nouă. Dar, a doua zi, când a venit vremea să plecăm, el tot nu apăruse încă. Asta m-a făcut cumva și mai curioasă în privința lui. Poate că episodul cu cobra ne apropiase într-un fel ciudat sau poate că Denys era pur și simplu mult mai chipeș și mai sigur pe el decât aproape oricare alt bărbat pe care-l cunoscusem. În orice caz, mă gândeam cât de bine ar fi fost să-l revăd.

— O să-i transmiți lui Denys că l-am salutat? l-am întrebat pe Berkeley când D. a mers să aducă mașina.

— Hmm? m-a privit el curios. Draga mea, te rog spune-mi că nu te-ai îndrăgostit și tu de Finch Hatton!

— Nu fi prostuț! am simțit că roșesc. Îmi place de el, asta-i tot.

— Chiar așa? și-a mângâiat mustața. N-am cunoscut vreo femeie care să-i reziste. Se îndrăgostesc cu zecile de el, dar el nu pare să se îndrăgostească de nici una.

— De nici una?

A ridicat din umeri.

— Apropo, îmi pare nespus de rău pentru treaba cu calul. Sper că n-o să-mi porți pică pentru asta.

— Bineînțeles că nu! L-aș cumpăra dacă aș putea, dar Jock ține băierile pungii și încerc să închei odată cu asta. Cu căsnicia, adică. Nu prea știu cum să vorbesc despre asta.

— M-am întrebat ce se petrece cu voi, având în vedere că tu lucrezi pentru D. și tot restul.

Vocea lui era blândă, nu critică, așa cum mă speriasem că ar putea fi.

— Presupun că nu se întâmplă ca femeile din colonie să se depărteze prea mult de la îndatoririle lor.

El a dat din cap.

— Trimite-mi vorbă dacă ai nevoie de ceva. Sau fluieră, a adăugat zâmbind.

— Așa voi face, l-am asigurat.

Apoi a apărut D. cu mașina și am plecat.

Încetul cu încetul, antrenamentul lui Ringleader dădea rezultate. Avea creșterea necesară ca să câștige și avea și nervii necesari. Dacă i s-ar fi vindecat picioarele ca lumea! Am continuat să-l antrenez de-a lungul țărmului noroios al lacului Elmenteita, bucurându-mă și de timpul pe care-l aveam pentru mine. Chiar și cu flamingii, acolo nu era nici pe departe la fel de multă hărmălaie ca la fermă. Mereu simțeam cum mă liniștesc devenind una cu mișcărilor lui Ringleader, cu pasul lui și, de asemenea, cu peisajul bogat din jurul nostru. Lacul forma un rezervor puțin adânc, înconjurat din toate direcțiile de savana verde. Formațiuni deluroase joase și denivelate se ridicau ici și colo, precum și conturul abrupt al muntelui numit Războinicul Adormit. Reflexia lui părea adeseori pictată până-n cele mai mici detalii pe suprafața netedă a lacului și era incrustată cu flamingi care se odihneau, precum un

evantai cu nestemate strălucitoare. Era o țară frumoasă și, deși nici un alt ținut nu mă impresiona la fel de mult ca Njoro, Soysambu începea să-mi placă tot mai mult și chiar să simt că era un loc unde aș fi putut să rămân și să fiu fericită.

Într-o zi, după ce-l îmboldisem pe Ringleader să galopeze cât putea el de tare, încurajată de puterea lui crescândă și de încrederea lui de sine, am văzut la câțiva kilometri depărtare o mașină venind peste câmpuri, îndreptându-se spre Soysambu într-o linie atât de dreaptă precum zborul unei ciori. Nu știam cine putea să fie atât de îndrăzneț încât să se abată de la drumul principal. Plouase cu intermitențe câteva zile, iar roțile împrășcau cu noroi, făcând o turmă de antilope-elan să alerge în zigzag prin tufișuri. Când mașina s-a apropiat, l-am recunoscut pe Denys.

Mașina lui era masivă ca un rinocer și avea roțile pline de noroi. L-am priponit pe Ringleader ca să nu se sperie și i-am ieșit în întâmpinare pe jos, căci el venea din cealaltă parte a lacului. Pământul din jurul malului era mocirlos și în vreme ce mașina lui stătea pe loc, roțile i se afundau încet în noroi. Denys nu părea deloc îngrijorat.

— Drumul n-a fost destul de bun pentru tine azi? l-am întrebat.

— Așa nu știi niciodată peste cine o să dai.

A oprit motorul și și-a dat pălăria jos, uitându-se cu ochii mijiți în sus la mine.

— Te-am văzut zburând de-a lungul țărmului când am ajuns în vârful delușorului. Nu știam că ești tu, dar a fost o imagine frumoasă. Palpitanță, chiar.

— Calul meu chiar face progrese. Azi am simțit ceva nou la el. Poate asta ai văzut.

Acum că nu mai avea pălărie, se vedea că buclele rare și șatene ale lui Denys erau încâlcite de la sudoare. Avea fruntea și obrajii stropiți cu noroi și am simțit o dorință inexplicabilă de a-i curăța petele cu degetele. În schimb l-am întrebat încotro se-ndreaptă.

— D. a sunat mobilizarea pentru una dintre întâlnirile lui. Coryndon se pare că a făcut ceva de neiertat, din punctul de vedere al comitetului. D. e gata să-l lege și să-l încuie într-un dulap.

— Răpirea guvernatorului e o idee la fel de înțeleaptă precum toate celelalte idei ale lui D.

— În general, încerc să nu mă bag în așa ceva. Dar azi e o zi tare frumoasă

pentru o plimbare cu mașina.

— Cu tot noroiul ăsta?

— Mai ales.

Ochii lui căprui au strălucit și pentru o clipă lumina s-a reflectat în ei înainte să-și pună iar pălăria, pregătindu-se de plecare.

— Poate că o să ne vedem prin oraș, i-am spus.

— Nu prea mai stau pe-acolo. M-am mutat de curând la Ngong, stau cu buna mea prietenă Karen Blixen.

Cu siguranță că vorbea despre soția lui Blix, misterioasa baroneasă.

— Chiar așa?

— E minunată. Daneză. Conduce o fermă de cafea de una singură în timp ce Blix fugărește rinoceri. Nu știu cum, dar reușește.

Din vocea lui era clar că o admiră.

— Mă gândesc că l-ai cunoscut pe Blix. Nu există prea multe femei frumoase care să-i scape.

— Da, am zâmbit. Asta a fost și părerea mea despre el.

Era greu să-mi dau seama ce zicea de fapt Denys despre baroneasă. Trăia cu ea ca și cum ar fi fost soț și soție? Sau erau doar niște prieteni apropiați, așa cum erau el și Berkeley? Evident, nu aveam cum să-l întreb direct.

— La fermă e mult mai bine decât în oraș, a continuat el, iar aerul e ca șampania. Cred că e de la altitudine.

— Pare ceva ce ar spune Berkeley, am comentat.

— Presupun că așa e, a zâmbit iar. Vino cândva să ne vizitezi. Ne place să avem companie... iar Karen are pe domeniul ei o căsuță care momentan e goală. Poți să stai oricât dorești. Însă pregătește o poveste, a zis pornind motorul. E una dintre cerințele noastre.

— O poveste? Atunci va trebui să scornesc una.

— Așa să faci, a zis înainte să demareze.

23

Câteva săptămâni mai târziu, D. m-a chemat când eram în padoc și mi-a înmănat o telegramă care-mi era adresată. Am presupus că era una dintre rarele știri de la tata – ori poate vreo solicitare din partea lui Jock –, dar plicul avea o adresă pătată din Londra. M-am întors cu spatele la D. și am rupt

sigiliul lipicios cu o tresărire acută de spaimă. DRAGĂ BERYL – am citit – HARRY A MURIT IAR BĂIEȚII ȘI CU MINE NE VOM ÎNTOARCE ÎN COLONIE STOP VREI TE ROG SĂ NE GĂSEȘTI O LOCUINȚĂ? – NU ȘTIM PE NIMENI ȘI NICI CU BANII NU STĂM PREA BINE STOP MAMA.

Mama? Chiar și cuvântul era ca o palmă. Îi îngropasem amintirea cât de adânc putusem, în urmă cu mult timp, dar acum totul revenea amețitor la suprafață. Privirea mi s-a plimbat iar repede peste cele câteva propoziții. Gâtul îmi era la fel de uscat ca praful.

— E totul în ordine? m-a întrebat D.

— Clara se întoarce în Kenya, am zis cu indiferență.

— Dumnezeu mare! Credeam c-a dispărut pentru totdeauna!

— Se pare că nu.

I-am întins hârtia subțire, de parcă ar fi oferit vreo explicație.

— Cine e Harry?

— Harry?

D. a tăcut o clipă, cât a citit, apoi a oftat adânc și și-a trecut mâna prin păr.

— Ce-ai zice să bem un pahărel de coniac?

Nu a fost ușor să-l fac pe D. să-mi spună toată povestea, dar băutura l-a făcut să se relaxeze puțin, și a avut același efect și asupra mea. După o oră știam în mare povestea. Harry Kirkpatrick era un căpitan pe care mama îl întâlnise în al doilea an al ei în Kenya, la un bal în Nairobi, după o cursă de cai. Relația lor trebuia să rămână secretă, dar astfel de lucruri erau greu de ascuns. Până să plece cu el la Londra, cu Dickie după ei, scandalul izbucnise în toată colonia.

— E clar că s-a măritat la un moment dat cu el, deși nu pot să-ți zic când, a spus D. N-am mai păstrat deloc legătura.

— De ce nu mi-a spus nimeni adevărul?

D. și-a făcut mâna căuș în jurul paharului cu coniac, gândindu-se, apoi mi-a spus:

— Se poate să fi greșit. Cine știe? Toată lumea voia să te protejeze de ce era mai rău. Florence era cea mai vehementă. Insista că asta n-ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile.

M-am gândit la ziua în care m-am descărcat uitându-mă la harta Angliei din atlasul lui lady D. și cum ea mi-a zis că putea să-mi vorbească despre mama dacă voiam. Plănuse să inventeze o poveste, o versiune edulcorată a

adevărului? Sau începuse să simtă că era timpul să înțeleg ce se întâmplase cu adevărat? Acum nu puteam decât să presupun.

— Deci toată povestea aia cu cât de *greu* îi era Clarei e doar o scorneală?

— Beryl, mama ta *era* îngrozitor de nefericită. Green Hills era o ruină pe atunci. Îl storcea de energie pe Clutt. Cred că de-asta s-a agățat de Kirkpatrick. Poate că vedea în el singura ei porțiță de scăpare.

— Dar avea responsabilități! am șuierat. Ar fi trebuit să se gândească și la noi.

La mine, voiam să spun – căci Dickie era bine, el fusese alesul.

— Cum era Harry ăsta?

— Chipeș, din câte-mi aduc aminte, și foarte grijuliu cu ea. Ea a fost o femeie foarte frumoasă, să știi.

— Chiar așa?

Tata reușise să ascundă sau să se descotorosească de orice imagine, de orice amintire – mai ales după ce a apărut Emma. O extirpase atât de bine pe Clara din viața noastră, de ziceai că nici n-a fost vreodată, iar acum înțelegeam de ce. Plecase cu un alt bărbat, răbindu-l și făcându-l de rușine, cam la fel cum procedasem și eu cu Jock; dar noi nu aveam copii la care să ne gândim.

— De ce nu a putut să-mi spună adevărul?

— Tatăl tău a făcut ce a considerat el că e mai bine. Uneori e greu să știi cum e mai bine.

Mi-am stăpânit lacrimile care mă podideau; uram faptul că mama mă putea face să plâng – că încă putea să facă asta, după atâția ani. Dar nu reușeam să-mi controlez sentimentele. Acestea m-au năpădit și nu reușeam deloc să le țin în frâu, încât m-am întrebat dacă doar îmi *imaginase* că am supraviețuit plecării Clarei, atunci când eram mică. Dar dacă puterea și invincibilitatea pe care le simțisem atunci – faptele de vitejie, vânătoarea de leopardzi și plimbările prin savană pe Pegasus, în timp ce urechile îmi țiuiau de la viteză și de la sentimentul puternic de libertate – erau doar ca un strat subțire de paie care acoperea un gol adânc? În orice caz, acum simțeam că acel gol era fără sfârșit.

— Chiar trebuie să fiu drăguță și să-i arăt împrejurimile? De parcă nimic nu s-ar fi întâmplat?

— O, Beryl, nu știu ce să-ți zic. Presupun că are și ea defectele ei, ca noi toți.

A venit lângă mine și m-a prins de umeri cu mâinile lui înroșite de muncă.
— Vei face doar ce-i bine pentru tine.

Dacă D. era convins că o să găsesc calea cea bună, eu mă-ndoiam de asta. Telegrama Clarei continua să mă sâcâie, aruncându-mă înapoi în timp. Era atât de ciudat să aflu după atâta timp de ce a plecat din colonie, punctul culminant al poveștii îngropate vreme de decenii. Și, deși nu mă mira că tata nu mi-a spus adevărul și că și-a ascuns sentimentele continuându-și viața la fermă, nu puteam să nu-mi doresc să-mi fi zis. Până la urmă, ea mă părăsise și pe mine. Plecarea ei schimbase totul, iar acum se întorcea? Nu avea nici o logică. De ce credea că se va obișnui cu Kenya, un loc de care de-abia a așteptat să scape? Și cum de avea nerușinarea să îmi ceară ajutorul? De ce ar fi fost asta responsabilitatea mea?

Furioasă și nedumerită, eram mai mult decât tentată să-i spun Clarei să se descurce cum știe – dar ea nu era singura la care trebuia să mă gândesc. Nu spusese nimic de Dickie în telegramă, dar faptul că i-a pomenit în treacăt pe „băieți“ însemna că avea copii cu căpitanul. Acum băieții aceia rămăseseră fără tată și urmau să fie târâți într-o lume complet străină lor. Ce credeau oare despre asta?

În timp ce mă luptam cu rugămintea Clarei, mi-a apărut Denys în minte. Cu mai puțin de-o săptămână în urmă zisese ceva de domeniul baronesei și de o casă goală. El mă invitase pe mine acolo, în calitate de prietenă, dar nu puteam să nu mă minunez de ocazia care se ivise și de sincronizarea perfectă. Deși încă nu eram ferm convinsă că *vreau* să o ajut pe Clara, nevoia ei și soluția asta păreau să se potrivească, ca prin minune, și problema să fie deja rezolvată, de parcă întreaga poveste aștepta de ani buni să se petreacă. De parcă toți eram mânați spre același loc de niște mâini invizibile. Aproape că totul părea inevitabil.

Le-am spus lui Boy și lui D. că voi lipsi câteva zile și apoi l-am înșeuat pe Pegasus, simțindu-mă mai bine decât în ultima vreme. Încă nu aveam nici cea mai vagă idee despre ce însemna întoarcerea Clarei în colonie și în viața mea, dar mergeam să-l văd iar pe Denys și poate să-i spun o poveste. Era o după-amiază caldă, mă aflam pe un cal puternic și frumos și aveam un plan.

Ferma lui Karen Blixen se afla la nouăsprezece kilometri vest de Nairobi, de-a lungul unui drum desfundat care urca constant. Era mai sus cu sute de metri decât proprietățile lui Delamere sau ale lui Jock, iar pădurea care urca și ea desena niște creste ascuțite pe cerul palid. O vale lungă șerpuia de-o parte a drumului, acoperită toată cu crini portocalii, din soiul celor care cresc spontan peste tot după ploaie. Aerul era dulce de la parfumul lor și de la mirosul ca de iasomie al florilor albe ale arborilor de cafea. Totul părea să strălucească, precum șampania. Denys avusese dreptate în privința asta.

Deși era destul de sigur că baroneasa cel puțin va lua în considerare ideea de a o lăsa pe mama să stea în casa ei – doar era goală –, mă muștra conștiința că mergeam neanunțată. În Kenya, coloniștii erau împrăștiați pe distanțe atât de mari, încât vizitatorii erau bine-veniți oricum și oricând își făceau apariția. Dar nu știam dacă Denys îi povestise deja despre mine și nu știam nici ce fel de relație aveau. Mă măcina curiozitatea în legătură cu cei doi și simțeam că urmează să se întâmple ceva – că sunt pe punctul de a afla ceva interesant.

Bungalow-ul trainic era construit din piatră gri și avea un acoperiș ascuțit, de țiglă, și niște frontoane solide. O terasă lungă dădea ocol casei, la fel și o peluză largă, bine îngrijită. Când am ajuns călare, doi ogari scoțieni mustăcioși, gri-albăstrui, cu niște boturi alungite, drăgălașe, stăteau în iarbă, la soare. Nu au lătrat și nu au părut deranjați de prezența mea, așa că am descălecat și le-am întins mâinile ca să le miroasă.

Mi-am ridicat privirea când o femeie a ieșit din casă. Purta o rochie de casă simplă, albă, și era zveltă, avea pielea albă și părul închis la culoare. Chipul ei era remarcabil datorită unghiurilor și ochilor, afundați sub sprâncenele ca niște fulgi. Felul în care te privea și nasul ei ascuțit și delicat îi dădeau aspectul unui uliu simpatic. Am simțit cum încep să mă agit, stânjenită.

— Îmi cer scuze, ar fi trebuit să trimit o telegramă înainte, i-am spus prezentându-mă. Denys e prin zonă?

— Acum e plecat într-un safari. Nu mă aștept să se întoarcă mai repede de o lună.

O lună? Însă, înainte să mă simt dezamăgită sau chiar mai jenată că nu știam de unde să încep, ea a continuat și a zis că Denys îi vorbise despre mine și că își dorise să aibă parte de companie.

— Cred că n-am mai vorbit cu nimeni în afară de câini de câteva zile, a zâmbit și trăsăturile i s-au îmblânzit. În plus, am niște plăci noi pentru fonograf. Îți place muzica?

— Da, însă nu mă pricep prea bine.

— Și eu încerc să învăț mai multe. Prietenii îmi spun că gusturile mele sunt prea învechite, a făcut o grimasă și apoi a oftat: Atunci hai să ne îngrijim de calul tău.

Casa lui Karen îmi aducea aminte de vizitele pe care i le făceam lui lady D. la Equator Ranch, în copilărie. Era vorba de calitatea lucrurilor ei, de cultura ce răzbătea din cele mai mici detalii. După ce treceai de ușa lată de la intrare, covoare bogat colorate se întindeau de-a lungul parchetului din lemn de mahon, uneau camerele între ele și le înveseleau. Înăuntru se aflau mese mătăsoase de lemn, canapele moi învelite în creton și scaune supradimensionate, draperii groase la fiecare fereastră, flori în vase și flori în boluri. Avea rafturi întregi cu cărți minunat legate. În timp ce le priveam am fost conștientă de educația mea precară. Mi-am plimbat o mână de-a lungul cotoarelor. Nici un fir de praf nu mi-a rămas pe degete.

— Chiar le-ai citit pe toate? am întrebat-o.

— Bineînțeles! Mi-au salvat viața de nenumărate ori. Noaptea se târăsc aici încet ca melcul, mai ales după plecarea prietenilor dragi.

M-am întrebat dacă se referea la Denys, dar nu a mai zis nimic. În schimb m-a condus la o cămăruță de oaspeți, unde am putut să mă spăl, apoi ne-am revăzut pe terasă, la ceai. Servitorul ei, Juma, ne-a turnat din ceainicul de porțelan, iar mânușile lui albe i-au fluturat la încheieturile subțiri și negre ale mâinilor. Mi-a oferit o tavă cu biscuiți și cu prăjiturele cu un formalism pe care nu-l văzusem la mulți servitori, nu prin părțile acestea.

— Am venit să-ți cer o favoare, i-am spus după ce Juma a plecat. Dar poate că deja ți-ai dat seama de asta.

— Deci ai venit ca să rămâi?

Accentul ei lungea și apoi prăvălea cuvintele. Ochii ei închiși la culoare erau frumoși, dar m-am trezit că mă agit puțin când mă privesc. Ea părea să observe, nu doar să privească.

— Nu chiar. Mama mea se întoarce în Kenya după ce a fost plecată mulți ani. M-am gândit că ar putea să stea în casa ta, dacă încă e goală. Îți va plăti o chirie corectă, evident.

— Dar sigur că da. De mult n-a mai locuit nimeni acolo. Va fi plăcut să stea aici și va fi bine și pentru tine.

— Ea nu e de fapt... nu știam cum să-i explic întreaga situație. Noi nu ne

cunoaștem atât de bine.

— Înțeleg.

Și-a fixat din nou privirea întunecată asupra mea și m-a făcut să mă foiesc pe scaun.

— În acest caz e foarte amabil din partea ta că o ajuți.

— Presupun că da, am zis, fără să vreau să spun mai multe.

Deasupra casei ei de pe creastă, cinci dealuri de un albastru închis desenau o linie care șerpuia în sus și-n jos. Privirea îmi fugea mereu la ele.

— Nu-i așa că sunt minunate? a zis Karen. Le iubesc indecent de mult.

Și-a ridicat pumnul ca să-mi arate cum forma crestei semăna cu cea a încheieturilor degetelor.

— Nu găsești unele ca ele în Danemarca. Nu găsești nimic din ce am aici.

A scos o tabacheră de argint din buzunar și și-a aprins o țigară, a stins chibritul scuturându-l și a cules un fir de tutun de pe limbă, toate acestea fără să-și desprindă privirea de la mine.

— Să știi că pielea ta bronzată se potrivește nemaipomenit cu părul tău, a zis în cele din urmă. Chiar ești una dintre cele mai frumoase fete pe care le-am văzut prin părțile astea. Și am citit despre succesele tale de curse în ziarul de Nairobi. Nu ai o viață prea ușoară ca femeie, iar societatea nu e teribil de îngăduitoare pe aici, nu-i așa?

— Te referi la bârfe?

A dat din cap că da.

— Nairobi e un oraș atât de mic. Atât de provincial – ceea ce e amuzant având în vedere cât de întinsă e Kenya. Ai impresia că stăm unul lângă altul, că doar deschidem geamul și bârfim, nu că locuim de fapt la sute și sute de kilometri depărtare unii de alții.

— Urăsc asta. De ce tânjesc oamenii să știe toate lucrurile murdare? N-ar trebui ca unele lucruri să fie private?

— Te deranjează atât de tare ce cred alții?

Fața ei lunguiață era frumos ascuțită – iar ochii ei de culoarea onixului, afundați în orbite, erau de o intensitate cum rar văzusem. Bănuiam că era mai mare ca mine cu vreo zece, cincisprezece ani, dar era greu să nu vezi cât era de atrăgătoare.

— Uneori simt că situația mă depășește. Cred că am fost prea tânără pentru măritiș.

— Dacă era un alt bărbat, bărbatul potrivit, s-ar fi putut ca vârsta să nu fie

o problemă. Se schimbă totul când cei doi se potrivesc.

— Deci ești o romantică.

— O romantică? a zâmbit. Nu m-am gândit niciodată la asta, dar în ultima vreme nu mai știu ce să cred. Am ajuns să-mi schimb părerea despre iubire și căsnicie. Nu e o filozofie în toată regula. În orice caz, nu vreau să te plictisesc.

A tăcut o clipă, iar o bufniță mică, împestrițată, a planat spre Karen dinspre un geam deschis de pe terasă, dar parcă ea ar fi chemat-o în tăcere. S-a așezat pe umărul ei.

— Ea este Minerva. Mereu vine când am companie... sau poate când scot biscuiții.

25

Ferma lui Karen se numea Mbogani, care înseamnă „casa din pădure“. Dincolo de pajiștea lată, copaci frangipani aveau flori alb-gălbui și roz aprins. Mai creșteau și palmieri și mimoze, șiruri de bambuși, salcâmi africani și bananieri. Două mii cinci sute de ari de pământ de pe pantele de jos fuseseră pregătiți și terasați pentru arborii de cafea de un verde puternic. Într-o altă parte a fermei era o pădure virgină, mai avea niște pășuni întinse, înmiresmate, și într-o parte și mai mare erau *shamba*-urile celor din neamul kikuyu, băștinașii care erau clăcași pe anumite proprietăți și care creșteau vite și capre, aveau culturi de porumb, dovleci și cartofi dulci.

Am pășit de-a lungul unei poteci bătătorite, prin tufișuri care ne ajungeau până la umăr și prin vrejuri încâlcite, până am ajuns la Mbagathi, casa pe care i-o oferea Clarei. Era doar un bungalow mic, cu un cerdac minuscul, dar avea multe ferestre, iar în spate era un foișor și multe mimoze care să țină umbră. Am încercat să mi-o imaginez pe mama acolo, odihnindu-se la umbră, dar mi-am dat seama că nu pot să mă gândesc deloc la ea fără să mă simt angoasată.

— Bror și cu mine am locuit prima dată aici, imediat după ce ne-am căsătorit, mi-a explicat Karen. Încă țin mult la ea.

— L-am întâlnit odată pe soțul tău în oraș. E fermecător.

— Nu-i așa? a afișat ea un zâmbet complicat. Asta m-a împiedicat de nenumărate ori să nu-l strangulez.

Casa avea erau trei dormitoare mici, o bucătărie, o cameră de baie și o sufragerie decorată cu lămpi și cu o carpetă din piele de leopard. Canapeaua era înghesuită într-o parte și forma un colțișor confortabil. Pe polița de deasupra căminului mi-a arătat un frumos orologiu franțuzesc, un cadou de nuntă. În timp ce ștergea praful de pe el cu mâneca, a zis:

— Fără-ndoială că ai auzit vorbindu-se despre căsnicia mea, așa cum și eu am auzit despre a ta.

— Nu prea mult.

Ea a dat din cap cu neîncredere.

— În fine, nu contează. Nimeni nu știe cu adevărat ce se întâmplă cu ceilalți. Țasta-i adevărul. Țasta e singurul mod în care putem să ne luăm revanșa când bârfele încep să agite spiritele.

M-am gândit la glumele umilitoare și la zvonurile din ultimele zile ale fermei Green Hills și cum parcă stricaseră și ce fusese bun.

— Poate că ăsta e secretul supraviețuirii când treci prin tot felul de necazuri – să știi cine ești cu adevărat, vreau să zic.

— Da.

A ridicat orologiul și l-a întors de pe o parte pe alta, de parcă ar fi vrut să-și aducă aminte de importanța lui.

— Dar, așa cum se întâmplă deseori, e mult mai ușor să admiri un punct de vedere decât să-l urmezi.

*

Am plecat de la Mbagathi ca să facem un tur al fabricii ei, unde, la niște mese lungi și înguste, zeci de femei kikuyu decorticaau fructele de cafea care se uscau la soare, schimbându-și culoarea din roșu în alb precum creta.

— Întreaga construcție a ars până la temelii anul trecut în ianuarie.

A cules o boabă de cafea și a frecat-o în palme până când învelișul s-a desfăcut și s-a desprins de tot.

— Una dintre micile cruzimi ale lui Dumnezeu. Atunci am crezut că o să ajung la sapă de lemn, dar am supraviețuit.

— Cum de reușești? E atât de greu să fii agricultor.

— Sincer, uneori nu știu nici eu. Am riscat absolut totul, dar am și totul de câștigat.

— Ei bine, îți admir independența. Nu știu multe femei care să poată face

ce ai făcut tu.

— Mulțumesc. M-am luptat pentru independență aici, precum și pentru libertate. Aflu tot mai des că nu sunt deloc unul și același lucru.

La întoarcere a început să plouă. Când am ajuns la marginea pajiștii lui Karen, șiroia apa pe noi, iar cizmele ne erau pline de noroiul roșu, kikuyu, până la genunchi. Am început să râdem când am văzut în ce hal arătam și am mers pe terasă spre ușa casei, dând jos din hainele ude. Acolo stătea Blixen, neras și plin de praf. Se părea că ajunsese înaintea furtunii și destupase o sticlă de coniac, pe care o ținea la îndemână.

— Am ajuns la timp. Bună, Beryl. Bună, Tanne dragă.

— Văd că te-ai făcut comod, a zis Karen.

— Încă e casa mea.

— Îmi tot repeți asta.

Felul în care se tachinau era puțin crud, dar în profunzime era ceva mai mult de-atât. O parte din ceea ce-i adusese împreună supraviețuia încă. Până și mie îmi era clar acest lucru.

Karen și cu mine am intrat ca să ne schimbăm, iar când ne-am întors, Blixen se așezase și mai comod și fuma pipă. Tutunul lui avea un miros exotic, de parcă era ceva ce putea fi găsit doar dacă te târai pe burtă prin cele mai îndepărtate cotloane ale continentului.

— Arăți bine, Beryl.

— La fel și tu. Doctorul Pileală sigur își merită banii.

— Te-a băgat și pe tine în jocul ăla stupid?

Karen s-a întors spre Blix.

— Unde-ai fost de data asta?

— În Uganda și apoi înapoi prin Tanganika cu un Vanderbilt – după rinoceri. Adevărul e că aproape l-am pierdut.

— Pe Vanderbilt sau rinocerul?

— Ce amuzant, dragă! Pe Vanderbilt. Doi masculi extrem de firoși s-au năpustit asupra lui. Omul e tare norocos că am avut la mine pușca potrivită.

S-a întors spre mine.

— Un rinocer nu e genul de animal pe care să-l vrei în ograda din spate. E ca o locomotivă masivă și pufăitoare, acoperită de o piele impenetrabilă. Când e amenințat, trece prin orice, chiar și prin oțel.

— Nu ți-a fost frică?

— Nu chiar, a zâmbit. Aveam pușca potrivită.

— Dacă petreci destul de mult timp la clubul Muthaiga, o să auzi cum mulți vânători își dublează prada, a zis Karen. Cu cât le povestesc mai des, cu atât întâmplările devin mai complexe și mai înspăimântătoare. Bror este singurul pe care-l știu care nu face din țânțar armăsar, ci invers.

— În afară de Denys, vrei să zici, a corectat-o Blix.

— Și Denys. Da.

Nu s-a simțit deloc tulburată când l-a auzit pe Bror că rostește numele lui Denys. Iar Blix îl spusese cu atâta seninătate, încât nu puteam să-mi închipui că Denys era amantul lui Karen. Totuși, întreg jocul era fascinant.

— L-ai întâlnit pe unde-ai fost? a vrut ea să știe.

Blix a dat din cap că nu.

— Se zice că a plecat spre vest, în Congo.

— Cum e țara aceea? l-am întrebat.

— Foarte, foarte întunecată.

A sorbit din coniac.

— Acolo există toate speciile de șerpi, și unii spun că ar exista și canibali.

— Încerci să mă înfricoșezi? și-a mijit Karen ochii.

— Nu, să te inspire. Tanne ia mereu notițe pentru povestiri, știai, Beryl? De fapt, chiar se pricepe la asta.

— O să-ți spun una într-o seară, în fața focului, a dat ea din mână auzindu-i lauda. În orice caz, sunt mai degrabă o povestitoare decât o scriitoare.

— Denys mi-a spus că celor de aici le plac poveștile.

— O, ne plac, a stăruit ea. Iar Bror e și el foarte bun. Poate că diseară o să facă pe Șeherezada pentru noi.

— Doar să nu trebuiască să mă prefac că sunt o virgină, a zis el, și am râs cu toții.

În seara aceea am luat cina pe terasă. Dealurile Ngong au căpătat culoarea prunei și au devenit hipnotizant de nemișcate în timp ce Blix ne desfăta cu și mai multe povești din safariul cu Vanderbilt. Ni le spunea una după alta. Avea zeci și zeci de astfel de povești și nu tăcea mai mult de câteva minute, timp în care bucătarul lui Karen, Kamante, ne aducea diverse feluri de mâncare. Am avut la masă pui cu puțin pesmet într-un sos de smântână, legume coapte cu ierburi aromate, o budincă de mălai presărată cu ciuperci și cimbru, brânză maturată și portocale. Blix ne tot umplea paharele, iar pe când am ajuns la ultimul fel, pluteam din cauza vinului și eram, de asemenea,

surprinsă de cât de mult îmi plăcea de cei doi. Nimic nu era simplu la ei, și preferam acest lucru, îmi inspira încredere. Nici viața mea nu era simplă.

Când luna ca un cosor s-a înălțat pe cer și noi terminaserăm de mâncat budinca, ne băuserăm Calvadosul și cafeaua, Blix ne-a urat noapte bună și a pornit la drum spre oraș.

— Nu e puțin cam cherchelit ca să conducă? am întrebat-o.

— Nu cred că poate să conducă altfel.

A rămas tăcută câteva minute, privind în întuneric.

— Mi-a cerut divorțul. De-asta a venit.

Știam de la Cockie că îi ceruse asta de mai multe ori, dar ar fi fost o cruzime din partea mea să divulg asta.

— Și ce-o să faci?

A ridicat din umeri.

— Cum ar fi să existe două baronese Blixen în colonie? Nu este destul loc pentru așa ceva. Una ar fi îndepărtată și uitată.

— Nu pot să-mi închipui că cineva te-ar uita pe tine, am spus.

Nu o măguleam. Chiar nu puteam să-mi închipui așa ceva.

— Ei bine, vom vedea.

— Cum de ați reușit să rămâneți prieteni?

— Am fost prieteni înainte să fim orice altceva. Eram îndrăgostită de fratele lui mai mic, Hans. Asta a fost acum mult timp, în Danemarca. Bror a devenit confidentul meu când Hans s-a însurat cu alta.

A făcut o pauză și a dat din cap, iar cerceii ei lungi de argint au zornăit.

— Fratele mai tânăr? Deci nu ți-ar fi putut oferi un titlu?

— Nu. Doar iubire, a zâmbit ea misterios. Dar nu a fost să fie. Iar apoi Bror s-a gândit la asta, un nou început în Africa. Măcar de nu ne-ar fi îngropat în datorii.

— Îl mai iubești?

— Aș vrea să pot spune că nu. Dar Africa te îndeamnă să simți lucruri pentru care nu ești pregătit. Am ajuns să cred că putem avea totul... copii, devotament, fidelitate.

Și-a închis ochii și i-a deschis iar, cu pupilele negre scânteindu-i.

— Poate că nu e capabil să iubească o singură femeie. Sau poate că e, dar nu pe mine. Nu a fost niciodată fidel, nici măcar la început, și la asta mă tot întorc – la cum am crezut că știu la ce să mă aștept când m-am măritat cu Bror, când, de fapt, nu prea aveam habar de nimic.

Am luat o gură de Calvados ca să-mi dea putere.

— Pare că vorbești despre căsnicia mea. Așa mă simt și eu.

— Dar *tu* vei obține divorțul? Ce crezi?

— Sper. Acum mi-e frică să-l forțez.

— Tuturor ne e frică de multe lucruri, dar dacă te faci mică și lași frica să te definească, atunci nu ești deloc propria stăpână, nu-i așa? Adevărata dilemă e dacă vei risca sau nu să faci tot ce e nevoie ca să fii fericită.

Vorbeam despre Jock, dar cuvintele ei m-au făcut să mă gândesc și la alte lucruri.

— *Tu* ești fericită, Karen?

— Nu încă. Dar intenționez să fiu.

26

Printr-o serie de telegrame, am lămurit totul foarte repede cu Clara. Casa avea să fie perfectă, a insistat ea, și s-a dat peste cap ca să-mi mulțumească. Dar până și atâta intimitate mă deruta. Nu mai avusesem o mamă de mai bine de șaisprezece ani și nu aveam nici cea mai vagă idee cum să mă port cu ea, nici măcar în scris. Mă chinuiam la fiecare propoziție, întrebându-mă cât de afectuoasă sau cât de rezervată ar trebui să fiu. Nu eram pregătită pentru așa ceva – nici măcar nu exista un cuvânt pentru ceea ce eram noi acum, nu eram mamă și fiică, dar nici complet înstrăinate. Era năucitor.

Dintr-un mesaj al Clarei am aflat că fratele meu, Dickie, locuia în Kenya de mai mulți ani și în prezent trăia în nord, în Eldoret, unde era angajat ca jocheu pentru niște cai buni. Nu mi-a venit să cred. Dickie fusese aici, în lumea mea, iar eu nu știusem? Ce însemna asta? O să ajungem cumva să ne cunoaștem iar unii pe alții și să fim o familie? Voiam asta? Oare era măcar posibil?

Când a ajuns Clara la sfârșitul lui mai, eu încă mă luptam cu sentimente contradictorii. În timp ce mergeam să o întâlnesc la hotelul Norfolk, într-un automobil pe care-l împrumutasem de la D., mâinile îmi tremurau și aveam un nod în gât. Sudoarea îmi curgea de la subraț și din spatele genunchilor de parcă sufeream de un acces de febră misterioasă. De-abia m-am abținut să nu o rup la fugă când ea și băieții au coborât ca să ne întâlnim în salonul de ceai. Încercasem să-mi amintesc cum arăta, întrebându-mă dacă măcar așa

recunoaște-o, dar n-ar fi trebuit să-mi fac griji. Aveam aceeași figură, aceiași pomeți înalți și aceleași frunți late, identice, aceeași ochi albastru-deschis. Privind-o, aveam o senzație ciudată, șovăitoare – de parcă mi-aș fi văzut propria fantomă – și m-am bucurat că erau acolo și băieții ca să mă scape de acea stare. Aveau șapte, respectiv nouă ani, erau blonzi, curați, pieptănați și timizi la început. S-au ascuns pe jumătate în spatele mamei lor când aceasta m-a îmbrățișat. M-a luat prin surprindere, i-am lovit pălăria cu cotul și m-am tras din brațele ei rănită și derutată. Nu voiam îmbrățișările ei, dar atunci ce voiam?

— Cum a fost călătoria? am reușit să rostesc.

— Valurile au fost incredibil de mari, a spus Ivan, băiatul cel mare.

— Ivan a vomitat peste parapetul de pe punte, a intervenit mândru Alex. De două ori.

— A fost un chin, a confirmat Clara. Dar acum suntem aici.

Ne-am mutat la o masă îngustă, unde băieții s-au repezit la platourile cu biscuiți de parcă fuseseră ținuți într-o cușcă până atunci.

— Tu chiar ești *prea* frumoasă! a exclamat Clara. Și ești măritată, din câte înțeleg.

Nu știam ce să-i răspund, așa că doar am dat din cap.

— Harry a fost bucuria vieții mele.

I-au tremurat buzele. Ochii i-au strălucit de lacrimi.

— Nu știi cât de greu a fost cu datoriile și cu nesiguranța. Iar acum sunt din nou singură.

În timp ce-și ștergea ochii cu batista, am privit-o mirată, chiar uluită. Dintr-un motiv sau altul, am crezut că va încerca să-și explice deciziile sau să-și ceară scuze. Că va întreba cu regret despre Clutt sau că va voi să știe prin ce-am trecut cu adevărat. Dar ea era foarte prinsă în povestea ei tristă, în cea recentă, de parcă nu mai existau altele.

— Mbagathi e un loc frumos, am zis făcând un efort să depășesc momentul. Băieților o să le placă mult acolo. Pot să alerge după bunul-plac și pot chiar să meargă la școală. Baroneasa a găsit un învățător pentru copiii kikuyu de pe pământurile ei.

— Beryl, tu ești salvarea mea. Am știut că pot să mă bazez pe tine, și și-a tras nasul cu putere. Băieți, nu-i așa că sora voastră e minunată?

Eram sora lor, dar și o străină, lucru care nu părea să-i macine la fel de mult ca pe mine. Ivan a ignorat-o pe Clara. Alex și-a ridicat o clipă capul cu

buzele pline de firimituri de la biscuiți și apoi s-a aplecat iar asupra lor.

Două ore mai târziu, i-am luat de la hotel cu mașina împrumutată, iar băieții au scuipat în praf aplecându-se pe geamurile deschise. Clara îi dojenea cu mintea în altă parte, după care a zis:

— Nu pot cred cât de mult s-a schimbat Nairobi. Acum e un oraș în toată regula. Ar fi trebuit să-l vezi pe vremuri.

— Păi ai fost plecată multă vreme.

— În zilele acelea nu puteai să te plimbi de capre. Exista un oficiu poștal nu mai mare decât o conservă de fasole. Nu erau magazine adevărate. Nu era nimeni cu care să vorbești.

I-a lovit cu batista pe băieții care încă scuipau, apoi s-a întors în față.

— Nu pot să-mi cred ochilor.

Nu părea să se simtă jenată fiindcă vorbea cu mine despre trecut. De fapt, nu părea să-și aducă aminte că și *eu* făceam parte din trecutul ei în colonie. Deși, dacă mă gândeam, poate că era mai bine așa – dacă am fi putut să ne purtăm una cu alta cât mai detașat, de parcă n-am fi avut de ce să ne cerem iertare sau de parcă n-ar fi fost greșeli de reparat. De parcă nu s-ar fi pierdut nimic. Atunci probabil că nu ne-ar mai aștepta alte suferințe. În timp ce strângeam volanul cu mâinile înmănușate, îndreptându-ne spre ieșirea din oraș și spre drumul desfundat spre Mbogani, speram să nu fie cazul.

Trecuse mai bine de-o lună de la ultima mea vizită la Karen. Prima dată am mers la casa principală. Karen era pe deal, la fabrică, dar a auzit mașina și a coborât alergând, cu părul în vânt și cu o urmă de praf de cafea pe obraz. Denys nu era pe nicăieri. Poate că era tot plecat – sau din nou.

— Îmi pare rău că arăt ca o sperietoare, a întins Karen mâna spre Clara. Azi suntem ocupați cu strângerea recoltei.

— Beryl mi-a povestit pe drum cu ce te ocupi aici. Admir munca la care te-ai înhămat. Iar casa și peluza ta sunt atât de frumoase.

Clara s-a întors admirativ pe călcâie.

— Vreți niște ceai – sau sendvișuri?

Băieții și-au ridicat privirea când au auzit de mâncare, dar Clara le-a făcut semn să tacă.

— Am băut deja ceai.

— Atunci vin și eu călare cu voi până la casă. Așteptați-mă, doar să-mi schimb pantofii.

Am mers cu mașina de-a lungul drumului șerpuitor spre Mbagathi în timp ce copacii cu iz dulceag își împingeau crengile prin geamurile mașinii.

— O, e pitoresc, a zis Clara când am ajuns. O să ne fie foarte comod aici.

— Beryl, rămâi și tu o vreme? a întrebat Karen.

— Nu m-am gândit la asta, am răspuns în doi peri, imaginându-mi cât de bine m-aș putea simți.

Clara era o străină, și încă una complicată.

— Dar sigur că trebuie să rămâi! Încă n-am apucat să povestim pe îndelete.

Clara s-a întors spre băieți, care se trântiseră deja în praful de pe jos și se uitau cum un gândac Hercule înainta cu un băț între cleștii lui ca niște mici coarne de cerb.

— Spuneți-i că avem nevoie de ea.

— Da, a zis Ivan.

Alex a mormăit ceva fără să-și ia ochii de la gândac.

— Atunci așa rămâne.

Karen ni i-a împrumutat pe bucătarul și pe feciorul ei și i-a dat mamei numele mai multor *toto* kikuyu care puteau veni a doua zi să muncească pentru ea, dacă dorea.

După ce a plecat, Clara a zis:

— N-aș fi îndrăznit să spun nimic de față cu baroneasa, dar casa *este* un pic cam simplă, nu crezi?

— Presupun că da. N-a mai locuit nimeni aici de ceva vreme.

— E mult mai mică decât mi-am imaginat.

— Are trei dormitoare, iar voi sunteți trei.

— Nu și în seara asta, a precizat ea.

— Eu pot să dorm oriunde. Nu sunt pretențioasă.

— Asta e o trăsătură minunată, Beryl. Mereu ai fost cea mai puternică dintre noi.

Am tresărit fără să vreau și m-am așezat mai bine în scaun.

— Ai zis că Dickie e jocheu acum?

— Da, și încă unul foarte bun. Îți aduci aminte cât de bine călărea?

Am dat ușor din cap.

— Știu că ar fi vrut să fie acum aici, doar că nu s-a simțit prea bine în ultimul timp. Nu a avut niciodată o constituție prea puternică, după cum știi.

Îmi aduceam aminte atât de puține lucruri... genunchii zdreliți când ferma era la început și era plină de obstacole. Cum el m-a lovit odată foarte tare în

coaste în timp ce ne băteam pe-o jucărie. Dar, într-un fel, până și asta era prea mult. Ar fi fost mai simplu dacă aş fi uitat toate detaliile.

— Desigur, va trimite bani cât de repede va putea, a continuat.

Ochii au început să i se umple iar de lacrimi.

— Iartă o femeie prostuță, Beryl! Iartă-mă!

În noaptea aceea, pe canapeaua de lângă cămin, m-am învățit și nu am putut dormi gândindu-mă la Clara, la combinația ei ciudată de nevoie disperată de ajutor și de amnezie. Mi-am dat seama că îmi doream să nu-i fi răspuns la acea primă telegramă sau ca ea să nu se fi gândit să o trimită. Dar iată-ne aici, prinse într-o curioasă stare greu de definit.

Cândva după miezul nopții, după ce focul se stinsese, a început să plouă. Am auzit cum răpăitul se întetește, iar apoi a apărut Clara și a îngenunchat lângă mine. Era îmbrăcată într-o cămașă de noapte, cu un halat pe deasupra, și ținea în mână o lumânare pe jumătate topită. Era desculță, iar părul care îi cădea pe spate o făcea să pară foarte tânără.

— Toarnă cu găleata.

— Încearcă să nu bagi în seamă. În perioada asta plouă mult.

— Nu, plouă înăuntru, vreau să zic.

M-a dus într-una dintre camerele mai mici, unde băieții stăteau ghemuiți unul într-altul pe un pat, în vreme ce dintr-o crăpătură din tavan picura apă pe pături. Apa cădea fix în direcția lor, dar păreau a nu-și da seama că trebuie să se dea din calea ei.

— Haide să mutăm patul, am sugerat.

— Sigur, a zis Clara.

Nu s-ar fi gândit niciodată la așa ceva de una singură. Asta era clar. Băieții s-au dat jos, iar Clara și cu mine am împins patul lângă peretele celălalt.

— Și aici e ud.

Al doilea dormitor era puțin mai uscat. Am găsit niște găleți în bucătărie și le-am pus prin cameră, ca să colecteze apa, apoi am mers din cameră în cameră și am încercat să găsim locul cel mai sigur pentru mobilă.

— E în zadar, a zis Clara ridicându-și mâinile.

— E doar puțină ploaie, am oftat. Băieți, pe voi nu vă deranjează, nu?

Dar păreau și ei la fel de fragili. Alex avea un ursuleț de pluș mototolit, purtând numele lui Roosevelt. Îl trăgea de-o ureche și părea gata să se ascundă în vreun dulap.

— Va trebui să o scoatem cumva la capăt în noaptea asta, am sugerat. O să vedem mâine dacă muncitorii pot să repare acoperișul.

— Cred că cel mai uscat e aici, a zis mama arătând spre canapea. Te superi dacă băieții și cu mine dormim aici, în locul tău?

— Deloc, am oftat iar.

— Mulțumesc. Și ar fi minunat dacă ar fi aprins și focul, nu-i așa, băieți?

Lemnul era ud, fumega și a fost greu să-l aprind. Când am reușit, în cele din urmă, eram mult prea frântă ca să mai mut patul. M-am aruncat în primul care mi-a ieșit în cale, m-am ghemuit pe așternuturile umede și am încercat să dorm.

A plouat cu găleata toată ziua următoare. Pe la mijlocul după-amiezii, Clara ajunsese la capătul răbdării. Karen a venit și a încercat să facă situația suportabilă, dar aversele nu se opreau și ploaia pătrundea de peste tot. În cele din urmă i-a mutat pe Clara și pe băieți în casa principală.

— Îmi pare tare rău pentru necazul ăsta, și-a cerut Karen scuze iar și iar.

— Nu e vina ta, a asigurat-o Clara, prinzându-și șuvițele ude cu agrafe.

Dar ceva din vocea ei mă făcea să cred că ea *chiar* o considera pe Karen responsabilă – sau poate pe mine. Pesemne că n-am fost prea mirată să descopăr cât era Clara de lipsită de spirit practic sau de optimism, și totuși îmi părea rău pentru ea. Ce îngrozitor ar fi dacă totul s-ar face una cu pământul și te-ar trage și pe tine-n jos. De exemplu ploaia, ca să nu mai zic de pierderea soțului. Ea era atât de demnă de milă, încât n-ar fi trebuit să mă enerveze, dar nu mă puteam stăpâni. Până seara mă săturasem de toată situația, așa că am șters-o înapoi la Soysambu și la caii mei – munca mea nu era niciodată năucitoare și nu contenea să mă aline.

— Mă întorc în weekend, am zis și am plecat în mașina lui D. prin noroiul roșu, gros, care zbura în toate părțile.

27

Până am ajuns eu la Mbogani trei zile mai târziu, Clara plecase deja. Chemase o mașină ca să-i ducă pe ea și pe băieți înapoi la Nairobi, lăsând în urma ei doar un bilet în care-și cerea scuze pentru deranj.

— M-am *îngrijit* să fie curățată casa și pregătită pentru ei, a zis Karen. Ploaia e ploaie. Ce aș fi putut să fac?

— Sper că măcar ți-a lăsat niște bani.

— Nici o rupie.

M-am simțit îngrozitor de rușinată.

— Lasă-mă să-ți plătesc eu o parte.

— Nu fi prostuță! Nu e vina ta. Însă poți să rămâi și să mă înveselești. M-am simțit singură în ultimul timp.

Târziu în noaptea aceea a început iar să plouă. În mai puteau să aibă loc furtuni puternice, care udau totul și care nu se opreau până nu transformau drumurile în albi și albiile în torenți de netrecut – și de cele mai multe ori chiar așa se întâmpla.

— Nu poți să te întorci pe o vreme ca asta, a zis Karen a doua zi, uitându-se din terasa deschisă la rafalele gri de afară.

— D. o să-și facă griji pentru mine. S-ar putea să fiu nevoită să risc.

— E un bărbat înțelegător... din când în când, în orice caz. Doar nu poți să înoți până acasă.

Înainte să terminăm de vorbit, un băiat somalez a alergat până la casă, aproape dezbrăcat, cu partea de jos a corpului murdară de noroi roșu până aproape de coapsele lui zvelte.

— Bedîr e pe drum, a anunțat băiatul. O să fie aici în curând.

Evident, Bedîr era Denys. În timp ce l-a dus pe băiat în casă și a insistat să se îmbăieze, să se schimbe și să mănânce copios înainte să plece iar la drum, s-a citit pe fața lui Karen cât de mult o bucura vestea primită.

— Servitorii lui Denys îi sunt devotați trup și suflet, mi-a spus ștergând cu o cârpă de bumbac urmele ude pe care le lăsase băiatul pe gresie.

Avea servitori peste tot, dar era clar că îi plăcea să pună mâna la treabă și să fie de folos.

— Îl respectă de parcă ar fi unul de-al lor. Cred că s-ar culca în gura unui leu dacă le-ar cere el asta.

Am simțit cum lasă garda puțin mai jos și m-am apropiat încet de ea.

— Cum v-ați împrietenit?

— La o vânătoare pe care am organizat-o acum câțiva ani. El a venit cu Delamere și apoi a făcut o febră teribilă de a trebuit să rămână aici. Aproape că renunțasem să mai caut companie bună prin părțile astea, dar apoi l-am găsit pe Denys.

Și-a ridicat privirea de la ce făcea.

— Sincer îți spun, n-am mai cunoscut pe nimeni la fel de inteligent ca el. A

fost surpriza cea mai încântătoare din acel an.

— Chiar și când avea febră?

— Da, chiar și atunci, a zâmbit ea. Dar apoi am plecat acasă, iar după aceea a plecat el, și abia în ultimul timp ne-am reluat prietenia. Mă simt foarte norocoasă.

S-a ridicat și și-a șters mâinile de șorț. Dincolo de ușa deschisă, cerul era plin de nori joși și ploaia cădea neconținut.

— O să-l trimit pe unul dintre băieți să-ți scoată calul, dacă vrei. Dar poate totuși te răzgândești.

M-am gândit la drumul lung și plin de noroi până la Soysambu și apoi la ochii căprui ai lui Denys și la râsul lui. Voiam să-l revăd și, de asemenea, să văd cum se poartă când e împreună cu Karen.

— S-ar putea să fiu nevoită să mă răzgândesc, i-am spus. Ploaia nu are de gând să se oprească.

Toată ziua Karen s-a gândit numai la sosirea iminentă a lui Denys, a compus meniuri pentru cină și i-a pus pe servitori să facă întreaga casă să strălucească. În cele din urmă, băiatul somalez al lui Denys a apărut alergând și Denys l-a urmat la scurt timp după, ud learcă, însă vesel. El călărea calm, în timp ce servitorul lui somalez, Billea, la fel de neînfricat, îl urma pe jos.

— E puțin stânjenitor să te rețină ploaia când tu te-ai descurcat așa de bine, am mărturisit după ce ne-am salutat.

— Încă nu ți-am povestit despre porțiunile de drum unde calul a intrat în apă până la gât.

Și-a mijit ochii în direcția mea și apoi și-a dat jos pălăria, iar apa a șiroit de pe borurile ei.

— În plus, mă bucur să te văd.

Karen l-a luat imediat și l-a dus în casă, ca să se schimbe înainte de cină, iar eu am mers în bibliotecă, simțindu-mă dintr-odată agitată. Nu știam sigur de ce, însă, când am încercat să frunzăresc niște romane de Thackeray și niște cărți de călătorie pe care mi le pusese deoparte Karen, m-am trezit că citesc aceleași fragmente iar și iar și nu înțeleg nimic, în timp ce de pe cornișa din apropiere micuța bufniță Minerva își mișca dintr-o parte într-alta capul și mă privea cu niște ochi mari și ficși. Era de mărimea unui măr cu tot cu pene și avea un cioc lucios precum capul unui cârlig pentru nasturi. M-am dus spre ea și am încercat să-i arăt că-i sunt prietenă, mângâind-o cu un deget, așa cum

făcuse Karen, iar în cele din urmă a părut convinsă.

Poate că ceea ce simțeam era doar nesiguranță crasă, m-am gândit când am privit iar la stiva aceea mare de cărți. Denys și Karen erau atât de inteligenți... și împreună mă făceau să mă simt ca o proastă. Oare ar fi fost chiar atât de rău dacă aș fi rămas la școală încă vreo câțiva ani, ca să capăt niște cunoștințe care să nu fie legate de cai, agricultură sau de vânatul împreună cu Kibii? Fusesem atât de nerăbdătoare să mă întorc acasă la ceea ce știam, încât nu putusem să-mi imaginez că aș fi putut să învăț altceva folositor. Acum probabil că era prea târziu. Aș fi putut încerca să rețin cele mai bune fragmente din Thackeray și poate să par deșteaptă la cină, dar asta ar fi însemnat să joc un rol, să încerc să fiu o versiune a lui Karen. „Ce prostie!“ mi-am spus, nervoasă pe mine însămi, iar Minerva și-a întins o gheară galbenă, vârstată. Indiferent ce urma, eram cine eram. Trebuia să mă descurc cu ce aveam.

Denys avea chef de vorbă după ce petrecuse atâtea săptămâni în sălbăticie. În timp ce luam cina – supă de roșii condimentată, frunze de salată pitică blanșate și calcan într-un sos olandez care ți se topea în lingură –, ne-a povestit cum se întorsese prin partea de nord. Se oprise lângă Eldoret, la o proprietate de-a sa, și acolo văzuse și auzise cum turiștii vânau animalele direct din mașină și lăseau leșurile să putrezească.

— Dumnezeu mare! E un măcel!

Nu mai auzisem niciodată despre așa ceva.

— Îl consider vinovat pe Teddy Roosevelt, a zis el. Din cauza pozelor ăloră cu el călare pe elefanți măcelăriți, de parcă era corsar. Totul pare foarte încântător. Foarte ușor.

— Am crezut că a venit la vânătoare ca să adune material pentru muzeu, a zis Karen.

— Nu te lăsa păcălită de povestea cu muzeul. A fost o vânătoare sportivă în toată regula.

Denys și-a împins scaunul de la masă și și-a aprins o țigară.

— Nu Roosevelt mă deranjează așa mult, ci ceea ce a creat. Animalele alea nu ar trebui să moară fără motiv. Doar pentru că cineva s-a îmbătat și și-a încărcat pușca.

— Poate că într-o zi o să avem o lege, a zis Karen.

— Poate. Dar până atunci sper să nu dau peste vreunul din ăștia, că nu mai

răspund de mine.

— Tu vrei să ții cu dinții de paradis.

Ochii lui Karen mocneau în lumina lumânării, intenși și de un negru aprins.

— Denys își amintește prea bine cât de neprihănite erau toate aici, la începuturi, mi-a spus apoi mie.

— Și eu la fel. E greu să uiți așa ceva.

— Mama lui Beryl a stat la mine câteva zile, i-a explicat Karen lui Denys. Am crezut că va fi chiriașă mea la Mbagathi.

— O, a zis el. Am presupus că mama ta a murit.

— Nu-i nimic. Nu erai prea departe de adevăr. A plecat când eram foarte mică.

— Nu aș putea să trăiesc fără dragostea mamei mele, a spus Karen. Îi scriu în fiecare săptămână, duminica, și aștept cu nerăbdare scrisorile ei. Săptămâna asta o să-i povestesc despre tine și o să-i spun că semeni cu *Mona Lisa*. O să mă lași odată să te pictez? Ar ieși un portret minunat, așa cum ești acum. Încântătoare și, de asemenea, puțin pierdută.

Am roșit când am auzit asta și m-am simțit observată. Asta din cauză că vorbea atât de direct, dar și din cauza ochilor ei, cărora nimic nu părea să le scape.

— Toate astea nu mi se citesc pe față, nu?

— Iartă-mă, încearcă să nu mă bagi în seamă. Mă interesează oamenii tare mult. Sunt niște enigme minunate. Gândește-te doar: jumătate din vreme n-avem habar ce facem, dar continuăm să trăim.

— Da, a zis Denys. De fapt, să cauți ceva important și să te rătăcești par unul și același lucru pentru o vreme.

S-a întins și s-a așezat mai bine în scaun, ca un motan vagabond la soare.

— Uneori nimeni nu știe care e diferența, mai ales amărâțul de pelerin.

Mi-a făcut cu ochiul, aproape imperceptibil.

— Ce zici de-o poveste? Nu există cină fără povești.

Mă gândisem ce aș fi putut să le spun și în cele din urmă m-am hotărât să le povestesc despre Paddy și ziua aceea de la ferma soților Elkington. Voiam să le captez atenția, așa că am descris totul cu lux de amănunte, de la început și încetșor – drumul spre Kabete Station și discursul tatei despre lei. Bishon Singh și turbanul lui nesfârșit, tufișurile cu agrișe și șfichiuitul din *kiboko* al lui Elinkton. După o vreme am uitat că încercam să-i vrăjesc pe Karen și pe

Denys și m-am prins singură în mrejele poveștii, de parcă nu știam ce urma să se întâmple și cum avea să se sfârșească totul.

— Cred că ai fost teribil de îngrozită, a zis Karen după ce am terminat de povestit. Nu cred că mulți au supraviețuit unui astfel de atac.

— Da, am fost. Dar mai târziu am privit-o ca pe un fel de inițiere.

— Pun pariu că a fost ceva important pentru tine. Cu toții avem astfel de momente – deși nu mereu unele atât de dramatice.

Denys a făcut o pauză și s-a uitat la foc.

— Cred că ne sunt date ca să ne pună la încercare și să ne schimbe. Să ne fie clar ce înseamnă să riști totul.

O vreme camera s-a cufundat în tăcere. M-am gândit la ce a spus Denys și i-am privit pe amândoi cum fumează tăcuți. În cele din urmă, Denys a scos o carte mică din buzunarul interior al sacoului lui de catifea maro.

— Când am fost la Londra, am descoperit o mică bijuterie într-o librărie. Se numește *Fire de iarbă*.

A deschis cartea la o pagină care avea colțul îndoit și mi-a întins-o zicând că ar trebui să citesc cu voce tare.

— Dumnezeu, nu. O să stric totul.

— Nu-i adevărat. M-am gândit la tine când am dat peste asta.

Am dat din cap că nu.

— Citește tu, Denys, în cinstea lui Beryl, m-a salvat Karen.

A început să spună cu voce tare:

*Cred- că m-aș putea întoarce să trăiesc cu animalele
sunt atât de placide și sigure de sine,
Stau și mă uit la ele îndelung.
Ele nu-și ies din fire și nu se plâng de soarta lor,
Nu cunosc nopțile albe de veghe și lacrimi pentru
păcatele lor...²¹*

A rostit cuvintele cu simplitate, deloc teatral, dar ele aveau propria greutate și dramă. Poezia părea să fie despre cât de demne sunt animalele de la natură și despre cum viețile lor au mai mult sens decât cele ale oamenilor, care sunt pline de lăcomie, autocompătimire și discuții despre un Dumnezeu distant. Era o idee în care crezusem mereu. Denys a încheiat cu următoarele versuri:

Iată gigantica frumusețe a unui armăsar fugos,

*el răspunde mângâierilor mele,
Capul cu fruntea sus, larg între urechi,
Membrele suple și netede, coada bătând țărâna,
Cu ochii lucind malițios, urechile fine, ciulite.*²²

— E minunat, am zis încet. Pot să-l împrumut?
— Desigur.

Mi-a întins volumașul, ușor ca o pană și cald încă fiindcă îl ținuse în mână. Le-am urat noapte bună și am mers în camera mea, unde m-am așezat sub o lampă ca să citesc cu atenție mai multe poezii. Casa s-a cufundat în tăcere, dar după o vreme mi s-a părut că aud niște sunete venind din capătul holului. Mbogani nu era chiar atât de mare, iar sunetele – deși stinse – erau inconfundabile. Denys și Karen făceau dragoste.

Am închis cartea pe care o aveam în mână și am simțit că îmi crește puțin adrenalina. Fusesem atât de sigură că erau doar prieteni buni. *De ce crezusem asta?* În seara în care Blix venise aici, rostise numele lui Denys cu atâta ușurință, dar asta poate însemna doar că ajunsese să accepte rolul pe care Denys îl juca în viața lui Karen. De fapt, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât era mai evident că cei doi se simțeau atrași unul de altul. Amândoi erau frumoși și interesanți, plini de ape adânci, cum ar fi spus băștinașii kip. Și, chiar dacă Berkeley spunea că Denys e evaziv când e vorba de dragoste, era clar că el și Karen au o relație. Era atât de evident.

M-am întors la carte și am frunzărit-o până am ajuns iar la poezia despre animale pe care o citise Denys pentru mine, dar rândurile îmi jucau prin fața ochilor. Câțiva pereți mai încolo, amanții își șopteau unul altuia, trupurile lor se împleteau cu umbrele, apropiindu-se și depărtându-se. Relația lor n-avea nimic de-a face cu mine, și totuși nu mă puteam gândi la altceva. În cele din urmă am stins lampa și mi-am pus perna pe cap – nu-mi doream decât să dorm.

A doua zi norii s-au risipit și cerul era de-un albastru aprins, proaspăt, așa că am pornit într-o mică expediție de vânătoare. În grădină intraseră struții și ciuguliseră aproape toată salata pitică. Peste tot se aflau găinați și pene, căci păsările se fâțâiseră printre straturi, luând tot ce doriseră.

Denys și Karen păreau odihniți și fericiți, în vreme ce eu dormisem prost. Însă, indiferent cât eram de obosită și de rușinată de ceea ce aflasem cu o

noapte în urmă, încrederea de sine și ușurința lui Denys mă impresionau, așa cum se întâmpla mereu.

— Păsările astea au un creier cât o boabă de cafea, mi-a explicat Denys când și-a pus cu ușurință pușca Riby subțire pe umăr. Dacă țintești prea departe de ele, de cele mai multe ori sar fix în bătaia puștii.

— Atunci de ce nu tragi în sus?

— Nu e de-ajuns. Trebuie să audă șuieratul cartușului ca să se sperie de tot.

Și-a dus pușca la ochi și a țintit cu precizie de expert. Cârduț s-a speriat ca și cum ar fi fost un singur animal, apoi struții s-au împrăștiat cârâind carencotro, stângaci ca niște roabe fără cârmaci.

Am râs când i-am văzut – era imposibil să nu faci asta – și apoi ne-am asigurat că gardul era bine închis. După aceea am urcat împreună până în vârful crestei, ca să admirăm priveliștea lui Karen. Dusk, ogarul ei scoțian, se afla în fruntea grupului nostru, în vreme ce eu am rămas puțin în urmă, gândindu-mă la ușurința cu care se mișca Denys. Nu se vedea nici o urmă de stângăcie. Știa cum să stea și unde să-și pună mâinile și picioarele și cum să facă ce trebuia făcut – și nu părea niciodată să se îndoiască de el sau de partea aceea de lume în care se afla. Am înțeles de ce Karen era atrasă de el, chiar dacă ținea încă la Blix și părea hotărâtă să rămână soția lui.

— Unde ai căpătat privirea asta atât de ageră?

— Pe terenurile de golf de la Eton, presupun, a râs el. Dar tu?

— De unde știi că și eu am așa ceva?

— Nu ai?

— Am învățat de la kipsigii de pe pământurile tatei. Ar trebui să mă vezi când trag cu praștia.

— Numai să nu fiu în raza ta, a zâmbit el. Mi-ar plăcea.

— Bror m-a învățat să trag cu pușca, a zis Karen când am ajuns în dreptul ei. La început nu am înțeles de ce ar vrea cineva să facă așa ceva. Dar e ceva extatic în toată treaba asta, nu-i așa? Nu sete de sânge, ci o legătură puternică pe care o simți cu viața în sine. Poate că sună crud.

— Nu pentru mine. Nu dacă omori cu onoare.

Mă gândeam la *arap* Maina, la calitățile lui de războinic, dar și la respectul pe care-l avea chiar și față de cea mai mică creatură. Simțisem cât se poate de clar asta de fiecare dată când vânasem cu el, dar și de fiecare dată când mersesem alături de el, așa cum mergeam acum lângă Denys. Dintr-un motiv

sau altul, când eram în preajma lui Denys, parcă mă simțeam mai aproape de acei ani de la Green Hills. Poate datorită faptului că vedeam în el un războinic fermecător și cât se poate de priceput și asta-mi aducea aminte de războinica din mine, de partea aceea din Lakwet pe care încă o purtam cu mine.

Lăsaserăm în urmă arborii de cafea, hățișurile de măcăciș și o albie îngustă, șerpuitoare în care scânteiau pietrele de cuarț. Sus de tot, dealul se aplatiza și forma un fel de platou, iar de acolo puteam să privim la Valea Marelui Rift, la piscurile și crestele sale ca niște bucăți dintr-un bol spart. Ploaia încetase într-un sfârșit, dar o pătură amenințătoare de nori zăbovea deasupra masivului Kilimanjaro, înspre sud, cu vârful lui plat pictat cu zăpadă și umbre. Spre est și spre nord, Rezervația Kikuyu se întindea de-a lungul câmpiei cu coline până la Mount Kenya, la o sută cincizeci de kilometri.

— Acum vezi de ce prefer să fiu aici decât oriunde altundeva, a spus Karen. Denys vrea să fie îngropat aici.

— O pereche de vulturi au cuibul undeva în apropiere, a zis el. Îmi place ideea că vor să pluti nobil deasupra rămășițelor mele.

Și-a mijit ochii când s-a uitat spre soare, avea chipul bronzat și sănătos, iar picioarele lui lungi făceau umbre stacojii. De-a lungul spatelui, între omoplați, avea o singură dâră de transpirație, și mânecile cămășii albe de bumbac îi erau suflecate peste brațele fine și bronzate. Nu mi-l puteam închipui altcumva decât așa: cu fiecare centimetru din corpul lui cât se poate de viu.

— Populația kikuyu își lasă morții afară ca să-i mănânce hienele, am zis. Dacă am putea alege, aș prefera și eu tot vulturii.

28

În septembrie, Ringleader a alergat din toate puterile la St. Leger și s-a clasat al doilea, fără nici o ezitare sau tresărire, fără să i se umfle tendoanele, fără să-și dea de gol trecutul cu probleme, de parcă era ca nou. În timp ce stăteam la marginea țarcului pentru câștigători și îl priveam pe D. cum primește cupa de argint, m-am simțit mulțumită de munca pe care o depusesem, de faptul că îl citisem pe Ringleader și văzusem ce trebuie să fac

eu ca el să fie iar grozav – așa cum era menit să fie.

Toată lumea venise în oraș pentru cursă. Eastleigh era plin de rânđași și de antrenori, așa că D. s-a îngrijit să mi se înalțe un cort pe peluza clubului, cu un țaruș cu numele meu în fața lui. Nu era fabulos. Trebuia să mă îndoii de mijloc pentru a intra, apoi să mă târăsc pe sub plasa de țânțari, dar Berkeley a crezut că ar putea să fie amuzant să bem un pahar înăuntru. A venit cu o sticlă rece și ne-am așezat pe niște scaune, în fața cortului.

Ca de obicei, era îmbrăcat în haine frumoase, dar era palid. Părea că și slăbise între timp, dar când l-am întrebat de sănătate m-a repezit.

— Vezi acolo? a arătat el înspre o căsuță nu departe de noi, aflată într-o pădurice de eucalipti.

Era făcută din stuc, avea o ușă rotunjită și propria grădină miniaturală – părea desprinsă dintr-o carte de povești.

— Acolo a locuit Denys ani la rând... înainte să se mute la Ngong.

— Ar fi trebuit să-mi spui despre Denys și baroneasă. Sunt îndrăgostiți, nu-i așa?

Berkeley m-a privit o clipă în ochi.

— Ar fi trebuit? Credeam că nu te interesează.

Am rămas în tăcere câteva minute, în timp ce el ne-a umplut iar cupele cu șampanie. Nenumărate bule s-au înălțat într-o spumă de culoarea untului.

— Oricum, nu știu sigur cât va dura.

— Pentru că Denys nu poate fi prins?

— Există „a te așeza la casa ta“ și există Denys. I-a adus un inel din Abisinia – e dintr-un aur atât de moale, că poate fi potrivit pe orice deget. De atunci ea-l poartă de parcă-ar fi un inel de logodnă, dar, de fapt, interpretează totul greșit. Nu că n-o iubesc pe Tania – a folosit numele de alint pe care i-l dăduse Denys –, o iubesc. Dar n-ar trebui să uite cine e Denys. Nu o să reușească să-l domesticească. Cu siguranță nu ăsta e drumul spre inima lui.

— Dacă simte că e ținut în hățuri, de ce s-a mutat acolo?

— O iubește, bineînțeles. Iar unele lucruri sunt mai ușoare așa.

Și-a pieptănat distras mustața cu degetele.

— În ultima vreme ea a avut parte de niște bătaii de cap absolut îngrozitoare. Probleme cu banii.

— Sunt sigură că ai auzit despre circul cu mama mea.

— A, da, s-a strâmbat. Văduva Kirkpatrick și acoperișul prin care picură.

— Încă mă simt umilită.

— Oricum, chiria de la Mbagathi ar fi fost ca o picătură într-un ocean.

Ochii i-au lucit o clipă la gluma făcută, apoi a continuat:

— Care sunt relațiile cu mama ta acum?

— Să fiu a naibii dacă știi. Am auzit că stă pe undeva prin oraș. Întreaga situație e din ce în ce mai bizară. De ce sunt oamenii atât de complicați?

El a ridicat din umeri.

— Cum ai vedea relația ta cu ea – dacă ar putea să fie cum vrei tu?

— Sincer, nici nu știi ce să spun. Poate aș vrea să-mi pese mai puțin. A fost plecată așa de mult timp, încât nu mi-am putut închipui că reușește încă să mă rănească... am răspuns cu glas pierit.

— Tatăl meu a murit când eram mic. La început am crezut cu toții că a fost mai bine așa. S-au simplificat o mulțime de lucruri. Dar odată cu trecerea timpului... ei bine. Hai să zicem că am dezvoltat o teorie conform căreia doar cei care nu mai sunt printre noi își lasă cu adevărat amprenta. Și încă tot nu simt că m-am lămurit complet cum stă treaba. Poate că noi nu supraviețuim niciodată familiilor noastre.

— O, Doamne. Asta ar trebui să mă înveselească?

Sub mustață, buzele i s-au întins într-un zâmbet șters.

— Îmi pare rău, draga mea. Măcar Tania nu s-a supărat pe tine din cauza comportamentului urât al mamei tale; sunt convins de asta. Mai târziu mă duc călare până acolo, la cină. Vino cu mine.

Am dat din cap că nu.

— Aș vrea să mă culc devreme.

— Ai atâta energie cât zece bărbați și știi asta, m-a fixat el cu o privire pătrunzătoare. Cred că tânjești după Denys, și, dacă e așa, draga mea, să știi că el e...

— Nu, Berkeley, l-am întrerupt. Nu mă mai avertiza, nu-mi da sfaturi. Pot să mă apăr și singură, mulțumesc mult, iar dacă e să primesc niște lovituri, o să găesc o modalitate să le încasez, în regulă? Am o țeastă destul de tare.

— Așa e, a recunoscut el, deși nu sunt sigur că există cineva care să aibă una chiar atât de tare. Mai ales în ceea ce privește lucrurile de genul ăsta.

Am terminat sticla, el a plecat la Ngong, iar eu am aprins lampa și m-am ghemuit pe patul de campanie din cort, scoțând din raniță micul volum *Fire de iarbă*. Cu câteva luni în urmă plecasem cu el precum un hoț – și încă nu-mi venea să-l înapoiez, cel puțin nu încă. Am deschis cartea și am citit – *Cred că m-aș întoarce să trăiesc cu animalele*. Mi-am dat seama că poezia aceea

mă emoționa pentru că Denys mă recunoscuse în ea. Independența și spiritul meu liber. Whitman preamărea legătura cu lucrurile sălbatice și cu sălbăticia – și asta era o parte și din mine, și din Denys. Am văzut lucrurile acestea unul la celălalt indiferent ce altceva era adevărat sau posibil.

O pală de vânt a ridicat pânza de la intrarea în cort și frânghia. Printr-un triunghi format de pânza pentru țăntari am văzut cum noaptea pulsa. Pe cer erau o mulțime de stele, toate aproape de mine și toate limpezi.

29

În noiembrie, Karen a organizat o partidă de vânătoare și m-a invitat să merg și să stau la ea câteva zile. Prinsă la mijloc între Boy și Jock și un șir nou și tulburător de gânduri despre Denys, o parte din mine se întreba dacă e chibzuit să accept invitația ei – dar am făcut-o.

Când am ajuns, Denys și Karen făceau pe gazdele pentru oaspeții care le umpluseră casa, printre care și Ginger Mayer, pe care nu o cunoscusem până atunci, dar despre care auzisem de la Cockie. Se părea că fusese amanta lui Ben ani buni și, cumva, cele două femei rămăseseră prietene. Când am ajuns, amândouă erau pe peluză și jucau un joc care aducea puțin cu golful și puțin și cu crichetul, pentru care foloseau rachete de squash, ciocănașe de crochet și chiar o biciușcă. Ginger era îmbrăcată cu o rochie de mătase largă, pe care o înnodase între picioare ca să devină o fustă-pantaloni. Era frumoasă, avea un păr castaniu cu bucle mici, și pistrui. Ea și Cockie semănau cu două surori în timp ce fugeau una în jurul celeilalte ca să lovească mingea jerpelită de piele cusută.

— Sunt uimită să te văd aici, i-am spus lui Cockie atunci când a venit să mă salute. Credeam că nu-ți vorbește Karen.

— Tot nu-mi vorbește, nu chiar, dar se pregătește un armistițiu. Poate pentru că a obținut într-un final ce își dorește.

Amândouă am privit spre locul de pe verandă de unde Denys și Karen inspectau zeci de sticle de vin, ca adevărații stăpâni ai casei.

— Cum merg lucrurile cu Jock?

— Am ajuns într-un impas, cred. Am încercat să-l prezint să-mi acorde divorțul, dar nu-mi dă nici un răspuns. Nu unul rezonabil, în orice caz.

— Îmi pare rău, draga mea. Dar totul va trebui să se lămurească în curând,

nu-i așa? Chiar și cele mai groaznice lucruri se termină odată și-odată... așa reușim să mergem mai departe.

Când a țopăit înapoi la jocul ei cu racheta, am intrat în casă – Karen se întrecuse pe sine, am văzut asta. Peste tot erau flori și lumânări, iar pe masă era cea mai bună veselă de porțelan a ei. Fiecare suprafață și cadru fuseseră perfect aranjate și urmau o scenografie care să te facă să te simți bine și, de asemenea, care să stârnească admirația. Karen putea să picteze și să scrie, dar asta era o altfel de artă și se descurca de minune și cu ea.

— E vreo ocazie specială? am întrebat-o.

— Nu chiar. Sunt atât de fericită, că nu vreau să țin asta doar pentru mine.

Apoi a plecat ca să-i dea instrucțiuni lui Juma cu privire la ceva din meniu, iar eu am rămas pe loc și mi-am adus aminte de ceea ce îmi spusese cu luni în urmă – că *avea de gând* să fie fericită. În spatele cuvintelor ei se citea o hotărâre pură, iar aici se afla prada ei, de parcă o urmărise și o vânase. Alergase din toate puterile la cursa vieții și câștigase marele premiu.

Când a venit momentul cinei, servitorii s-au îmbrăcat cu sacouri, și-au pus mănuși albe și ne-au servit șapte feluri de mâncare, în vreme ce Karen, în capul mesei, dirija totul cu ușurință folosindu-se de un clopoțel de argint. Când mai fusesem la ea, purtase rochii albe, simple și cămăși până-n talie, dar acum era îmbrăcată într-o rochie bogată de mătase de culoarea prunei. Buclele ei închise la culoare erau ținute de o panglică cu strasuri. Fața îi era foarte pudrată și ochii erau puternic conturați cu kohol. Arăta uluitor, dar evident că nu pe mine dorea să mă impresioneze.

Îmi adusesem una din cele două rochii de oraș pe care le aveam, dar probabil că nu era destul de sofisticată și eram îngrijorată că, astfel, voi ieși în evidență. Dar asta nu era singura mea problemă. Toată lumea părea să știe aceleași glume și aceleași cântece. Denys și Berkeley studiaseră la Eton și era o melodie pe care o tot cântau, un fel de imn închinat canotajului, care ne îndemna să *vâslim împreună, în același timp cu toate ramele*, iar Denys cânta cel mai tare, cu vocea lui frumoasă și pătrunzătoare de tenor. Râsetele și vinul erau la discreție și nu puteam să scap de sentimentul că mă aflu oarecum în afara lumii mele. Eram de departe cea mai tânără persoană invitată și cea mai provincială. Karen începuse să-mi spună „copila“, ca atunci când a întrebat-o pe Ginger: „Nu-i așa că Beryl e cea mai încântătoare copilă din câte-ai văzut?“

Ginger se afla în stânga mea la masă. Tot ce știam despre ea era ce-mi spusese Cockie, că fusese amanta lui Ben. Și-a scuturat scrumul țigării într-o scrumieră de sticlă șlefuită și mi-a spus:

— Mergi ca o pisică. Ți-am mai spus cineva asta?

— Nu. E un compliment?

— Bineînțeles că e!

A dat din cap în direcția mea, astfel încât bucelele ei roșcate au tremurat.

— Deloc nu ești ca femeile de pe-aici, nu-i așa?

Ochii ei albaștri erau enormi și pătrunzători. Deși am simțit cum mă agit puțin sub privirea ei scrutătoare, nu voiam să bat în retragere.

— Oare există doar un gen de femeie?

— E răutăcios ce spun, dar uneori se pare că așa e. Tocmai m-am întors de la Paris unde absolut toată lumea purta aceeași rochie Lanvin și perle. După două minute nu mai era o noutate.

— N-am călătorit niciodată, i-am spus.

— O, trebuie neapărat să faci asta, a insistat ea, chiar dacă e doar ca să te întorci acasă și să vezi locul ăsta așa cum e el cu adevărat. Aceasta e partea mea preferată.

După ce s-a ridicat masa, aproape toată lumea s-a adunat în jurul căminului de piatră, pe scaune ori bănci sau pe perne mari umplute. Karen s-a așezat într-un colț de parcă ar fi fost o operă de artă, ținând în mână un portțigaret lung din lemn de abanos și în cealaltă un pocal de sticlă roșie. Denys s-a așezat lângă ea, iar când m-am apropiat de ei i-am auzit vorbind despre Voltaire. Se întreceau să-și termine unul altuia propozițiile. Arătau ca o singură persoană făcută din două jumătăți sau din două părți gemene, de parcă stătuseră mereu așa, aproape unul de altul, cu ochii vii.

A doua zi m-am trezit devreme ca să merg la vânătoare cu bărbații. Am împușcat mai multe rațe decât toți, cu excepția lui Denys, dar pe el l-au felicitat ceilalți, bătându-l prietenește pe spate.

— Dacă nu sunt atent, o să ajungi să tragi mai bine decât mine, a zis Denys punându-și pușca Rigby pe umăr.

— Ar fi atât de groaznic?

— De fapt, ar fi minunat.

Și-a mijit ochii în direcția soarelui.

— Mereu mi-au plăcut femeile care au o țintă bună și care călăresc și mai

bine... genul care se descurcă singure și care-i țin pe ceilalți în alertă. Alți bărbați pot să le păstreze pe cele modeste și timide.

— Așa a fost și mama ta? De la ea ai învățat să apreciezi astfel de femei?

— Da, a fost o femeie puternică. Și ar fi fost o mare aventurieră dacă n-ar fi avut atâtea pe cap.

— Nu te atrage viața de familie.

Era o afirmație. Începeam să-mi dau seama tot mai bine cum era el de fapt.

— E îngrozitor de constrângătoare, nu-i așa?

— Asta înseamnă că Africa e leacul, opusul îngrădirii. Te-a dezamăgit vreodată? Adică poți să-ți închipui că și locul ăsta te-ar putea sufoca?

— Niciodată, a zis el simplu, fără să stea deloc pe gânduri. Mereu se ivește ceva nou. Pare să se reinventeze mereu, nu-i așa?

— Așa e, i-am dat dreptate.

Era exact ce îmi doream să-i fi spus lui Ginger cu o noapte în urmă, era ceea ce credeam, fără să pot să-mi dau bine seama de asta. Kenya își schimba mereu înfățișarea și ți se arăta mereu alta. Nu trebuia să iei vaporul și să pleci ca să vezi asta. Trebuia doar să te uiți.

Când Denys a început să calce cu picioarele lui lungi, am ținut pasul cu el, încălțată cu cizmele mele pline de noroi, și am simțit cu adevărat că el și cu mine suntem aproape la fel în mai multe privințe. Nu puteam să concurez cu Karen în privința rafinementului și-a inteligenței. Nici n-aș fi fost în stare să fac asta vreodată... dar nici ea nu avea ce aveam eu.

Când ne-am întors la Mbogani, în curte se aflau două automobile splendide și două noi perechi se alăturaseră petrecerii – domnul și doamna Carsdale-Luck, cuplul acela bogat care deținea excelenta fermă de cai numită Inglewood, în nord, la Molo, și John Carberry și frumoasa lui soție, Maia, care avea o fermă de cafea tot în nord, în apropiere de Nyeri, pe coastele îndepărtate ale lanțului muntos Aberdare.

După câte se pare, Carberry era un aristocrat de origine irlandeză, dar eu n-aș fi ghicit asta niciodată. Era înalt, robust, avea părul deschis la culoare și vorbea cu un vădit accent american, pe care-l căpătase, după cum mi s-a spus, când renunțase la Irlanda și la moștenirea lui.

Karen mi l-a prezentat drept „lordul Carberry“, însă el mi-a scuturat mâna cu veselie și a corectat-o – „J.C.“, aproape lungind cuvântul. Maia era tânără și încântătoare în mătasea ușoară de vară, în dresuri dantelate și cu pantofi care o făceau să plutească pe lângă doamna Carsdale-Luck, care era

îmbrăcată fără gust și demodat și care își făcea vânt cu evantaiul tot plângându-se de căldură.

— Săptămâna viitoare J.C. și cu mine mergem în America, le explica Maia lui Karen și doamnei Carsdale-Luck. O să-mi închei acolo pregătirea de pilot.

— Câte ore ai până acum? a întrebat-o Denys cu interes.

— Doar zece, dar J.C. zice că atunci când zbor sunt ca peștele-n apă.

— Mor de nerăbdare să ajung și eu acolo sus, a zis Denys. Am primit atestatul în război, dar apoi n-am mai avut ocazia să mă reapuc de treaba asta. De fapt, n-am avut nici un afurisit de avion.

— Vino să zbori cu al nostru, a zis J.C. O să-ți telegrafiez când ne întoarcem.

— N-ar trebui să ai o pregătire temeinică? a întrebat precaută Karen.

— E ca mersul pe bicicletă, a răspuns J.C. în doi peri, iar apoi cei doi bărbați au mers să examineze o pușcă nouă.

Aeroplanul era o noutate absolută pentru mine. De cele câteva ori când văzusem vreunul sus, deasupra mea, brodând cerul albastru deschis cu nori de fum, mi se păruse o aiureală nepotrivită mie, ca o jucărie. Dar era clar că Denys era pasionat de zbor, și la fel și Maia.

— Nu te îngrozește gândul că s-ar putea să cazi din cer? a întrebat-o cu scepticism doamna Carsdale-Luck, continuând să-și facă vânt cu mâna ca să-și răcorească fața și gâtul umede.

— Fiecare cu ce-i place, a zâmbit Maia, și i-a apărut o gropiță pe obrazul ei rozaliu. Măcar ar fi o bufnitură ca la carte.

30

Fratele lui Berkeley, Galbraith Cole, era proprietarul moșiei Kekopey. Aceasta se afla pe malul vestic al lacului Elmenteita, în apropierea unui izvor cu apă termală. Masaii numeau acele pământuri „locul unde verdele albește“, căci carbonatul de sodiu ieșea mereu bulbucind la suprafață și era purtat de vânt într-o parte, ca zăpada. Îl simțeau în gât și ochii te ustureau din cauza lui, dar se zicea că apele erau medicinale. Adeseori oamenii se îmbăiau acolo, alungând șerpii și scorpionii. Nu aveam de gând să fac așa ceva nici pentru toată apa caldă din lume, dar am călărit fericită alături de D. până la Kekopey, unde aveam să sărbătorim Boxing Day²³. Aveam nevoie de o

schimbare de peisaj și credeam că o să ne distrăm.

Când am sosit, Denys și Berkeley erau instalați în fața focului, cu cocktailuri în mână. Ajunseseră acolo în miez de noapte, după ce mașina li se stricase și fuseseră nevoiți să închirieze niște cai din Gilgil. Karen rămăsese la Mbogani.

— Întâi am încercat să reparăm arcurile cu bicele de piele, dar era prea întuneric ca să mai vezi ceva, a explicat Berkeley. În cele din urmă am luat rațele și ne-am văzut de drum.

— Douăzeci și trei de kilograme de rațe, a adăugat Denys.

— Al naibii miracol că nu v-au atacat leii, a zis D.

— La asta mă gândeam și eu, a spus Berkeley, sau încercam să nu mă gândesc.

Denys ne-a salutat și m-a pupat pe obraz.

— Beryl, ce bine arăți!

— Nu-i așa? a zis Berkeley.

— Berkeley are un simț aparte și știe ce vor femeile să audă, a spus Nell, soția lui Galbraith.

Era micuță și cu părul de culoare închisă, așa cum era și Karen, dar fără pudră și kohol, și fără inteligența sclipitoare a acesteia.

— Beryl oricum știe că e frumoasă, a zis Denys. Era frumoasă când s-a uitat în oglindă de dimineață. Ce s-ar fi putut schimba oare între timp?

— Nu fi afurisit, Denys! l-a dojenit Nell. Tuturor femeilor le place să fie flutate din când în când.

— Și dacă nu ar fi așa? Și dacă pur și simplu s-ar plăcea pe ele însele și nimeni n-ar mai trebui să se dea peste cap ca să le flateze? Oare n-ar fi totul mai simplu atunci?

— Acum e vorba doar despre niște complimente, Denys, a spus Berkeley. Nu dramatiza!

— Înțeleg ce vrea să zică. Și, sincer acum, cât de departe poți să ajungi doar cu frumusețea? Dar cu forța? Sau cu îndrăzneala? am întrebat eu.

— O, Doamne, a râs Berkeley înspre Nell. Acum s-au aliat împotriva mea.

În sufragerie Nell pregătise mai multe rânduri de cupe pline cu șampanie. Am dat repede una pe gât și am simțit cum bulele mă înțepă în nas, apoi le-am dus câte o cupă lui Berkeley și lui Denys.

— Șampania este absolut *obligatorie* în Africa, am încercat să-l imit cât mai bine pe Berkeley.

El a râs și și-a mijit ochii.

— Și în tot acest timp am crezut că vorbesc de unul singur.

Am dat din cap că nu.

— Crăciun fericit!

— Crăciun fericit, Diana, a zis Denys încetișor, și am simțit cum cuvântul pâlpaie în mine de parcă ar fi fost viu.

*

Pentru cină se pregătise un purcel la proțap, deasupra unui foc de lemne, și mai erau și alte delicatese pe care nu le mai văzusem de mult timp – pastă de merișoare, castane coapte și budincă Yorkshire. La masă am stat vizavi de Denys, care nu se putea opri din mâncat.

— Am obținut un permis special pentru fildeși, așa că după Anul Nou o să fiu plecat trei luni într-un safari, a zis el. S-ar putea să-mi umplu buzunarele cu castanele astea.

— Săracul Denys, a spus D.

— Pe naiba! O să se îmbogățească! a zis Berkeley.

— Unde mergi de data asta? l-am întrebat.

— Înspre Tanganika.

— Ăla e teritoriul masailor, a zis D.

— Da. Nu prea sunt drumuri pe-acolo, dar vânat s-ar putea să fie destul, dacă nu mă lasă baltă camioneta.

— Ar trebui să iei și biciul, pentru orice eventualitate, i-am sugerat.

— Ha! Da. Așa o să fac, a zis și apoi și-a umplut iar farfuria.

După cină au urmat jocuri, apoi s-a fumat în fața șemineului, după care am băut coniac – pentru mine totul se mișca cu două viteze: una care trecea greu, cu greutatea unei lumi înghețate, și alta pe jumătate sfârșită. Nu reușeam să-mi explic de ce era așa, dar nu puteam să-mi imaginez că aș fi putut pleca sau rata și cea mai mică ocazie de a fi aproape de Denys. Ceva se aduna în mine, se ridica la suprafață de sub piele – un sentiment pe care nu puteam să-l numesc.

Când D. a fost gata de plecare, aveam trei scuze diferite pentru a rămâne. Nu cred că a crezut nici una dintre ele, dar și-a luat pălăria, ne-a urat noapte bună și mi-a aruncat o ultimă privire îndoită înainte să dispară în noapte. *Nu fac nimic nechibzuit*, voiam să-i spun, însă desigur că nu era adevărat.

A fost nechibzuit să rămân singură cu Denys în fața șemineului, după ce toți ceilalți se duseseră la culcare, și să mă frământ cum să mă apropiu de el, când el era al lui Karen. Nechibzuit și greșit, și totuși doar la asta mă gândeam. Doi bușteni carbonizați ardeau mocnit pe grătar. Lumina roșiatică scotea în evidență, într-un mod fascinant, conturul brațelor lui puternice.

— Vorbești despre safari de parcă acolo poți să găsești ceva esențial, i-am spus. Doar acolo. Așa simțeam și eu despre ferma tatei, în apropiere de Njoro.

— Frumos ținut.

— Cel mai bun.

— Când am început să merg în safari, nu existau camioane. Hamalii cărau totul și trebuia să-ți croiești drum cu o macetă. Mai auzai și tot felul de povești sinistre... despre vânători și servitorii care cărau puștile și care erau găsiți străpunși sau sfâșiați de animale. Un bivol african încolțit i-a smuls unuia fața cu un corn. În apropiere de Longonot, un altul a speriat un leu și s-a trezit cu stomacul sfârtecat. Totul era mai sălbatic, inclusiv ținutul. Simțeau că nu prea ai șanse de izbândă când te aventurezi în astfel de expediții.

— Doar nu ești nostalgic când te gândești la oamenii ăia sfâșiați!

I-am zâmbit, iar când a zâmbit și el i s-a încrețit pielea din jurul ochilor și un colț al buzelor i s-a ridicat mai mult într-o parte decât în cealaltă. Începeam să devin o bună cititoare a feței lui. Aș fi putut să închid chiar atunci ochii și să-l văd aievea.

— În ultimul safari, clientul a vrut patru feluri de vin la fiecare masă. Am cărat după noi un răcitor cu gheață și niște piei de urs pe post de covoraș.

— Eu n-aș vrea nimic din toate astea, doar stelele.

— Asta vreau să zic. Dacă un client vrea să fie în sălbăticie, cel puțin să încerce să simtă asta. Să vadă lucrurile așa cum sunt de fapt. El vrea trofeul, dar ce reprezintă acesta dacă el n-a fost cu adevărat acolo?

— O să mă iei și pe mine cândva? Vreau să văd și eu... înainte să dispară totul.

— Bine. Cred că tu o să înțelegi.

— Și eu cred că o să înțeleg.

Servalul pe care Galbraith îl ținea pe post de animal de companie a venit în căutare de resturi de la cină sau de mângâieri. S-a rostogolit pe jos la picioarele lui Denys, arătându-și blana deschisă la culoare, cu pete, de pe burtă. Focul aproape că se stinsese, iar noaptea era și ea pe sfârșite. Denys s-a

ridicat și s-a întins tare, iar eu am vorbit repede, mânată de instinct.

— Pot să rămân cu tine?

— Ar fi o idee bună?

Îl luasem prin surprindere.

— Credeam că tu și Tania sunteți prietene.

— Nu văd ce-are a face una cu alta.

Nu era adevărat, dar nu știam cum să exprim ce simțeam cu adevărat, că voiam să-mi petrec acea noapte cu el. Doar o noapte, apoi aveam să renunț pentru totdeauna la orice speranță de-a fi cu el.

— Și noi suntem prieteni, nu-i așa?

S-a uitat la mine țintuindu-mă cu privirea, și oricât de senină eram – sau încercam să fiu – am simțit cum privirea lui îmi pătrunde până-n străfunduri și mă răscolește. Eram la un pas unul de celălalt, iar el și-a întins mâna ca să-mi atingă obrazul cu vârful degetelor. Apoi, fără să-mi dea un răspuns, s-a întors și a ieșit în hol, îndreptându-se spre camera lui. L-am urmat câteva minute mai târziu. Totul era cufundat în beznă, așa că a trebuit să mă strecor pe ușa pe care-o lăsase deschisă. Am simțit podelele de lemn sub picioare, netede și silențioase, și am simțit întunericul ca de bumbac ca pe un animal care mă încolțea. Nici unul din noi n-a vorbit și n-a scos vreun sunet, dar am simțit unde e și am mers înspre el. M-am apropiat pas cu pas, pe pipăite.

31

Când m-am trezit, era întuneric beznă. Denys era lângă mine. Respira liniștit și egal, iar când ochii mi s-au limpezit, am deslușit linia lungă a șoldului său, cu un picior aruncat neglijent peste celălalt. Îmi mai imaginasem noaptea asta de dragoste – puterea brațelor sale și gustul pe care-l va fi având –, dar nu mă gândisem niciodată cum va fi după, ce ne vom spune, cum ne va schimba asta, ori nu. Ce stupid fusese! Mi-am dat seama că mă aflam într-o mare încurcătură.

În timp ce-l priveam, a deschis ochii. Pentru o clipă totul a încetat să se mai învârtă și a încremenit. El n-a clipit și n-a privit în altă parte, iar, când s-a întins să mă tragă sub el, s-a mișcat încet și voit. Prima dată făcuserăm dragoste în grabă, de parcă nici unul din noi nu voia nici măcar să-și tragă sufletul sau să se gândească la consecințe. Acum timpul se oprise de tot, iar

noi ne opriserăm odată cu el. Casa era tăcută. Noaptea de după fereastră tăcuse și ea, și doar corpurile noastre, pătate de umbre, mai existau. Ne lipeam unul de altul ca să ne apropiem și mai mult, să răzbatem prin ceva – însă nici măcar atunci nu mă gândeam *Asta e dragostea care o să-mi schimbe viața*. Nu mă gândeam *Acum nu-mi mai aparțin*. Eu doar l-am sărutat, topindu-mă, și s-a săvârșit.

Când Denys a adormit iar, m-am îmbrăcat fără să fac zgomot, am ieșit din casă și m-am îndreptat spre grajdurile lui Galbraith ca să împrumut un cal. Știam că a doua zi va trebui să dau niște explicații pentru calul lipsă, dar măcar fața mea nu avea să mă dea de gol, căci n-aș fi putut să ascund ce se întâmplase. Calul era un pursânge arab cu mers sigur, și, deși era încă întuneric atunci când am pornit, nu mi-a fost teamă. După câțiva kilometri o lumină pală a început să se întindă pe cer înspre est, iar apoi a răsărit soarele, pur și clar, de aceeași culoare cu flamingii care se odihneau în apa puțin adâncă a lacului Elmenteita. În timp ce m-am apropiat de mal, i-am văzut dezmeticindu-se în grup, de parcă erau cu toții legați laolaltă pe sub apă. Când mâncau, o făceau în grupuri de doi sau trei, cernând apa noroioasă unul pentru celălalt și târându-și picioroangele în formă de s.

Văzusem priveliștea asta de sute de ori, dar în acea zi părea să însemne altceva. Lacul era nemișcat ca un înveliș, de parcă ar fi fost prima zi a lumii. M-am oprit ca să adap calul, apoi m-am urcat din nou în șa și l-am îndemnat să treacă de la pas la trap; flamingii s-au înălțat și s-au întors, ca o maree. Au zburat într-o parte, deasupra malului, cu pânțele lor deschise la culoare și cu aripile strânse, iar apoi au luat-o în direcția opusă, ca un tot, formând un vârtej de culoare care m-a prins înăuntrul lui. Mi-am dat seama că dormisem până în acea clipă. Din clipa în care tata îmi spusese că ferma era pe ducă, dormisem ori fugisem, sau ambele. Acum vedeam soarele reflectându-se în apă și auzeam sunetul pe care-l făceau o mie de flamingi în zbor. Nu știam ce urma să se întâmple. Ce avea să fie cu Denys și Karen sau cum avea să se descâlcească ghemul acela de sentimente dinăuntrul meu. Nu aveam nici cea mai vagă idee, dar măcar eram iar trează. Măcar asta era sigur.

Patru zile mai târziu, D. a dat o petrecere de Anul Nou la un hotel pe care-l avea în Nakuru. Toată lumea a venit să sărbătorească în cele mai bune haine, suflând în trompete de hârtie colorată, că 1923 se încheiase și să poftască să

vină 1924 – un an atât de nou, ca o bucată de pânză nepătată. Membrilor formației li s-a promis caviar și șampanie la discreție dacă aveau să cânte până la ivirea zorilor. Micul ring de dans parchetat era acaparat de o mulțime zvăpăiată de picioare și brațe în mișcare.

— Ce-ți mai face inima? l-am întrebat pe Berkeley când m-a luat la un dans.

Purta o cravată festivă, de un roșu aprins, dar avea niște cearcăne întunecate și pielea îi era cenușie.

— Puțin boțită, dar încă ticăie. Dar a ta?

— Cam ca a ta, de fapt.

Am valsat pe lângă masa la care stăteau de vorbă Denys și Karen – el, într-un costum de un alb strălucitor, iar ea, într-o rochie bogată, neagră, din tafta, care-i lăsa liberi umerii palizi. Mă durea inima să mă uit la ei. Nu mai vorbisem cu Denys și nici nu-l mai văzusem de când mă strecurasem afară din patul lui precum un hoț. Nu mai păstrasem legătura cu Karen de la partida de vânătoare pe care-o organizase, și nu știam cum aș fi putut să mă port normal cu ei. Acum nici nu mai putea fi vorba de purtare normală.

Când s-a terminat melodia, i-am spus lui Berkeley că mă duc să-mi iau ceva de băut. Mi-a luat o veșnicie să-mi croiesc drum până la bar, iar când am ajuns eu, Karen era deja acolo. Portițigaretul ei lung de abanos sculpta spațiul dintre noi.

— La mulți ani, Beryl!

— La mulți ani!

M-am aplecat s-o sărut pe obraz. Mă simțeam copleșită de vinovăție.

— Cum ești?

— Nu-mi văd capul de probleme. Asociații mei vor să vând ferma.

— Chiar așa de prost merg lucrurile?

— Mai mereu.

A mușcat din portițigaret în timp ce a tras din țigară, iar apoi a suflat fumul încet, fără să se poată citi nimic pe fața ei. Așa era Karen. Cuvintele ei erau atât de pline de sensuri, încât te făcea să crezi că știi totul despre ea, dar era de fapt doar un truc de magician. Adevărul e că își păstra mai bine secretele atunci când le rostea cu voce tare.

— Sigur te ajută că-l ai pe Denys aproape, am zis.

Mă chinuiam să fiu naturală.

— Da, înseamnă totul pentru mine. Știi că mor puțin de fiecare dată când

pleacă?

Am simțit că mi se pune un nod în gât. Stilul ei poetic era același dintotdeauna, dar ceva din tonul ei m-a făcut să mă întreb dacă mă avertiza în vreun fel sau dacă își delimita teritoriul. I-am studiat unghiurile feței prin fumul care se înălța și m-am gândit cât de bine se pricepea să citească oamenii. Pentru ea eram „copila“, dar era posibil să își fi dat seama că ceva se schimbuse. Să fi simțit asta.

— Nu poți să-i convingi pe asociații tăi să-ți mai dea o șansă?

— Mi-au dat-o deja. Două, de fapt – dar va trebui să fac ceva. De exemplu, să mă mărit.

— Dar nu ești încă măritată? am balmăjit.

— Bineînțeles. Doar că mă gândesc la viitor.

M-a privit pe deasupra nasului ei ascuțit.

— Sau poate că o să renunț la tot și o să mă mut în China sau la Marsilia.

— Doar nu vorbești serios!

— Uneori... am fantezia asta, că o iau de la început. Cu siguranță că și tu ai asemenea fantezii.

— Să plec din Kenya? Nu m-am gândit niciodată la asta. Nu aș mai fi eu în altă parte.

— Totuși, s-ar putea să-ți schimbi părerea într-o bună zi. Dacă suferi suficient de mult.

Mi-a aruncat una dintre privirile ei, după care a plecat.

Mi-am petrecut următoarele ore sprijinită de peretele din spatele formației, punând cap la cap cele ce-mi spusese Karen și întrebându-mă dacă știa ce se petrecuse cu Denys. Cu siguranță că el nu avea să riște, venind să vorbească cu mine, dar o parte din mine se bucura. Nu știam ce i-aș fi putut spune sau ce voiam de fapt. Oriunde priveam, vedeam oameni complicați care formau cupluri și apoi se despărțeau, ca niște personaje dintr-o melodramă. Viețile erau un talmeș-balmeș. Se schimbau într-o clipă... atât de repede putea să înceapă sau să se sfârșească ceva. Câteodată, acele lucruri nu păreau atât de diferite, privite din afară. Și pentru ambele plăteau la fel de mult.

Era aproape dimineață când am plecat de la hotelul Nakuru împreună cu D. și cu Boy Long. Mergeam între ei, ușurată că noaptea se încheiase în cele din urmă. O singură dată m-am aflat față-n față cu Denys în acea seară – la un moment dat, la bar, când privirile noastre s-au întâlnit și nu s-au mai desprins. Apoi Karen și-a pus mâna pe umărul lui, el s-a întors și asta a fost tot. Acum

mă simțeam pleoștită și aveam ochii înroșiți. De aceea poate că nu mi-am dat seama de la început ce se-ntâmplă. Jock a apărut de nicăieri și a început să traverseze strada împleticindu-se în direcția noastră, strigând cuvinte pe care nu le înțelegeam. Până și simpla lui prezență m-a șocat.

— Trebuia să ai grijă de ea, a îngăimat înspre D.

Avea o privire sălbatică, neclară.

Am simțit cum Boy se încordează. A vrut să se repeadă la Jock, dar D. a făcut un pas în față și a zis:

— Haide să vorbim ca niște bărbați și să te liniștești.

— Pe mine nu mă face nimeni de rușine! a strigat Jock și, înainte să mai apucăm să spunem ceva, a lovit cu furie înspre D., ratându-l la milimetru, în vreme ce mie mi-a înghețat sângele-n vine.

Aflase cumva de Denys – doar la asta am putut să mă gândesc.

D. s-a tras în spate și aproape că s-a dezechilibrat. Mi-am dat seama că era uluit și poate că și panicat. Boy se săturase de toată tărașenia și a dat să-i prindă brațul lui Jock, dar acesta s-a dezlănțuit, s-a tras dinspre Boy și a mai lovit o dată. De data asta pumnul l-a izbit pe D. în bărbie, cu o forță îngrozitoare. D. s-a clătinat și a căzut într-un genunchi, de parcă rămăsese fără suflare. Boy s-a repezit la el, dar Jock lovea frenetic în stânga și-n dreapta, mugind ceva despre cum vrea să se simtă răzbunat.

Dar chiar dacă ieșise la iveală că fusesem cu Denys, ce avea de-a face cu D.? De ce Dumnezeu să te răzbuni pe un bătrân, și încă pe unul nevinovat? Nimic nu mai avea nici o logică, iar Jock era atât de beat, că îi împietrise sufletul – bătauș, costeliv și sălbatic.

— Oprește-te! am țipat. Este D.! D.! Oprește-te!

L-am tras în spate și l-am lovit cu pumnii, dar m-a împins cu ușurință într-o parte. Am căzut cu o bufnitură, apoi m-am ridicat.

D. căzuse într-o parte și stătea încovoiat pe jos, protejându-și capul cu brațele, iar Jock l-a atacat din nou.

— Oprește-te, oprește-te! am continuat să țip.

Eram îngrozită că Jock putea să-l omoare.

Am strigat la Boy să fugă și să cheme ajutoare de la hotel, și s-a întors într-un final cu mai mulți bărbați care s-au băgat între Jock și D. L-au țintuit pe Jock într-o parte a clădirii, iar el se zbătea să scape din mâinile lor, cu fața roșie de furie.

— Cățea egoistă! mi-a strigat. Ai crezut că poți să ții-o tragi ca o curvă

jegoasă fără să aflu? Credeai că n-o să ripostez?

S-a smucit dintr-odată cu mare putere, eliberându-se din mâinile celor care-l țineau și, clătînându-se, a început să alerge în josul străzii, pierzându-se în întuneric.

D. era ca vai de el. Am reușit cu greu să-l ducem la infirmerie – ochii i se umflau tot mai mult din cauza rănilor, din gură și din nas îi curgea sânge. A fost chemat de urgență un chirurg, iar Boy și cu mine am așteptat ore întregi să fie cusut și să i se pună ghipsul. Brațul îi era rupt în trei locuri, gâtul – luxat, falca – dislocată. Când chirurgul ne-a explicat cât de grave erau rănilor lui D., mi-am îngropat fața în mâini, copleșită de rușine. Nechibzuința mea îl ațâțase pe Jock. Ar fi trebuit să știu de ce era în stare. Numai eu eram vinovată.

— O să se facă bine? l-am întrebat pe chirurg.

— În timp. O să-l ținem aici câteva săptămâni, zic eu, iar când o să se întoarcă acasă o să aibă nevoie de o infirmieră.

— O să ne ocupăm de orice are nevoie, l-a asigurat Boy.

După ce chirurgul a plecat, m-am gândit că Jock a luat-o la fugă, s-a pierdut în noapte și ar putea să scape basma curată.

— Ar trebui totuși să ne adresăm autorităților, i-am spus lui Boy.

— D. nici nu vrea să audă. Te protejează... ne protejează pe amândoi, probabil, dar și pe el. Ce ar zice cei din Comitetul de Vigilență dacă l-ar vedea atât de vulnerabil?

— Cred că ai dreptate... dar tot nu mi se pare corect.

— Corect și greșit sunt ideile care n-au mereu de-a face cu astfel de cazuri.

— Așa să fie? l-am întrebat, gândindu-mă îngrozită și cu durere la vina pe care o purtam pentru tot ce se întâmplase.

În cele din urmă, când am avut voie să intru la D., am văzut cât de groaznic arăta: falca și fruntea îi erau vinete, avea un aparat ortodontic și ghips, sângele îi încleiase părul alb și chipul îi era contorsionat de durere. L-am luat de mână.

— Îmi pare atât de rău.

D. nu putea să vorbească, însă a dat încet din cap. Albul ochilor i se înroșise. Arăta incredibil de fragil și de bătrân.

— Pot să te ajut cu ceva?

El doar și-a întors capul pe pernă.

Când D. s-a mișcat, respirația i s-a îngreunat și s-a strâmbat de durere până când a reușit să respire iar regulat. Vreme îndelungată am privit cum i se ridică și îi coboară pieptul, iar în cele din urmă a adormit.

32

În săptămânile care au urmat, mi-au ajuns la ureche în Soysambu tot felul de bârfe, de peste tot din colonie. Atenția pe care o promisem după cursa de la St. Leger îi făcuse pe oameni să clevească din nou despre Boy. Jock auzise și a hotărât că nu mai putea să-ndure. Acum toată lumea știa cum stăteau lucrurile în căsnicia mea. Poate că știuse dintotdeauna – dar, din fericire, nu am auzit absolut nimic despre noaptea pe care-o petrecusem cu Denys. Acel secret era cumva foarte bine păstrat, chiar dacă nimic altceva nu era.

D. a rămas în oraș să se întremeze, iar Boy se pregătea de plecare. Renunțase la slujba de la fermă și își cumpărase un bilet pe vapor spre Anglia.

— O să mă însor într-un final cu fata mea din Dorking, a zis în timp ce-și arunca niște haine colorate, ca de pirat, în sac. Mă simt un pic ciudat că te las singură la ananghie.

— Nu-i nimic, i-am spus. Înțeleg de ce vrei să pleci.

Deși nu și-a ridicat privirea de la sac, am văzut cum se luptă cu mândria.

— Dacă vreodată o să ai nevoie de ceva, sper că o să mă cauți.

— În Dorking? l-am privit cu scepticism.

— De ce nu? Doar suntem prieteni, nu?

— Așa e, am zis și l-am pupat pe obraz.

După plecarea lui Boy, mă tot muștra conștiința și nu mă lăsa să dorm noaptea. Mereu îmi spuseseam că dacă l-am părăsit pe Jock și mi-am făcut de cap cu Boy, asta nu era cu nimic mai grav decât ce făceau ceilalți din colonie. Dar la Soysambu, printre muncitorii de la fermă, circula zvonul că Jock amenințase să-l împuște pe Boy dacă-l mai vedea prin oraș. De asta fugise la Dorking.

Mă simțeam singură și împovărată și îmi doream din tot sufletul ca tata să fi fost mai aproape. Aveam nevoie să mă bizui pe el și aveam nevoie și de sfaturile lui. Ar fi trebuit să nu bag în seamă bârfele, sau puteam să fac ceva ca să fie uitată? Și cum să fi discutat cu Jock când era atât de nestăpânit și de

disperat?

Când D. s-a întors acasă, era cumplit de fragil și de zdruncinat. Avea să stea șase luni la pat în convalescență.

— Mă simt îngrozitor pentru ce a făcut Jock, i-am spus în vreme ce infirmiera îi aranja așternuturile și îi schimba bandajele.

Îi mai spusese asta de zeci de ori, dar nu puteam să mă abțin.

— Știu.

D. avea un ghips pe toată mâna până la umăr. Gâtul îi era fixat într-un guler rigid.

— Problema e că societatea vrea să mă protejeze. Chiar mai mult decât o fac eu.

— Ce vrei să spui?

A rugat-o pe infirmieră să ne lase un pic singuri, apoi a zis:

— Am încercat să nu pomenesc numele tău în toată tărășenia asta, însă când colonia vrea să fie scandalizată, n-ai cum s-o oprești.

Am simțit că mă copleșește un sentiment de umilință, dar și de furie, cele două fiind strâns legate una de alta.

— Nu-mi pasă ce crede lumea despre mine, am mințit.

— Eu nu-mi permit luxul ăsta.

Și-a coborât privirea la mâinile care i se odihneau pe așternutul frumos aranjat.

— Cred că ar trebui să te ții departe de curse o vreme.

— Și ce să fac? Munca e singurul lucru pe care-l am.

— Oamenii vor uita la un moment dat, dar acum totul e încă proaspăt. Îți vor capul.

— De ce nu capul lui Jock? El e cel care a-nnebunit.

A ridicat din umeri.

— Suntem cu toții foarte liberali până când devenim centrul atenției. Lumea înțelege mai degrabă izbucnirea unui soț înșelat decât... imprudența unei soții. Nu e corect, dar e ceva?

— Deci mă concediezi.

— Beryl, pentru mine ești ca o fiică. Mereu o să ai un loc aici.

Am înghițit cu greu. Gura îmi era uscată ca iasca.

— Nu te învinovățesc, D. Așa merit.

— Cine știe ce merită fiecare? Ne place să ne jucăm de-a judecătorul și juriul, dar cu toții suntem putrezi pe dinăuntru.

S-a întins și mi-a mângâiat mâna.

— Întoarce-te când se potolește nebunia și ai mare grijă de tine.

Era cât pe ce să mă podidească lacrimi fierbinți, dar m-am stăpânit. Am dat din cap și i-am mulțumit, iar apoi am ieșit din camera lui clătînându-mă.

Nu știam încotro să mă-ndrept. De mama și Dickie nici nu putea fi vorba. Cockie era la Londra, își vizita rudele. Berkeley își făcea prea mult griji pentru mine, era prea sensibil, iar acum nu puteam să merg la Karen. O trădasem – era singurul fel de a privi lucrurile –, iar dacă tot o plăceam și o admiram, indiferent de ceea ce simțeam pentru Denys, ei bine, asta era o dilemă pe care trebuia s-o rezolv de una singură. Oricum, probabil pierdusem deja respectul ei – ca și pe al lui Denys.

Era dureros să văd cât de mult părea să conteze respectul, acum că viața mea era atât de expusă. Mi-am adus aminte de Green Hills și de scandalul cu falimentul tatei. El era mai puternic decât mine și bârfele n-au părut să-l afecteze. Mi-am dorit din nou, enorm, să fie acolo și să mă călăuzească. Mă simțeam zguduită până-n măduva oaselor. Nu mă gândeam la altceva decât la cum să plec departe de colonie cât mai repede, departe de ochi iscoditori și de limbi ascuțite. Nici măcar Cape Town nu era destul de departe. Dar ce loc era? M-am tot gândit, am întors problema pe toate fețele și mi-am golit toate buzunarele. Aveam în total vreo șaiszeci de lire, mai nimic. Cât de departe puteam să ajung cu acel nimic? Cât de departe puteam să ajung pur și simplu?

33

Castane la conservă și alune glazurate într-o vitrină la Fortnum & Mason. Manechine îmbrăcate în cămăși de bumbac în dungi colorate, cravate și batiste în magazinele de pe Regent Street. Șoferii de camionete claxonând apăsat, certându-se cine are prioritate. Priveliștile și sunetele Londrei erau amețitoare și copleșitoare. Și-apoi mai era și frig. Plecasem din Mombasa într-o zi cu caniculă. Stând lângă copastia vaporului, am privit cum portul Kilinidi se pierde-n depărtare, în vreme ce un vânt cald îmi sufla prin păr și prin bluza subțire. La Londra, zăpada murdară acoperea piatra cubică. Trotuarul era alunecos, cizmele mele nu erau deloc potrivite și nici hainele mele nu erau mai bune. Nu aveam nici pardesiu, nici galoși, și în buzunar

aveam doar o adresă după care să mă ghidez – cea a lui Boy Long și a proaspetei lui soții, Genessee, în Dorking. Din multe puncte de vedere era ciudat să apar în pragul casei fostului meu amant, dar având în vedere prin câte trecuserăm împreună, credeam că pot să mă bazez pe el. Și aveam încredere în el. Asta însemna totul.

Când am ajuns la Dorking, am fost puțin șocată să văd că Boy era complet diferit față de cum îl știam eu. Lăsase înfățișarea de pirat din Kenya și acum purta pantaloni cu picățele, cămăși făcute la comandă, cu bretele, și pantofi frumoși și lăcuiți. Genessee îi spunea Casmere, nu Boy, și așa i-am zis și eu.

Din fericire, Genessee era primitoare și bună și, de asemenea, înaltă. A fost amabilă și mi-a împrumutat niște haine de-ale ei, ca să merg prin oraș fără să se zgâiască lumea la mine și fără să mă îmbolnăvesc – purtam costumul ei tricotat când, urmând indicațiile primite de la Boy, am luat trenul până la West Halkin Street, din Belgravia, cartierul monden din Londra, ca să o caut pe Cockie.

Era o după-amiază târzie când am ajuns neanunțată la casa ei. Nu știam prea mult despre situația ei familială, însă era clar că era înstărită. Locuia la o aruncătură de băț de Palatul Buckingham, iar casa era una dintr-un șir lung și splendid de case asemănătoare, din piatră crem, cu feronerie neagră și cu uși de intrare mai retrase. Mi-am făcut curaj ca să bat la ușa somptuoasă, dar n-ar fi trebuit. Doar slujnica era acasă. M-a cercetat și a părut să mă încadreze în categoria rudelor sărace, așa fără palton cum eram. Mi-am privit picioarele de pe care picura apă pe marmura din hol și nu am știut ce mesaj să las. În cele din urmă m-am grăbit să ies iar în frigul de-afară, fără măcar să-i spun fetei cum mă cheamă.

Nu voiam să mă întorc tocmai la Dorking, așa că m-am plimbat pe lângă Hyde Park, Piccadilly Circus și Berkeley Square până când mi-au înghețat bocnă degetele de la picioare, apoi am găsit un hotel în Soho care nu era prea scump. A doua zi de dimineață m-am dus iar, dar Cockie era din nou plecată, la Harrods.

— Vă rog să așteptați, mi-a zis slujnica. Doamna m-a rugat să vă rețin.

Când a revenit Cockie, chiar înainte de prânz, și-a aruncat sacoșele pe jos și s-a repezit să mă prindă de mână.

— Beryl! Am știut că tu ești. Cum ai ajuns aici?

— E o poveste groaznică.

Am observat cât de sănătoasă era, ce fustă și ce pantofi frumoși avea și ce

haină de blană umedă de la fulgii de nea purta. În afară de haină, nimic nu era schimbat la ea de când o văzusem ultima dată la Nairobi, și totuși pentru mine se schimbase totul.

— Putem să bem un coniac înainte?

Mi-a luat ceva până am reușit să-i povestesc toată tărășenia – și chiar și atunci rămăseseră anumite detalii despre care nu voiam să vorbesc. Nu i-am povestit nimic despre Denys sau despre cum relația mea cu Karen devenise atât de incertă. Din fericire, Cockie m-a ascultat în tăcere și și-a păstrat grimasele cele mai grăitoare pentru final.

— Cu siguranță că D. te va primi înapoi când se vor liniști apele.

— Nu știu dacă o să facă asta. Are o reputație de protejat.

— Viața e plină de greșeli. Ale tale nu sunt mai mari decât ale celorlalți.

— Știu asta... numai că urmările lor nu s-au răsfânt doar asupra mea. Cu asta mi-e greu să mă-mpac.

Ea a dat din cap, părând să se gândească la ce-i spusese.

— Unde-i Jock acum?

— Ultima dată când l-am văzut, fugea în noapte, în Nakuru. Nu pot să-mi închipui că acum se va împotrivi unui divorț.

— Poate că nu. Dar, câtă vreme ești căsătorită, poți să primești ajutor financiar.

— Poftim? Să iau bani de la el? Mai bine mor de foame.

— Atunci cum o să te întreții?

S-a uitat la hainele mele, care erau potrivite pentru vreun bâlci de la țară, dar care n-aveau să-mi fie de folos în Belgravia.

— Nu cred că ai prea multe economii.

— O să-mi găsec eu ceva de lucru sau o să văd ce fac. Serios, o să mă obișnuiesc și cu asta. Se pare că mereu mă obișnuiesc.

Indiferent cât de mult am încercat să o liniștesc, Cockie tot își făcea griji în privința mea și părea dornică să-mi slujească drept înger păzitor. Am rămas la ea în următoarele săptămâni și am lăsat-o să mă ducă la petreceri și să mă prezinte celor mai de soi oameni. De asemenea, a încercat să-mi explice cu blândețe cum stătea treaba cu banii la Londra. Nu mă pricepusem niciodată la fonduri și cunoscusem doar sistemul cu notele de plată. În Kenya, patronii magazinelor îți dădeau pe datorie orice aveai nevoie și te păsuiau chiar și ani

buni în vremuri de restriște. Dar la Londra nu semnai nimic dacă nu dispuneai de bani.

— Dacă oricum i-aș avea, de ce-aș mai semna?

Ea a zâmbit și a oftat.

— Va trebui să-ți găsim un binefăcător chipeș.

— Un bărbat? m-am împotrivit.

Nu puteam să sufăr o asemenea idee având în vedere prin ce trecusem.

— Draga mea, gândește-te la ei ca la niște sponsori. Orice bărbat ar fi norocos să se etaleze cu tine la brațul său în schimbul unor mici atenții. De preferat, bijuterii, a zâmbit ea din nou. Așa s-ar putea să ieși cu bine din situația asta.

Cockie avea forme bine definite și era cu un cap mai scundă decât mine, prin urmare hainele ei nu mi s-ar fi potrivit, așa că m-a dus la cumpărături, dar și la o prietenă de-a ei foarte bogată, ca să dau iama în dulapul ei de haine. Îi eram recunoscătoare că voia să-mi poarte de grijă și să mă ajute să mă descurc. Dar, la Londra, simțeam că nu sunt eu însămi. De fapt, nu mă simțisem prea bine de când pornisem pe mare din Mombasa – răul de mare mă țintuise la pat, sub punte. Amețeala a persistat mult timp după ce-am coborât pe uscat – dar după ce-am ajuns în Belgravia s-a estompat și a fost înlocuită de o sfârșeală generală. Mă ferisem să-i pomenesc ceva despre asta lui Cockie, dar a observat și singură cum mă simt și a început să mă chestioneze în legătură cu simptomele mele.

— S-ar putea să ai gripă, draga mea. Aici se moare din așa ceva. Du-te să te vadă chirurgul meu.

— Dar n-am suferit niciodată de nici un fel de febră.

— Însă totul e diferit aici. Te rog să mergi. Fă-o pentru mine.

În general evitam să am de-a face cu medicina modernă, asta de când *arap* Maina ne-a spus mie și lui Kibii despre nebunii doctori *mzungu* care luau sânge din corpul altora ca să te vindece. Luase în derâdere chestiunea și dăduse din mână a lehamite gândind la cât de absurzi erau oamenii albi, iar Kibii și cu mine ne înfioraserăm la gândul că viața lipicioasă și roșie a altuia ar șerpui prin venele tale. Poți să fii tu însuți după așa ceva?

Cockie mi-a ignorat protestele. M-a târât până la cabinet, iar doctorul mi-a luat temperatura și pulsul și m-a întrebat tot felul de lucruri despre voiajul meu și despre obiceiurile mele recente. În cele din urmă a conchis că sunt sănătoasă tun.

— Suferi de o constipație ușoară, a zis și mi-a recomandat să beau ulei din ficat de cod în diferite doze.

— Nu te bucuri că totuși ai fost? m-a întrebat Cockie pe bancheta din spate a taxiului care ne ducea înapoi pe West Halkin Street. Acum poți să fii liniștită.

Dar nu eram. Ceva tot nu era în regulă cu mine, și nu era vorba de constipație. I-am mulțumit și m-am întors în Dorking, dornică să iau o mică pauză de la oraș și de la ritmul lui nebun. Boy și Genessee au fost la fel de primitivi și de răbdători cu mine ca la început, dar într-o dimineață, când stăteam în patul meu comod din Dorking, am pus totul cap la cap – greața, amețelile și oboseala. Faptul că pânțelele mi se rotunjea sub hainele de împrumut. Am încercat să-mi aduc aminte când a fost ultima dată când am avut menstruație și nu am putut. Mi-am băgat mâinile sub plapuma de puf și le-am pus pe talia care se îngroșase considerabil în ultimele săptămâni. Pusesem asta pe seama pâinicilor cu unt și a smântânii grase pe care le mâncasem – dar am înțeles fulgerător care era adevărul.

M-am lăsat pe pernă și am simțit cum realitatea se învârte în fața ochilor mei precum un carusel. Metodele de prevenire a unei sarcini erau nesigure. După război bărbații puteau să facă rost de prezervative, dar erau rigide și aspre și exista pericolul de a se rupe și a se strica. Majoritatea bărbaților se retrăgeau înainte să se întâmple ceva, sau încercai să eviți perioadele mai periculoase din lună, așa cum procedasem cu Boy când eram încă împreună. Dar cu Denys totul se întâmplase atât de repede, încât nu-mi luasem nici o măsură de precauție. Acum eram într-o mare încurcătură. Dacă aș fi fost acasă, aș fi putut să merg la vreo femeie dintr-un sat somalez și să-i cer să-mi prepare un ceai de busuiocul cerbilor sau de ienupăr cu frunze cilindrice și să sper că asta va rezolva problema – dar aici, în Anglia?

M-am ghemuit și mai mult în pat și m-am gândit la Denys. Faptul că o noapte în brațele lui mă băgase în buclucul ăsta era tare crud. Și nu puteam să mă păcălesc că ar fi fost bucuros să afle că purtam copilul lui în pânțele. Viața de familie îl îngrădea prea mult – îmi spusese asta cât se poate de clar, încă de la-nceput. Și eu ce trebuia să fac acum? Aveam douăzeci și unu de ani, nu aveam un soț pe care să mă bazez, nu aveam părinți cu care să vorbesc, nu concret, și eram la mii de kilometri depărtare de lumea pe care o știam cel mai bine – de casa mea. Iar timpul nu era de partea mea.

Mai târziu, în aceeași zi, m-am scuzat față de Boy și Genessee, le-am

mulțumit pentru bunătatea lor și m-am urcat în trenul de Londra cu o groază care-mi dădea fiori.

Chirurgul lui Cockie a părut surprins să mă vadă iar – de fapt, a fost chiar puțin enervat. Mi-a făcut vânt cu uleiul meu din ficat de cod, iar acum am apărut din nou, ca o pisică la ușă. Dar cele câteva săptămâni în plus au făcut ca problema să fie evidentă. În vreme ce Cockie aștepta în mica sală de primire, eu m-am întins pe spate și mi-am închis ochii. El m-a împuns, iar eu mi-am imaginat că sunt în altă parte, m-am gândit la Njoro – la drumul nepietruit care șerpuia când cobora dealul galben ca porumbul, la cerul întins și nemișcat și la căldura care dimineața emana în valuri din praf. Dacă aș fi acasă, aș putea să îndur orice, mi-am zis.

— Sarcina are câteva luni, mi-a spus chirurgul când s-a ridicat.

Și-a dres glasul și s-a întors cu spatele, iar eu am simțit că încăperea se prăbușește peste mine.

— Cum nu v-ați dat seama de asta *înainte*? aproape că a zberat Cockie când doctorul a zis din nou ce constatase, în cabinet.

Camera era cufundată în lumina proaspătă de aprilie. Pe biroul lui mare de lemn se afla un suport albastru-închis pentru hârtia sugativă. Lângă gleznele mele încrucișate era un coș de gunoi care nu părea să fi știut niciodată ce e acela gunoi.

— Nu este o știință exactă.

— Acum cinci săptămâni ați spus că e constipată. Nu ați examinat-o cu adevărat. Acum lucrurile stau mult mai rău.

Cockie a continuat să-l hărțuiască, iar eu am rămas nemișcată pe scaun, ca o piatră funerară. Vederea mi s-a încețoșat, de parcă mă uitam într-un tunel lung și nedefinit.

— Se știe că anumite tinere au trecut Canalul în Franța... în asemenea circumstanțe, a zis el fără să ne privească de-a dreptul.

— Mai avem timp să mergem în Franța?

— Probabil că nu, a recunoscut el în cele din urmă.

După ce l-am mai bătut puțin la cap, ne-a dat o adresă și ne-a zis:

— Nu v-am trimis eu. Nici măcar nu v-am văzut vreodată.

Auzisem doar vag niște povești legate de locul în care ne trimisese, unde femeile care dăduseră de necaz mergeau „să rezolve treaba“. În taxiul care ne ducea spre casă am tremurat îngrozită, în timp ce panica îmi încleșta inima ca

într-o gheară de metal.

— Habar n-am de unde o să fac rost de bani, i-am spus lui Cockie.

— Știu.

A privit pe geam, apoi a oftat puternic și m-a strâns de mână.

— Lasă-mă să mă gândesc.

Având în vedere situația, nu prea aveam timp de pierdut. Două zile mai târziu am mers cu mașina până am ajuns pe Brook Street, apoi într-o cămăruță. Cockie nu m-a presat cu întrebări, ci m-a tratat doar cu căldură și cu bunătate nemărginite, iar în taxi nu am mai putut să-i ascund nici o clipă adevărul.

— Copilul e al lui Denys, am zis.

Lacrimi usturătoare și-au croit drum pe obrajii mei și au ajuns pe gulerul de împrumut.

— Al lui Denys? O, draga mea! Habar n-aveam de cât de complicate ajunseseră lucrurile acasă. Nu vrei să-i spui lui înainte?

Am dat din cap că nu.

— N-are rost. Îl vezi însurându-se cu mine? Iar Karen nu bănuiește absolut nimic despre noi doi. I-aș fura fericirea – și pe Denys. N-aș putea să mă împac cu asta.

Cockie a expirat profund, a dat din cap, apoi și-a mușcat buza.

— Aș vrea să iau asupra mea o parte din durerea ta sau să fac ca situația să fie mai ușoară.

— Nimeni nu poate să facă asta. Și, în plus, numai eu sunt de vină.

— Nu fi prostuță, Beryl! Ești încă un copil.

— Totuși, nu sunt, i-am spus.

Încetasem să mai fiu.

34

Mi-am revenit – dacă acesta este cu adevărat cuvântul potrivit – în Dorking, cu Boy și Genessee. Le-am spus că eram răcită și i-am lăsat să mă instaleze la soare, în apropierea unui platan mare. Am băut zeci de litri de ceai englezesc și am încercat să răsfoiesc reviste în vreme ce eram mâhnită și îndurerată până peste poate. Deși rațiunea îmi spunea că alesesem singura soluție posibilă, asta nu mă liniștea absolut deloc. Denys și cu mine

creaserăm împreună promisiunea, esența vieții, iar eu o distrusesem intenționat. Ceea ce mi se părea și mai trist era că nu exista nici măcar cea mai mică posibilitate ca el să se fi bucurat de sarcina aceea și să fi vrut să creștem acel copil. Nu exista nici o lume în care să-i arăt cât de mult țin la el sau ce vreau cu adevărat. Știam prea multe și ca să visez la o asemenea lume.

De câteva ori pe zi, în fiecare zi, mă plimbam de-a lungul zidului de piatră șerpuitor, până la poalele dealului, la gardul viu, și apoi mă-ntorceam, încercând să îmi revin, și totuși nu puteam să scap de aceleași gânduri apăsătoare. Denys nu avea să afle niciodată acel secret îngrozitor, că fusesem însărcinată cu el. Nici Karen, și totuși eram cu toții atât de legați unii de alții, și într-un mod atât de încâlcit, încât nu puteam să nu mă gândesc la ei. În Dorking lumina era marmorată, deloc pătrunzătoare. În vârful platanului stăteau uliile porumbari, nu vulturii magnifici din Ngong – iar în mintea mea, dar și în suflet, îmi petreceam o mare parte din zi călătorind spre casă.

Ciudat, dar ziarele erau pline de știri despre Kenya. Indiferent cât de mult se luptaseră Comitetul de Vigilență al lui D. și altele ca el, Raportul Devonshire fusese implementat, iar zarva despre drepturile africanilor era tot mai mare. În privința asiaticilor, se trâmbița că poate într-o bună zi aveau să facă parte din electorat și chiar să dețină pământ în regiunile muntoase. Acestea erau niște chestiuni noi și amenințătoare despre care auzeam, și, deși nici una nu se preconiza în viitorul apropiat, chiar și ideea unei asemenea schimbări era șocantă.

— Știi, *The Times* vorbește întruna despre cât de lacomi suntem noi, coloniștii, despre cum am tulburat colonia pe care ne-au dat-o și cum am cotropit totul, a comentat Cockie în ziua în care a venit cu trenul ca să mă viziteze, la sfârșitul lui mai. Dar trebuie să tipărească o hartă cu Kenya de fiecare dată când scriu un articol despre ea. Altfel londonezii s-ar putea nici să nu știe că există, a spus pe când închidea ziarul.

— Nu contează, am zis eu într-un final, cu indiferență. Nimeni nu poate să împartă Africa în parcele și nici s-o apere. Nu aparține nici unuia dintre noi.

— Cu excepția africanilor, vrei să spui.

— Cred că e mai degrabă a lor. Sau poate că suntem cu toții tâmpiți să credem că putem să deținem măcar o bucățică din ea.

— O să pleci acasă? Asta te-a preocupat toată ziua?

— Cum?

M-am uitat spre pajiște, unde un uliu porumbar zbura încet și grațios,

planând fără să pară că își mișcă vreun mușchi.

— Poate dacă aş avea aripi.

Zidul de piatră care tăia câmpul bogat și verde se înălța până la genunchi – și era părăginit cât să pară încântător, în acel stil rustic englezesc – se prăvălise pe alocuri și era năpădit de mușchi. M-am ridicat și am mers încet, am luat o mână de frunze moarte pe care le-am zdrobit în pumn până s-au transformat în praf. În acea singură noapte din Kekopey, Denys fusese blând cu mine și cât se poate de real. Mă privise în ochi și simțisem că a văzut cine și ce sunt cu adevărat. Și îl înțelegeam și eu – și știam că niciodată nu poate să fie al cuiva. Dar asta nu mă ajuta acum. Inima îmi fusese zdrobită și lovită și nimic nu mă făcea să sper în vindecare – nimic în afară de întoarcerea acasă. Trebuia să găsesc o cale.

La scurtă vreme Cockie a venit pe pajiște ca să mi se alăture. În tăcere, s-a așezat pe marginea zidului.

— Cum oare ai făcut rost de bani? am întrebat-o. Pentru doctor.

— De ce vrei să știi?

— Nu sunt sigură. Zi-mi.

— Frank Greswolde.

— Frank?

Era un prieten vechi din colonie – un alt proprietar de cai pe care tata îl știa bine când eram mică. Cockie și cu mine îl văzuserăm în urmă cu o lună, la o petrecere din Londra, unde se întâlneau cu niște bogătași împopoțonați. Nu păruse prea interesat de mine, ci doar voise să știe ce mai face Clutt – iar eu habar n-aveam.

— Frank are o inimă bună.

— Vrei să zici că are buzunare largi.

— Zău, Beryl! Un bărbat poate să le aibă pe amândouă. Când i-am spus – foarte discret – ce mare nevoie aveai de bani, a insistat să te ajute.

— Deci la asta te referi când vorbești de *sponsori*. Ce se așteaptă să primească în schimb?

— Nu cred că are vreun motiv ascuns. Poate să vrea să se etaleze cu tine când o să te simți în stare. Nu e nimic îngrozitor în asta.

Pentru ea nu era; asta mi-era clar – dar eu uram până și ideea de a-i fi datoare unui binefăcător, indiferent ce fel de om era și indiferent ce voia în schimb. Dacă ar fi fost după mine, n-aș fi avut nevoie de *nimic*. Pe de altă parte, nu vedeam vreo altă posibilitate, nu imediat.

— Atunci hai să ne întoarcem la Londra, am zis. Vreau să fac ce mi-am propus.

— Nu-l înțelege greșit pe Frank, draga mea. Sunt sigură că poți să faci cu el orice vrei sau să nu faci nimic.

— Oricum nu contează, i-am zis. Nu mai am nimic de pierdut.

Note

[12.](#) Stăpână. (*N. red.*)

[13.](#) Mălai. (*N. tr.*)

[14.](#) Imnul național al Marii Britanii. (*N. tr.*)

[15.](#) Cântec din anul 1916, foarte popular datorită unui musical de mare succes în epocă, numit *The Bing Boys are Here*. (*N. red.*)

[16.](#) Percy B. Shelley, „To Night“ / „Noptii“ (fragment). (*N. red.*)

[17.](#) Walt Whitman, „A Clear Midnight“ / „Miez de noapte senin“. (*N. red.*)

[18.](#) Fete, fecioare. (*N. tr.*)

[19.](#) Localitate la vest de Londra unde se organizează în fiecare an, începând din 1711, cea mai importantă cursă de cai din Marea Britanie, Royal Ascot. Pentru acest eveniment se aplică un cod vestimentar foarte strict. (*N. tr.*)

[20.](#) În original, *bush rat* (*Rattus fuscipes*). (*N. tr.*)

[21.](#) Walt Whitman, „Cântec despre mine – 32“ (fragment), din vol. *Fire de iarbă*, în *Opere alese*, trad. Mihnea Gheorghiu, Editura Univers, București, 1992. (*N. red.*)

[22.](#) *Ibidem*. (*N. red.*)

[23.](#) A doua zi lucrătoare de Crăciun, declarată sărbătoare oficială în anumite țări din Commonwealth, în care se li se fac daruri angajaților. (*N. tr.*)

Partea a treia

35

Portul din Mombasa era un loc întortocheat și minunat, înțesat de cargoboturi și șalupe pescărești cu punți plate pline cu bucăți ondulate de carne de rechin puse la uscat sau cu găleți cu țipari. Faleză arcuită pulsa de la căldură, de la cărucioare și de la cirezile de bivoli. Bungalow-uri roz și galbene se cățarau pe pantele dealurilor mai joase, iar acoperișurile lor de tablă verde-pal contrastau cu baobabii, care erau aproape purpurii. Când m-am lipit de balustradă, privind cum țara mea de suflet se apropia tot mai mult, din ce în ce mai limpede și mai sălbatică, mirosul de pește, de praf și de bălegar fremăta în aer precum un atac tandru. În jurul gâtului aveam un șirag gros și strălucitor de perle. Purtam o rochie albă de mătase care-mi venea bine. Pe balustradă, lângă mâna mea se odihnea cea a lui Frank. Avea tot dreptul s-o țină acolo. Devenisem iubita lui.

— Să rămânem câteva zile în Mombasa? a întrebat Frank. Sau să mergem cu mașina în josul coastei?

Stătea lângă mine, iar burta lui mare atinge balustrada vopsită în alb. Un servitor ne adusese câte un pahar de vin. A sorbit din pahar și s-a întors înspre mine cât să-i văd cicatricea încrețită de la ochiul drept, de sub bandajul închis la culoare. Își pierduse ochiul cu mai mulți ani în urmă, pe când era la vânatoare, și, deși îi dădea un aer împietrit, el nu era dur. Cel puțin nu cu mine.

— Sunt pregătită să merg acasă, i-am spus.

— Presupun că tot tãmbãlãul s-a potolit. Au trecut șase luni.

— Asta face cât o viață în colonie, am zis sperând să am dreptate.

Pe unul din degetele mici Frank purta un inel de aur turtit și pătrățos, în mijloc cu o piatră de beril²⁴ de un albastru spălăcit. Îl cumpărase la Londra și de-abia așteptase să mi-l arate.

— Berilul pur e incolor, dar acesta era cel mai frumos, mi-a spus el atunci.

— E precum cerul african.

— Așa ești și tu, a zis el.

Dacă vorbele lui Frank erau pline de romantism, acestea nu mă impresionau la fel de mult ca devotamentul său. Asta conta mai mult decât orice – dar și faptul că el credea în mine. Ce-mi doream eu cel mai mult – să mă întorc în Kenya și să lucrez – asta voia și el. Din clipa în care Cockie ne adusese împreună, Frank nu făcuse altceva decât să stăruie că putea să mă ajute să am un grajd plin cu cai. Aș putea să antrenez pe cont propriu, fără să fiu îndatorată față de cineva, mi-a promis el, iar până atunci se ținuse de cuvânt. Înainte de căderea nopții aveam să ne urcăm într-un tren care să ne ducă la Nairobi. Apoi urma să luăm mașina până la Knightswick, ferma unde-și avea cirezile, la poalele falezii Mau Escarpment. Acolo aș începe să lucrez și să antrenez iar.

— Ești fericită? m-a întrebat Frank în timp ce vasul intra în port.

Era un vapor uriaș, înconjurat de cufere care pluteau pe lângă el, de culoare și de zgomot – cacofonia din Mombasa, palmieri curbați și nisip roșu, un cer înalt, albastru-deschis. Docherii au aruncat frânghiile răsucite și groase cât piciorul unui bărbat spre baba.

— Sunt. Până și mirosurile de-acasă mă fac să mă simt mai mult în pielea mea. La fel și culorile. Dacă n-ar trebui să mă-ntâlnesc cu nimeni, n-aș mai avea nici o problemă.

— Am putea să mergem direct la Knightswick.

— Ar părea un gest laș. Doar să stai aproape de mine, bine?

— Bineînțeles, a zis el și mi-a strâns mâna.

*

Două zile mai târziu, am intrat în trombă în Nairobi în mașina lui Frank, un Ford Roundabout. Orașul arăta la fel ca atunci când plecasem – străzi cu praf roșu de-a lungul cărora se înșirau magazine și cafenele cu acoperiș de tablă, căruțe încărcate cu mărfuri, iar eucaliptii de un verde pal își înălțau spre cer trunchiurile subțiri care se cojeau, cu frunzele tremurând în briza ușoară.

După ce treceai de poarta joasă și roz a clubului Muthaiga, aleea se curba de-a lungul unei peluze verzi, foarte bine întreținute. Am tras în fața porticului și un ușier cu mânuși albe a venit să-mi deschidă ușa. Piciorul mi-a

alunecat grațios afară din mașină, încălțat în pantoful acela minunat. Rochia, dresurile și pălăria erau toate mult mai frumoase decât orice purtasem înainte la club și mi-a făcut plăcere să simt asta în timp ce treceam prin holul umbros. Frank mă ținea de cot cu îndreptățire și mă conducea spre bar, parcă n-aș fi fost acolo de sute de ori. Poate că nu fusesem. Îmi lepădasem o piele când plecasem spre Londra, ba poate chiar mai multe.

— Haide să vedem cine-i pe-aici, a zis Frank.

Se referea la prietenii *lui*. Nu știam mai multe despre ei decât ce auzisem din bârfe, iar acelea erau din belșug. Făceau cu toții parte din grupul numit Happy Valley, al bogaților frumoși care se stabiliseră pe întinse parcele de pământ din apropiere de Gilgil și Nyeri, unde puteau să petreacă sau să se joace de-a fermierii, fără să țină prea mult seama de regulile sau de politețurile după care se ghidau ceilalți. Aveau propriile reguli sau nu aveau nici una – ceea ce se putea întâmpla când aveai prea mulți bani și prea mult timp. Se distrau împrumutându-și unii altora soții și soțiile și fumând mult opiu. Din când în când, câte unul dintre ei apărea în Nairobi pe jumătate dezbrăcat și delirând.

Frank nu făcea întru totul parte din acea lume, deoarece nu era îndeajuns de rafinat – dacă asta e cuvântul potrivit. Vorbea ca un marinar și șchiopăta când mergea. După cum vedeam eu lucrurile, cei foarte bogați îl țineau prin preajma lor pentru că știa de unde să facă rost de cea mai bună cocaină. Avea mereu la el câteva grame, într-un săculeț din catifea maro. La Londra am văzut când l-a scos o dată sau de două ori, deși eu nu m-am atins niciodată de el. Nu eram deloc curioasă în privința drogurilor. Până și ideea de a-mi pierde cumpătul mă făcea să mă simt prea vulnerabilă. Frank respecta asta și nu a încercat să mă facă să mă răzgândesc sau să mă simt ca o puritană – cel puțin cât am fost în Londra. Mă întrebam dacă lucrurile se vor schimba.

Era mijlocul după-amiezii. Obloanele de lemn lustruit erau trase ca să nu intre căldura, iar înăuntru era întuneric și puțin umed, ca într-o peșteră. Frank a scrutat încăperea cu privirea, ca un prospector, dar nu a văzut nici un cunoscut. Am băut totuși ceva, în liniște, doar noi doi, apoi el a plecat înapoi în oraș, să-și rezolve treburile, iar eu m-am așezat într-un colț al sălii de mese, am luat prânzul și am băut o cafea. Îl lăsasem să se ducă pentru că nu încercase nimeni să se apropie de mine și nici nu părea să mă recunoască cineva în hainele mele noi. Am început să simt că într-adevăr *devenisem* altcineva până când Karen și-a făcut apariția purtând o pălărie mare, albă și o

eșarfă colorată. M-a cercetat cu privirea trecând pe lângă mine, apoi a înlemnit.

— Beryl. Tu ești. Te-ai întors.

Mi-am pus deoparte șervetul și m-am ridicat ca să o pup.

— Ai crezut că n-o să mă-ntorc?

— Nu, nu, a clipit precum o pisică exotică. Doar m-am întrebat cum. Totul a părut fără speranță când ai plecat.

— Așa e, mi-am dres glasul și m-am forțat să o privesc în ochi. De fapt, sper să n-o mai duc niciodată atât de prost. Ce mai face D.?

— Și-a revenit de tot – și e la fel de irascibil ca întotdeauna. Doar îl cunoști.

— Da... Sper că încă-l mai știi. Șase luni sunt de-ajuns ca fumul să se risipească, dar și ca o ruptură să se adâncească și să se mărească. Mi-e dor de el.

— Fără-ndoială că și lui îi e dor de tine.

Și-a coborât ochii la perlele mele, apoi la pantofii mei noi și rafinați. Vedeam că are o mulțime de întrebări în legătură cu schimbarea mea, dar mă-ndoiam că mi le va pune.

— Ia loc și haide să bem ceva împreună.

— Bine.

S-a așezat și și-a scos pălăria, aranjându-și părul pe care-l și-l tunsese foarte scurt, în noul stil eliberator. Văzusem tunsoarea asta peste tot prin Londra, dar nu mă gândisem că și Karen va adopta ceva atât de la modă.

— Nu-i așa că e groaznic? a râs ea. Nu știi de ce m-am tuns așa.

Apoi expresia i s-a schimbat și m-a întrebat:

— Ce se mai aude cu divorțul tău? Ești liberă în sfârșit?

— Nu încă.

Cockie mă îndemnase să-i scriu lui Jock când eram la Dorking și să insist să îmi dea divorțul, dar încă nu aveam nici o veste de la el.

— Jock a fost pus sub acuzație?

— Nu pentru lucrul acela.

Părea serioasă, ezitantă.

— Atunci pentru ce?

— Nu demult a mai avut loc un incident. N-au fost martori, așa că e greu să știi ce s-a întâmplat cu adevărat, dar se pare că Jock a intrat cu mașina într-un alt automobil, în Nakuru. Apoi s-a luat de cuplul din mașină de parcă ei ar

fi fost de vină, nu el. Ambele mașini au luat foc.

— Dumnezeu, au fost răniți?

— Din fericire, nu. A avut loc un proces pentru despăgubiri, dar încă nu s-a hotărât nimic.

— Fără-ndoială că era beat.

— Nu putem decât să presupunem.

A început să tragă de un capăt al eșarfei, ușor stânjenită, și am rămas în tăcere preț de câteva minute încordate. Apoi a zis:

— Beryl, arăți tare bine. Dacă o să îți fac vreodată portretul, ar trebui să te îmbraci în alb. Te prinde tare bine.

Paharul de cocktail din mâna mea era rece și neted. Fărâme de spumă de gin și de albuș de ou se lipeau de cuburile de gheață. Fugisem de scandal, dar acesta era încă aici, stătea la pândă. Mai erau multe lucruri nerezolvate, o urzeală de adevăruri dureroase care nu fuseseră rostite și care nu aveau să se lămurească niciodată. Și totuși îmi părea bine să o revăd pe Karen. Îmi lipsise.

— A fost totul în ordine? a întrebat Frank după ce s-a întors.

Karen și cu mine ne luaserăm deja la revedere.

— Cred că da. Dar faptul că sunt în oraș mă sleiește de puteri. În scurt timp vor începe să se răspândească bârfele despre noi.

— Și la Londra se bârfea. Oamenilor le place să spună mizerii. Nu se pot abține.

— Ei bine, m-am săturat de asta.

Îmi terminasem demult ginul. Am amestecat rămășițele în pahar.

— „Cred că aș putea să mă schimb și să trăiesc cu animalele“, am zis încet.

— Ce-i asta?

— Nimic... doar un vers dintr-o poezie pe care am auzit-o cândva.

El a ridicat din umeri, iar eu m-am sprijinit cu hotărâre într-un colț de masă.

— Sunt gata. Du-mă acasă!

Pe Frank nu-l prea interesa agricultura, așa că angaja muncitori care să se ocupe de recolte, ca el să-și poată petrece timpul vânând sau vizitându-și

prieteniei. Cabana lui de vânătoare era la șaisprezece kilometri de casa principală de la Knightswick, în valea Kedong. Dormea acolo în majoritatea nopților, împreună cu Bogo, cel care lua urma vânatului, și o dată la câteva zile se întorcea să mă vadă. Luam prânzul sau cina, iar apoi mă conducea în dormitor. După ce mă privea cum mă dezbrac, mă întindea pe pat. Îi plăcea la nebunie să mă audă cum răsuflu din greu, să vadă cum mi se mișcă șoldurile și cum mâinile mi se încleștează pe cearșaf. Părea să-i facă mai multă plăcere să mă satisfacă pe mine decât să ajungă el la extaz și cred că așa simțea el că are grijă de mine. Și avea, în felul lui.

Frank nu m-a obligat niciodată să fac dragoste cu el, dar nu pot să spun că am fost vreodată atrasă de el. Avea un mers stângaci, de parcă se rostogolea, ca al unui urs dresat, mâinile și picioarele îi erau late și pătrătoase, iar burta rotundă îi era întinsă ca o tobă. La cină se exprima necioplit și grosolan, dar nu uita niciodată să mă întrebe cum mă simt, ce am făcut și la ce mă gândesc. Îmi povestea despre excursiile lui la vânătoare sau despre locurile prin care trecuse călare. Nu mi-a cerut niciodată să-l însoțesc, dar nu mă deranja asta. Era mai mult decât suficient să fim împreună din când în când. Dacă făceam sex, vedeam asta ca pe un fel de tranzacție fizică. Ne ofeream ceva unul altuia, chiar dacă nu era tocmai afecțiune. Îmi țineam ochii strâns închiși sau mi-i fixam pe firele de păr crețe și gri de pe pieptul său și încercam să nu mă gândesc că e la fel de bătrân ca tata. Era blând. Ținea la mine. Nu voia să renunțe la mine.

În biroul din dormitorul lui Frank se afla un teanc de bancnote pe care le însemnase pentru mine, ca să-mi cumpăr cai sau orice altceva voiam. De multe ori deschideam sertarul și mă uitam la bani, simțindu-mă ciudat de departe de lumea comerțului, unde, dacă aveai șilingi, puteai să ai orice. N-avusesem un sfanț atâta timp, încât ar fi trebuit să profit de ocazie, dar n-am făcut-o. Îi eram recunoscătoare lui Frank și credeam că îmi vrea binele – și îmi doream mai mult ca orice să mă ocup iar de antrenat cai. Dar nu eram pregătită pentru ceva permanent, nu încă. Simțea că ceva nu e în ordine, așa că mergeam călare pe Pegasus de una singură sau mă plimbam pe lângă casă într-o pereche de pijamale de mătase cu model, adusă de Frank de la Nairobi. Prietena lui Idina Hay mergea peste tot îmbrăcată așa, iar el a fost de părere că trebuia să fiu la fel de încântătoare și de indolentă.

Când am mers să o vizităm pe Idina la Slains, moșia ei din apropiere de Gilgil, m-a implorat să port pijama, zicându-mi că o să mă simt mai comod

așa, dar eu m-am îmbrăcat cu rochia albă de mătase, cea despre care Karen spusese că îmi vine bine, mi-am pus dresuri și pantofi cu toc și perlele pe care le găsiserăm într-un magazin din Belgravia la scurt timp după ce Frank apăruse în viața mea. Presupun că voiam ca Idina și prietenele ei să mă vadă ca pe o persoană respectabilă, deși nu știu de ce-mi păsa de asta.

Am ajuns la Slains într-o după-amiază toridă de iulie. Moșia era precum o bijuterie nefinisată care se întindea pe opt mii de ari, pe dealurile de deasupra orașului Gilgil, chiar la poalele albastrului lanț muntos Aberdare. Ne-am zgâlțâit pe drumuri tot mai înguste până am ajuns într-un final la casă, care într-o parte avea cărămizi, într-alta șindrilă, o amestecătură de culori și materiale, dar care totuși părea primitoare.

Idina și soțul ei, Joss, construiseră casa, dar închiriau ferma. De fapt, el era cel de-al treilea soț al ei, și împreună arătau de parcă erau dintr-o revistă. Aveau pielea deschisă la culoare și șoldurile înguste și ambii își purtau părul castaniu tuns scurt cu cărare pe-o parte. El arăta feminin, sau ea arăta masculin. În orice caz, erau ca doi gemeni radioși când ne-au ieșit în întâmpinare la mașină, urmați îndeaproape de câțiva servitori cu fes și cu robe lungi și albe. Servitorii ne-au luat bagajele în vreme ce Idina, în picioarele goale, și Joss ne-au condus peste delușoarele năpădite de vegetație până la un loc unde avea se ținea un picnic elaborat. Un alt cuplu era întins pe o pătură în pătrățele, ambii purtau pălării de paie și beau whisky cu suc de lămâie din niște pahare aburite. Pentru majoritatea oamenilor, un picnic însemna sendvișuri și apă stătută din bidoane. Ei aveau un aparat de făcut gheață care mergea cu ajutorul unui generator. Dintr-un gramofon răsunau acorduri de jazz.

— Bună, a găngurit femeia frumoasă și suplă de pe pătură.

S-a ridicat, și-a încrucișat picioarele și și-a aranjat pălăria. Era Honor Gordon, iar domnul, Charles, era noul ei soț – un scoțian palid, cu părul închis la culoare, îmbrăcat după ultima modă, un tip pe care Idina îl părăsise cu câțiva ani în urmă. Acum păreau buni prieteni cu toții, întru totul degajați unii cu ceilalți, și cu Frank, care și-a scos punga de catifea maro înainte să-și termine primul pahar.

— O, Frank dragule, a zis Idina. De asta te invităm. Ai cele mai bune jucării.

— Și un gust foarte bun la femei, a zis Joss întinzându-se după pungă.

— Arăți delicios, i-a dat dreptate Idina. Deși nu pot să-mi imaginez cum a

pus Frank mâna pe tine. N-am nimic personal cu tine, Frank, i-a aruncat o privire fugară și a zâmbit. Dar nu ești chiar sir Galahad.

— Frank mi-e un prieten bun, am zis.

— Ce ne-am face fără prieteni?

Idina s-a lăsat pe spate, iar picioarele i s-au legănat într-o parte. Fusta ca un sarong a lăsat la vedere coapsele ei palide.

— Ești albă ca un crin! a exclamat Honor. De ce nu te prăjești și tu ca toți ceilalți?

— E un vampir, a râs Joss. Nu are nici un strop de sânge de-al ei, doar sânge împrumutat și whisky.

— Așa e, leul meu, s-a alintat ea. Așa o să devin nemuritoare.

— Atâta timp cât nu mă lași singur, a zis Joss și s-a aplecat asupra unei linii de cocaină pe care o turnase pe o tavă.

A folosit o bucată de hârtie rulată și a fornăit strașnic.

Am rămas întinși la umbră până când lumina s-a lungit și a devenit aurie, iar apoi am mers să ne îmbrăcăm pentru cină. Dormitorul în care urma să stau cu Frank era somptuos – avea covoare, învelitoare și mobilă veche, pictată, cu niște capiteluri elaborate. Patul era din lemn masiv, iar pe două perne rotunde se aflau două perechi de pijamale de mătase, daruri din partea Idinei.

— Ți-am zis de pijama, a spus Frank, dezbrăcându-se de pantalonii lui de catifea.

Avea picioarele groase și păroase, deasupra elasticului șosetelor.

— Ei sunt în regulă, nu? Pari buimacă.

— Sunt cam lipsiți de substanță. Totul pare să fie o formă de amuzament pentru ei – mai ales oamenii. Nu prea înțeleg genul ăsta de sport.

— Poate că dacă ai bea mai mult te-ai relaxa.

— Prefer să fiu stăpână pe mine.

— Nici o șansă, a râs el. Însă ai putea să te simți mai bine.

— Sunt bine, am insistat.

Voiam să nu mai vorbim și să treacă odată ziua. Mi-am dat jos dresurile și chiar în clipa în care am scăpat de brasiera umedă cineva a deschis ușa fără să bată înainte. Joss stătea în prag.

— Bună, dragilor!

Pe față i se lățise un zâmbet prietenos.

— Aveți tot ce vă trebuie?

Am simțit cum mi se încordează spatele și m-am abținut cu greu să nu mă

acopăr. O asemenea pudoare ar fi părut șocant de formală acolo.

— Da, mulțumim.

— Beryl, Idina vrea să te vadă înainte de cină. E în ultima cameră pe dreapta din capătul holului.

Mi-a făcut cu ochiul și a ieșit, iar eu i-am aruncat o privire exasperată lui Frank.

El a ridicat din umeri și a continuat să-și închidă nasturii de os ai pijamalei. După felul greoi în care se mișca, mi-am dat seama că e beat, și am simțit cum mă năpădesc vechi sentimente, ca o fantomă care-și face apariția. Frank nu era deloc ca Jock, dar nu voiam să-l văd mereu în starea aceea.

— Nu poți să-l învinovățești, a zis.

— Nu? Atunci poate că o să arunc vina asupra ta.

— Văd că ești arțăgoasă.

A venit lângă mine și a dat să mă îmbrățișeze.

— Te rog, Frank, m-am tras de lângă el.

— E doar o cină. O să plecăm mâine dacă asta vrei.

— Nimeni nu muncește. Nu știu ce Dumnezeu fac cu atâta timp liber.

— Dacă ai destui bani, presupun că poți să te joci mereu.

— Munca nu se rezumă la banii de care ai nevoie.

Ardoarea cu care vorbeam m-a surprins până și pe mine.

— Îți dă un motiv ca să mergi mai departe.

— Chiar că ai nevoie de-un pahar, a zis el întorcându-se spre oglindă.

*

Dormitorul Idinei era de trei ori mai mare ca al nostru, cu un pat imens plin de piei mățasoase. O oglindă mare, poleită, era atârnată deasupra lui. Nu mai văzusem niciodată așa ceva.

— Sunt aici! a strigat Idina din camera de baie.

Am intrat și am găsit-o într-o cadă imensă, din onix, de culoarea lignitului. Stătea în apă până la gât, în vreme ce aburi parfumați se ridicau în aer.

— Îți vine de minune, a dat din cap spre pijamaua mea. Îți place?

— E minunată, mulțumesc.

Am știu că răspusesem bățos după privirea pe care mi-a aruncat-o. S-a întins să-și ia portțigaretul fin și negru și a aprins un chibrit cu degetele ude.

— Nu te superi pentru ce-am zis mai devreme despre Frank?

— Nu, e-n ordine. Sunt doar obosită.

A tras din țigară și apoi a suflat un nor de fum fără să-și ia ochii de la mine.

— N-aș vrea să fiu blondă, dar ție îți stă minunat, a zis.

— E ca părul de cal.

Am ridicat o șuviță și i-am dat drumul.

— Nu stă locului orice i-aș face.

— Asta are efect.

A mai tras o dată din țigară și apoi a împrăștiat fumul cu mâna.

— Și ochii îți sunt frumoși, ca niște bucăți de sticlă albastră.

— Acum pot să încep eu să zic una, alta despre toate trăsăturile tale?

— Dragă, eu îți fac complimente. Pare să-ți placă atunci când *bărbații* te sorb din priviri.

— Nu-i așa – doar dacă e bărbatul potrivit.

— Povestește-mi, a zis ea râzând. *Mor* de nerăbdare să aud niște indiscreții.

— Poate ar trebui să mergi mai des în oraș.

A râs din nou, de parcă n-aș fi fost o scorpie cât se poate de mare, iar apoi a zis:

— De cine ești îndrăgostită?

— De nimeni.

— Serios? Eu credeam că s-ar putea să fii îndrăgostită de Finch Hatton.

Și-a ridicat o sprânceană, pândindu-mi reacția. Mai degrabă aș fi murit decât să las să mi se vadă ceva pe chip.

— Karen e un pic prea istovitoare pentru el, nu crezi? Săraca Tania... cum oftează când pleacă el.

— Nu știam că voi două vă cunoașteți, am zis simțind nevoia s-o apăr pe Karen.

— Dar bineînțeles că ne știm! O ador! Doar că nu cred că ea e cea cu care o să rămână Denys. Nu are nimic sălbatic în ea.

— Nimeni nu admiră doar sălbăția.

Nu suportam s-o aud pe Idina denigrând-o pe Karen. Putea să fie în multe feluri, dar nu era așa.

— Au destule subiecte de conversație.

— Chiar crezi asta? Dacă mă-ntrebi pe mine, el se pricepe mult prea bine să fie burlac. De ce să alegi una când poți să ai mai multe?

— Probabil că el chiar *poate* să aibă mai multe.

Căldura îmi uscase gâtul. Nu mai vorbisem despre Denys de foarte mult timp și niciodată cu un străin.

— Dar asta nu prea se aplică și la celălalt sex, nu-i așa?

— De ce nu? Și femeile pot să aibă mulți iubiți. Zeci și zeci, atâta timp cât sunt isteți și nu se laudă cu asta.

— Dar niciodată nu se întâmplă așa. Cineva tot află.

— Atunci înseamnă că nu faci ceva cum trebuie, a rostit ea.

S-a ridicat cu un pleoscăit. Apa lucioasă îi glazura pielea alb-rozalie. Corpul ei perfect era ca o operă de artă sau ca un fel de mâncare aranjat cu atenție pe o farfurie. Nici măcar nu s-a întins după prosop, ci doar a rămas așa, lăsându-mă să o privesc, căci știa că o să mă simt ciudat să-mi întorc privirea.

Am roșit, disprețuind-o pe ea și stilul ei de viață. Dacă ea era modelul pentru discreție și cizelare, atunci nu mă interesa.

— Poate că nu vreau s-o fac așa cum trebuie, am zis.

Și-a mijit ochii, deloc amuzată.

— Nu te cred, draga mea. Toți vrem mereu *mai mult*. Altfel de ce ne aflăm aici?

*

Cina a fost servită la o masă lungă și joasă de lângă șemineu. Sus, pe dealuri, era mereu rece noaptea, dar focul acela era și de decor. Lumina și camera, și obrajii Idinei, în timp ce se întreținea cu oaspeții ei, în capătul celălalt al mesei. Vatra mare se deschidea chiar în spatele ei și făcea să-i strălucească vârfulurile părului. Deasupra ei împungeau aerul o pereche de coarne de bivol african, de pe un suport de lemn.

Ceva la Idina mă ducea cu gândul la un vânturel sau la un erete. Era din cauza ochilor ei duri și inteligenți, dar și a cuvintelor pe care le rostea, căci se aștepta ca toți să fie exact ca ea – mereu înfometată, fără să-i pese prea mult de cine ar putea să sufere pe parcurs sau de ce. Nu înțelegeam de ce Frank voia să-și petreacă timpul cu oamenii ăștia. Erau niște copii plictisiți și neastâmpărați, care aveau cocktailuri, morfină și sex pe post de jucării. Oamenii erau și ei jucării. Idina mă invitase în baia ei ca să se repeadă asupra mea ca și cum aș fi fost un șoarece, dornică să vadă dacă o să încremenesc sau o să fug. Acum începea un joc care era o altă versiune a aceleiași

manevre. Era un joc de societate la care contribuiau toți cu câte-un rând la povestea care mergea în cerc. Scopul era să facem confesiuni.

Idina ne-a mobilizat pe toți.

— A fost odată ca niciodată, când Kenya nu era Kenya, când eu nu-l cunoscusem încă pe leul meu și nu știam cât de îndrăgostită și de schimbată voi fi.

— Ești atât de dulce cu mine, a zis Joss, strălucind puțin a nebunie în lumina focului. A fost odată ca niciodată, când Kenya nu era Kenya, când am făcut baie cu Tallulah Bankhead²⁵ într-o cadă plină ochi cu șampanie.

— Nu te-a gădilat? l-a luat Charles în zeflema.

Idina nici măcar n-a clipit.

— În cel mai bun mod cu putință, s-a alintat el. Acum e rândul tău, Beryl.

— Sunt prea beată, am zis încercând să mă eschivez cu totul.

— Pe naiba! a strigat Joss. Ești cât se poate de trează. Intră și tu în joc, te rog.

— Nu putem să jucăm cărți? Nu înțeleg regulile acestui joc.

— Trebuie doar să spui ceva adevărat despre trecut.

Doar? Jocul era pașnic, blând și, da, copilăresc la prima vedere. Dar scopul era să vezi dacă poți să forțezi șoarecele pe care l-ai încolțit să-ți arate cum e el pe dinăuntru. Nu voiam să le zic acelor oameni absolut nimic despre mine, mai ales despre prețiosul meu trecut. În cele din urmă am spus:

— A fost odată ca niciodată, când Kenya nu era Kenya, când am pus un mamba negru mort în patul guvernantei mele.

— Aha! Am știu eu că ești rea! a zis Joss.

— Adu-mi aminte să nu te înfurii, a adăugat Idina.

— Arată-ne ce faci cu mamba negru al lui *Frank*, a râs Charles ca un elev imbecil, iar ceilalți s-au luat după el.

Jocul a continuat așa, la nesfârșit, și se părea că puteam să particip, sau chiar să supraviețuiesc acelei seri, doar dacă mă îmbătam. Era greu să țin pasul cu ceilalți. Trebuia să mă străduiesc, iar când am reușit, în cele din urmă, mi-a ieșit mult prea bine. Whisky-ul mă făcuse sentimentală, și pentru fiecare mărturisire pe care reușeam s-o zic cu voce tare o altă mărturisire nerostită reverbera în mine și amenința să mă dărâme. *Când Kenya nu era Kenya, Green Hills era pe picioare și tatăl meu mă iubea. Puteam să sar la fel de sus precum Kibii și să merg prin pădure fără să fac nici un zgomot.*

Puteam să scot un facocer din bârlog mototolind o bucată de hârtie. Puteam să fiu atacată de un leu și să supraviețuiesc. Puteam să fac orice, căci eram încă în paradis.

Pe la miezul nopții, când tuturor ne străluceau ochii și aproape că delirăm, Idina a trecut la un alt joc. Ne-a pus să ne așezăm într-un cerc și să suflăm o pană în mijlocul nostru. În acea noapte aveam să împărțim patul cu cel lângă care avea să aterizeze pana. La început am crezut că glumește, dar când Honor a suflat pana în poala lui Frank cei doi pur și simplu s-au ridicat și s-au îndreptat în josul holului, spatele lat și pătrășos al lui Frank lângă silueta zveltă a lui Honor, iar ceilalți nici măcar nu s-au uitat la ei. Capul mi se învârtea de la whisky. Totul se clătina și se-ndepărta ca într-un tunel. Percepeam sunetele cu o mică întârziere. Acum Idina părea să râdă deoarece Charles se îndrepta spre ea, în genunchi, cu pana în gură.

— Dar sunt de modă veche pentru tine, dragule.

S-a prefăcut că îl lovește cu portțigaretul.

— Nu se poate să mă vrei pe mine.

— Văd totul ca prin ceață, a râs el. Mai arată-mi o dată.

După ce ei doi s-au împleticit pe hol, m-am uitat spre Joss, simțind că mi se face greață. Băusem mult prea mult. Îmi simțeam limba umflată și ca de plumb. Ochii îmi erau grei și mați.

— Mă duc în pat.

Ochii lui erau strălucitori ca o oglindă.

— Nu ăsta e scopul?

— Nu, serios. Nu mă simt bine.

— Am un remediu pentru asta.

M-a mângâiat pe interiorul coapsei și simțeam mâna lui ca un fier de călcat prin mătase. S-a apropiat ca să mă sărute, dar m-am tras din reflex. Când s-a uitat din nou la mine, ochii îi deveniseră mai clari.

— Frank a zis că s-ar putea să fii mai rece la început, dar că n-ar trebui să renunț.

— Poftim?

— N-o face pe mielușeaua, Beryl. Cu toții știm că ți-ai făcut de cap.

Comportamentul lui Joss nu m-a surprins deloc, însă dacă Frank voise să mă arunce în gura lupului aducându-mă aici, atunci se-nșelase. M-am ridicat fără să scot nici un cuvânt și am mers în josul holului, dar ușa camerei noastre era încuiată. Am lovit cu palma-n ușă. Am auzit doar râsete de

dincolo.

— Frank! am strigat, dar el nu mi-a răspuns.

Holul era întunecat și toate celelalte uși erau închise. Neștiind ce să fac, m-am încuiat într-una dintre băi, așteptând dimineața. Știam că va fi o noapte cu adevărat lungă, dar aveam la ce să mă gândesc... la amintirile pe care nu le-aș fi dezvăluit pentru toți banii din lume. *Când Kenya nu era Kenya, am aruncat cu sulița și cu bâta rangu. Am iubit un cal cu aripi. Nu m-am simțit niciodată singură sau mică. Eram Lakwet.*

37

Două zile mai târziu, când ne-am întors de la Slains, Frank s-a retras imediat la cabana lui de vânătoare, iar eu m-am pregătit să-l părăsesc. Nu acționam sub impulsul panicii. Mi-am făcut bagajele încet și cu grijă, umplând rucsacul cu lucruri din viața mea de dinainte. Am lăsat în birou tot ce-mi dăruise Frank – chiar și banii. Nu eram supărată pe el. Nu eram supărată pe nimeni, voiam doar să-mi găsesc singură calea și să fiu sigură că știu care sunt principiile după care mă călăuzesc.

Aveam cât de cât habar ce aș fi putut face în continuare. Înainte să plec de la Londra, Cockie îmi pomenise de Westerland, un maneaj din Molo. Vărul ei Gerry Alexander se ocupa de el, iar ea credea că acolo puteam s-o iau de la capăt. Nu știam dacă bârfele despre mine ajunseseră atât de departe în nord, sau dacă Gerry avea nevoie de un antrenor, dar aveam încredere în Cockie că avea să mă ajute să găsesc iar calea cea bună. Însă în primul rând trebuia să merg acasă.

După ce am urmat drumul principal care mergea spre nord, spre Naivasha, am cotit-o spre est, pe cele mai puțin umblate cărări, de-a dreptul prin sălbăticie. După mormanele de pietre și ierburile aurii urmau praful roșu, salcâmi africani și nesfârșita savană. Ritmul constant al potcoavelor lui Pegasus reverbera. El părea să știe că nu mergem la o simplă plimbare, dar nu s-a opus deloc, nici reliefului, nici liniștii sinistre, nici măcar atunci când un mistreț african uriaș a țâșnit dintr-o râpă la vreo sută de metri în fața noastră și a început să alerge pe potecă, cu copitele lui turtite și despicate, guițând fioros căci îl speriaserăm. Pegasus a dat doar o dată din cap, apoi a mers mai departe, cu un pas uniform și lin.

Într-un târziu am început să urcăm iar și am văzut marginea verde a pădurii Mau, la capătul îndepărtat al coastei, cu mulți copaci și cu creste rotunjite, iar terenul se transforma în priveliștea care-mi plăcea mai mult decât oricare alta – vulcanul Menengai, Rongai și munții Aberdare albaștrii și scunzi.

L-am găsit pe Jock în casă, când tocmai termina prânzul. Voisem să-l iau prin surprindere și chiar reușisem, căci s-a albit la față când și-a împins scaunul de la masă, strângând în mână șervetul de olandă.

— Știu de ce-ai venit.

— Nu mi-ai răspuns la scrisori.

— M-am gândit că o să te răzgândești.

— Zău?

Nu-mi venea să cred.

— Nu. Nu știu. Nimic n-a ieșit așa cum mă așteptam.

— La fel aș putea să zic și eu, am spus.

O parte din mine simțea nevoia să scoată la iveală toate victimele din bătălia noastră lungă și obositoare, să-i spun tot ce am pe suflet și să audă prin ce-am fost nevoită să trec. Dar aveam și eu partea mea de vină. Pierderile mi se datorau și mie.

— Te rog, Jock. Zi-mi că o să-mi acorzi divorțul. Toată tărașenia asta durează de prea mult timp.

S-a ridicat și a mers lângă fereastra care dădea spre vale.

— Ar fi trebuit să găsec o cale să fac relația asta să meargă. Mă tot gândesc la asta.

— Când sunt gata actele, o să ți le trimit.

A oftat tare și lung, apoi s-a întors spre mine.

— Da. Bine.

Privirile ni s-au întâlnit pentru câteva clipe, iar în ochii aceia reci și albaștri am văzut în cele din urmă – după atâta timp – o umbră de căință, de regret sincer.

— La revedere, Beryl!

— Adio, am zis, și, când am ieșit pe ușă știind că n-o să mă întorc niciodată, o povară mare și veche mi s-a desprins de pe umeri și s-a ridicat la cer.

M-am dus direct la Green Hills, unde iarba înaltă crescuse peste tot și ceea ce mai rămăsese din grajduri și din casa mare începuse să se încline

irevocabil spre pământ. Moara dispăruse de mult și câmpurile erau năpădite de ierburi, de parcă pământul lua totul înapoi. Mi-am adus aminte de munca depusă de tata și de cât de fericiți fuseserăm – dar nu mă simțeam goală pe dinăuntru. Simțeam că nu puteam nicicum să-mi pierd trecutul sau să uit ce a însemnat pentru mine. De-o parte a cărării care ducea în pădure se afla un morman de pietre care însemna locul unde era îngropat Buller. L-am oprit pe Pegasus, l-am ținut de căpăstru și am rămas o vreme așa, aducându-mi aminte de ziua în care l-am îngropat. Săpasem pământul tare până când groapa a fost suficient de mare ca nici o hienă să nu poată ajunge la el. Nici măcar o piatră nu se mișcase de pe morman. Buller era în siguranță dormindu-și somnul cel lung – cu cicatricele lui sure și cu victoriile lui. Nici un animal de pradă nevrednic nu se putea atinge de el.

Când am coborât dealul, am găsit poteca ce ducea la satul kip și l-am legat pe Pegasus de crengile încâlcite și pline de spini ale unui copac *boma*. Când am ajuns la așezare, o tânără pe nume Jebbta a fost prima care m-a observat. Nu o mai văzusem de ani buni, de când eram amândouă niște copile, dar nu am fost prea de mirată să observ, atunci când s-a întors spre mine, că avea un copil agățat la șold, rotund ca o tărăcuță.

— Bine ai venit, *memsahib*. Haide.

M-am apropiat de ea și apoi am atins cosița mătăsoasă a copilului de la șoldul ei, apoi i-am atins umărul. Jebbta era femeie în toată regula, cu greutățile unei femei. Așa funcționau lucrurile în satul kip. Aici nimic nu se schimbuse.

— El e singurul tău copil, Jebbta?

— Cel mai mic. Și copiii tăi, *memsahib*?

— Eu nu am.

— Ești măritată?

— Nu. Nu mai sunt.

A dat încet din cap, de parcă mi-ar fi spus că mă înțelege, dar era doar politicoasă. La vatra de-afară, flăcări galbene lingeau laturile unui ceainic negru, iar mirosul grăunțelor care fierbeau înăuntru îmi stârnea o foame cum uitasem că există.

— Am venit să-l văd pe *arap* Ruta. E prin preajmă?

— Nu, *memsahib*, vânează cu ceilalți.

— O, da. O să-i spui că am fost pe-aici și că l-am căutat?

— Da. O să-i pară rău că nu s-a-ntâlnit cu o prietenă așa bună.

Molo se afla la douăzeci și nouă de kilometri nord-vest de Njoro, pe un platou de pe Mau Escarpment, cu trei mii de metri mai aproape de stele. Diferența de altitudine făcea ca locul acela să fie complet diferit de ce știam de acasă. Izvoare și pâraie reci ca gheața curgeau printre ferigi dese; oi blănoase pășteau pe pantele joase și cețoase ale dealurilor. Am trecut pe lângă ferme, dar majoritatea pământurilor, kilometri întregi, erau cultivate cu acel soi de crizanteme albe care o duceau bine la înălțimi mari și ale căror capete se foloseau ca insecticid după ce se uscau și erau mărunțite. Acum arătau splendid, tufele erau cernite și rotunde ca niște nămeți. Sus la munte *chiar* ninge și mă întrebam dacă eram pregătită pentru asta.

Micul sat era o adunătură de colibe de lemn ponosite și de magazine cu acoperișuri de tablă sau de stuf, de străzi oțelite. Era un loc mai dur decât Njoro, Nakuru sau Gilgil și mi-am dat seama din prima că îmi va fi mai greu să-l iubesc. Am intrat în prima cafenea care mi-a ieșit în cale, după ce l-am legat pe Pegasus afară, și am întrebat de Westerland. Am pus doar câteva întrebări și am aflat tot ce voiam să știu, ba chiar mai multe: moșia învecinată, ferma Inglewood, aparținea domnului și doamnei Carsdale-Luck, cuplul demodat pe care-l cunoscusem cu un an în urmă la petrecerea de vânătoare a lui Karen. Nu legasem nici un fel de relație cu ei, dar în vreme ce mă îndreptam spre Westerland m-am gândit cum aș putea face astfel încât să profit de ambele ocazii. Ar trebui să duc muncă de convingere cu ei, dar oricum aveam câteva victorii. Îmi cunoșteam meseria și puteam să dovedesc asta; aveam nevoie doar de timp și de puțină încredere.

Gerry, vărul lui Cockie, s-a dovedit a fi un tip primitiv și cu capul pe umeri. Cockie mă ridicase în slăvi într-o lungă scrisoare, iar el era gata să mă lase să arăt ce pot pe un armăsar brun-roșcat, în vârstă de doi ani, pe care-l chema Baron și pe care-l deținea împreună cu un partener tăcut, Tom Campbell Black. Baron mai avea până să se țină bine pe picioare, dar era înflăcărat și îndrăzneț. Știam că pot să scot ceva din el, dar și din Wrack, un armăsar de un an, al cărui tată era Camciscan, mândria registrului de împerecheri al tatei, din vremuri demult apuse. Wrack era al soților Carsdale-Luck, care fuseseră de asemenea de-acord să îmi dea o șansă. Îmi mai dăduseră o mână sprintenă, Melton Pie, o colibă pe proprietatea lor și un servitor care să-mi servească drept rânđaș.

— Fiind din sângele lui Camciscan, Wrack cu siguranță are ceva de câștigător, le-am promis soților când au venit să ne vadă cum muncim.

George Carsdale-Luck fuma țigări aromate care făceau ca aerul din padoc să miroasă a cuișoare și-a Crăciun. Soția lui, Viola, transpira mereu, chiar și în aerul rece din Molo, și întotdeauna avea gulerele umede și o grămadă de evantaie de hârtie la ea. A stat la marginea pistei în timp ce am mers la trap cu Wrack, un kilometru și jumătate, iar apoi, când am trecut cu calul pe lângă ea, a zis:

— N-am văzut prea multe femei în meseria asta. Nu te temi că o să te înăsprească?

— Nu. Nu mă gândesc niciodată la așa ceva.

Viola semăna mult cu Emma Orchardson. Dacă i-aș fi permis, cred că mi-ar fi sugerat să port pălărie și mănuși, dar comportamentul meu neșlefuit n-avea să mai conteze deloc când Wrack avea să ajungă pe podium și să câștige bani buni. Aveam la dispoziție doar câteva luni – până în iulie, când avea loc cursa Produce Stakes, în Nairobi. Până atunci aveam să lucrez din greu, fără să mă abat de la țelul meu.

În Molo era ușor să mă dedic antrenamentului. Mă trezeam înaintea zorilor, lucram din greu toată ziua și seara cădeam ruptă de oboseală. Doar uneori, foarte târziu în noapte, îmi dădeam voie să mă gândesc la ce se întâmpla oare la clubul Muthaiga, la ce glumă spunea Berkeley și la ce avea în pahar, la ce purtau femeile la petreceri sau la ceai și dacă îmi rostea cineva numele, chiar și în trecere. Dacă era o noapte foarte lungă și nu reușeam să dorm, renunțam la orice precauție și mă gândeam la Denys. Poate că stătea tolănit într-unul dintre fotoliile joase de piele ale lui Karen, sau lângă masa din piatră de moară, și citea Walt Whitman și asculta vreo placă nouă la gramofon. Sau poate că era în căsuța lui din povești de la Muthaiga, bea un whisky bun, sau era în Congo ori în țara masailor după fildeși, antilope kudu sau lei și chiar în acea clipă se uita în sus la aceeași puzderie de stele pe care o vedeam și eu de pe fereastră.

Cât de aproape pot fi oamenii care s-au dus cât au putut de departe, până la marginea hărții. Cât de neștearsă e amintirea lor.

Într-o dimineață am plecat cu Pegasus de la Westerland ca să iau provizii. Stăteam aplecată în șa, în jacheta mea din piele de berbec, cu degetele înghețate de frig, când am văzut acoperișul de pânză al unei mașini lăsat jos și proptit, reflectând o lumină rece. Deasupra motorului stătea aplecat un bărbat în salopetă și cu mocasini asemănători cu ai mei. Nu erau prea multe automobile în Molo, care era un loc atât de înapoiat față de Nairobi, precum era Nairobi față de Londra. Era un oraș în care se ajungea greu, iar faleza abruptă parcă voia să te țină la distanță. De asemenea, era un loc prost în care să ți se strice mașina, așa că știam că ar trebui să dau o mână de ajutor dacă pot.

— Să te ajut cu ceva? am strigat din șa.

— Poftim?

Bărbatul s-a ridicat din spatele acoperișului de pânză, ștergându-și mâinile murdare de ulei pe o cârpă deja înnegrită. Am văzut că era tânăr, cu o claie de păr aproape negru. Aburii îi ieșeau dintre buzele subțiri și se ridicau pe lângă mustața îngrijită, închisă la culoare.

— Ai cam dat de necaz.

— Încă nu mă dau bătut.

— Atunci înseamnă că te pricepi la motoare.

— Nu prea, dar învăț. Asta pare că vrea să mă pună la încercare – să vadă dacă sunt serios.

— Nu cred că aș avea prea multă răbdare pentru așa ceva.

— Crezi că ăstălalt nu te pune la încercare? a arătat el spre Pegasus.

Am râs și am coborât din șa, ținând în mână hățurile.

— Ne punem unul pe altul la încercare, am recunoscut. Asta e ordinea firească a lucrurilor. Oamenii și caii au trăit împreună de secole. Uneori mă gândesc că automobilele o să se strice toate și o să fie abandonate; o să le găsim pe marginea drumului, ca pe niște schelete.

— Ce imagine frumoasă – dar eu prevăd că o să fie exact pe dos. Mașinile sunt doar începutul. Partea cea mai vizibilă. Oamenii vor să meargă mai repede și să se simtă mai liberi.

— Mie îmi ajunge Pegasus, mulțumesc mult.

A zâmbit.

— Pegasus, deci? Sunt sigur că e foarte rapid, dar dacă ai fi zburat cu avionul, ți-ai fi înghițit cuvintele – și poate că și inima.

M-am gândit la Denys, la J.C. și la Maia – cât de însuflețiți erau când

vorbeau despre zbor. Deasupra noastră, pe cer, nu era absolut nimic, nici măcar nori.

— Cum e?

— Ca și cum te-ai elibera de tot ce a vrut vreodată să te țină-n frâu. Acolo sus nu există nici o barieră – nimic care să te oprească să continui la nesfârșit. Toată Africa se întinde sub tine. Nu îți pune piedici și nu vrea să te oprească.

— S-ar zice că ești poet.

— De fapt, sunt fermier.

A rânjit.

— Am o mică fermă mai sus, aproape de Eldama. Tu ce faci prin părțile astea?

Când i-am spus, am făcut repede legătura. Era partenerul tăcut al lui Gerry, Tom Campbell Black; era și el proprietarul lui Baron.

— Ai un cal pe cinste, i-am spus. Sunt convinsă că o să câștige un premiu mare în iulie. Apoi poate că o să ai cum să-ți cumperi avionul ăla.

— Pot să mă bazez pe asta?

S-a aplecat iar peste motor și a mai făcut câteva ajustări.

— Ai grijă de cal, o să încerc să pornesc mașina.

După câteva șuierături smucite, motorul a prins viață. M-am uitat cum strânge acoperișul de pânză și cum își așază sculele în portbagaj în timp ce Pegasus dădea din picioare sub mine. Îi era frig. Și mie la fel.

— Mult succes! i-am strigat peste zgomotul motorului și ne-am făcut cu mâna.

Peste câteva luni situația din Molo a luat brusc o întorsătură urâtă. Una dintre ușile de la grajdul din Westerland avea o balama ruginită și, în miezul unei nopți, Melton Pie a fugit afară și, dintr-un motiv sau altul, s-a speriat. S-a încâlcit în gardul de sârmă ghimpată și s-a rănit foarte tare pe burtă și la fluierile picioarelor. Avea să-și revină, dar nota de plată a veterinarului a fost uriașă. George și Viola erau furioși și voiau să mi-o pună mie în cârcă.

— Cum să fiu eu de vină pentru o balama ruginită? am întrebat când cei doi m-au încolțit într-o seară, în biblioteca lor din Inglewood.

— Era în grija ta! a țipat George. Ar fi trebuit să supraveghezi *totul!*

M-am uitat spre Harry așteptând să mă susțină, dar el stătea pleoștit pe scaun, iar, acolo unde i se termina barba îngrijită, gâtul i se înroșise.

— Ai putea să te oferi să plătești jumătate, Beryl, a zis în cele din urmă.

— Cu ce? Sunt o sărăntoacă, Gerry. Știi asta. În plus, de ce să plătesc pentru îngrijirile ei? Asta e treaba proprietarului. Cu siguranță n-o să văd nici un sfaț când o să câștige.

— N-a câștigat nimic, a zis Viola sec.

— Nu mi-ați dat suficient timp.

— Nu văd cum ne-am putea asuma acum un asemenea risc, a declarat George, punându-și mâinile-n sân peste vesta care-l strângea.

Și astfel situația a fost rezolvată, dar nu în favoarea mea. Cumva trebuia să fac rost de bani ca să plătesc îngrijirile medicale, iar soții Carsdale-Luck mă concediau. Îmi dădeau o săptămână ca să-mi găsesc alt loc în care să stau și să dispar de pe proprietatea lor. În acea seară m-am întors la coliba mea simțindu-mă lovită și nedreptățită. Gerry m-a încredințat că nu avea să mi-l ia pe Baron, dar trebuia să găsesc și alți cai și un loc în care să stau. Am rămas până târziu în noapte uitându-mă peste registrele mele contabile, gândindu-mă de unde să fac rost de bani pentru Melton Pie, când am auzit pași lângă colibă. Ușa nu avea încuietoare și pentru o clipă am împietrit. O fi George Carsdale-Luck care a venit să îmi dau bani gheață acum? O fi Jock, gata să-mi dea de veste că s-a răzgândit în privința divorțului? Inima îmi bătea nebunește în piept.

— *Hodi!*²⁶ s-a auzit o voce bărbătească afară.

— *Karibu!*²⁷ am zis în timp ce mă-ndreptam spre ușă, fără să recunosc vocea.

Am împins ușa de stuf și am văzut un războinic înalt și bine făcut, cu *shuka* strânsă pe un umăr. O sabie încovoiată se odihnea într-o teacă de piele prinsă jos pe șoldurile înguste. Avea părul tuns scurt, mai puțin o cosiță groasă care începea de la frunte și se continua de-a lungul scalpului curat. Avea ochi negri și adânci, și când i-am văzut mi-a venit să plâng. *Arap* Ruta mă găsisse. Mă găsisse chiar și aici.

M-am uitat la picioarele lui goale, la sandalele împletite legate de gleznelor lui prăfuite. Venise pe jos din Njoro – se îndreptase spre mine ca și cum ai trage o singură săgeată peste câteva sute de kilometri pătrați. Indiferent cât era Kenya de vastă, era greu să dispari, chiar dacă voiai. Eram atât de puțini, încât lăsam niște urme în urma noastră la fel de clare precum semnalele de fum. Nu am fost surprinsă că Ruta mă găsisse, ci că voise să facă asta. Am crezut că mă uitase.

— Sunt atât de bucuroasă să te văd, Ruta! Arăți bine. Ce face familia ta?

— S-au îmbolnăvit vacile acasă.

A pășit în licărul neregulat al lămpii mele.

— E greu să hrănești atâția când ai puțin sau nimic.

— Ce îngrozitor! am zis. Pot să te ajut cu ceva?

— Totul s-a schimbat. Nu mai este de muncă. M-am gândit că poate ai să-mi dai ceva de lucru.

Fusese mândru încă de mic; ca bărbat presupuneam că era chiar mai mândru și că nu îi fusese ușor să vină și să îmi ceară o favoare.

— Ești cel mai vechi prieten al meu, Ruta. Aș face orice ca să te ajut, dar nu știu dacă ți-aș putea *da* de lucru chiar acum.

M-a privit încercând să-mi citească gândurile.

— Tatăl tău era mulțumit când lucram în grajdurile lui. N-am uitat ce știu despre cai și încă pot să călăresc bine. Odată eram în stare să călăresc orice cal.

— Da, îmi aduc aminte. Vrei să intri?

A dat din cap, și-a scuturat picioarele de praf și apoi s-a așezat pe un scaun pliant în timp ce încercam să-i explic situația.

— În ultima vreme am dat de greutate. Într-o zi poate c-o să am destui cai pe care să-i antrenez și o să fie destui bani pentru toți, dar acum... am lăsat cuvintele să se piardă.

— Eu am răbdare.

Ochii îi erau limpezi, negri și neșovăielnici.

— Când câștigăm, poți să mă plătești.

— Dar nu știu când o să fie asta. Îmi pun toate speranțele în Baron, la cursa Produce Stakes, care e peste patru luni. Aici încă n-am apucat să arăt de ce sunt în stare.

— Eu cred că putem câștiga, *memsahib*.

— Da? nu m-am putut abține să nu zâmbesc. Lucrez de una singură, dar adevărul e că nu știu cât mai cred cu adevărat în mine.

— Nu am văzut niciodată că ți-ar fi frică. Nici mie nu mi-e frică. O să trimit pe cineva să o aducă pe soția mea. Ea o să gătească pentru noi.

— E un plan bun, Ruta, dar unde o să stăm cu toții?

— Noi suntem serioși și vrem să câștigăm curse. Cu siguranță că vom găsi o casă.

N-am mai zis nimic, ci doar am clipit, uimită de optimismul lui Ruta și de

cât de ușor părea totul pentru el. Nimic nu *era* ușor, evident – dar venirea lui aici avea o simetrie remarcabilă. Aveam cu disperare nevoie unul de celălalt. Simțeam că era ceva bun. Posibil să *putem* câștiga într-o bună zi.

— Bea niște cafea. Mi-e teamă că nu e prea bună.

— N-ai avut niciodată talent la gătit, a zis el zâmbind larg.

— Nu, nu l-am avut.

Am turnat cafea pentru amândoi, la masa micuță din lemn de cedru. El mi-a povestit despre soția lui, Kimaru, și despre băiatul lor de doi ani, Asis. Eu i-am explicat că mariajul meu se încheiase, știind că nu mă va înțelege sau nu va fi deloc de-acord cu asta. Pentru băștinașii kip femeile erau proprietatea lor, și era cât se poate de clar în favoarea cui se înclina balanța puterii. Bărbații erau capul familiei, iar femeile respectau asta, și pe ei, ca pe o lege.

— *Bwana Purves* nu era tatăl tău, a recunoscut când am terminat de povestit.

— Nu, am zis. Nici al tău.

Poate că Ruta nu avea să înțeleagă niciodată deciziile pe care le-am luat, dar nu trebuia să fim de-acord întru totul ca să ne ajutăm unul pe altul. Avea și el motivele lui pentru care bătuse tot drumul din vale până la coliba mea din Molo.

— Habar n-ai cât de mare nevoie aveam de ajutorul tău, prietene. Nici eu nu mi-am dat seama de asta până acum.

— Mă bucur c-am venit. Dar, zi-mi, aici e mereu așa de frig?

— Mă tem că da.

— Atunci, Beru, va trebui să facem un foc mai mare.

— O să facem, am zis.

am făcut deja.

39

Aveam nevoie de curaj acum, iar cu Ruta alături îmi aduceam în cele din urmă aminte ce însemna asta. M-am interesat cu îndrăzneală de alți cai pe care să-i antrenez, iar la începutul lui aprilie aveam un armăsar cu pieptul deschis la culoare și cu umerii largi pe nume Ruddygore, pe lângă Baron – și îi aveam iar și pe Wrack și pe Melton Pie. Soții Carsdale-Luck îi vânduseră pe amândoi unui alt proprietar care de la început avusese mult mai multă

încredere în mine decât ei. Am putut să-i iau pe toți cu mine când am plecat din Molo spre Nakuru – căci așa am rezolvat, Ruta și cu mine, problema locuinței. Molo era un loc prea rece și prea neplăcut, așa că am vorbit să închiriem spațiu la hipodromul de la Nakuru, nu departe de Soysambu și de teritoriul pe care-l știam bine. Ruta și soția lui s-au instalat într-o colibă din chirpici din spatele padocului principal. Eu aveam un pat pus pe niște lăzi, sus pe o platformă, sub un acoperiș de tablă în două ape. Aveam un balot de paie pe post de noptieră și un altul pe post de scaun și totuși eram fericită și m-am simțit imediat ca acasă. Părea că viața poate fi iar trăită. Ruta și cu mine ne aveam unul pe altul și ne aștepta o cursă importantă. Ce îmi puteam dori mai mult?

Wack mă încânta cel mai tare. Avusese potențial încă de la naștere – o conformație perfectă și cea mai bună ascendență. Dar potențialul putea să se piardă sau să nu-i fie de folos, ba chiar să se risipească. Ultimele ajustări ale oricărui antrenament al cailor de curse erau cele mai importante tușe din întreg procesul. În câteva luni îl văzusem crescând dintr-un mânz îndărătnic și arogant în ceva magnific. Fiecare mușchi de sub părul lui vălurit, de culoarea castanei, te ducea cu gândul la putere și grație. Picioarele îi erau niște pistoane, iar corpul îi strălucea. Era făcut să alerge și să câștige, și știa asta.

Wrack era șansa noastră – a lui Ruta și a mea. El urma să ne deschidă calea în această lume grea și să ne ajute să ne punem amprenta asupra ei.

Într-o după-amiază, cu câteva săptămâni înainte de cursă, eram în oraș ca să lămuresc o comandă de mâncare pentru cai și m-am hotărât să trec pe la hotelul în care stătea D. Trecuse mai bine de-un an de când fusesem ultima dată acolo, din acea noapte traumatizantă când Jock sărise la el și-l bătuse măr. Nu mi-ar fi fost greu să evit întru totul acel loc, dacă aș fi vrut să nu-mi aduc aminte de cele ce se întâmplaseră sau dacă aș fi vrut să nu mă-ntâlnesc întâmplător cu D., dar mă simțeam gata, în cele din urmă, să dau ochii cu el și să văd care mai e relația noastră. L-am legat pe Pegasus afară, mi-am curățat mocasinii, mi-am aranjat repede părul, întrebându-mă dacă sunt prezentabilă cât de cât. Mi-au trebuit câteva clipe pentru ca ochii să mi se obișnuiască cu lumina dinăuntru, dar când mi-am revenit am văzut că D. nu era. Însă Denys era – stătea întins într-un fotoliu cu o băutură în mână, cu pălăria prăfuită lângă el. Cred că mi s-a tăiat răsufarea.

— Arăți bine, Beryl, a zis când am ajuns lângă el, cu picioarele pe jumătate amorțite. Ce-ai mai făcut?

Noi aveam un trecut prea încărcat, prea multe decizii grele. Pierderi pe care poate nu aveam să le pot exprima niciodată în cuvinte.

— M-am descurcat cum am putut, am reușit să îngaim. Dar tu?

— Așa și așa.

A clipit din ochii lui căprui și am simțit cum inima mi se înfioară și începe să-mi bată nebunește, ca de fiecare dată când eram în preajma lui. Poate că așa avea să bată mereu.

— Am auzit că ai fost la Londra.

— Da.

M-am apucat de spătarul unui scaun ca să mă sprijin.

— Și eu am fost plecat, pentru înmormântarea mamei.

— Îmi pare atât de rău, Denys.

— Îi venise vremea, cred. Sau poate că doar așa se zice.

— Iar acum lucrezi?

— Da. În urmă cu câteva luni am avut primul meu client adevărat. Un ins destul de bun... Un american, de fapt. A învățat să folosească maceta și și-a cărat singur proviziile.

— Vezi? Am știut că poți să-i înveți pe toți oamenii ăia răsfățați, de felul lui Teddy Roosevelt, să fie chibzuiți.

— Nu știu ce să zic. Nu demult Blix a avut unul care a insistat să care cu ei un pian.

— O, Blix. Mi-e dor de el.

Cuvintele au rămas suspendate între noi preț de câteva clipe, ca niște filamente, sau ca niște panglici.

— Ce mai face Karen?

— Este în Danemarca să-și viziteze mama, dar am auzit că e bine.

— Ah.

Am tăcut, studiindu-i chipul. Stătuse mult la soare, dar sub stratul acela de culoare sănătoasă întrezăream oboseala, sau poate că erau grijile.

— Dar Berkeley ce mai face?

— Mi-e teamă că Berkeley n-o duce chiar așa de bine. Ar fi trebuit să stea o lună în pat, la Soysambu, după ce inima aproape că i-a cedat. Doctorul i-a spus să nu se mai facă efort deloc, dar nu l-a ascultat.

— Pare ceva ce-ar face Berkeley. Unde e acum?

— Acasă. Nu știu cât o s-o mai ducă.

— Berkeley nu poate să moară. Nu-i dau voie!

— Atunci poate că ar trebui să-i spui asta cât mai curând.

Am încercat să nu las sentimentele să mă copleșească în cele câteva minute în care am stat în tăcere. Berkeley *trebuia* să se facă bine, dar cum rămânea cu Denys? Puteam să fim iar prieteni după tot ce se-ntâmplase?

— Vino într-o zi până la Mbogani, a zis când am dat să plec. Fac eu cinste cu băutura.

— Credem că ai zis că e plecată Karen.

— Așa e. Dar ești mereu bine-venită.

— O, a fost tot ce-am putut spune.

Apoi m-am aplecat pentru o clipă și i-am atins cu buzele pielea proaspăt bărbierită.

— Noapte bună, Denys!

A doua zi am mers călare la Solio și am ajuns cu puțin înainte de ora la care se beau cocktailuri. Cunosându-l pe Berkeley, aproape că mă așteptam să-l văd în curte cu câte-o sticlă de șampanie în ambele mâini, dar era ținut la pat. Mi s-a frânt inima când l-am văzut acolo, slăbit și palid, pricăjit ca un copil.

— Beryl, ești un înger, a zis când i-am întins un trabuc gros pe care i-l adusesem din Nakuru. Vrei să mi-l aprinzi tu? Nu mă simt în stare.

— N-am știut cât de gravă e situația. Aș fi venit mai repede.

— Ce vrei să zici? s-a prefăcut a nu înțelege.

Era atât de lipsit de culoare, că până și dinții lui frumoși păreau gri. Avea vocea slabă.

— Știai că ferma n-a fost niciodată mai profitabilă? De-abia acum îmi dau seama cum merg lucrurile. La țanc.

A încercat să se ridice, și eu m-am aplecat să-l ajut, adunând perne de care să se sprijine, sub privirile severe ale servitorilor lui somalezi.

— Ei nu sunt siguri că ar trebui să mă atingi, mi-a șoptit. De obicei nu am femei frumoase la mine-n pat.

— Nu cred o iotă din ce spui! Ești un prinț, Berkeley! Cu adevărat ești cel mai bun dintre toți.

— Cu excepția unor mici părți din mine.

S-a uitat la trabucul pe care i-l dădusem, la înfloriturile fantomatice ale

fumului argintiu care se ridica tot mai sus înainte să se destrame și să dispară cu totul.

— Dar măcar o să mor ca marii poeții, nu-i așa, plin de înflăcărare și răsunset?

— Să nu cumva să mori, trădătorule! Te rog, să nu mori.

Și-a închis ochii.

— Bine. Nu azi.

Am găsit două pahare pentru noi și mi-a zis unde să caut cel mai bun vin, în fundul dulapului de lângă patul lui.

— Sticla asta e cu vin falernian.

A ridicat-o în bătaia luminii.

— E unul dintre puținele vinuri care are aprobarea romanilor antici. Unii cred că e cel mai bun vin din lume.

— Doar nu vrei să-l irosești pe mine!

— Biata și frumoasa mea Beryl. Ești sigură că nu te poți mărita cu mine? Poți să moștenești averea mea când mor și, fiind văduva mea tânără, să intri în tot felul de scandaluri.

— Bietul și frumosul meu Berkeley. Te pricepi atât de bine la vorbe, dar zi-mi cine ți-a furat inima cu adevărat.

— A, asta.

A tușit în manșeta cămășii.

— Țsta e un mare secret.

Prin genele lui franjurate, închise la culoare, ochii lui căprui ardeau mocnit, de parcă știa deja ce-l așteaptă după ce va fi trecut din viața asta în cealaltă.

— Vrei să-mi citești ceva? Mi-e dor de niște versuri.

— Știu eu ceva, am zis încet și am început să recit versurile lui Whitman din *Cântec despre mine*, cele care-mi erau dragi de atâția ani.

Nu credeam că sunt în stare să continui dacă-l privesc, așa că mi-am fixat privirea pe mâinile lui frumoase și palide de pe pătura albă ca zăpada, pe lunulele de un albastru deschis ale unghiilor lui tăiate, pe micile tăieturi cicatrizate, pe venele beteșugite.

Când am terminat, am rămas tăcuți o vreme. Își învârtea vinul în pahar.

— Are o nuanță frumoasă de chihlimbar, nu-i așa? Ca leii în iarbă.

— Chiar așa.

— Acum ia-o de la început, dar mai rar de data asta. Nu vreau să-mi scape nimic.

Am recitat-o iar de la capăt, în timp ce respirația lui era tot mai liniștită, ochii i se micșorau și apoi i s-au închis. Buzele lui ca de ceară zâmbeau vag, iar genele ascuțite erau ca niște ferigi gingașe pe obrazul lui. Cum aș fi putut să-mi iau vreodată rămas-bun de la el? Nu puteam, nu voiam. Dar l-am sărutat înainte să plec, și am simțit gustul vinului falernian.

40

Au venit ploile lungi, cu furtuni violente o dată la câteva zile, dar ziua înmormântării lui Berkeley a fost surprinzător de limpede. El dorise să fie înmormântat acasă, pe malurile râului său, care, jurase el mereu, aducea minunată apă glaciară de sus de tot de pe Mount Kenya. De-a lungul unui cot care se curba precum talia și șoldul unei femei, apa râului susura pe deasupra pietrelor negre de bazalt și a straturilor întinse de turbă. În acel loc am privit cum era coborât Berkeley în pământ, în timp ce grauri și muscari cântau game muzicale care răsunau prin coronamentul pădurii.

Au participat zeci de prieteni. Blix venise tocmai din Somaliland și era încă acoperit de un strat de praf galben-deschis. Ochii lui D. păreau sobri sub pălăria de soare încovoiată, dar, odată ce ultimele cuvinte au fost rostite și a fost acoperit de pământ sicriul lui Berkeley, a venit la mine, m-a prins ușor de mâini și nu le-a dat drumul o bună bucată de vreme.

— M-am simțit ca un ticălos că te-am gonit, mi-a zis.

— Nu prea aveai de ales, am spus. Știam asta.

Și-a dres glasul cu putere și a dat din cap, iar o şuviță lungă din părul lui aproape alb i-a căzut pe guler.

— Dacă vreodată o să ai nevoie de ceva, vreau să vii la mine. Ești încă atât de tânără. Uneori uit asta. Când Florence și cu mine eram de vârsta ta, împreună n-aveam atâta minte nici cât să ne scărpinăm la dos.

M-a privit în ochi și am simțit cum îmi dispare și ultima fărâmă de rușine. Învățasem niște lecții dure, dar fuseseră unele importante.

— Așa o să fac, D. Mulțumesc!

Am auzit cum de la gramofonul de pe veranda lungă și umbroasă al lui Berkeley răsună o muzică lentă și melodioasă. Denys stătea aplecat peste pâlnia aparatului și peste acul care şuiera, iar D. și cu mine am mers împreună până la el.

— Nu-l urăști pe Beethoven? a întrebat D.

Pomeții înalți ai lui Denys au căpătat o nuanță de trandafiriu pal.

— Berkeley nu-l urăște.

Am rămas acolo mult timp, toastând în cinstea delicateții și a vieții lui Berkeley, întârziind asupra fiecărei povești cu el pe care-o știam, până când cerul s-a acoperit de o pătură groasă de nori gri și lumina a început să scadă. Când aproape toată lumea plecase, Denys mi-a zis:

— Vino la Ngong cu mine.

— Îl am pe Pegasus.

— Pot să te aduc înapoi să-l iei.

— Bine, am răspuns, de parcă era ceva obișnuit, și eu nu mă năruiam pe dinăuntru, plină de confuzie și durere care nu trecea, de dezamăgire și dorință, toate acestea învârtindu-se nebunește în mine.

Am vorbit foarte puțin pe drumul până acolo. Din cerul amenințător a început în cele din urmă să cadă, încet și măsurat, o ploaie ecuatorială. Apa spăla parbrizul și bătea darabana pe acoperișul de piele. El nu m-a luat de mână, nu a rostit nici un cuvânt despre intențiile lui, dar nici eu n-am zis nimic. Între noi erau atâtea lucruri nerostite, încât nu puteam să vorbim nici măcar despre cele mai simple chestiuni.

Când ne-am apropiat de ferma lui Karen, a ieșit pe drumul principal și a luat-o spre Mbagathi, și atunci am înțeles. Nu voia să fie cu mine în casa ei, cu lucrurile ei privindu-ne. Acela era locul lor. Noi trebuia să găsim un loc nou, care să fie doar al nostru.

Denys a oprit motorul și am fugit în casă, cu apa șiroind pe noi, dar și înăuntru era ud. Trecuse mai bine de-un an de la vizita tensionată a mamei, iar de-atunci acoperișul se șubrezise și mai tare. Ploaia pătrundea de peste tot, iar noi ne-am aplecat și ne-am ferit până am reușit să aprindem focul. El a căutat o sticlă de coniac bun și am băut fără pahar, trecând sticla de la unul la altul. Auzeam răsuflările noastre chiar și peste sunetul ploii care cădea și peste sfârâitul lemnului de cedru din vatră.

— De ce nu s-a însurat Berkeley niciodată? l-am întrebat.

— S-a însurat, în felul lui. Era o somaleză printre angajații lui cu care a avut o legătură mulți ani. Își erau devotați unul altuia.

— Poftim? Mulți ani? Și nimeni n-a știut?

— Colonia tolerează anumite lucruri, dar nu așa ceva.

Acum totul avea sens: de ce Berkeley se ținea departe de femeile din

colonie, de ce era atât de rezervat când îl întrebam despre aventurile lui amoroase. Eram bucuroasă să știu că avusese parte de iubire, dar oare cu ce preț? Cât de greu era secretul pe care-l păstrase?

— Crezi că lumea o să accepte vreodată astfel de relații? am întreat.

— Îmi place să cred că da, dar nu prea sunt sorți de izbândă, a răspuns el.

Când mai era doar un pic de coniac în sticlă, m-a condus spre dormitorul mic din spate și mi-a dat jos hainele fără să rostească nici un cuvânt, sărutându-mi pleoapele și mângâindu-mi încheietura mâinii. Ne-am așezat pe pat, îmbrățișându-ne strâns cu membrele calde. Și-a îngropat fața în părul și în gâtul meu și s-a mișcat cu atâta tandrețe, că îmi venea să țip. Pe cât de disperată eram să fiu aproape de el, pe atât de tare mă bântuiau ultima noastră noapte împreună și zilele scurse de-atunci. Inima îmi bătea nebunește. Îmi era teamă că o să-mi sară din piept.

— Nu știu ce se-ntâmplă cu noi, am reușit să îngaim în cele din urmă. Poate că nu o să fie niciodată nimic mai mult decât ce e acum.

L-am atins, iar toracele și pieptul i se ridicau și îi coborau în ritmul respirației. Umbrele noastre pictau peretele.

— Dar eu țin la tine, Denys.

— Și eu țin la tine, Beryl. Ești o femeie extraordinară. Cu siguranță știi asta.

O parte din mine voia să-i dezvălui totul – să-i spun adevărul despre Londra. Să-l întreb despre Karen și despre cum vedea el întreaga situație. Dar, pe de altă parte, nu credeam că vom rezolva ceva prin vorbe sau explicații. Luaserăm anumite decizii, separat și împreună, nu luaserăm? Eram cine eram.

M-am ridicat în genunchi și i-am mângâiat adânciturile claviculei, în care se adăpostiseră umbrele, gâtul lui lat, umerii și brațele. Îl memoram cu ajutorul palmelor mele.

— Dacă ai mai trăi o dată, ai schimba ceva? l-am întreat.

— Nu știu. Poate că greșelile noastre ne fac cine suntem.

A tăcut câteva minute, apoi a spus:

— Singurul lucru de care mi-e cu adevărat teamă e că o să mă pierd de viață, că nu o să ating niciodată acel *ceva*... știi ce zic?

— Cred că da.

Mi-am așezat mâna pe piept, în dreptul inimii lui. Pulsul lui lin îmi reverbera prin palmă. Era adevărat că multe dintre răsturnările de situație care

mă aduseseră în acea cameră fuseseră dureroase și mă costaseră mult, și totuși niciodată nu mă mai simțisem atât de vie. Eram îngrozită, dar nu voiam să fug de el. Nu aveam să fug... dacă depindea de mine.

— Denys?

— Mmm?

— Mă bucur că suntem aici.

— Da, a zis cu gura lângă buzele mele, iar deasupra noastră furtuna mugea.

Nu mi-ar fi păsat dacă acoperișul s-ar fi prăbușit peste noi. Eram în brațele lui Denys. Aș fi murit fericită.

41

De la sunetul primelor trâmbițe până la țipetele și descătușarea tribunelor, cursele sunt niște evenimente rapide și efemere. Zece cai care galopează dând tot ce au mai bun. Un kilometru și șase sute de metri, timpul nu-i de-ajuns, și totuși e suficient – spiralat, suspendat și dilatat precum răsuflarea – ca întrecerea să fie câștigată și pierdută de mai multe ori.

La cursa Produce Stakes, Wrack a alergat iute ca fulgerul, cu un curaj dezlănțuit, și a galopat în fața tuturor. Nu mi-am dezlipit binoclul de el, căci îmi era frică să mă uit în altă parte chiar și pentru o clipă. Ruta stătea lângă mine, nemișcat ca o rugăciune, când Wrack a pierdut conducerea, milimetru cu milimetru. Nu a abandonat, nu a încetat să lupte. Dar un cal castrat, cu oase ușoare, a rupt panglica, iar eu am putut să răsufli, în cele din urmă, mânănită.

— Ai văzut cât de aproape a fost? a zis Ruta când praful s-a risipit și inima a început din nou să-mi bată. Data viitoare Wrack o să țină minte asta și o să se străduiască mai mult.

— Nu cred că merge așa la cai, Ruta.

Încercam să-mi revin și mă gândeam și eu la viitor – dacă proprietarul lui Wrack, Ogilvie, ni-l va lăsa în continuare în grijă.

— De ce nu?

— Nu știu. Ei nu au memoria ca a noastră. Fiecare cursă e nouă pentru ei.

Dar, când am mers la Ogilvie, acesta îi dădea mai degrabă dreptate lui Ruta.

— Ați văzut cât de aproape a fost? Data viitoare o să câștige.

Și a câștigat.

În lunile care mai rămăseseră din anul 1925, caii mei au câștigat curse și au ieșit destul de des pe locul doi, astfel încât lumea închisă a curselor din Nairobi părea gata să mă primească și pe mine, iar eu am început să cred că îi aparțineam. D. m-a chemat înapoi la Soysambu și mi-a zis că, atunci sau mai târziu, mereu avea să fie un loc pentru mine la grajdurile lui. Ben Birkbeck mi-a scris ca să-mi ceară să-i antrenez caii și să-mi spună că eram pe cale de a prelua renumele tatălui meu în colonie. La una dintre curse am zărit-o pe mama, cu o pălărie înaltă, cu pene, cum mă aplauda. Nu o mai văzusem de mai bine de-un an și am avut un mic șoc, dureros și complex. Tot nu știam ce rol juca ea în viața mea sau cum să mă port în preajma ei fără să fiu ursuză. Poate că niciodată n-aveam să fiu altfel.

— Sunt mândră să văd că îți merge atât de bine, a zis când a venit la mine după eveniment. Felicitări!

Am privit-o cum sorbea dintr-un cocktail de culoarea unei garoafe roz în timp ce-mi povestea ce-a mai făcut. Locuia aproape de Eldoret împreună cu Dickie și cu băieții și încerca să-l ajute pe Dickie să o scoată la capăt, dar nu reușea.

— Îmi pare rău că vă este atât de greu, i-am zis eu și am fost uluită să descopăr că nu erau doar niște vorbe goale.

Poate că Berkeley avusese dreptate în privința familiei – poate că nu ne revenim niciodată de pe urma ei sau a celor pe care-i iubim. Nu cu adevărat. Sentimentele mele pentru Clara erau încâlcite la rădăcină, de nerezolvat. Indiferent dacă-mi plăcea sau nu, mereu avea să mă bântuie fantoma plecării ei. Dar nici nu părea corect să plec și să ignor necazurile ei.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Ne descurcăm noi, a zis, curios de stoică.

Și-a terminat băutura și s-a pregătit să plece, adăugând:

— *Este minunat să văd că primești ceea ce meriți!*

Datorită victoriilor care se țineau lanț, puteam începe, într-un sfârșit, să-l plătesc pe Ruta cum se cuvine și să o răsfăț pe soția lui cu o pereche nouă de pantofi și cu oale pentru gătit. Puteam să cumpăr un pat adevărat pentru locul meu de sub acoperiș și să pun deoparte bani pentru o mașină – dar nu aveam de gând să mă las pe tânjală sau să mă-ncred că zilele acelea prospere aveau

să dureze.

Aveam aceleași sentimente în legătură cu Denys. Fiecare oră cu el era încântătoare, chiar dacă trebuia să mă furișez ca să-l văd. Am început să împrumut o motocicletă de-a lui Karen ca să-l vizitez când era la Mbogani – și cumva fiorii pe care mi-i dădea motocicleta când săltam cu ea prin praful roșu, înclinându-mă când treceam pe lângă gropi adânci și pe lângă pietre, erau ca senzația pe care o aveam când eram lângă el. Ambele situații erau periculoase, ambele erau un fel de abuz îndrăzneț și de neiertat. Karen ar fi murit de zeci de ori dacă ar fi știut că sunt la Mbagathi, sub acoperișul găurit, în brațele amantului ei, în timp ce ea era în Danemarca – dar nu puteam să mă gândesc la asta, și nici la ea. Dacă m-aș fi gândit, n-aș fi putut să am nimic, iar asta ar fi fost cu mult mai rău.

Se apropia întoarcerea lui Karen. Când Denys a început să vorbească despre o expediție de cercetare la care avea să participe, în apropiere de Meru, am știut că de fapt îmi spunea că era ultima noastră șansă de-a fi împreună.

— Ai putea să călărești până acolo și să mi te alături.

Trebuia să ne organizăm. Aveam să merg călare până la Solio, vechea fermă a lui Berkeley. Îl puteam lăsa pe Pegasus acolo și să ne continuăm împreună drumul în automobilul Hudson al lui Denys. La întoarcere urma să o ia fiecare pe drumul său.

Stabiliserăm să ne întâlnim în februarie. Între timp, el pleca într-un safari lung cu un client bogat din Australia, iar eu aveam să îl pregătesc pe Wrack pentru St. Leger, cea mai importantă cursă din Kenya. Datorită ultimelor succese, Wrack era favoritul, și aveam de gând să dau tot ce aveam mai bun ca să mă asigur că făcea tot ce se aștepta de la el, și mult mai mult.

În după-amiaza când trebuia să mă întâlnesc cu Denys, cerurile s-au deschis cu o bubuitură și a început să plouă de parcă nu avea să se mai oprească niciodată.

Ruta privea din ușa grajdului perdeaua gri de apă.

— Deci rămâi, *msabu*?

Știa care erau planurile mele; nu aveam nici un secret față de el și nu avusesem niciodată.

— Nu, nu pot să fac asta, dar o să pornesc mai târziu. Nu ești de acord cu relația mea cu Denys. Știu.

El a ridicat din umeri și apoi, oftând, mi-a zis un bine cunoscut proverb băstinaș:

— Cine poate înțelege cerul și femeile?

— Îl iubesc, Ruta.

După tot ce se-ntâmplase, încă nu recunoscusem asta, nici măcar față de mine. Ochii lui întunecoși străpungeau aerul dens și burnița.

— Contează dacă sunt de-acord sau nu? Oricum ar fi, tot o să te duci la el.

— Ai dreptate. O să merg.

Toată ziua m-am uitat la ploaie și la pârâiașele care-și croiau drum prin noroiul roșu. În cele din urmă, când furtuna s-a mai potolit și am văzut nori mai deschiși la culoare și o rază clară de lumină la orizont, l-am înhămat pe Pegasus și am pornit. Solio era în partea cealaltă a lanțului Aberdare, la cincizeci și șase de kilometri în linie dreaptă spre est. În condiții normale, l-aș fi cruțat pe Pegasus și aș fi călărit pe la poalele muntelui, înspre nord. Însă pentru că porneam atât de târziu, am crezut că pot câștiga câteva ore dacă o iau de-a dreptul peste munte, pe o potecă șerpuitoare.

Nu mă înfricoșa faptul că eram singură pe cal în miezul nopții. Mai călărisem singură noaptea și-nainte, fără atâtea provocări. Pegasus putea să mă ducă la destinație. Mereu avusese instincte foarte bune în munți și era sigă pe picioare ca o capră neagră.

La început am mers foarte repede. Vreme se îmbunase, iar aerul nopții îmi mângâia pielea. În timp ce urcam pe poteca îngustă care cotea tot mai des, sub noi se vedeau luminile orașului împrăștiate ici, colo. Negustorii dormeau în paturi strâmte, iar copiii se ghemuiau unul într-altul pe jos, pe saltele din stuf, comod și în siguranță. Cu greu puteam să-mi închipui o asemenea viață liniștită, alături de Denys. Nici unul din noi nu era făcut pentru monotonie sau rutină, pentru îngrădirea pe care o presupune viața de familie – dar urma să petrecem noaptea asta și următoarea împreună. Sărutări furate. O fericire minunată și terifiantă. Știam că aș face aproape orice doar ca să stau cu o oră mai mult în brațele lui.

Eram cam pe la jumătatea drumului spre Solio când am mirosit apă. La scurt timp am auzit și râul, chiar în fața noastră. Pegasus și cu mine ne-am apropiat cu grijă de el, căci ne ghidam doar după lumina slabă a lunii. Când ne-am apropiat, am văzut apa învârtelindu-se, umbre fantomatice răsucindu-se și retrăgându-se. Malurile erau abrupte. Nici măcar Pegasus nu aveam cum să le coboare în siguranță, și de unde să fi știut cât de adâncă era apa? Puteam

să înotăm sau să ne croim cu greu drum până pe cealaltă parte? Pe întuneric nu puteam să-mi dau seama. În schimb, am luat-o spre nord, de-a lungul malului, căutând un loc prin care să trecem, iar apoi ne-am întors spre sud.

În cele din urmă am zărit vag un pod. Când ne-am apropiat, am văzut că era făcut din tulpini de bambus și sfoară groasă, răsucită și că era lat de câțiva zeci de centimetri, genul de pod pe care triburile locale îl țineau pentru folosul lor. Nu știam cât e de rezistent, dar pe astfel de poduri treceau de obicei care mici și boi. Avea probabil să reziste.

Am descălecat, am luat hățurile în mână și am început să coborâm, Pegasus alunecând puțin pe prundiș. A nechezat, apoi a tresărit. Podul părea rezistent, dar frânghiile erau cam slăbite, așa că se bălăngănea la fiecare pas. Simțeam legănatul și îmi era puțin rău și știam că nici Pegasus n-o duce mai bine.

Am înaintat metru cu metru. Auzeam mugetul apei la vreo șase metri sub noi. Aburi albi își schimbau forma în lumina lunii, părând a prinde viață, iar apa întunecată sărea înspre noi, tivită cu argintiu. Când am zărit malul deschis la culoare, am simțit o mare ușurare. Știam că mă aventurasem prea mult și că riscam prea multe, dar aproape ajunseserăm. Mai aveam un pic până să călcăm pe pământ.

Frânghiile au gemut, scoțând un zgomot ca și când s-ar fi rupt, iar apoi bambusul a început să trosnească. Pegasus a căzut împleticindu-se. A nechezat, iar pentru o clipă am crezut că l-am pierdut, apoi podul s-a cutremurat și s-a oprit. Picioarele lui străpunseseră tulpinile de bambus. Căzuse până la piept, iar stinghiile de-abia îl mai țineau. Sub noi râul se învolbura și scotea un sunet îngrozitor. Și eu puteam să mă prăbușesc în orice clipă, dar nu mă gândeam decât la Pegasus și la buclucul în care-l băgasem.

Caii pursânge sunt destul de sperioși, dar Pegasus nu se pierdea niciodată cu firea. Era curajos și calm chiar și în acele clipe, fixându-mă în întuneric cu privirea, având încredere în mine că puteam să găesc o soluție. Deoarece el credea că pot, am crezut și eu, și am început să mă gândesc la un plan. De șă era legată o frânghie cu care aș fi putut să-l trag de-acolo dacă aș fi găsit de ce să o leg.

Când am făcut câțiva pași înspre mal, am simțit cum podul se mișcă și se răsuțește ca un arc dintr-o saltea și eram conștientă de adrenalina care-mi pompa prin vene și de respirația mea întretăiată. În cele din urmă am ajuns pe uscat și am găsit o acacie înfiptă bine în pământ, într-o parte a malului. Era

un copac tânăr, dar era singurul, și am sperat că avea să țină. M-am întors cu grijă la Pegasus, care aștepta cu o răbdare nemaipomenită. Am făcut un nod alunecător și i l-am petrecut peste bot, iar altul peste cap, ca un căpăstru improvizat. Frânghia nu putea să fie de nici un ajutor dacă aluneca. Mă gândeam numai cum să-l stabilizez până dimineața. N-avea cum să se cațere singur înapoi pe pod, nu fără ajutor, și era prea periculos să încerc să-l ajut singură, pe întuneric. Puteam să-l pierd și n-aveam de gând să risc așa ceva.

După ce i-am fixat căpăstrul și am legat celălalt capăt de copac, m-am sprijinit de gâtul lui și m-am odihnit.

— O să avem ce povesti, i-am zis pe întuneric, iar el și-a îndreptat urechile mătașoase, ascultând.

M-am înfășurat într-o pătură de lână ca într-o capă și m-am așezat lângă el, ca să mă încălzesc. Dar când să dorm puțin am auzit arboretul trosnind și apoi un huruit asurzitor. O turmă de elefanți ne simțise și venea spre noi. Acum se învârteau și tropăiau pe mal, sperându-l pe Pegasus. Nu știam dacă n-aveau să zguduie podul și să-l facă bucăți cât încă eram acolo. Urmându-mi instinctul, m-am ridicat în picioare. Pegasus s-a sforțat, izbindu-se de stinghii, mutându-și greutatea corpului printr-o mișcare circulară. Pe mine mă cuprinsese groaza crezând că avea să cadă, dar a reușit totuși să-și scoată un picior, apoi încă unul. S-a întins spre bucățica de mal la care putea ajunge, trăgându-se în față în timp ce podul a cedat și s-a mișcat sub noi. Era ca și cum ai încerca să mergi pe o plută din scobitori care se mișcă, sau pe bucăți de zahăr ars care se fărâmițează, sau pe nimic.

Ca un erou, Pegasus și-a recăpătat echilibrul și s-a smuls dintre stinghii. Dar eram într-o situație tare proastă. Greutatea lui a făcut ca malul să i se surpe sub picioarele din spate, iar el era sleit de puteri. Argila nisipoasă a cedat și am crezut că-l pierd. Elefanții nu erau prea departe. I-am auzit cum răgeau amenințător și cum dădeau din picioare ca niște tauri.

L-am îndemnat pe Pegasus să continue, m-am așezat lângă copac și am prins frânghia cu ambele mâini, m-am proptit cu toată greutatea în pământ și, opintindu-mă, am tras cât de tare am putut. Într-un sfârșit, eram amândoi pe mal. Am văzut că Pegasus avea niște tăieturi adânci de la bambus și că de pe picioare îi fuseseră smulse bucăți mari de carne. Eram cât se poate de norocoși că trecuserăm, dar nu eram în siguranță. Elefanții erau încă prin apropiere și cine știe ce altceva mai stătea la pândă. Pegasus mirosea a sânge și amândoi eram obosiți. Din cauza asta eram o țintă ușoară pentru orice

animal de pradă. Trebuia să ne continuăm drumul.

Când am ajuns în cele din urmă la Solio, aproape că se iveau zorii. Servitorii somalezi loiali ai lui Berkeley încă se ocupau de fermă până când familia lui găsea un cumpărător. Mă cunoșteau și, deși era o oră scandalos de matinală, m-au primit înăuntru și au pregătit o boxă uscată pentru Pegasus.

I-am curățat și i-am bandajat cu grijă rănile și am văzut că nu erau atât de îngrozitoare pe cât mă temusem. Stinghiile îi făcuseră niște creștături superficiale pe pielea de pe piept și de pe picioare, dar nu erau infectate și nu erau urme de sânge proaspăt. Avea să se vindece bine – slavă Domnului. Dar unde era Denys? Poate că ploaia l-a întârziat? Nu știam cum era vremea pe la el și am mers la culcare cu speranța că totul avea să fie bine.

Când m-am trezit, câteva ore mai târziu, am băut cafea și am luat un mic dejun ușor, pândind cu o ureche orice sunet care l-ar fi putut anunța pe Denys. Avea să vină în automobilul lui zgomotos. L-aș fi auzit de la un kilometru depărtare, iar apoi urma să petrecem șase zile împreună. Nu mai avuseserăm niciodată atât de mult timp, iar pe mine mă lua amețeala când mă gândeam la cum aveam să fiu mereu în preajma lui, la mâinile lui și la râsul lui. Îmi va arăta locuri și lucruri care îi plac mult și vom trăi din plin fiecare clipă petrecută împreună. Doar să vină.

În sfârșit, după prânz, l-am văzut pe unul dintre servitorii kikuyu ai lui Denys alergând pe drumul spre casă, șerpuind odată cu drumul, de parcă ar fi putut fugi pentru totdeauna. Am simțit cum mi se strânge stomacul, căci știam ce însemna asta.

— Bedîr zice că nu vine, *msabu*, a spus băiatul când a ajuns în dreptul meu.

Cu siguranță parcursese treizeci de kilometri în pantă în acea zi. Picioarele lui goale erau pline de bătăături groase. Nu găfâia deloc.

— Nu vine deloc?

— N-au găsit fildeș.

Deci Denys încă lucra. Zilele nu-i aparțineau și n-ar fi putut să vină nici dacă-ar fi vrut. Asta nu însemna că nu mă simțeam doborâtă. L-am privit pe servitorul lui Berkeley cum îi dă băiatului apă și mâncare și apoi m-am uitat cum acesta pleca spre Denys, apucând-o fără teamă spre nord, urmând curbele pe care le făcea drumul. Când nu l-am mai văzut, m-am simțit întristată. Pegasus și cu mine am fi putut să murim pe muntele ăla, noaptea, și

pentru nimic. Nu aveam să-l văd pe Denys. Nu aveam să ne petrecem acele zile împreună, iar eu riscasem atât de mult ca să mă bucur de ele, ca să ajung acolo. Era cât pe ce să mi se facă rău.

Mi-am strâns lucrurile și apoi mi-am croit drum până la râu, la mormântul lui Berkeley. Trecuseră câteva luni și pământul de deasupra începuse să se lase pe ici, pe colo. Am curățat mormântul cu mâinile și cu vârful cizmelor, căci voiam să fac ceva pentru el și să îl simt iar aproape. Deasupra mea o pereche de grauri zbura în zigzag și comunica unul cu celălalt printr-un sistem complicat de ciripituri. Pe piept și pe cap le înfloreau irizații verzi ca smaraldul, albastre și arămii. Frunzele din jurul lor tremurau, însă în rest pădurea era nemișcată.

— O, Berkeley, în ce m-am mai băgat acum? am zis. Ce mă fac?
Nimeni, nici măcar păsările, nu mi-a răspuns.

42

Când s-a întors Karen din Danemarca, am încercat să mă țin departe de veștile despre ea, dar era imposibil. Viața în colonie era prea restrânsă și prea avidă să scoată la iveală toate intențiile și toate mișcările cuiva. Karen fusese bolnavă și zăcuse în pat o vreme. Recolta de cafea din anul acela era slabă, iar datoriile ei se adunau îngrijorător. De asemenea, am aflat că Denys plecase pe nepusă masă în Europa, dar, din moment ce nu mă anunțase personal, nu știam de ce. În cele din urmă m-am întâlnit întâmplător cu Karen la clubul Muthaiga, la sfârșitul lui mai. Lua ceaiul cu Blix, și când i-am văzut aproape că m-am repezit spre ei. Așa stăteau lucrurile în colonie. Aveai nevoie de prieteni indiferent cât de complicate erau ițele relației sau ce preț aveau.

— Beryl! m-a strâns Blix de umeri. Toată lumea vorbește cum caii tăi s-ar putea să câștige toate cursele. Nu-i așa c-ar fi ceva?

Karen și cu mine ne-am sărutat cu rețineră. Părea mai slabă. Pielea din jurul ochilor era mai trasă, iar pomeții erau accentuați de cearcăne.

— Denys a plecat înapoi la Londra, a zis ea aproape imediat, de parcă nu putea să se gândească la nimic altceva. Am avut două săptămâni. Două săptămâni împreună după unsprezece luni departe unul de altul. Și totuși ar trebui să fiu recunoscătoare și pentru atât. Ar trebui să fiu vitează și să merg

mai departe.

O parte din mine voia să-i strige „da“, cât se poate de tare și de clar. Ea petrecuse mai multe zile împreună cu el, pe când timpul meu cu Denys fusese pur și simplu furat. Și totuși știam ce durere o încerca. Și eu simțeam la fel. Acum plecase iar de pe continent.

— De ce a mers la Londra de data asta?

— Tatăl lui n-o mai duce mult. El și frații lui vor trebui să găsească un cumpărător pentru Haverholme. Moșia aparține familiei lui Denys de mai multe sute de ani. Nu pot să-mi imaginez cât de greu o să le fie.

A dat din cap, iar buclele ei scurte au tremurat. Părul îi crescuse dezordonat.

— Știu că în asemenea clipe ar trebui să mă gândesc doar la familia lui Denys, dar eu îl vreau înapoi acasă.

Blix a tușit încet, ca o avertizare sau ca o aluzie.

— Ai obosit să tot asculți aceeași placă, știu, a sărit ea. Dar eu ce să fac? Sincer, Bror, ce?

Mi-am dat seama că nu avea de gând să se certe cu ea dacă nu era nevoie.

— Scuzați-mă, și-a împins el scaunul. Am văzut un prieten în partea cealaltă a camerei.

După ce Blix a plecat, Karen a oftat adânc.

— În cele din urmă am fost de-acord să-i dau divorțul. Te-ai aștepta să fie mai recunoscător.

— De ce acum? Doar vrea să divorțeze de ani buni, nu-i așa?

— Nu știu. Am început să mă simt îngrozitor că mă lupt din toate puterile ca să-l păstrez. Eu doar voiam *pe cineva*, înțelegi? Într-o vreme am crezut că Denys o să se însoare cu mine, dar mi-e din ce în ce mai clar că a fost un plan prostesc.

Am înghițit cu greu ca să-mi liniștesc tremurul din glas, căci eram hotărâtă să par în largul meu în prezența ei.

— Lucrurile o să meargă mai greu la fermă acum că Blix o să-și vadă de-ale lui?

— Adică te referi la bani? a râs ea sarcastic. Bror a reușit mereu să cheltuiască de două ori mai mulți bani decât are. Apoi cere un alt împrumut... de parcă aș avea de unde să-i dau.

— Îmi pare rău. Meriți mai mult.

— Presupun că o parte din mine știa cum o să fie cu Blix. Poate că am știut

amândoi dintotdeauna.

A scos un pufăit ușor, de parcă ar fi înghițit aer ori un adevăr neschimbător.

— Bror n-a știut să-și arate niciodată sentimentele, dar nici Denys nu e mai breaz, Doamne ajută-mă! Ce pot să fac? Nu mă mai văd trăind fără el. Asta e problema.

Probabil că mi s-a dus culoarea din obraji în timp ce vorbea. Pierdeam bătălia cu stăpânirea de sine și îmi era din ce în ce mai greu să țin ceașca sau să îmi controlez mâinile ca să nu-mi tremure.

— El pare mereu atât de fericit la fermă.

— Și de ce n-ar fi? Vine numai când vrea. Nu-l costă niciodată nimic. Greutățile mele contează, da, dar nu sunt ale lui.

Vorbea despre devotament – voia ca el să-i aparțină întru totul și pentru totdeauna –, dar părea să nu înțeleagă că așa ceva l-ar fi sufocat pe Denys. Nu putea să-l forțeze să-i facă vreo promisiune. El trebuia să intre în viața ei de bunăvoie sau deloc. După câte pătimisem cu Jock, Denys și cu mine eram de acord în privința acestui lucru.

— De ce tot încerci?

— Pentru că atunci când e aici sunt mai fericită decât oricând altcândva. Face ca tot restul să fie suportabil. Traversez pajiștea și aud muzică de la gramofonul lui sau intru pe ușa mea și văd pălăria lui în cui, iar inima mea prinde viață. În toate celelalte împrejurări eu dorm.

— Mie îmi pari cât se poate de trează.

— Asta pentru că nu mă cunoști. Nu așa cum mă cunoaște Denys.

Am stat și am ascultat cuvintele triste și frumoase ale lui Karen și voiam să o urăsc – cu fotoliile ei bune și cu covoarele ei. Cu crinii ei albi rari, cu pudra și cu koholul ei teatral. Greșea că voia să-l țină pe Denys ca în lesă, dar oare nu voiam și eu la fel? Ne asemănam în această privință, mai mult decât niște surori dar, în același timp, eram teribil de diferite.

Înainte să plec de la hotel, l-am căutat pe Blix la bar ca să-mi iau la revedere de la el.

— Cum te simți, de fapt? m-a întrebat.

Vocea lui era mai delicată ca niciodată.

— Încă rezist.

Mi-am îndreptat umerii ca el să nu-și facă așa de multe griji pentru mine.

— Știi, Cockie a fost salvatoarea mea la Londra.

- E o fată minunată.
- E extraordinară! Dacă nu te însori tu cu ea, mă însor eu.
- Sigur, a râs și și-a mijit ochii. Planul e să trecem la fapte când se întoarce. Asta dacă nu-i vine mintea la cap până atunci, a râs el iar, privind pe deasupra paharului. Eu o să fiu cel care poartă alb.
- Și doctorul Pileală? Presupun că o să fie și el prezent.
- Da. Mi-a promis că o s-o conducă pe mireasă la altar.

43

L-am antrenat pe Wrack cu înfrigurare. Cursa St. Leger era la începutul lui august – aveam la dispoziție doar câteva luni prețioase ca să-l aduc la cea mai bună formă –, iar apoi a avut loc dezastrul. Recentele succese ale lui Wrack ar fi trebuit să-i dea încredere lui Ogilvie în calul său, însă prietenii lui făceau tot felul de aluzii. Cum să creadă că o fată o să-l aducă pe Wrack pe culmile gloriei? Sigur, o fată s-ar fi descurcat dacă ar fi fost vorba de orice altă cursă de la Nakuru, dar nu și la St. Leger. Chiar voia să-și asume un asemenea risc?

Prin urmare, când mai erau mai puțin de trei luni până la cea mai importantă cursă a vieții mele, n-aveam cal. De-abia reușeam să gândesc cum trebuie ca să văd în perspectivă. În anul în care l-am avut pe Wrack, m-am dedicat lui întru totul. Abilitățile, calitățile și momentele lui de glorie erau ale mele – ale mele –, îmi pusesem amprenta pe înzestrările lui și pe fiecă reușită formidabilă. După pierderea lui nu mai rămăsesem cu nimic. Eram goală pe dinăuntru.

— Ce-o să ne facem? l-am întrebat pe Ruta.

Stăteam pe baloturi de paie, sub acoperiș, după apusul soarelui și încheierea zilei de muncă. Noaptea catifelată cuprindea totul, lin și mortal.

— Încă mai avem șase cai.

— La cursele mai mici, da. Știu că putem să câștigăm la câteva dintre ele, dar cum rămâne cu cea mai vestită, cu singura cursă care contează?

— Trebuie să ne mai gândim, a zis el privind în noapte. Sunt atâtea lucruri pe care nu le cunoaștem.

— Toți ceilalți proprietari o să vadă că Ogilvie mi l-a luat pe Wrack. Și dacă totuși câștigă, fără noi, o să-l bată pe spate și o să-l felicite că a fost atât de isteț, atât de prevăzător.

Am oftat și am stat ca pe ace, trăgându-mă de păr, până când Ruta a plecat acasă la soția lui.

Când am rămas iar singură, am ascultat darabana pulsândă a insectelor și zgomotele mai îndepărtate ale grajdului, știind că, dacă Denys ar fi fost undeva pe continent, oriunde, aș fi fugit la el doar ca să-i simt brațele în jurul meu, să-mi regăsesc echilibrul astfel și să știu că pot continua, că pe parcurs voi găsi puterea și curajul de care am nevoie. Dar el nu era acolo. Nu era unde aș fi putut eu să-l găsesc.

*

Câteva zile mai târziu, Ruta o scosese pe Melton Pie la câteva ture ușoare de alergare, când Eric Gooch a apărut lângă manej. Era un proprietar pe care nu-l știam foarte bine – era înalt și agitat și avea ticul de a-și îndrepta cravata o dată la câteva minute. Însă o știam bine pe una dintre mânzele lui. Wise Child era progenitura uneia dintre cele mai bune iepe ale tatei, Ask Papa. Așa cum făcusem în cazul lui Pegasus, eu ajutasem la nașterea ei – o grămăjoară caldă și slinoasă, plină de promisiuni. Avea sângele necesar ca să fie o concurentă serioasă pentru marele premiu, dar un antrenor o alergase prea mult. Tendoanele ei fragile fuseseră afectate crunt pe terenul nepotrivit, rănindu-se. Acum, indiferent de originile perfecte pe care le avea, de-abia mai era în stare să suporte un călăreț.

— Picioarele ei se pot reface, a zis Eric. Dacă are parte de îngrijirile care trebuie.

— Se prea poate, am zis. Dar în douăsprezece săptămâni?

— E o luptătoare. Și nu știu – și-a îndreptat din nou cravata în timp ce deasupra ei mărul lui Adam îi sălta caraghios –, am o presimțire că tu ai ști ce să faci cu ea.

Se gândea la succesul meu de acum câțiva ani cu calul lui D., Ringleader, care avusese o leziune asemănătoare. Îl antrenasem pe malul lacului Elmenteita și ajunsese iar să alerge și să câștige. Dar atunci nu mă grăbea nimeni și nici cariera mea nu era-n joc.

— Nu vreau să fac promisiuni nebunești, am zis. Adevărul e că s-ar putea să nu-și mai revină niciodată, ce să mai vorbim de câștigat curse importante. Dar o șansă tot există.

— Deci o primești?

— O să încerc. E tot ce pot face.

În ziua următoare Wise Child a venit la noi cu botul ei catifelat și minunat, cu spiritul ei neînfricat și cu acele picioare care aproape că mi-au frânt inima. I se făcuse un mare rău și avea nevoie de o îngrijire cât se poate de atentă. În următoarele douăsprezece săptămâni nu ne permiteam nici cea mai mică greșeală.

La fel ca Elmenteita, lacul Nakuru avea un mal roditor și nămolos, suficient de elastic. Acolo am dus-o pe Wise Child pentru turele ei de alergare. Uneori o călărea Ruta, alteori eu – trecând ușor de la trap la galop mic și apoi la galop. Un val trandafiriu de flamingi s-a speriat de noi, scoțând sunetele lor greoaie. Zeci de mii de păsări și-au luat zborul ca un tot, apoi s-au întors, așezându-se iar cu zgomot, doar ca să se sperie din nou. Ele au devenit ceasornicul nostru. Doar ele au văzut că se-ntâmplă un fel de magie când Wise Child a devenit tot mai puternică și mai stăpână pe sine. Fusesse rănită, aproape distrusă. Se vedea că îi era încă teamă când, în fiecare dimineață, primii pași îi făcea cu mare grijă, de parcă noroiul ar fi fost plin de cuțite. Dar avea curajul unui războinic. Când își dădea drumul, vedeam în ea încredere și voință și ceva mai mult decât viteză.

— Mușchiul ăsta, a zis Ruta în boxa ei, în timp ce îi peria corpul murg, mătăsos și ferm. Mușchiul ăsta poate să mute din loc un munte.

— Îți dau dreptate, Ruta, dar, de asemenea, mă înspăimânt. E în cea mai bună formă. Nu o să fie niciodată mai pregătită ca acum, dar, chiar și așa, picioarele ar putea să-i cedeze din te miri ce. S-ar putea să se-ntâmple chiar în ziua cursei. S-ar putea să se-ntâmple mâine.

Ruta a continuat să o perie, atingându-i ușor coama strălucitoare, ca un lichid.

— E adevărat, dar Dumnezeu e în ea. Inima ei e precum o suliță. Precum un leopard.

I-am zâmbit.

— De fapt, cum e, Ruta? Precum o suliță, sau precum un leopard? Uneori vorbești exact ca atunci când eram copii și te făleai că poți sări cu mult mai sus ca mine.

— Încă pot să fac asta, Beru, a râs el. Chiar și în ziua de azi.

— Te cred, prietene. Ți-am spus în ultimul timp cât de mult mă bucur că ești aici?

Știam că Ruta și cu mine aveam să ne fim aproape mereu, până la sfârșit.

Dar indiferent cât de multă loialitate, sau Dumnezeu, sau magie s-au strecurat în acele săptămâni în care am antrenat-o pe Wise Child, slăbiciunea omenească și frica au fost mai puternice. Cu trei zile înainte de cursă, Eric a venit să mă vadă. Soția lui observase într-o seară la club că stăteam cu capetele prea apropiate, vorbind despre Wise Child și șansele pe care le avea, iar acum îi dăduse un ultimatum.

— Fie tu, fie ea, a zis cu vocea aproape sugrumată, trăgând de cravata aia de mi-a venit să i-o smulg de la gât.

— Dar nu e nimic între noi! Nu poți să-i spui asta?

— Nu contează. Ea trebuie să fie mai importantă decât un cal sau decât orice altceva.

— Nu fi prost! Aproape c-am terminat. Ia-mi-o după cursă, dacă e musai.

A dat din cap, înghițind.

— N-o știi pe nevastă-mea.

— Asta o să mă distrugă, Eric. M-am dat peste cap pentru calul tău. Asta e cursa mea. Știi al naibii de bine că-mi datorezi asta!

S-a înroșit până-n vârful urechilor, iar apoi s-a furișat ca un laș, murmurând scuze.

Mai târziu, în aceeași dimineață, când Sonny Bumpus a venit cu un rânđaș ca să o ia pe Wise Child, eram cât se poate de copleșită de toată situația. Lucrasem cu Sonny ca jocheu și ne știam de când eram copii, încă din perioada cumplită pe care-o petrecusem la internatul din oraș. Atunci aliniam birourile ca să ne jucăm de-a cursa cu obstacole. Acum era unul dintre cei mai buni călăreți din colonie și nu mi-a luat mult ca să-mi dau seama că Eric îl rugase pe el să fie jocheul lui Wise Child și că atât Sonny, cât și calul meu erau predați cu grijă noului antrenor.

— Zi-mi de ce se-ntâmplă asta, Sonny. Știi cât de mult am muncit.

— E o mare rușine Beryl. Dacă aș avea de ales, n-aș lua-o. Totul era pregătit ca să-l călăresc pe Wrack, dar s-a accidentat. O să alerge iar, dar nu acum.

— Wrack nu mai participă?

— Pentru moment, nu.

— Atunci cu siguranță că va câștiga Wise Child. La naiba, Sonny! Trebuie să câștig cursa asta!

— Nu știu ce să zic, fetișo. Gooch n-o să se răzgândească.

Și-a încleștat tare dinții, făcând să-i tresalte mușchii feței.

— Dar îți spun un lucru: toată lumea de la cursă o să știe care-i adevărul. Tu ai lucrat cu ea. Eu doar o călăresc.

După ce a plecat, mi-am pironit privirea în perete, cu inima bubuindu-mi în piept. Fuseseră vremuri când aș fi meritat o asemenea pedeapsă. Nu puteam să pretind altceva. Fără-ndoială că soția lui Eric auzise destule bârfe despre mine, dar eu nici măcar nu îl atinsesem. Îmi făcusem griji pentru Wise Child, o crescusem și o îngrijisem, o iubisem. Acum îmi fusese luată din grajd, din grija mea.

Nici măcar Ruta n-a putut să-mi vorbească.

44

La start sunt zece cai ce freamătă și bat din picioare, cu jochei ușori, strălucitori ca niște pene. Sunt gata de cursă, de-abia așteaptă să alerge, iar când se dă startul, țâșnesc. Ruta stă în spatele meu în loja lui Delamere. Amândoi o simțim pe Wise Child pe pistă, vibrând ca muzica. Fiecare cal e splendid. Fiecare are o poveste și o voință magnifică, sânge și mușchi, picioare îngrijite și o coadă care zboară – dar nici unul nu e ca ea. Nici unul nu are forța ei.

Sonny știe cum să scoată ce e mai bun din mânza noastră, dar încetul cu încetul. Bătaie de inimă cu bătaie de inimă. Intuiește când să o îmboldească sau să o potolească, ori când să o îndrume încet în expectativă, o așteptare infinitezimală. Are viteză și delicatețe și o rezervă de altceva, de ceva nedefinit – dar oare va fi de-ajuns?

În scurt timp, cei din tribune se ridică-n picioare, se întind ca să vadă bucățile de mătase colorată deasupra picioarelor ce lovesc pământul, mizele sunt mari sau neglijabile. Nimic din toate astea nu contează. La bani ai timp să te gândești după aceea, sunt ceva cu care te joci, ca niște scoici pe o masă. Dar nu caii. Caii trăiesc, iar Wise Child e mai însuflețită și mai plină de viață decât a fost până acum și decât o să fie vreodată. Ajunge din urmă un armăsar negru, apoi unul castaniu și o mânăză cafenie. Crupă și balustradă, umbră și grație animală mătăsoasă. La ultima cotitură ajunge în frunte. Mai întâi la distanță de un bot, apoi la distanță de un corp. Două.

Ruta îmi pune o mână pe umăr. Îmi simt stomacul în gât, în urechi. Nu aud

nici un sunet pe care-l scoate mulțimea de mii de oameni. De undeva Eric Gooch privește împreună cu soția lui și moare de plăcere să-și vadă calul în frunte. Dar nu vede ce văd eu. Nimeni nu știe la ce să se uite în afară de Ruta, Sonny și cu mine. Cum Wise Child se înclină dinspre balustradă. O ezitare, o clătinătură, un balans care durează mai puțin de o fracțiune de secundă. Picioarele o lasă. S-a făcut tot ce s-a putut pentru ea.

Pista o copleșește în timp ce eu mă arunc la pieptul lui Ruta. Îi simt bățile regulate ale inimii cu tot corpul, bățile unei *ngoma* de demult, bățile pumnului lui *arap* Maina în pielea întinsă a scutului său, și doar așa sunt în stare să suport ce urmează, când tot ce vreau e să țip, să urlu și să mă duc la ea, să opresc cursa. Să opresc totul. Oare lumea nu vede că a dat tot ce-a avut mai bun în ea și că nu e de-ajuns?

Apoi, cumva, dintr-un loc de dincolo de înțeles și de strategie, țâșnește în față, descătușată de defectele și minunile corpului ei. Doar curajul o face să parcurgă ultima bucată. Doar hotărârea. Când botul atinge panglica, mulțimea izbucnește într-un strigăt colectiv de bucurie. Chiar și perdanții au triumfat odată cu ea, căci au fost părtași la ceva mai copleșitor decât o întrecere.

Biletele zboară prin aer strălucind, trupurile se îngrămădesc la balustradă și la poartă. Orchestra începe să cânte. Doar Ruta și cu mine suntem nemișcați. Fata noastră a făcut mai mult decât să câștige. Cu picioarele acelea ale ei, mai degrabă cu inima ei, a bătut recordul de la St. Ledger.

45

Chiar și când era foarte bătrân și lăsase-n urmă caii și Africa, Sonny Bumpus păstra în buzunar o tabacheră de argint pe care o gravasem pentru el cu numele lui Wise Child și cu data cursei noastre de la St. Leger. Îi plăcea să o scoată și să-și treacă degetul peste capacul călduț și strălucitor, gata să-i povestească oricui îl asculta despre întrecerea vieții lui și despre cum o transformasem pe Wise Child dintr-un cal aproape olog într-unul care a obținut una dintre cele mai mari victorii din istoria curselor hipice.

Sonny era un bărbat pe cinste. El fusese cel care călărise perfect, dar îmi cedase mie cea mai mare parte din gloria lui. Și deși Eric Gooch n-a venit niciodată în genunchi ca să mi-o dea înapoi pe Wise Child, sau măcar să-mi mulțumească, majoritatea celor din colonie erau gata să mă ridice-n slăvi.

Mai târziu, în același sezon, Ruta și cu mine am avut parte de un șir de victorii care ne-au confirmat poziția. Welsh Guard a triumfat la Eldoret, Melton Pie a luat locul întâi la cursa Christmas Handicap, iar Pegasus al nostru a câștigat aurul la trei curse consecutive.

În februarie am început să-l antrenez pe Dovedale, unul dintre caii lui Ben Birkbeck, iar când ne-am întâlnit la hotelul lui D. din Nakuru, ca să facem planul de bătaie, Ginger Mayer era la brațul lui. De la petrecerea de vânătoare a lui Karen n-o prea văzusem, dar acum arăta încântător și mulțumită, cu părul ei roșcat dat într-o parte și prins cu o agrafă cu pietre prețioase, cu pielea ei palidă, fără cusur. Pe un deget de la mâna stângă avea un inel cu o perlă mare. Ea și Ben erau logodiți. Se mișcase repede; divorțul lui de Cockie se finalizase doar cu câteva luni în urmă.

— O să facem nunta aici, la hotel, a zis Ginger, bătând darabana cu degetele pe claviculă, puțin mai sus de gulerul verde-albăstrui al rochiei ei de mătase.

N-ar fi trebuit să mă mire nimic. Colonia era atât de mică și de închisă, încât aceeași oameni apăreau în diverse combinații. Bineînțeles că Ginger se mărita cu Ben. Până la urmă, cu cine altcineva să se mărite? Dar, dacă avusesem vreodată răbdare în privința mersului lucrurilor, începeam să mi-o pierd. Era ca și cum aș fi privit o roată a norocului învârtindu-se iar și iar – răsturnând trupurile care încercau să se urce din nou în vârf, agățându-se cu toate puterile. Avusesem parte de suficiente căderi, iar acum eram epuizată. Mai mult, parcă nu mai eram eu. Vremea fusese atât de uscată în ultimul timp, că îmi afectase gâtul, care mă înțepa la fiecare înghițitură. Îmi simțeam urechile ca și cum ar fi fost acoperite cu bumbac fierbinte. Ochii îmi ardeau.

— Ar trebui să mergi la doctorul meu din Nairobi, a insistat Ginger mai târziu.

— Prostii! i-am spus. O să fiu bine când o să plouă.

— Acum lucrezi pentru mine, a râs ea, prefăcându-se că vorbește serios. Promite-mi că o să mergi la control.

Când am ajuns la Nairobi, sufeream deja de febră. Aveam frisoane și mă întrebam dacă în cele din urmă mă îmbolnăvisem de malarie, sau de tifos, sau de febra apei negre, sau de oricare dintre celelalte boli mortale care îi năpăstuiau pe coloniștii din Kenya de cincizeci de ani. Doctorul lui Ginger a vrut să mă bage pe loc într-o cadă cu gheață. Se părea că aveam amigdalită și voia să mă opereze.

— Nu-mi plac doctorii, i-am spus întinzându-mă să-mi iau jacheta. Prefer să-mi păstrez sângele, mulțumesc mult.

— Infecția n-o să dispară. O să se ajungă la septicemie dacă nu fac nimic. Nu vrei să fii fata care a murit de la niște amigdale infectate, nu-i așa?

Așa că m-a operat. M-am zbatut puțin doar când mi-au pus la nas pâlnia de hârtie îmbibată în eter. Totul s-a învățit și s-a colorat în negru. Când mi-am revenit, în cele din urmă, ca printr-o ceață deasă am văzut fața bine cunoscută a lui Denys, înconjurată de un fel de nimb murdar, creat de lumina care pătrundea prin storurile pătate.

— Te-ai întors, am îngăimat.

S-a lovit cu mâna peste gât, dându-mi de înțeles că n-ar trebui să vorbesc.

— Ginger m-a pus să jur că vin să te văd. Cred că își făcea griji să nu te fi omorât doctorul ei, a zâmbit trist. Mă bucur să văd că încă trăiești.

În spatele lui o infirmieră cu o scufie în trei colțuri îi așeza așternutul altui bolnav. Îmi doream să plece și să ne lase singuri. Voiam să-l întreb ce mai făcuse, dacă îi fusese dor de mine și ce urma să se întâmple. Dar de-abia puteam să înghit.

— Ar fi venit și Tania, dar nu se simte bine, a zis. Situația de la fermă e disperată, iar ea e atât de deprimată, că mi-e frică să nu-și facă rău.

A văzut că am făcut ochii mari, așa că mi-a explicat:

— A mai amenințat că face asta. Știi, așa s-a prăpădit taică-său.

A căzut pe gânduri și am văzut cum se luptă cu fiecare cuvânt. Denys nu vorbea cu ușurință despre chestiuni amoroase, în plus, mai existau și legăturile complexe dintre noi trei. Era clar că nu voia să vorbească despre Karen cu mine, și totuși eram cât se poate de implicată în ambele povești.

— Am vorbit cu o vecină, Ingrid Lindstrom, să stea cu ea cât sunt eu plecat în safari, a continuat. Tania n-ar trebui să rămână singură acum, n-ar trebui să-și facă deloc griji.

— Nu trebuie să afle despre noi, am riscat să șoptesc. Înțeleg.

Bineînțeles că înțelegeam.

Și-a întors privirea spre peretele denivelat, unde erau desenate umbrele barelor de la patul meu. Liniile întunecate și oblice erau ca niște gratii de închisoare.

— Niciodată nu știu ce să-ți spun, Beryl.

— Deci ne luăm rămas-bun.

— Momentan.

Am închis ochii și am simțit cum mrejele oboselii voiau să mă tragă într-un somn indus de medicamente. Știusese mereu că nu-l puteam avea pe Denys – el nu putea fi al nimănui. Era prea liber pentru asta. Înțelegeam prea bine, dar crezusem că ar fi mers ca până atunci, petrecând cât timp puteam împreună, trăind fiecare clipă minunată când ne era dată. Dar se terminase. Trebuia să se termine.

— Beryl, l-am auzit iar, dar nu i-am mai răspuns.

Mai târziu, când m-am trezit din nou, camera era cufundată în întuneric, iar el plecase.

Săptămâna următoare Ginger m-a luat cu mașina și m-a dus la locuința mea din Nakuru, ca să nu fiu nevoită să merg cu trenul. Mă durea gâtul, iar întâlnirea cu Denys mă întristase și mă răvășise. Chiar dacă se însura sau nu cu Karen, legătura lor era prea complicată și prea puternică, n-ar fi putut să se despartă niciodată. Trebuia să găsesc cumva o cale de a le ura să fie fericiți. Țineam la amândoi, indiferent cât de confuză era situația.

— Încă nu ți-ai revenit, nu-i așa? m-a întrebat Ginger.

Tăcusem până atunci, privind drumul care se ridica și cobora în fața mașinii ce dădea în gropi atât de adânci, încât uneori îmi clănțăneau dinții-n gură.

— N-ar trebui să mă bag, a continuat cu delicatețe. Denys e o persoană atât de simpatcă, nu-i așa?

Am privit-o pieziș, întrebându-mă ce știe și din ce surse.

— Suntem prieteni buni, bineînțeles.

— Își dă toată silința cu Tania, și-a încleștat ea pe volan mâinile cu mânuși galbene din piele de ied. Dar într-adevăr nu cred că poate să pună pe altcineva pe primul loc.

Sincer, Ginger mă uimea. Mereu o auzisem vorbind doar despre lucruri frivole: dantelă și talii, logodne și budinci. Preferam discuția asta adevărată.

— Mulți oameni nu pot, am zis. Iubirea chiar trebuie să fie de un anumit fel ca să conteze?

— Ești mult mai înțelegătoare în toată situația asta decât aș putea eu vreodată să fiu.

— Zău? Tu și Ben n-ați avut o relație tocmai convențională. Am înghițit și am simțit mici lame în gât și mi-am dorit să mănânc gheață sau șarlotă rece, ori măcar să se mai așeze praful. Îmi pare rău. Nu vreau să fiu rea. Chiar vă

doresc numai bine.

— Nu-i nimic. L-am așteptat mult timp fără să știu dacă o să fie vreodată liber. E prostie sau curaj?

— Nu știu, am zis. Poate câte ceva din amândouă.

46

După ce Ginger și Ben s-au căsătorit, ea a început să facă pe gazda la ferma lor, Mgunga, și părea să invite în special oaspeți noi sau oameni care vizitau Africa. Îi plăcea la nebunie să organizeze cine și arăta mereu perfect într-o rochie de mătase, cu un șirag de perle care îi ajungea până aproape de genunchi. Aveam câteva haine pe care puteam să le scot de la naftalină ca să fiu o prezență agreabilă, însă de obicei purtam pantaloni și o cămașă curată, bărbătească. Îmbrăcată așa am mers la o petrecere pe care Ginger a dat-o în iunie, gândindu-mă doar la cât de ciudat era să fiu invitată la Njoro în calitate de musafir. Moșia lor era la mai puțin de un kilometru și jumătate de Green Hills și m-a copleșit nostalgia în timp ce mergeam pe drumul bine cunoscut în noua mea mașină. Se schimbaseră atât de puține și în același timp totul.

Sir Charles și Mansfield Markham erau frați. Veniseră în Kenya în căutarea unei reședințe de iarnă pentru mama lor înstărită, care se săturase de umezeala rece din Londra. Găsiseră o vilă potrivită în valea Rongai din apropiere, iar acolo îi întâlnise Ginger. După ce avea să îi sărbătorească în mod adecvat, ei aveau să plece într-un safari, să vâneze elefanți cu Blix.

Mansfield avea douăzeci și doi de ani, era bine bărbierit și afabil. Pielea îi era moale ca untul, mâinile îi erau albe ca laptele și deloc muncite. La cină am observat că mă privește, în timp ce fratelui său îi atrăsese atenția platoul plin cu fripturi de gazelă. Nu m-a lăsat inima să-i spun lui Charles că nu prea exista varietate și că mai mult ca sigur doar din acelea avea să mănânce luni bune.

— Obârșia noastră este în Nottinghamshire, mi-a spus Mansfield, unghiile lui îngrijite urmărind conturul fundului paharului cu apă. La fel ca a lui Robin Hood.

— Tu nu pari prea îndrăzneț.

— Nu? Îmi dau toată silința, a zâmbit el și i-am văzut dinții frumoși. Ginger îmi spune că antrenezi cai. Ce neobișnuit!

— E un fel politicos de-a spune *masculin*?

— Ăăă, nu, a roșit el.

Mai târziu am ajuns să stau vizavi de el, la un pahar de coniac, în sufrageria joasă și mare, și a început să-mi lămurească ce spusese înainte.

— De fapt, nici eu nu sunt prea masculin. În copilărie am fost bolnăvicios și am petrecut mult prea mult timp cu grădinarul, învățând denumirile latinești ale plantelor. Grădinăresc de plăcere. De Crăciun mama îmi face cadou seturi de batiste albe, în vreme ce lui Charles îi dă puști.

— Batistele sunt folositoare.

— Da, și-a încrețit el nasul. Dar poate nu în Kenya.

— Ce-ai alege în schimb?

— Pentru mine? Nu știu. Poate ce aveți voi aici. E o țară splendidă. Presimt că ar putea să scoată ce e mai bun din oricine.

— N-am vrut niciodată să fiu altundeva. Am crescut de partea cealaltă a dealului. Tata avea ce mai grozavă crescătorie de cai. Era viața mea.

— Ce s-a-ntâmplat cu ea?

— Probleme cu banii. Totuși, e lipsit de delicatețe să vorbești despre astfel de lucruri, nu-i așa?

— E real. Asta cred eu.

Nu știu ce avea Mansfield de mă făcea să mă simt în largul meu, dar nu peste mult timp m-am trezit că-i povestesc cum odată un armăsar înfuriat l-a atacat pe Wee MacGregor în timp ce-l călăream. Cei doi se luptau de parcă eu nici nu existam. Părea o chestiune de viață și de moarte, iar apoi, la fel de brusc, s-au îndepărtat unul de celălalt.

— Nu ți-a fost teamă?

— Bineînțeles că mi-a fost... dar eram și fascinată. Simțeam că asist la ceva privat și rar. Animalele uitaseră de mine.

— Tu ești mult mai aproape de Robin Hood decât mine, nu-i așa? a întrebat după ce m-a ascultat cu atenție.

— M-ar salva batistele albe?

— Sper că nu.

A doua zi, când frații Markham au plecat să i se alăture lui Blix, eu am mers până la Nairobi, unde aveam treabă câteva zile. Aranjasem să rămân la club, iar când m-am întors acolo în prima seară l-am întâlnit pe Mansfield la bar, cu cea mai bună sticlă de vin pe care-o găsisese.

— Iată-te! a zis el ușurat. Credeam că nu te mai prind.

— Credeam că *tu* ești la vânătoare de elefanți.

— Am fost. Dar am ajuns abia până la Kampi ya Moto și i-am spus lui Blix să întoarcă mașina. Trebuia să mă ocup de-o fată.

Am simțit că roșesc.

— Ai citit asta într-o carte?

— Iartă-mă. Nu vreau să fiu îngâmfat. Numai la tine m-am gândit. Ai alte planuri pentru cină?

— Ar trebui să mint și să spun că am. Asta te-ar învăța minte.

— S-ar putea, a zâmbit. Dar s-ar putea și să mai rămân pe-aici încă o zi și să te întreb iar.

Îngâmfat cum era, îmi plăcea Mansfield. Ne-am așezat în cel mai întunecat colț al salonului, iar, în timp ce veneau și plecau farfuriile cu mâncare, el îmi umplea paharul de vin înainte să apuc să-l golesc și se întindea să-mi aprindă țigara în clipa în care mă gândeam să mai scot una. Solicitudinea lui îmi aducea aminte de Frank, dar n-avea nici un pic din grosolănia lui.

— Mi-au plăcut tare mult poveștile tale de noaptea trecută. Cred că aș fi fost cu totul altfel dacă aș fi crescut aici, ca tine.

— Dar care a fost problema?

— În primul rând, am fost prea cocoloșit. Prea îngrijit, dacă înțelegi ce zic. Am dat din cap că înțeleg.

— M-am gândit uneori că dacă ești iubit mai puțin decât alții, asta te ajută să te formezi, nu te strică.

— Nu prea pot să-mi imaginez că există cineva care să nu te iubească. Când o să mă mut în Kenya, o să fim buni prieteni.

— Poftim? Îți strângi lucrurile și te stabilești aici, așa, pur și simplu?

— De ce nu? De ani de zile mă plimb fără rost și mă gândesc ce aș putea face cu moștenirea mea. Asta arată a direcție clară.

Cuvântul *moștenire* părea să fluture deasupra mesei.

— N-am știut niciodată ce să fac cu banii, i-am spus. Nu cred că înțeleg așa ceva.

— Nici eu. Poate de asta se lipesc de mine ca scaiul.

Am luat paharul cu coniac și l-am învărtit în mâini.

— Doar necazul se lipește de mine cu regularitate... dar încep să cred că și asta formează caracterul.

— O să mă forțezi să o spun, nu-i așa?

- Ce anume?
- Că ai un caracter minunat.

*

După cină m-a urmat pe verandă și mi-a aprins țigara cu o brichetă grea de argint, cu inițialele lui, MM, ștanțate adânc într-un chenar. Fără-ndoială că făcea parte dintre răsfăturile unui Markham din Nottinghamshire. Dar îmi dădeam seama că el crescuse înconjurat și de frumusețe. Și de cultură. Avea niște maniere impecabile și genul acela de optimism pe care-l căpătai atunci când știai că, dacă viața nu e așa cum vrei tu să fie într-o anumită clipă, în următoarea poți să o faci să se schimbe.

Când s-a aplecat să-și aprindă țigara, i-am privit mișcările line ale mâinilor, simțind că îmi sunt incredibil de familiare. Apoi mi-am dat seama. Îmi amintea de Berkeley, de felul lui concis de a fi, de liniștea lui întunecată și zveltă. De atitudinea lui degajată și educată. Erau făcuți din același aluat.

El și-a ridicat privirea.

— Ce-i?

— Nimic. Ai mâini frumoase.

— Chiar așa? a zâmbit.

În spatele aleii roz se întindea veranda lungă, răcoroasă și întunecată. Licurici pluteau deasupra ei, pulsații tânguitoare și scânteietoare, pline de dorință.

— Îmi place așa de mult aici. E unul dintre locurile mele preferate.

— Am o cameră, a zis el fără să se uite la mine, ci la vârful scânteietor al țigării. E cel mai încântător lucru pe care l-ai văzut. E un bungalow separat, unde sunt înșirate peste tot cărțile cuiva și are și o masă din fildeși de elefant. Ai vrea să vii pentru un pahar înainte de culcare?

Căsuța lui Denys. Acum nu mai stătea acolo, dar mi se pusese un nod în gât la gândul că putea să fie a altcuiva, chiar și pentru o noapte.

— E foarte drăguț din partea ta, dar mi-e teamă că va trebui să te refuz. Cel puțin de data asta.

— Sunt iar îngâmfat, nu?

— Poate, am răspuns. Somn ușor.

A doua zi după-masă, Markham m-a rugat să-l însoțesc într-o călătorie cu mașina până la Njoro.

— Drumurile sunt îngrozitoare, l-am avertizat. O să ne ia toată ziua.

— Cu atât mai bine.

Nu și-a pierdut buna dispoziție nici când unul dintre cauciucuri a explodat cu un pocnet ascuțit, ca detunătura unei puști. Era evident că nu mai schimbase niciodată o roată, așa că m-am pus eu pe treabă în timp ce el privea atât de uimit, de parcă aș fi scos roata de rezervă din buzunar, nu din portbagaj.

— Ești o femeie remarcabilă, a zis.

— E chiar foarte ușor.

M-am uitat în jur după ceva pe care să-mi șterg mâinile unsuroase, dar în cele din urmă a trebuit să mă mulțumesc doar cu pantalonii mei.

— Sincer, Beryl. N-am mai întâlnit pe nimeni ca tine. Îmi vine să fac ceva nechibzuit.

— Cum ar fi să înveți să schimbi o roată, l-am necăjit.

— Cum ar fi să cumpăr o fermă pentru tine.

— Poftim? Cred că glumești.

— Chiar deloc. Cu toții ar trebui să recăpătăm ce am pierdut, dacă se poate. Și, oricum, n-ar fi doar pentru tine. Mi-ar plăcea la nebunie să duc o astfel de viață.

— De-abia ne-am cunoscut.

— Ți-am zis că mă simt nechibzuit, a spus. Dar trebuie să te avertizez că sunt și foarte serios. Nu sunt genul de bărbat care stă mult pe gânduri când vede ceva ce vrea.

Am urcat în mașină și am mers câțiva kilometri în tăcere. Nu știam ce să zic despre propunerea lui și la scurt timp și-a dat și el seama de asta.

— Te-am făcut să te simți stânjenită, a zis el după o vreme.

— Te rog să nu înțelegi greșit. Sunt cât se poate de flatată.

— Și totuși? a zâmbit el de după volan. Simt că urmează o însușire importantă. Am nas pentru așa ceva.

— Sunt o persoană foarte mândră. Indiferent cât de mult mi-aș dori o fermă ca Green Hills, nu aș putea să accept un asemenea cadou, din partea ta sau a oricui altcuiva.

— Și eu sunt mândru, a zis, dar și încăpățânat. Însă mi-e clar că amândoi vrem același lucru. Putem fi parteneri într-o mare aventură. Parteneri la fel de independenți, la fel de *încăpățânați*.

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc, dar n-am mai zis nimic până nu am ajuns la gara Kampi ya Moto și am început să urcăm panta. În afară de câteva anexe părăginite și de niște garduri înclinate de la padoc, nu mai era nimic din fermă – dar priveliștea de pe dealul nostru era aceeași.

— E minunat, a zis el încetinind mașina și oprind motorul. Toate astea au fost ale tale?

Vedeam munții Aberdare, întinzându-se albaștri pe fundalul de un albastru mai deschis, mai curat al cerului. Vedeam craterul ascuțit al vulcanului Menegai și liziera întunecată a pădurii Mau plină de viață.

— Da, au fost.

— O, aproape c-am uitat, a zis Mansfield dintr-odată.

S-a întins în spate și a scos o frapieră pe care o ascunsese bine, proptind-o

de scaunul din față. Era plină pe jumătate cu apă călâie, iar sticla nu mai avea de mult nici o șansă să se răcească.

— Probabil că o să aibă un gust îngrozitor acum, a zis când a scos dopul.

— Nu contează, am răspuns eu. Un prieten drag mi-a spus odată că șampania e absolut obligatorie în Kenya. Deci până la urmă aparții și tu acestui loc.

— Vezi, deci?

A turnat băutura în niște pahare simple pe care le adusese.

— Pentru ce să ciocnim?

Am privit dincolo de el, prin parbriz, la priveliștea care-mi rămăsese întipărită în minte pentru totdeauna.

— Știi, n-o să uit niciodată locul ăsta, chiar dacă într-o bună zi el o să mă uite pe mine. Mă bucur că ai vrut să venim.

— Green Hills e un nume încântător. Ce nume să-i dăm fermei noastre?

— O s-o ții una și bună cu asta până când o să cedez, nu-i așa?

— ăsta-i planul, da.

L-am privit – semăna atât de bine cu Berkeley, cu mâinile lui fine și moi și cu tunsoarea lui frumoasă – și am simțit dintr-odată o dorință copleșitoare să-l sărut. Când l-am sărutat, buzele îi erau moi ca niște pene. Limba lui avea gust de șampanie.

47

Mansfield și-a respectat promisiunea și în următoarele luni mi-a risipit îndoielile și precauțiunile încetul cu încetul. Una era ferma – în adâncul sufletului îmi dorisem mereu să înlocuiesc Green Hills în mintea și în inima mea –, și curând aveam să-mi dau seama că voia să se însoare cu mine.

— De-abia am obținut divorțul de Jock. Doar nu crezi că sunt atât de nebună să mă mărit iar?

— Totul va fi diferit, m-a asigurat. *Noi* suntem diferiți.

Mansfield chiar părea să fie un soi rar de bărbat. Nu semăna deloc cu Jock, sau cu Frank, ori cu Boy Long, și, de asemenea, a ascultat toate poveștile despre trecutul meu spinos fără să clipească. Hotărâsem să nu-i ascund absolut nimic – nici măcar despre Denys și Karen. Nu puteam să fac altfel dacă voiam ca relația noastră să aibă o șansă. Măcar atât învățasem pe propria

piele.

— Ești îndrăgostită încă de Denys? a vrut el să știe.

— A ales-o pe Karen. Nu am ce face ca să schimb asta.

Am văzut cum fața și expresia lui Mansfield s-au întunecat pentru o clipă.

— Ești sigur că vrei să te încurci cu mine? Inima mea n-a avut niciodată stare și nu pot să promit că o să mă pricep la lucrurile alea plicticoase, cum ar fi gătitul și mai știu eu ce.

— Mi-am dat singur seama de asta, a zâmbit. Caut și-o companioană, și-o iubită. S-a întâmplat să mă simt îngrozitor de singur. Zi-mi, Beryl: mă plăci?

— Da. Sincer. Te plac foarte mult.

— Și eu te plac. Și de aici o să începem.

Ne-am căsătorit în septembrie 1927, la patru luni după ce Ginger ne făcuse cunoștință. Buchetul meu a fost o mână de crini și garoafe albe, pe care Karen m-a ajutat să le aleg ca dar de nuntă, dar eu am ales singură rochia – crepdeșin strâns pe corp, cu mâneci care mi se mulau pe brațe și cu franjuri lungi, argintii, care veneau peste fustă ca o plasă de stele. Pentru acea zi îmi tăiasem părul foarte scurt, dintr-un impuls, și mi-a plăcut imediat cât de răcoros și de liber îmi simțeam gâtul fără toată acea povară.

D. m-a condus la altar în locul tatei și a plâns mult, ștergându-și fața cu mânecile umede. După aceea am luat un prânz minunat la clubul Muthaiga, și în tot acel timp am încercat să nu mă gândesc prea mult la Denys. Era plecat la Tsavo, în Uganda. Îi telegrafiasem invitația la nuntă, dar nu primisem nici un răspuns. Voiam să cred că nu venise și că nu dăduse nici un semn de gelozie, dar poate că nici nu primise telegrama mea.

Am făcut un program de antrenament ușor pentru cai, mi-am luat la revedere de la Ruta și apoi am pornit într-o lună de miere prelungită în Europa. La Roma am stat lângă Treptele spaniole, la hotelul Hassler, care pentru mine arăta ca un palat din secolul al XIX-lea. Patul nostru era enorm și drapat cu catifea aurie. Cada era din marmură italienească. Parchetul fusese lăcuit să strălucească precum o oglindă. Îmi venea să mă ciupesc ca să îmi dau seama dacă totul nu era un fel de vis.

— Hotelul George V din Paris e chiar mai elegant, a zis Mansfield.

Când am ajuns acolo și am rămas privind cu gura căscată panorama oferită de camera noastră, care dădea spre Turnul Eiffel și spre Champs-Élysées, mi-a zis să aștept până o să văd Claridge's, la Londra. A avut dreptate și în

privința aceasta. Am tras în fața hotelului în Rolls-Royce-ul lui Mansfield, o mașină suficient de frumoasă ca toți portarii să țâșnească la vederea ei. Atenția cu care eram înconjurată și marmura lucitoare, vasele pline de flori și cuverturile de mătase m-au ajutat să alung fantoma călătoriei mele anterioare la Londra și faptul că fusesem atât de lovită din toate părțile. Acum nu era ca atunci. Când începeam să mă tulbur și trecutul revenea în forță, priveam drumul pe care-l parcurgeau cuferele noastre Louis Vuitton.

La Paris am mâncat melci. *Choucroute garnie*²⁸ cu rămurele proaspete de rozmarin. La Roma, spaghetti cu midii și cerneală neagră de calamar. Chiar mai bune decât mâncărurile au fost atracțiile culturale din fiecare oraș: opera, arhitectura, priveliștile și muzeele. Și, la fiecare panoramă sau priveliște nouă, când mă gândeam *Denys ar trebui să fie aici*, încercam să ignor acea voce. În primul rând era neloial și, de asemenea, imposibil. Denys își alesese calea și eu pe-a mea – iar Mansfield era un bărbat bun. Îl respectam și-l admiram din toată inima, iar dacă iubirea pe care o simțeam față de el nu era chiar genul care să mă facă să traversez un munte călare, pe întuneric, puternică și fără multă vorbărie. El era lângă mine. El mă ținea de mână și mă săruta iar și iar, zicându-mi că „sunt atât de fericit că ne-am găsit. Aproape că nu pot să cred că e adevărat“.

Mansfield fusese mereu apropiat de mama lui, o relație pe care încercam să o înțeleg, dar oare cum aș fi putut? Își dorea mult ca ea să mă placă și credea că e important să începem cu dreptul.

— Ea se va aștepta să fii într-un anume fel, mi-a spus el.

— Ce vrei să spui?

— Africa e Africa. Când terminăm aici, putem s-o ștergem și să ne comportăm cum ne place. Dar mama și prietenele ei nu au niște concepții prea moderne.

Am crezut că se referă la politică, asta până când am ajuns la Elizabeth Arden. Mă programase la o zi întreagă de tratamente cosmetice și m-a lăsat singură în fața ușii roșii înainte să apuc să protestez. El a mers pe Bond Street, apoi la magazinul Harrods, în vreme ce pe mine m-au împuns și m-au dichisit până era să-mi dau duhul. Mi-au pensat de tot sprâncenele și apoi le-au desenat cu kohol. Buza de sus și picioarele mi-au fost epilate și înmuiate, iar buzele mi-au fost vopsite în cea mai închisă nuanță de roșu pe care am văzut-o.

— Cum poate să-i fie pe plac mamei tale așa ceva? l-am întrebat după ce totul a fost gata.

Mă simțeam goală sub atâtea straturi de vopsea. Voiam să-mi ascund chipul cu palmele.

— E perfect. Arăți splendid. Nu-ți dai seama că nu o să-ți poată rezista?

— Îmi fac griji... nu că nu o să mă placă, ci că înseamnă atât de mult pentru tine. Toată tevatura asta.

— Totul o să fie bine, m-a liniștit el. O să vezi.

Și astfel am plecat spre Swiftsden, conacul unde locuia mama lui Mansfield împreună cu cel de-al doilea soț al ei, colonelul O’Hea. Era cu cincisprezece ani mai tânăr decât ea și nici unul dintre frații Markham nu avea prea multă răbdare cu el. El mi s-a părut dolofan și tăcut, în timp ce doamna O’Hea era dolofană și plină de păreri despre toate cele. Când am încercat să dau mâna cu ea, mi-a atins doar vârful degetelor.

— *Enchantée*, a murmurat – deși nu părea deloc încântată – și s-a așezat în cel mai bun fotoliu, de unde mi-a ținut prelegeri despre victoriile câinilor ei de vânătoare.

În timpul aceluia prim ceai nu m-am putut abține să nu mă gândesc cum ar fi reacționat oare mama lui Mansfield dacă m-ar fi văzut în ziua în care am apărut la ușa lui Cockie, fără haină, cu mâinile crăpate și vineții și cu degetele de la picioare aproape degerate. La Paris și apoi la Milano, Mansfield mă dusesese la cei mai buni croitori. Acum aveam haine adecvate. Dresuri de mătase, o boa de blană, o brățară cu diamante care-mi aluneca în sus și-n jos pe braț, precum *kara* de demult a lui Bishon Singh. Mansfield fusese atât de generos. Am crezut că dorise să-mi cumpere lucruri frumoase pentru că erau frumoase, dar acum, că trecusem pe sub furcile caudine de la Elizabeth Arden și mă aflam în salonul ca o cutie de bijuterii al mamei lui, mă întrebam dacă nu cumva toate darurile fuseseră, de fapt, pentru ea.

— N-are cum să creadă că sunt din lumea bună, i-am spus când am rămas singuri în camera noastră.

El stătea pe marginea patului acoperit cu o cuvertură de mătase ce părea lustruită, în timp ce eu îmi pieptănam nervoasă părul scurt cu o perie cu mânerul de argint, la o masă lungă de toaletă.

— De ce ne agităm atâta? Bietele mele sprâncene n-o să mai crească niciodată la loc.

— Nu fi supărată, draga mea. E doar pentru o scurtă perioadă, iar apoi o să

purtăm iar hainele noastre vechi și o să avem o minunată viață nouă.

— Mă simt ca o impoastore.

— Dar nu ești, nu-ți dai seama? Nu te joci de-a costumatul. Tu chiar ești elegantă, în ciuda a tot.

— Și dacă m-aș îmbrăca cu pantaloni? Și m-aș comporta ca de obicei? M-ar da afară?

— Te rog să ai răbdare, Beryl. Mama nu e modernă ca tine.

Nu voiam să mă cert, așa că i-am spus lui Mansfield că o să încerc. Dar în cele din urmă singurul mod în care puteam să supraviețuim la Swiftsden era să dezbinăm și să stăpânim. Mansfield avea grijă de maică-sa, iar șoferul avea grijă de mine. Am făcut lungi plimbări cu mașina prin Londra și am văzut toate locurile frecventate de turiști: Podul Londrei, Westminster Abbey și Big Ben. Am văzut schimbarea gărzii la Palatul Buckingham, santinele îmbrăcate în roșu și negru mișcându-se dintr-o parte într-alta ca niște mașinării pe roți. Apoi am fost la cinema ca să văd *The Battle of the Somme*, proiectorul și iluzia vieții ținându-mă locului, așa cum făceau multe lucruri din Londra – luminile electrice și fierbătoarele electrice, muzica ce răsuna pe Oxford Street dintr-o boxă Magnavox. Dar imaginile cu războiul din film erau îngrozitoare. Bărbații înghesuiți în tranșee, ghemuindu-se de durere și de groază, mă făceau să mă gândesc la *arap* Maina, rugându-mă Domnului ca el să nu fi murit așa. Îmi era dor de Ruta și îmi doream să fi fost cu mine în cinematograful întunecat, deși fără-ndoială că s-ar fi simțit la fel de pândit de tot ce era în jur, sau poate chiar mai rău.

Câteva zile mai târziu Mansfield s-a desprins suficient de maică-sa încât să mă ducă la Newmarket să ne uităm la un armăsar. Mansfield era de părere că pentru început ne trebuia niște sânge proaspăt.

— Vreau să fim cu adevărat parteneri, a zis el. O să găsim pământ oriunde vrei tu și o să ne umplem grajdurile cu cei mai buni cai. O să-mi arăți totul. Vreau să învăț și să iau parte la decizii.

Am fost ușurată să aud asta. Visul nostru comun de a avea o crescătorie de cai ne unise încă de la început – dar la Swiftsden, sub privirea poruncitoare a mamei lui, începusem să am îndoieli. Acolo, părerea ei părea să conteze mult prea mult pentru el. Își pierdea coloana vertebrală când se afla în preajma ei, de parcă ea era un mare păpușar, iar el era făcut doar din cârpe și sfoară. Dar în Newmarket mi-a strâns tare mâna în timp ce ne îndreptam spre grajduri. Bineînțeles că își dorea o nouă viață în Kenya la fel de mult cum eu îmi

doream Green Hills înapoi. Voia să fie singurul lui stăpân, să cucerească ținuturi noi și voia să-i fiu eu alături. Până când avea să vină acea zi, trebuia să am încredere în el, dar și în mine.

Messenger Boy era un dereș înalt cu coama și coada galbene și un foc puternic îi pulsa în vine. Era cel mai mare armăsar pe care-l văzusem vreodată și unul dintre cei mai frumoși. Mama lui, Fifinella, era campioană la derby și la curse cu obstacole; tatăl lui, Hurry On, era de neînvins și unul dintre cei mai buni cai de prăsilă de curse din lume. Dar, deși Mansfield și cu mine am fost imediat încântați de el, antrenorul lui, Fred Darling, avea o poveste care ne-a mai temperat puțin.

— N-o să fie ușor cu el, a zis Fred. Nu pot să vă mint în privința asta.

Adevărul era că îl băgase pe Fred în spital. La scurt timp după aceea, omorâse un rânđaș blocându-i ieșirea și atacându-l cu copitele și cu dinții. Comisese o crimă, pur și simplu. Dacă Messenger Boy ar fi fost bărbat, l-ar fi așteptat ghilotina; dar așa îi fusese interzis să mai participe la curse pe teritoriul Angliei. Însă Kenya îi putea oferi o a doua șansă.

— Poate fi împlânzit? a vrut să știe Mansfield.

— E greu de zis. Eu n-aș face-o.

— Vreau eu să încerc, am spus privind cum soarele strălucea ca o flacără roșie prin nările largi ale armăsarului.

— Nu ți-e teamă? m-a întrebat Mansfield luându-mă de mână.

— Ba da. Dar nu-l putem lăsa aici, legat ca un câine.

Dintr-un motiv sau altul, Messenger Boy mi-a adus aminte de Paddy, de linia dificil de trasat dintre sălbăticie, lucruri firești și lumea civilizată.

— Tot are ceva bun în el. Oricine poate vedea asta.

Mansfield m-a strâns tare de mână. Știam că era năucit de ceea ce aflaserăm.

— O să câștige derby-uri?

— Dacă Ruta ar fi aici, ar zice *Picioarele lui sunt puternice ca ale unui leopard* sau *Inima lui e ca a unui gnu*, am zis încercând să destind atmosfera.

— Bine atunci, cât costă picioarele de leopard? l-a întrebat Mansfield pe Darling scoțându-și carnetul de cecuri.

Denys și Mansfield nu se întâlniseră niciodată. Când am mers cu automobilul spre Mbogani, într-o după-amiază însorită și uscată, la scurt timp după ce ne-am întors din Anglia, stăteam ca pe ghimpi gândindu-mă cum s-ar măsura din priviri unul pe altul. Aduseserăm cu noi noul Rolls-Royce galben ca floarea de piciorul-cocoșului. Rochia mea era de la Worth, șiragul de perle de la Asprey. Aveam o dorință nebună ca Denys și Karen să vadă toate acestea – și pe mine – în toată splendoarea. Nu mai eram o hoinară și nici un copil. Dar când am ajuns, doar majordomul lui Karen, Farah, era acolo.

— Au ieșit la o plimbare, *msabu*, a zis el cu cordialitate. Urcă la Lamwia, locul mormintelor lor.

— Sunt cât se poate de vii, i-am spus lui Mansfield când mi-a aruncat o privire curioasă. Doar că sunt mult prea romantici.

— E-n regulă, a zis. Îmi place romantismul.

A deschis ușa din spate și cei trei câini cu care călătoriserăm s-au rostogolit pe peluză – un ogar, un frumos setter roșcat și un câine de vânătoare scoțian tânăr, albastru, pe care-l adusesem în dar pentru Karen. Câinii săreau și lătrau, bucuroși să fie liberi, în vreme ce eu nu puteam să-mi desprind privirea de la dealuri, gândindu-mă dacă Denys și Karen puteau să ne vadă și întrebându-mă când se întorc.

*

— Arăți bine, Beryl! a zis Denys mai târziu, pe terasă.

Rochia mi se boțise de cât șezusem și mă simțeam obosită și puțin agitată de revederea cu el. M-a sărutat repede.

— Felicitări!

Mansfield era cu un cap mai scund ca el, dar așa fusese și Berkeley. Mi-am dat seama că speram ca Denys să vadă ce văd și eu la Mansfield și, de asemenea, ce vede Mansfield la mine.

— Am fost la National Gallery din Londra, am zis simțind cum roșesc, și am văzut și trupa de balet de la Bolșoi, la Roma.

Eram nerăbdătoare să-i povestesc tot ce făcuserăm și cât eram de schimbată.

— Minunat, a zis el de câteva ori, sec, în timp ce eu turuiam încontinuu. Mă bucur pentru amândoi – dar în spatele cuvintelor nu exista nici un sentiment adevărat.

Era politicos, dar indiferent față de toate.

Lui Karen îi plăcea tare mult cățeaua, care avea niște ochi gri intens și niște fire de păr ca sârma în jurul nasului ei lung.

— E delicioasă! Sunteți atât de drăguți că v-ați gândit la mine, mai ales că m-am simțit atât de singură fără Minerva.

În urmă cu o lună frumoasa bufniță domesticită zburase în jaluzelele de lemn și se încâlcise în șnurul acestora, spânzurându-se cu el.

— N-ar trebui să ne pese așa de mult de animale, a zis ea. E periculos.

— Vă zic eu că nu-și fac prea multe griji în privința noastră, a spus Denys așezându-se mai bine în scaun.

— Bineînțeles că își fac, l-a contrazis ea, mângâind câinele pe botul umed și moale. Minerva mă îndrăgea foarte mult și la fel mă îndrăgesc și câinii mei.

— Batem gongul pentru cină, iar ei vin alergând înspre noi. Țsta e simț practic, nu iubire. Nu e nici loialitate.

— E într-una dintre dispozițiile lui proaste, ne-a explicat ea de parcă el nu n-ar fi fost de față.

— Unde urmează să mai mergi? l-am întrebat pe Denys, dorindu-mi să schimb subiectul.

— La Rejaf. O să merg cu niște clienți în jos pe Nil.

— Ce exotic! a zis Mansfield trăgând din țigară. Pare un film de la Hollywood.

— Țânțarii ți-ar da de înțeles că nu e așa.

— Mereu am vrut să văd Nilul, am zis.

— Nu se mută de la locul lui, mi-a răspuns el, apoi s-a ridicat și a intrat după ceva în casă.

Karen a ridicat din sprâncene în direcția mea. *Dispoziție proastă* zicea privirea ei, dar eu mă simțeam palmuită. Pe vapor, în drum spre Kenya, îmi imaginasem întâlnirea asta de zeci de ori, întrebându-mă ce voi simți când îl voi revedea pe Denys, acum că situația mea nu mai era aceeași. Eram măritată și mă schimbasesm și în alte privințe. Îmi doream foarte mult să fiu fericită și voiam să-și dea și el seama de asta – dar el se comporta tare ciudat și era rece cu toată lumea. Nimic nu ieșise cum mă așteptam.

— Deci o să cumpărați pământ? ne-a întrebat Karen.

Vocea îi părea silită.

— Da, poate că în apropiere de Elburgon.

— Așa de aproape de mijlocul țării?

— Prețul e în regulă și am avea o grădină frumoasă. Lui Mansfield îi plac grădinile atrăgătoare.

— Așa e.

A zâmbit și s-a ridicat să ne toarne coniac dintr-o carafă de cristal, părând în elementul lui printre lucrurile încântătoare ale lui Karen.

— Intru puțin ca să văd ce face Denys. Poate că are nevoie de ceva de băut.

— Acum ești înstărită, nu? a zis Karen după ce el a plecat.

Am simțit ceva nou în privirea ei, poate o întrebare nerostită dacă mariajul cu Mansfield era adevărat sau era doar o păcăleală. Orice ar fi fost, m-a făcut să mă simt stingherită.

— Arăți nespus de bine.

— E din cauza perlelor, am zis.

— Ai mai purtat tu perle.

Se referea la relația mea cu Frank Greswolde, dar n-ar fi avut niciodată prostul-gust să vorbească despre asta. Dar vedea cu siguranță că Mansfield nu era un fitecine gata să mă-ntrețină. El nu era un *sponsor* – cuvântul acela groaznic folosit de Cockie –, ci soțul meu.

Câinele a scheunat în somn, lângă picioarele lui Karen, tresărind și mișcându-și labele.

— Pentru iubire suntem în stare să facem niște compromisuri atât de întunecate, nu-i așa?

Chiar așa? m-am gândit eu în timp ce Karen potolea câinele mângâindu-l, ca o mamă cu copilul ei. Dar nu i-am răspuns.

49

La o sută nouăzeci de kilometri nord de Nairobi, diminețile în Elburgon erau reci, cerul era strălucitor și curat, iar norii albi, lătăreți, erau sus de tot. După ploaie, ceața se lăsa peste luminișurile de pe dealuri, iar eu mă bucuram de această priveliște când mergeam dimineața devreme la galop și-mi repetam că nimic nu e de împrumut sau pângărit. Că nimeni nu poate să strice toate acestea sau să mi le ia.

Ferma noastră se numea Melela, iar casa noastră era construită pe niște piloni și de pe ea curgeau flori albastre de bougainvillea și liane de foc.

Gardul din spate era mov, încărcat cu flori de fructul pasiunii, iar veranda și umbrarul erau pline cu ghivece de zorele. Oriunde priveai dădeai peste altă pată de culoare, iar aerul mirosea a viață. La scurt timp după ce ne-am mutat, am montat un clopot greu de alamă lângă ușa principală de la grajd, iar Ruta îl trăgea ca să ne dea deșteptarea în fiecare dimineață înainte de ivirea zorilor, așa cum rândușul nostru șef, Wainina, făcea pe vremuri la Green Hills. Ruta și familia lui avea o căsuță lângă grajduri și el avea un birou lângă al meu, deși de cele mai multe ori stăteam la aceeași masă, uitându-ne în același registru, cot la cot.

— Ce-ar fi dacă l-am aduce pe Clutt de la Cape Town ca să antreneze pentru noi? l-am întrebat pe Mansfield într-o seară, în pat.

De săptămâni bune mă gândeam la asta și eram tot mai entuziasmată de idee și de ce ar fi însemnat să devină realitate. Banii îl ținuseră pe tata la distanță, dar și reputația lui pătată. Dar eram în postura de a-i oferi o slujbă și un loc respectabil în colonie, unul demn de el și de talentul său.

— Ar accepta o ofertă?

— Cred că da. Dacă-ar fi destul de bună.

— Cu doi membri ai familiei Clutterbuck în același grajd, nu cred ca ar putea cineva din Kenya să ne-ntreacă.

— Nu știi cât de fericită aș fi, ce sentiment de bine îmi dă acest lucru.

I-am trimis imediat o telegramă, iar în mai puțin de două luni îl aveam pe tata înapoi. Îmbătrânise, părul i se rărise și îi încărunțise, fața îi era brăzdată de griji – dar simpla lui prezență părea să cicatrizeze ceva în mine. Fusesem atât de tânără când el plecase, copleșită fără speranță de căsătorie și de pierderea fermei. Trecuseră aproape opt ani și suferisem mai mult decât aș fi putut vreodată să-i spun, sau să recunosc față de mine. Dar nu era nevoie să-i spun poveștile mele triste, și nici pe cele vesele. Tot ce voiam era să stau lângă el la poarta padocului și să ne uităm împreună cum unul dintre armăsarii noștri dă tot ce are mai bun. Să lucrez alături de el pentru un țel comun. Să fiu din nou fiica lui – da, asta mi-era de-ajuns.

Emma arăta și ea mai bătrână, bineînțeles, și părea mai supusă, dacă nu mai blândă. Dar am descoperit că nu mă mai tulbura ca pe vremuri. Devenisem stăpâna unei case. Ea era oaspetele nostru la Melela, așa că de ce-ar fi contat acum dacă avea impresia că sunt prea dură sau prea căpoasă? Părerea ei nu cântărea la fel de mult ca a mea sau a lui Mansfield.

Mansfield și Emma păreau a se înțelege bine. Amândurora le plăcea să

grădinărească și la scurt timp i-am văzut îngenuncheați unul lângă altul, cu pălării mari de soare, vorbind despre ciupercile care se formează la rădăcina plantelor sau despre paraziții de pe frunze, în timp ce eu mă refugiam în grajd, unde mi-era locul.

— Cum a fost la Cape Town? l-am întrebat pe tata într-una dintre primele dimineți de după revenirea lor.

Ne-am sprijinit de gardul care împrejmuia manejul, uitându-ne la unul dintre rânđașii noștri care o antrena pe Clemency, o mânăză nouă și frumoasă.

— Cald.

Și-a scuturat noroiul de pe cizmă și s-a uitat cu ochi strânși la soarele arzător.

— Și concurența era acerbă. Nu câștigam prea des.

— Dacă nu te-am fi chemat înapoi, ai fi rămas acolo?

— Cred că da. Dar mă bucur că sunt aici. E un loc strașnic.

Ca întotdeauna, tata își măsură cuvintele și sentimentele, dar nu-mi păsa. Știam că era mândru de mine și de cât de departe ajunsese. Simțeam asta în timp ce stăteam alături, uitându-ne peste bazinul verde al văii care se întindea în fața noastră.

— E aceeași priveliște pe care am avut-o și la Njoro, i-am spus. Puțin mai spre nord, dar toate celelalte sunt la fel.

— Cred că așa e, a zis. Te-ai descurcat bine.

— Într-un fel. Nu mi-a fost mereu ușor.

— Știu.

În privirea lui se vedeau toți anii pe care îi petrecuserăm departe unul de altul, deciziile pe care le luaserăm, trecutul greu despre care nu era nevoie să vorbim – totul adunat laolaltă și dat la o parte ca un bolovan greu când a oftat și a zis:

— Ne apucăm de treabă?

Curând numele Beryl Markham, antrenoare, dar și proprietară, a început să apară în articolele despre cursele de cai. Asta era ceva cu totul nou. Clutt și cu mine făceam planuri și organizam, ne măream crescătoria cumpărând urmașii cailor de la vechea fermă din Njoro, animale pe care el le supraveghease la începuturile lor. Era un sentiment minunat să recapeți și să culegi roadele semănate cu mult timp în urmă. Ne simțeam răsplătiți în serile în care capetele noastre se adunau peste registrul cu armăsari, mare și gros,

visând la mărire și cutezând să prezicem viitorul: al lui Clutt, al lui Ruta, al lui Mansfield și al meu.

În fiecare dimineață, înainte să înceapă antrenamentul de galop, îl călăream pe Messenger Boy. Mergeam doar eu cu el, deși asta îl îngrijora pe Mansfield. Messenger Boy nu era doar un animal. Încă nu avea încredere în mine. Oricine putea să vadă asta din felul în care își mișca îndrăzneț capul și îi pirona cu privirea pe rândașii care cutezau să-l atingă. Știa că e un rege. cine eram noi?

Într-o dimineață de-abia ieșisem din curte când Messenger Boy s-a speriat. Orice ar fi fost, eu nu l-am văzut, doar am simțit cum tremură din toți mușchii când a sărit, întorcându-se brusc într-o parte. Chiar dacă m-a speriat și pe mine, tot am rămas călare, dar el nu voia să se liniștească. Am scăpat cu bine din alte trei întoarceri violente, iar apoi a luat-o de-a lungul gardului din lemn de cedru și m-a aruncat cu forță din șa. Din fericire am căzut de cealaltă parte a gardului. Altfel, poate m-ar fi călcat în picioare și m-ar fi omorât fără să vrea. A fost nevoie de patru rândași ca să-l prindă. Îmi curgea sânge din nas și din bărbie, așa că i-am lăsat pe rândași să-i poarte de grijă și am mers în casă să mă spăl și să mă bandajez. Mă durea și șoldul și știam că voi avea o vânătaie uriașă acolo, dar de fapt trebuia să-mi fac griji în privința lui Mansfield.

— Dumnezeule, Beryl! a zis el în clipa în care m-a văzut. Putea să te omoare!

— N-a fost atât de rău. Zău. De când mă știu cad de pe cai.

— Ăla e de nestăpânit. Dacă te rănea mai tare? Știu că vrei să fii tu cea care îl îmblânzește, dar merită să-ți asumi un asemenea risc?

— Crezi că din mândrie nu renunț la Messenger Boy?

— Păi nu-i așa?

— La asta mă pricep cel mai bine. Știu ce poate să ajungă și știu cum să-l fac să ajungă ce trebuie. Văd asta și n-am nici o intenție să renunț la el.

— În regulă, dar de ce trebuie să încerci tu? Învață-l pe unul dintre rândași sau chiar pe Ruta.

— Dar e munca *mea*. Chiar pot să-l controlez, Mansfield, și o să fac asta.

A plecat de-acolo valvârtej, nemulțumit, iar eu am rămas să-mi îngrijesc rănilile. Când m-am întors la grajd, băieții îi pusese rădăcină la picioare și îl legaseră de doi stâlpi groși. Îl acoperiseră cu o pătură și ochii îi păreau nebuni și ucigători. *N-o să mă-îmblânzești niciodată*, spuneau ei.

Aș fi putut să le spun rânđașilor să-l elibereze, dar în schimb am făcut-o eu, mișcându-mă cu mare grijă pe când ei priveau neliniștiți. Nici tata, nici Ruta nu m-au luat la rost, dar amândoi m-au urmat de la distanță în timp ce îl duceam pe Messenger Boy înapoi în boxa lui mare. Tot drumul până acolo calul a dat amenințător din picioare și s-a opus vehement când îl trăgeam de frâu și chiar după ce a ajuns în spatele ușii de la boxă a tropăit pe loc, învârtindu-se și privindu-mă dușmănos, provocându-mă. Părea arogant și plin de ură, dar am presupus că la bază era vorba de o frică acută și de dorința de a se apăra. Nu voia ca eu să-l schimb sau să-l transform în ceva ce nu era. Nu aveam cum să-l silesc să cedeze.

— O să-l încaleci iar, l-am auzit pe Mansfield vorbind.

Privise din casă și venise la grajd fără să-l aud.

— Mâine, da. Azi e încă nervos pe mine.

— De ce nu ești nervoasă *pe el*? Zău, Beryl. Parcă ai vrea să te rănească.

— Ce absurd! Pur și simplu nu-l învinuiesc pentru că a reacționat așa cum îi e firea.

— Iar sentimentele mele nu contează?

— Bineînțeles că da! Dar trebuie să continui cu antrenamentul lui. Asta e adevărata viață la fermă, Mansfield. Nu se rezumă totul la aranjamente drăguțe și ghivece frumoase de flori.

Imediat a plecat iar valvârtej și au trecut câteva zile bune înainte să-l conving că nu mă încăpățânam, ci îmi urmam și eu firea – deoarece trebuia să fac asta. Nimic altceva nu era la fel de firesc.

— Nu credeam că-mi va fi atât de greu să te văd muncind, mi-a mărturisit după ce îi mai trecuse supărarea. Dar ce-o să faci când o să avem copii? Cu siguranță c-o s-o lași mai moale atunci, nu?

— Nu văd de ce-ar trebui să fac asta. Pentru mine a fost bine că am crescut la o fermă. M-a format.

— Cred că sunt mai convențional decât am crezut, a zis.

— Și mult mai încăpățânat decât m-ai avertizat.

Apoi l-am sărutat, căci îmi doream să ne împăcăm.

În martie am mers împreună cu Mansfield la Nairobi și la club i-am găsit pe toți vorbind despre Maia Carberry. Cu doar două zile în urmă, soția tânără și frumoasă a lui J.C. îi dădea o lecție de zbor unui student tânăr, Dudley Cowie, când avionul ei s-a răsucit la altitudine mică și s-a prăbușit lângă

drumul spre Ngong, în apropiere de Aerodromul Dagoretti din Nairobi. Fratele gemăn al lui Dudley, Mervyn, tocmai își terminase lecția și a văzut totul – impactul și explozia, valul de flăcări care a făcut ca victimele să nu poată fi identificate. Dudley avea doar douăzeci și doi de ani. Maia avea douăzeci și patru și lăsa în urmă o fetiță de trei ani, Juanita. J.C. era cu copilul acum, la ferma lor din Nyeri, prea zdrobit ca să vorbească cu cineva. Nu putea nici măcar să se ridice din pat.

Când am dat peste Denys și Karen la club, amândoi păreau șocați. De asemenea, erau preocupați de ajutorul care îi putea fi oferit familiei.

— Biata fetiță n-o să-și cunoască niciodată mama, a zis Karen.

Trăgea îngrijorată de șalul de bumbac care-i acoperea umerii.

— Nici măcar n-o să-și aducă aminte de ea, nu-i așa?

— Asta poate c-o să fie cea mai mare binecuvântare, a răspuns Denys cu cruzime. J.C. e într-o mare încurcătură.

— Mă mir că a vrut să zboare când avea atâtea lucruri pentru care să trăiască, când erau atâția oameni care se bazau pe ea, a zis Mansfield țintuindu-mă cu privirea, de parcă aș fi putut să nu-mi dau seama la ce se referă. Dar nu aveam de gând să mă cert cu el într-o zi atât de tristă. Acum nu era vorba de micile noastre neînțelegeri.

— Aeroplanele s-ar putea să fie mai sigure decât automobilele, a zis Denys. Nu cred că ea vedea zborul ca pe ceva teribil de nechibzuit.

— Părerile tale nu reprezintă standardul, a răspuns sec Mansfield. Spune-mi, mai pleci curând pe Nil?

— Nu chiar, a zis Denys.

— Înseamnă că n-ați auzit, a spus Karen. Elburgon *este* tare în nord, nu-i așa?

Am aflat curând ce voise să spună: se făceau pregătiri pentru o vizită regală. Moștenitorul tronului, Edward, prințul de Wales, trebuia să viziteze Kenya la sfârșitul lui septembrie, împreună cu fratele lui, Henry, ducele de Gloucester. Denys fusese însărcinat să-i ducă la vânătoare.

— Un safari regal? am întrebat.

— Mai degrabă un fiasco regal. N-ai habar de câte pregătiri e nevoie.

— E o ocazie care apare o dată-n viață, a zis Karen tăios.

Șalul ei cadrilat era purpuriu cu albastru-închis. Îl ținea cu putere în fața pieptului, ca pe un scut.

— Dacă într-adevăr nu vrei slujba asta, dă-i-o lui Bror.

Mansfield a măturat cu mâna o scamă invizibilă de pe pantaloni, încă evident răvășit de vestea despre Maia Carberry. Denys își ținea gura încleștată. Ceva o deranja pe Karen și n-am putut decât să presupun ce anume, până când Mansfield și Denys au mers înăuntru să rezerve o masă pentru prânz.

— E unul dintre cele mai importante momente din istoria noastră, iar el nu vrea să ia lucrurile în serios.

— Nu i-a plăcut niciodată să se agite sau să facă tam-tam, am zis. Presupun că există zece comitete și subcomitete diferite care vor vrea să stabilească până și cele mai mici detalii, cum ar fi closetele.

— Nu doar safariul contează. E evenimentul social al deceniului. Poate al secolului.

— Știi că n-o să-i pese niciodată de petreceri.

Dar nu văzusem problema în ansamblu.

— Bror s-a recăsătorit de curând. Mereu mi-a fost teamă că o să fie o altă baroneasă Blixen și se-ntâmplă în cel mai cumplit moment. Femeile divorțate nu vor fi bine-venite la casa guvernamentală pentru petrecerea principală. Îți dai seama cât de teribil e totul.

Își încleșta și-și descleșta pumnii. Articulațiile degetelor îi erau albe.

— Vrei ca Denys să se însoare cu tine, am zis încet, punând totul cap la cap.

— Refuză.

A râs glacial, scoțând un sunet îngrozitor.

— Dacă n-o face acum, pentru asta, pentru mine, n-o s-o facă niciodată.

50

În următoarele luni am încercat să mă gândesc doar la caii noștri – mai ales la Messenger Boy, care părea să-mi opună din ce în ce mai puțină rezistență. Nimeni n-ar fi zis că e îmblânzit, dar într-unele dimineți, când îl călăream, simțeam un fel de îngăduință în netezimea rotundă a spinării sale. Poate că nu mă plăcea încă și nici nu mă accepta, dar începeam să cred că înțelegea ce vreau de la el și că în scurt timp avea să vrea și el aceleași lucruri.

Într-o dimineață, după ce abia îi lăsasem pe Messenger Boy cu rânđușul pentru exercițiile ușoare de la finalul antrenamentului, m-am întâlnit cu

Emma, care purta o pălărie mare cât o umbrelă de soare.

— Ești bine? m-a întrebat, uitându-se ciudat la mine.

Atât de tipic pentru Emma. Nici măcar nu-mi spusese bună dimineța.

— Bineînțeles, am răspuns.

Însă în noaptea precedentă, în timp ce Mansfield era plecat cu treabă în oraș, simțisem că mă cuprinde un val de greață și de-abia am reușit să mă dau jos din pat înainte să vomit. Când Mansfield a ajuns acasă, m-a găsit îndoită de mijloc, pe podea, prea slăbită să stau în picioare.

— N-ar trebui să mergem să te vadă un doctor din oraș? s-a agitat el.

— Nu. Poate am mâncat ceva ce nu mi-a căzut bine. Trebuie doar să stau întinsă.

M-a băgat înapoi în pat, mi-a pus comprese reci pe frunte și a tras draperiile ca să mă pot odihni. Dar, după ce m-a pupat dulce pe mână și a ieșit din cameră, am rămas multă vreme cu privirea pironită în tavan, gândindu-mă. Eram însărcinată, bineînțeles. Erau aceleași senzații ca atunci, la Londra. Emma bănuise asta înainte chiar ca eu să accept adevărul.

Știam că trebuie să îi spun lui Mansfield, dar, după incidentul cu Messenger Boy și după cum reacționase la auzul veștii despre moartea Maiei Carberry, mă îngrozea și gândul de a deschide subiectul. Din cauza sarcinii avea să-și facă și mai multe griji pentru mine. Dacă nu avea să se mulțumească să mă dădăcească și avea să încerce să mă țină-n frâu? Ce-aș fi făcut atunci?

Cât eu încă îmi făceam griji și aveam îndoieli, Mansfield și-a dat singur seama, în cele din urmă.

— Nu ești bucuroasă, draga mea?

Mi-a luat mâinile într-ale lui și m-a privit în ochi.

— Suntem încă la început, am încercat să-i explic. Sunt atâtea de făcut ca ferma să meargă ca pe roate și caii să fie antrenați.

— Cât de cumplit ar fi de fapt dacă ai face o mică pauză? Când o să fii pregătită să te întorci, caii vor fi tot acolo.

Stăteam întinși în pat, pe întuneric. Bluza lui albă de pijama părea să plutească și să-mi joace în fața ochilor.

— Mansfield, nu vreau să mă opresc din muncă. Te rog nu-mi cere așa ceva.

— Cu siguranță că n-o să mai călărești... cel puțin până nu se naște copilul. Trebuie să ai grijă de tine.

— Așa *am* eu grijă de mine, nu-ți dai seama? Dacă păstrăm copilul, va trebui să muncesc ca până acum. Nu știi alt stil de viață.

— *Dacă* păstrăm copilul?

S-a tras de lângă mine și privirea i s-a înăsprit.

— Nu există nici un dubiu că-l păstrăm.

Am dat înapoi.

— Mi-e doar teamă de felul în care se vor schimba lucrurile.

— Se vor *schimba*, cu siguranță. E vorba de-un copil, Beryl. Un băiețel drag sau o fetiță dragă care va depinde complet de noi.

Vocea lui căpătase o ardoare care mă amețea. Nu părea să înțeleagă că mă îngrozea pur și simplu ideea de a renunța pentru cineva la viața pe care o știam. Existau femei care nu trebuiau să se gândească de două ori înainte să se dedice vieții casnice, nevoilor soțului și ale copiilor. Unele chiar râvneau să aibă acel rol, dar eu nu cunoscusem aproape deloc acel fel de viață domestică. Oare aș fi fost în stare de așa ceva?

— Vei învăța să fii o mamă bună, a mai spus după ce eu am rămas tăcută o bună bucată de vreme. Oamenii pot să învețe tot felul de lucruri.

— Sper că ai dreptate.

Am închis ochii și mi-am așezat mâna pe pieptul lui, plimbând-o de-a lungul nasturilor netezi de la cămașă și al marginii perfect rotunjite a bumbacului, cu tivul atât de atent și de bine cusut, încât nu putea să se destrame niciodată, nu avea cum.

51

Lumea întreagă avea să citească despre vizita regală – cum gara din Nairobi a fost împodobită cu ghirlande de trandafiri și cu pancarte cu mesaje de întâmpinare pictate pe ele. Sute de steaguri fluturânde. Mii de oameni de toate rasele posibile în robe de sărbătoare în culorile păunului cu tichii, fesuri, toci și saboți de catifea. Noul nostru guvernator, sir Edward Grigg, și-a strigat discursul folosind un megafon, iar apoi cei doi tineri prinți au fost duși la casa guvernamentală de pe deal pentru prima dintr-un lung șir de petreceri, dineuri și baluri exclusiviste.

Vreme de-o lună, fiecare femeie albă de pe o rază de o sută șaiszeci de kilometri și-a exersat reverențele și și-a frânt mâinile gândindu-se cu ce să se

îmbrăce. Era o loterie a titlurilor – aristocrați, baroneți, conți de rangul întâi și cei din a treia generație de-te-miri-unde și-au făcut apariția în cea mai bună ținută a lor. Eu eram gravidă în luna a patra și eram prea bulversată ca să îmi fac griji pentru așa ceva – și, de asemenea, nu eram deloc pregătită să le împărtășesc vestea celorlalți. Ca să mai câștig timp, am început să port bluze largi și fuste generoase – eu, care nu mă-mbrăcam cu altceva decât cu pantaloni. Mi s-a părut singura soluție, pe lângă a mă ascunde cât mai mult, dar Mansfield a insistat să fim prezenți la toate evenimentele.

— Haide să le zicem și celorlalți, draga mea. Oricum toată lumea o să afle în curând.

— Știu... dar pare o chestie atât de personală.

— Poftim? s-a încruntat el. E o veste bună, prostuțo.

— Nu poți să mergi singur la petreceri? Nu mă simt în apele mele.

— Doar nu vorbești serios. Beryl, e o *onoare* să fii invitată!

— Vorbești precum Karen.

— Zău?

Mi-a aruncat o privire ciudată.

— Presupun că atunci tu vorbești ca Finch Hatton.

— Ce? L-am privit în ochi. Ce insinuezi?

— Nimic, a răspuns pe un ton glacial și a plecat.

În cele din urmă am mers cu el, ca să mențin pacea. La primul dineu elaborat, prințul Henry a fost așezat în stânga mea. În capăt stătea Edward al VIII-lea, adică Edward Albert Christian George Andrew Patrick David, splendidul succesor al monarhiei. Informal i se spunea David, iar fratele lui Henry, ducele de Gloucester, era Harry, și ambii erau dornici de distracție.

— Te-am văzut la vânătoarea de vulpi din Leicestershire de anul trecut, mi-a spus Harry peste bolurile cu supă rece de lămâie.

Se referea la perioada în care stătusem la Swiftsden, la mama lui Mansfield – deși nu îi fusesem prezentată oficial. Era mai înalt și mai brunet decât fratele lui David și aproape la fel de chipeș.

— Arăți minunat călare, mai ales în pantaloni. Cred că toate femeile ar trebui să poarte pantaloni.

— Pe Coco Chanel ar putea să o intereseze ce spuneți, a ciripit lady Grigg, dichisită peste măsură, de lângă cotul lui Harry, încercând să se bage în discuție.

Harry a ignorat-o.

— Aproape că ai stârnit o răzmeriță în acea zi, la Melton, a zis el. A fost partea mea preferată.

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc.

— Da, se pare că înalta societate din Leicestershire n-a mai văzut niciodată o femeie stând călare pe cal, ci doar călărind într-o parte.

— A fost atât de înviorător să le văd pe cucuvelele bătrâne scandalizându-se. Dar au încetat să mai comenteze când au văzut cu ce curaj sari peste garduri. O femeie frumoasă cu un șezut bun nu mai are nevoie de argumente.

I-am mulțumit râzând, în timp ce lady Grigg și-a întins iar gâtul în direcția noastră. Era soția respectabilă a guvernatorului nostru și totuși, de față cu prințul Harry, era uimită de fiecare cuvânt pe care-l rosteam. Am avut impresia că ea credea că prințul flirta cu mine. S-ar putea să fi făcut asta.

— Nu știu dacă ați putea să scăpați înainte de safari și să veniți să ne vedeți caii, la Elburgon, am sugerat. Avem cei mai buni pursânge din zonă.

— Sună minunat!

A zâmbit nestingherit pe sub mustața aranjată, maro-închis. Avea niște ochi gri cu care mă privea fățiș.

— Dacă ar fi după mine, n-am merge deloc la vânătoare. David e cel care vrea să împuște un leu. Eu aș prefera să călăresc până în vârful celui mai înalt deal pe care-l găsesc și să văd totul, în toate direcțiile.

— Atunci așa faceți, am zis. Cine o să vă oprească *pe dumneavoastră*?

— Crezi că-i așa ușor? Doar nu comand eu aici. Eu sunt, de fapt, un simplu element de decor.

— Sunteți un prinț.

— La capătul liniei, a zâmbit. Dar, zău, nu mă deranjează. Bietul David are sabia deasupra capului.

— Ei bine, chiar dacă nu vă pasă de vânătoare, ați găsit persoana potrivită care să vă-nsoțească.

— Finch Hatton. Da. Pare un tip grozav.

— E cel mai bun.

Am aruncat o privire spre capătul mesei, unde Denys stătea lângă prințul David, ambii înconjurați de admiratoare. Karen nu fusese invitată, așa cum bănuise. Denys urma să înfrunte o urgie când avea să se întoarcă, în cele din urmă, la Mbogani, deși cine știe când avea să fie asta. Fusese atât de ocupat cu pregătirile pentru safari, că nu-l mai întâlnisem, nici măcar în trecut, de luni bune.

În anumite privințe, și eu, și Denys treceam printr-o perioadă de amânare. Nu se putea ca acest safari să nu-i schimbe viața. Din cauza faimei lui crescânde avea să piardă timpul și intimitatea după care tânjea, și știam că o parte din el se îngrozea la gândul acesta: partea cea mai pură, care nu voia altceva decât să ducă o viață simplă, după propriul cod. Cât de bine înțelegeam asta. În scurt timp, pânțele avea să mi se rotunjească evident, iar sânii să mi se întărească și să se mărească. Mai întâi avea să mi se transforme corpul, apoi toate celelalte. Încă țineam la Mansfield, dar aveam impresia că mă urcasem într-un tren care trebuia să mă ducă într-un loc, iar acum o lua, irevocabil, într-o cu totul altă direcție. Întreaga situație îmi dădea o senzație de disperare.

Pasionalele viori s-au însuflețit, iar cvartetul de coarde a început să cânte Schubert.

— Dumneavoastră dansați, Harry? l-am întrebat.

— Ca un nebun.

— Minunat, am zis. Păstrați-mi un dans.

Săptămâna următoare David și Harry au venit la Melela, așa cum sugerasem, și s-au luat la întrecere pe pista noastră de antrenament. N-a fost cine știe ce întrecere. David era îndesat și părea un tip athletic, dar nu era un călăreț prea bun. El l-a călărit pe Cambrian, iar Harry pe Clemency, și preț de un kilometru frații au fost la egalitate în timp ce toată suita lor îi aclama. Cambrian era un alergător mult mai bun; de fapt, nu-l întrecuse nimeni până în acea zi.

— E drăguț din partea ta că nu comentezi ce călăreț al naibii de prost sunt, a zis David, cu ochii lui albaștri plini de farmec, în timp ce ne întorceam la padoc.

De-a lungul gardului stăteau femeii disponibile, încremenite în diverse posturi, gata să ucidă sau să-și dea jos lenjeria intimă pentru o clipă de atenție din partea lui.

— Ați fost minunat, am râs. De fapt, armăsarul a fost, cu siguranță.

— Țsta cine-i? a întrebat când am ajuns aproape de Messenger Boy. Uite un animal pe cinste!

— Are un trecut cam tulbure, dar începe să se dea pe brazdă. Ați vrea să-l vedeți alergând?

— Bineînțeles!

L-am rugat pe unul dintre rânđași să-l pregătească pe Messenger Boy pentru mine – gândindu-mă nu doar că va face o impresie magnifică asupra prințului, ci și că era o ocazie perfectă să-i arăt lui Mansfield că aveam de gând să mă ocup de animale ca până atunci. Probabil că dădeam dovadă de îndărătnicie, dar mi-am închipui că o să-i pot explica cu ușurință cum David insistase să-l vadă pe Messenger Boy în toată splendoarea lui.

Însă la finalul zilei, după ce au plecat și ultimele persoane din suită, Mansfield mi-a adus la cunoștință cât de nefericit îl făcusem.

— Beryl, tu încerci cu tot dinadinsul să pui în pericol copilul și, pe deasupra, să mă faci de rușine. Ei sunt niște donjuani bine-cunoscuți, amândoi, și cred că nu i-a scăpat nimănui felul în care ai flirtat cu ei.

— Nu fi prostuț! Eu am fost doar prietenoasă, și, oricum, toată lumea știe că sunt măritată.

— Măritișul nu te-a scutit de necazuri în trecut.

M-am simțit ca și cum m-ar fi plesnit.

— Dacă ești supărat din cauza calului, spune-mi. Dar nu încerca să-mi reproșezi ce s-a întâmplat în trecut.

— *Ești* foarte încăpățânată când e vorba de călărit, fără-ndoială – dar se pare că n-ai habar că dai apă la moară bârfelor.

— Exagerezi.

— Mama citește fiecare *cuvânt* din articolele despre înalta societate, Beryl. Aș muri dacă până și cel mai mic zvon de scandal ar ajunge acasă. Știi cât de dificilă e.

— Atunci de ce să te ploconești ca s-o îmbuni?

— De ce să alimentezi intenționat bârfele și speculațiile?

Și-a mușcat cu putere buza de jos, așa cum făcea adesea când era furios.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem în Anglia până se naște copilul, a continuat el. E un loc mult mai sigur, din mai multe puncte de vedere.

— De ce să plecăm așa departe? m-am supărat. Ce să fac acolo?

— Pentru început, să ai grijă de tine. Să fii soția mea.

— Pe lângă toate astea, te îndoiești cumva de faptul că te iubesc?

— Ții la mine, cred... atât cât poți. Dar uneori mă întreb dacă nu-l aștepți în continuare pe Finch Hatton.

— Pe Denys? Ce-ți veni de-mi spui așa ceva acum?

— Nu știu. Mi se pare că în ultima vreme ne-am jucat un fel de joc. M-a privit cu atenție. Așa e, Beryl?

— Bineînțeles că nu! am zis cu fermitate.

Dar mai târziu, în timp ce încercam să adorm, am simțit că mă cuprinde un val de vină și de conștientizare. Nu încercam să mă joc cu Mansfield, dar *flirtasem* cu prinții. Într-un fel, nu mă puteam abține. Mă simțisem minunat zâmbind și făcându-l și pe Harry să zâmbească, sau mergând într-un mod anume, conștientă că David mă urmărea cu privirea. Era ceva copilăresc și, de asemenea, frivol, dar în acele clipe îmi puteam închipui că sunt iar nonconformistă și atrăgătoare, de parcă mai puteam să controlez oarecum ce se-ntâmplă în lume.

Cum ajunseserăm, Mansfield și cu mine, să ne îndepărtăm atât de repede? mă întrebam. Începuserăm bine, hotărâți să fim aliați de nădejde și prieteni. Nu fusese perfect, dar acum sarcina aceasta ne împingea în colțuri diferite. Nu-mi doream absolut deloc să merg în Anglia doar ca să-l împac, dar ce soluție aveam? Dacă relația noastră se destrăma acum, rămâneam singură cu un copil de care să am grijă. Puteam, de asemenea, să pierd ferma... iar așa ceva nici nu intra în discuție. Că-mi plăcea sau nu, trebuia să mă las ținută în frâu.

52

Safariul urma să înceapă, iar Karen a organizat înainte o cină regală pe care Denys o ajutase să o obțină – cu siguranță o concesie pentru menținerea păcii. Ea nu putea să meargă la casa guvernamentală din cauza protocolului, dar prinții puteau foarte bine să vină la ea. Și ea a făcut ca deranjul lor să merite osteneala, căci a organizat o cină fără pereche, cu atâtea feluri de mâncare și mici delicatese, încât le-am pierdut repede șirul. Am mâncat șuncă fiartă în șampanie, cu căpșune micuțe ca niște bijuterii și tartă, semințe rotofeie de rodie, coșulețe cu ciuperci, trufe și smântână. Când Kamante, bucătarul lui Karen, a adus desertul, o *savarină* rotundă și maronie exact cât trebuie, am crezut că o să plesnească de mândrie.

Și eu am privit-o cu atenție pe Karen, convinsă că simte că acea seară e unul dintre cele mai minunate momente din viața ei, dar sub pudra și sub koholul negru, ochii îi erau ridați și obosiți. Planul safariului se extinsese, iar acum mergea și Blix, ca mâna dreaptă a lui Denys. Dintr-un safari s-a ajuns la mai multe, începând cu o incursiune în Uganda, apoi cu excursii în

Tanganika – iar Cockie fusese invitată să-i însoțească în calitate de soție a lui Blix, dar și în calitate de amfitrioană, ca să se asigure că apa pentru baia de la sfârșitul zilei e destul de caldă și că doctorul Pileală a telegrafiat rețete pentru suficient gin. Karen fusese lăsată pe dinafară și, am aflat curând, era lividă de furie.

Seara a culminat cu o *ngoma* kikuyu, cea mai mare la care am asistat. S-au strâns câteva mii de dansatori din triburile din toată zona, iar căpeteniile lor și-au unit forțele ca să le ofere prinților un spectacol pe care să nu-l uite niciodată. Focul principal își trimitea limbile spre cer. Era înconjurat de câteva mai mici, ca niște spițe strălucitoare în jurul unui butuc luminos. Muzica tobelor creștea și scădea în crescendouri mari, în vreme ce bărbați și femei dansau pe ritm, mișcărilor lor fiind prea vechi și complexe ca să poată fi vreodată schițate.

Am privit spectacolul și mi-am adus aminte de *ngoma*-urile din copilăria mea, când Kibii și cu mine ne strecuram împreună și rămâneam ținuiți locului până în zori, dar și confuzi din cauza trăirilor senzuale pe care dansatorii le trezeau în noi, sentimente pe care încă nu știam cum să le numim. Mă transformasem de mai multe ori de-atunci, îmi schimbasem pielea iar și iar. Eu aș fi cunoscut-o pe Lakwet dacă s-ar fi furișat dintre umbre și ar fi stat la lumina focului, dar oare ea m-ar fi recunoscut pe mine?

Pe verandă Karen atârname două faruri luminoase, niște lanterne pentru vapoare pe care le adusese cândva din Danemarca pentru Berkeley și pe care le primise înapoi după moartea lui. Privind *ngoma* din depărtare, Denys stătea chiar sub unul din faruri, lăsându-și greutatea pe un picior și ținându-l pe celălalt îndoit, sprijinindu-se cu umărul de un stâlp placat cu piatră. Mansfield stătea aproape de celălalt far – erau așezați la fel de simetric precum niște uși spre două lumi diferite. N-am putut să nu mă cutremur la gândul că destinul ar fi putut să aranjeze altfel lucrurile. Într-un alt timp sau într-un alt plan, Denys ar fi putut să fie soțul meu și copilul ar fi putut să fie al lui. M-aș fi simțit altfel, aș fi fost bucuroasă și încântată de ceea ce-mi rezerva viitorul în loc să fiu tristă și plină de griji. Dar acum și aici, zarurile fuseseră aruncate. Chiar dacă, o, Doamne!, o parte ascunsă din mine încă își dorea ca Denys să mă iubească, să o părăsească pe Karen și eu să devin a lui, la ce bun? Așa ceva nu era sortit să se-ntâmple.

Mi-am luat privirea de la ei și m-am uitat la foc, unde flăcările se ridicau arămii și aurii, ardeau în nuanțe de albastru și alb, scânteile se înălțau și apoi

cădeau iar, ca cenușa stelelor căzătoare.

Câteva zile mai târziu, la sfârșitul lucrului, m-am trezit că bat la ușa căsuței lui Ruta și a lui Kimaru. Bucătăria mirosea a condimente și a tocană de carne. Asis avea acum patru ani și moștenise de la tatăl lui fruntea lată și pătrătoasă, dar și încrederea lui. Îi plăcea să stea pe podeaua de lut bătut, lângă masă, și să sară cât de sus putea. Semăna atât de mult cu Kibii, că aproape îmi tăia răsufllarea.

— O să fie un *moran* minunat, nu crezi? a întrebat Kimaru.

— O să fie perfect, i-am dat dreptate, iar apoi i-am mărturisit lui Ruta, în cele din urmă, că în curând și eu o să am un copil.

— Da, Beru, a zis el încet.

Bineînțeles că știa deja. Ce ridicol din partea mea să cred că nu-și dăduse seama.

— Iar băieții noștri o să se joace împreună așa cum ne-am jucat și noi, nu-i așa?

— Așa e, am încuviințat. Poate că o să și vâneze. Amândoi mai știm cum se face... Eu știu.

— Un *moran* nu uită niciodată, a zis el.

— Ești familia mea, Ruta. Tu, Asis și Kimaru. Sper că știi asta.

A dat din cap că da, cu ochii lui negri și intenși. Aveam senzația că, dacă mă uit destul de adânc în ei, pot să văd toți anii copilăriei noastre minunate desfășurându-se zi cu zi. Iar în acea clipă am simțit o vagă urmă de speranță în legătură cu copilul. Nimic nu va fi ușor, dar dacă Ruta e aici ca să-mi aducă aminte cine sunt cu adevărat, atunci s-ar putea ca totul să fie în regulă. Tot va trebui să înfrunt Anglia și pe mama lui Mansfield fără el – dar odată cu venirea verii vom aduce copilul acasă. Melela va fi Green Hills a fiului meu. Dacă puneam problema așa, viitorul nu mi se mai părea la fel de înfricoșător.

— Tatăl tău ce zice? m-a întrebat Ruta.

— El încă nu știe.

— A, a zis el, apoi mi-a repetat o expresie swahili cu care mă provocase în urmă cu mulți ani: *Un lucru nou e bun, chiar dacă se va dovedi a fi dureros.*

— Așa am auzit și eu, am zis și l-am lăsat să ia cina.

consemnare e unul dintre acele cuvinte amuzante și învechite care înseamnă mult mai multe decât ar vrea. Eu eram consemnată la Swiftsden cu mama lui Mansfield, care, pe de-o parte, făcea ca totul să fie foarte ușor pentru mine, iar, pe de alta, îmi crease un mic iad personalizat. Dormeam într-o cameră frumoasă, aveam o servitoare și nu trebuia să ridic un deget, nici măcar ca să-mi torn singură ceaiul. Era clar că voia să-l cocoloșească pe copil cu tot ce i se cuvenea unui Markham. Eu nu eram o adevărată Markham și mi-a arătat asta cât se poate de clar, totul fără să scoată o vorbă.

Am plecat singură cu vaporul din Mombasa, lăsându-i pe tata și pe Ruta să se ocupe de cai. Mansfield mi s-a alăturat în ianuarie și a fost prezent la naștere, care a avut loc pe 25 februarie 1929, într-o zi atât de rece, încât țevile pocneau cât pe ce să se spargă în sanatoriul privat din Eaton Square. Ferestrele dinspre stradă erau acoperite cu gheață, ascunzând lumea de-afară, și mi-am dat seama că mi-am pironit privirea pe sticla lor opacă în timp ce mă concentram cât de tare puteam. Îmi administraseră gaz ilariant și un fel de sedativ. Ambele mă făceau să tremur și să cred că aș putea să mă sparg în bucăți. Dureri intense, care mă gătuiau, veneau în valuri pe care nu le puteam controla. Genunchii îmi tremurau. Măinile îmi dârdâiau pe cearșafurile umede.

După câteva ore, am mai împins din răspuseri o ultimă dată, și Gervase a ieșit din mine. Mi-am întors capul ca să-l văd, dar, înainte ca doctorii să-l ia de acolo, am apucat să-i zăresc doar fața încrețită și pieptul mic, murdar de sânge. Încă mă aflam sub influența medicamentelor. Nu știam ce se întâmplă și tot ce puteam să fac era să stau întinsă, în timp ce infirmierele mă cicăleau să nu mă mai mișc.

Nu-mi spunea nimeni nimic – nici de ce mi-au luat copilul și nici dacă trăiește măcar. M-am împotrivit infirmierelor, apoi am plesnit-o pe una dintre ele, iar în cele din urmă m-au sedat. Când mi-am revenit, Mansfield era în cameră, alb ca varul și tras la față. Copilul nu era bine, a început el să-mi explice. Era foarte mic și îi lipseau lucruri pe care ar fi trebuit să le aibă. Anusul nici măcar nu i se formase și nici rectul.

— Ce?

Mă simțeam tulburată și sedată.

— Cum?

— Doctorii spun că uneori se întâmplă.

Își mușca iar buza. Vedeam cum înflorește o vânătaie de un mov pal.

— Dar dacă e din cauza călăritului, Beryl?

— Se poate? Asta crezi?

— Mama e sigură că bine nu i-a făcut.

— O...

Cuvintele lui mi-au răsunat în cap.

— Ce se poate face pentru el?

— Există operații. Dacă e destul de puternic, va avea nevoie de mai multe.

Dar acum nu e puternic. E prea mic. Nu respiră cum trebuie. Ne-au zis să ne pregătim pentru ce-i mai rău.

Când Mansfield a plecat din cameră, m-am învelit mai bine cu cearșafurile și cu păturile, dar nu am putut să mă încălzesc. Fiul nostru putea să moară. Am început să tremur numai gândindu-mă la asta – eram pierdută, bolnavă și nimeni nu putea să mă ajute.

În vremea în care fusesem Lakwet, mă aflam în *shamba* în satul kip când s-a născut un copil schilod. În loc de un picior avea un mic ciot, iar pielea îi era roz și crudă, cu creștături labirintice. Nimeni nu a încercat să ne ferească pe Kibii și pe mine. Copilul fie avea să trăiască, fie avea să moară – zeul lor decidea asta. În noaptea aceea, mama lui l-a pus în fața ușii de la colibă și s-a culcat, la fel ca restul tribului, fără să ia seama la plânsul lui. Teoria zicea că, dacă boii nu-l călcau în picioare, atunci copilului îi era sortit să trăiască. Dar în noaptea aceea a venit un animal de pradă și l-a luat – poate un leopard sau o hienă. Și aceea a fost interpretată ca fiind vrerea sorții.

Oare Gervase avea să supraviețuiască operației sau măcar primei nopți? Oare avea să mă pedepsească vreun zeu luându-mi-l – sau tot ce ni se întâmpla pe pământ se rezuma la o aruncare oarbă de zaruri, fără să mai existe vreun motiv ca să ne facem planuri, în afară de noroc? Nu știam în ce să cred și nu învățasem niciodată să mă rog. Nu știam nici cum să mă abandonez destinului – așa că în timp ce așteptam am îngânat un vechi cântec african, unul despre curaj, neconvingător... *Kali kama Simba, sisi Askari wote ni hodari*. Neînfricați ca leii suntem, soldații toți sunt viteji.

Gervase a supraviețuit în mod uluitor primelor zile grele de viață. Doctorii i-au atașat un fel de pungă ciudată de burtă și îl hrăneau prin niște tuburi mici, șerpuitoare, puse în nas. A luat treizeci de grame în greutate și apoi a pierdut șaizeci. A făcut icter și l-au pus sub niște lămpi cu lumină puternică. De cele mai multe ori nici nu ne lăsau să-l vedem, căci nu trebuia să fie expus nici celui mai mic risc de infecție. Eu l-am văzut doar de două ori cât am rămas la sanatoriu ca să mă recuperez, și de fiecare dată am simțit că mi se strânge inima. Era atât de slăbit și de neajutorat – ca o pasăre rănită.

Cu o zi înainte de operația lui Gervase, Mansfield a venit la mine în cameră. Arăta palid și înfrânt.

— Știi că e prea devreme ca să vorbim despre toate astea, dar, dacă supraviețuiește, vreau ca Gervase să se recupereze la Swiftsden. Mama poate să se asigure că o să primească cea mai bună îngrijire.

— Bineînțeles, dacă doctorii sunt de-acord.

Eu uram Swiftsden, dar Gervase era pe primul loc.

— Iar tu ce o să faci? a continuat el. Când o să ieși din spital?

— Ce vrei să spui? Vreau să fiu cu Gervase, bineînțeles.

— Am presupus că o să vrei să te întorci acasă.

— Într-o bună zi, da. Când o să putem merge toți. Care e problema, Mansfield?

S-a întors, s-a dus la fereastră plimbându-se dintr-o parte într-alta, lăsând mici urme pe podelele întunecate. Vremea era îngrozitoare și toate ochiurile de geam erau acoperite de gheață verzuie care făceau ca Mansfield să pară fantomatic. Mi se părea că se schimbase de când ne întorseserăm în Anglia – nu doar că era mai palid, dar părea și mai slab sufletește. De parcă regresa în cel care fusese în adolescență, acel invalid care își petrecuse o bună parte din tinerețe în pat, repetând numele latinești ale florilor.

— Nu știu dacă o să mă întorc în Kenya, a zis el. Mi-e din ce în ce mai clar... cât de diferiți suntem. Aproape că mă simt ca un prost din cauza asta.

— Ai fost un prost că te-ai însurat cu mine? De ce-mi spui toate astea acum? Avem o viață împreună. Vrei să o arunci la gunoi?

— Am vrut o nouă șansă; chiar am vrut. Dar poate că am jucat doar un rol. Sau tu ai făcut asta.

Am simțit că se clatină camera cu mine.

— Nu înțeleg. Ferma e viața mea, iar acum îl avem pe Gervase. Suntem legați de el.

— Știu, a zis obosit.

Apoi a mers să vorbească cu doctorul în vreme ce toate cuvintele spuse – și cele nespuse – au rămas în cameră ca niște vălătuci reci de ceață.

De-abia puteam să-mi dau seama ce se-ntâmpla. Uneori Mansfield și cu mine aveam păreri diferite și nu fuseserăm o pereche ideală – dar ne doriserăm aceleași lucruri și fuseserăm prieteni. Acum toate sentimentele păreau să fi dispărut la fel de repede precum soarele. Aici era un anotimp diferit, din mai multe privințe.

În timp ce mă măcinam din pricina acestor gânduri, am auzit pași lângă ușă. Am presupus că Mansfield se întorsese cu vești de la doctor, dar prințul Harry a fost cel care a intrat în cameră.

— Trebuia să fiți în safari, am zis uimită să-l văd acolo.

Costumul lui scump și gri părea că-i fusese turnat pe trup. N-avea ce să caute într-un sanatoriu de pe Gerald Road.

— Am amânat totul. Mă gândesc că ai fost ocupată cu altele de-aici ca să fi aflat, dar tata a făcut o infecție la plămâni. A fost o luptă pe viață și pe moarte, dar și-a revenit. Dar tu? Nici măcar n-am știut că ești însărcinată, iar apoi am dat peste tine în *The Times*. Un băiat născut de o anume Markham, Beryl, pe Gerald Road. Ești șireată!

— Nu eram pregătită să spun nimănui. Și acum copilul are probleme.

Am simțit cum mi se boțește fața și m-am întrebat dacă o să plâng în fața cuiva de os domnesc. Oare ar apărea și asta în *The Times*?

— Îmi pare rău. Am auzit. Ce pot să fac?

— Dacă vreți să ajutați într-adevăr, vă puteți asigura că o să-l opereze cel mai bun chirurg. Trebuie să știți cine e bun pe-aici și în cine putem avea încredere. E încă atât de mic. L-ați văzut?

Harry a dat din cap că nu chiar în clipa în care au intrat două infirmiere care s-au prefăcut că așază așternuturile. Cu siguranță că erau zăpăcite de faptul că printre ele se afla cineva din familia regală și voiseră să-l privească mai de-aproape.

— Mă ocup bucuros de chirurg, a zis el, ignorându-le. Și, te rog, nu ezita să mă suni dacă ai nevoie de altceva, de orice.

— Vă mulțumesc. Îmi fac atâtea griji.

— Bineînțeles că-ți faci.

M-a luat de mână și mi-a strâns-o, iar apoi s-a aplecat și și-a lipit buzele de încheietura mâinii. A fost un gest nevinovat, care arăta doar că îmi

împărtășește îngrijorarea, dar infirmierele s-au întors și au rămas cu gurile căscate. Tichiile lor pătrătoase s-au înclinat spre noi ca niște flori sau ca niște megafoane.

55

Slăbit cum era, Gervase avea inima unui tânăr *moran*. A supraviețuit acelei prime operații, de la mijlocul lui martie, și a fost puțin mai întreg după aceea. I-au creat o deschidere acolo unde înainte nu fusese decât piele și atât. Luna următoare a mai avut o operație în care i-au creat un rect din țesut din colon, iar apoi încă una, ca să le unifice pe toate, ca acele jocuri pentru copii cu puncte ce trebuie unite. N-am știut niciodată dacă avea să supraviețuiască anesteziei sau operației. După aceea exista riscul septicemiei, al hemoragiei, al unui șoc.

Doctorii au zis că pentru moment nu puteam să-l ducem la Swiftsden. El a rămas în spital, iar Mansfield și cu mine am stat la hotelul Grosvenor, dar în apartamente diferite. În acea perioadă nu am vorbit despre soarta mariajului nostru. De-abia dacă mai vorbeam unul cu altul.

Într-o zi, Ginger Birkbeck a venit la hotel să mă vadă. Ea și Ben erau la Londra, deoarece ea avea nevoie de o operație care să-i extirpe o tumoare benignă dintr-o zonă „femeiască“ pe care, din delicatețe, nu putea s-o numească. Dar oricum nu voiam să vorbim despre asta... ci despre Harry.

— Tot orașul vorbește despre voi, mi-a zis. Se zice că stai la Grosvenor pentru că e peste drum de Palatul Buckingham și că el vine și pleacă din apartamentul tău printr-un tunel din beci.

— E absurd! Suntem doar prieteni și a fost foarte bun cu mine.

— Chiar și așa, ar trebui să ai grijă. E o treabă serioasă. Iartă-mă că zic asta, dar reputația ta nu e tocmai nepătată. Iar ziariștii care se ocupă de bârfe mereu trag cele mai ușoare concluzii.

— N-au decât. Pur și simplu nu-mi mai pasă.

— Deci *ai* o legătură cu Harry?

— Pe cine *naiba* interesează dacă am? Sau dacă n-am?

Făceam ture pe covorul bogat, în care se amestecau nuanțele de verde și cele de roșu – un talmeș-balmeș între Crăciun și Sotheby's. Doamne, cât eram de obosită!

Ginger a făcut ochii mari. De pe canapea, unde stătea, a întrebat:

— N-ai de gând să zici nici da, nici ba?

— Nu înțelegi! Încerc să-ți spun că nu contează. Oricum nimeni n-o să mă creadă dacă neg zvonurile.

— Ar putea să te distrugă, Beryl, a zis ea. Te-ai gândit la asta?

Am închis ochii și i-am deschis iar.

— Sincer, dacă aș putea să am viața de dinainte și să fiu lăsată în pace, nu cred că m-ar deranja prea mult.

— Eu încerc doar să te ajut. Vreau numai ce e mai bine pentru tine.

— Mă crezi sau nu, aș vreau și eu.

S-au auzit niște bătăi în ușă și a intrat Harry – cu tunsoarea lui drăguță și cu apa lui de colonie înțepătoare, cu miros de pin, și cu pantalonii lui cu dungă.

— Bună, a zis. Ce se-ntâmplă aici? Cum se simte Gervase azi?

— Toată lumea spune că e mai puternic.

— E excelent! Chiar excelent.

A traversat repede încăperea și m-a strâns de mână, iar apoi m-a pupat pe frunte în vreme ce obrazii lui Ginger s-au colorat într-un roșu aprins.

În cele din urmă, la începutul lunii mai, chirurgii au hotărât să-l lase pe Gervase să fie mutat la Swiftsden. Și, deși am știu că va trebui să mă lupt pentru asta, am crezut că e timpul să aduc vorba și despre Kenya.

— N-ar supraviețui drumului, mi-a zis limpede Mansfield, în biblioteca bogată, dar rece a fratelui său Charles, din Connaught Square.

— Nu acum, bineînțeles. Dar anul viitor?

— Nu mă mai întorc – nu când lucrurile sunt cum sunt. Iar Gervase va avea o viață mai bună aici.

— Cum poți să ne dezrădăcinezi pe toți fără să te gândești la alte soluții?

— Tu poți să faci ce vrei, a zis el indiferent. Acum mă gândesc doar la Gervase. Va fi mereu îngrijit de infirmiere, dădace și de cei mai buni chirurghi. Nu va fi niciodată un copil puternic. L-ai auzit pe doctor.

— Am auzit, de fapt. Am auzit tot ce ne-au spus doctorii.

L-am privit drept în ochi dinadins.

— Știi că oricine se putea naște ca Gervase? Că faptul că am călărit n-a avut nimic de-a face cu asta?

I s-a zbătut un mușchi de la falcă și și-a întors privirea.

— Nu mai contează acum, nu?

— Nu. Presupun că nu.

Săptămâni bune mă torturase un sentiment de vinovăție, crezând că eu eram de vină pentru suferința lui Gervase – dar, în cele din urmă, n-avea nici un sens să dăm vina unul pe altul. Viitorul lui depindea de putere și de resurse. Mama lui Mansfield nu mă plăcuse niciodată. Avea să se lupte să mă îndepărteze din viața fiului meu, iar Mansfield se purta foarte aspru și închis față de mine. Ușa dintre noi se transformase într-un perete, iar Gervase era de cealaltă parte a lui.

— E și copilul meu. De ce să n-am nici un drept, nici un cuvânt de spus?

A ridicat din umeri, încrețindu-și buzele.

— Ți-ai făcut-o singură. Acum există zvonuri că Gervase ar fi copilul ducelui.

— Dar e absurd! Eu am rămas gravidă în iunie. Harry nici măcar n-a ajuns în Kenya până în octombrie, când sarcina avea deja câteva luni bune.

— Harry? David? Zvonurile sunt despre amândoi. Zău, Beryl. Un prinț n-a fost de-ajuns pentru tine? A trebuit să-i încerci pe amândoi?

L-aș fi plesnit dacă aș mai fi avut măcar un dram de forță pe care s-o irosesc pe mânie.

— Bârfele astea mă dezgustă.

— Atunci dezminte-le.

— N-ar trebui să fiu nevoită să fac asta, mai ales nu față de tine. Și ce mai contează ce crede lumea? La naiba cu toți!

Am continuat așa în timp ce servitorii fără-ndoială că stăteau cu urechea lipită de cealaltă parte a ușii, gata să povestească totul revistei *Tatler*. Mansfield încerca să mă forțeze să dau o declarație la *The Times* prin care să clarific situația. Maică-sa era copleșită peste poate de tot scandalul.

— Gândește-te la renumele ei, m-a implorat Mansfield. Decența înseamnă totul aici.

— M-am săturat de lucrurile făcute în numele decenței! am țipat. Vreau să merg acasă!

— Nu-mi forța mâna, Beryl! Pot să-mi salvez reputația divorțând de tine și să-l numesc pe duce ca pârât. O să pierzi și ultimul bănuț pe care credeai că poți să-l primești de la mine. O să-l pierzi și pe Gervase.

— Poți să-mi spui sincer că nu ai de gând să mi-l iei indiferent ce se întâmplă?

M-a privit impasibil. De cealaltă parte a ușii s-a auzit zdrăngănind serviciul de ceai. Simțeam că sunt pe punctul să izbucnesc în plâns, dar mă simțeam și goală, de parcă mai trecusem cândva prin așa ceva, ba chiar de mai multe ori, doar că se folosiseră alte cuvinte pentru aceleași crime – cea de-a fi femeie și cea de-a îndrăzni să cred că sunt liberă. Dar acum nu era pusă la bătaie doar soarta mea.

— Hai să văd de ce ești în stare, am spus în cele din urmă. Lovește-mă cât poți de tare.

Despre ce s-a petrecut după aceea avea să se șușotească și să se pălăvrăgească zeci de ani și o mare parte din poveste avea să fie răstălmăcită, așa cum se întâmplă în jocul de-a telefonul fără fir, când până și cele mai banale mesaje se transformă în ceva străin și de nerecunoscut. Unii zic că Markham a dat peste cap Palatul Buckingham cu un teanc de scrisori de dragoste trimise de duce. Alții zic că maică-sa a mers și a implorat să fie primită în audiență în loja regală de la Ascot. Avocații reginei Maria au fost treziți în zori, sau poate că a fost vorba de sir Ulick Alexander, secretarul financiar. Bătrâna doamnă a fost indignată, îngrozită, batjocoritoare, amenințătoare. Nimeni nu putea să citeze un prinț moștenitor într-o cerere de divorț, dar ea avea să plătească oricum ca să se asigure că nu se va întâmpla așa ceva, zeci de mii de lire, treizeci de mii sau cincizeci de mii, un capital care să îmi asigure o rentă pentru tot restul vieții mele. Numai să plec naibii din țară.

Zvonurile și speculațiile au luat un făgaș al lor și nimic din ce s-a spus n-a reușit să mă surprindă. Eram prea goală pe dinăuntru, oricum. Gervase a fost dus la Swiftsden, așa cum știam mereu că urma să se întâmple, și acolo a început să facă progrese. Se vindecase. Murmura și gângurea adorabil în pătuțul lui, căci îi plăcea propria voce. Poate că avea să-și aducă aminte de mine, cum stăteam aplecată asupra lui și îi urmăream cu degetul micile încrețituri de piele de sub bărbie. Speram să fie așa. Avea ochii lui Mansfield, iar de la mine nu vedeam să fi moștenit ceva. Nimic cu excepția felului în care se luptase ca să fie în viață.

De-a lungul anilor m-am întors la Swiftsden ca să-l văd și mereu eram supravegheată de mama lui Mansfield și de diverse doici, de parcă le era frică să nu fug cu el în Africa. Mă gândisem la asta, aș fi vrut ca măcar să cunoască culorile din țara aceea – iarba galbenă ca un leu și vârful

Kilimanjaro acoperit de zăpadă – și, de asemenea, să mă cunoască cu adevărat și pe mine. În schimb îi spuneam povești despre Njoro – despre Kibii, Buller și Wee MacGregor. Nopti cu leopardzi, nopti cu elefanți, cerul acela mereu plat. Când plecam de la el, îi spuneam mereu: „Într-o bună zi o să mergem acolo. O să-ți arăt totul“.

56

Am rămas în Anglia până la sfârșitul anului 1929 și am mers des la Aeroclubul din Piccadilly. Era ceva liniștitor și chiar vindecător să mă uit cum aeroplanele împungeau cerul albastru și gol deasupra zonei Shellbeach, scânteind ca niște ace argintii care trăgeau ață după ele. Acolo am dat întâmplător peste Denys, într-o zi diafană de octombrie. Purta o jachetă de piele strânsă pe trup, o eșarfă de aviator în jurul gâtului și venea spre mine, la terasa cafenelei de lângă unul dintre hangarele mari. Pentru o clipă aproape că nu mi-a venit să-mi cred ochilor – de parcă era un vis de-al meu. Apoi ne-am repezit unul spre celălalt, fără să ne gândim și fără să ne simțim stânjeniți, ca doi oameni care s-au găsit la sfârșitul lumii.

— Doamne, cât e de bine să te văd! l-am prins de mână și n-am mai putut să-i dau drumul. Ce faci aici?

— Îmi fac orele de zbor. Datorită fiascoului regal am bani ca să-mi cumpăr, în cele din urmă, avionul pe care l-am vrut dintotdeauna. E un Gipsy Moth de un auriu minunat. O să-l trimit cu vaporul la Mombasa dacă mai suntem întregi peste șase luni.

Vorbea despre el și despre avion. După tragedia cu Maia, eram surprinsă să-l aud vorbind atât de îndrăzneț, dar așa era Denys.

— Sunt niște mașinării frumoase.

M-am uitat în sus, un aeroplan de Havilland s-a clătinat și apoi s-a redresat.

— Îmi inspiră grație.

— Ai trecut printr-o perioadă grea.

— Nu l-ai plăcut niciodată pe Mansfield, nu-i așa? m-am hazardat. Tot timpul te-ai purtat cu răceală în preajma noastră.

— Voiam să fii fericită... Mereu am vrut asta. Dar am fost surprins când te-ai măritat cu el. Sincer, dintotdeauna am crezut că ești un spirit prea liber pentru orice fel de îngrădire. Că ne asemănăm în privința asta.

— Poate că de aceea n-au mers lucrurile încă de la început. Cine știe? Dar acum totul e cu susu-n jos. Nu știu ce o să se întâmple cu ferma sau cu caii mei, ori dacă să mă străduiesc să salvez ceva.

— Ar trebui să înveți să pilotezi.

— Eu? l-am întrebat. Acolo, sus, te simți la fel de liber cum pare că e de aici de jos?

— Chiar mai mult.

— Atunci sună divin, i-am spus. Păstrează-mi și mie un pic din chestia asta.

*

În următoarele săptămâni, până m-am întors acasă, m-am întâlnit în fiecare zi cu Denys și am luat prânzul împreună la aerodrom, fie soare, fie ploaie. Mă simțeam la fel de atrasă de el ca întotdeauna și, deși o parte din mine tânjea să-l sărute și să-l aibă aproape, simțeam că era greșit să am astfel de dorințe cât timp Gervase era încă atât de vulnerabil, iar rămășițele căsniciei mele fumegau încă în jurul meu. Dar Denys era și prietenul meu, și chiar aveam nevoie de unul. Îmi povestea tot ce învăța când zbura și ascultam cu atenție fiecare detaliu, bucuroasă că aveam ceva nou la care să mă gândesc.

— Chiar pare să fie o libertate absolută, i-am spus. Dacă poți să uiți de risc, evident.

— Frica nu dispare cu adevărat niciodată. Face ca totul să fie mai acut.

Am dat din cap, căci știam exact despre ce vorbește. De când era mică avusesem pornirea asta de a mă testa și de a mă provoca pe mine însămi. Deși uneori uitam de fetița care fusesem, mi-am adus foarte bine aminte de ea când m-am uitat la cerul atât de limpede și de albastru, încât părea un fel de fereastră. Poate că și eu voi zbura. Poate de aceea Denys și cu mine ne petrecuserăm zilele împreună la aerodrom și de aceea începusem să mă simt mai puțin deprimată și mai puțin disperată. Ideea aceasta – a unui viitor cu aripi – părea cu adevărat să aibă sens și a început să mă vindece. Și Denys m-a ajutat. Simplul fapt că stăteam lângă el mă ajuta să-mi aduc aminte cum fusesem în vremurile mai bune – mai puternică și mai sigură, gata să privesc înainte și să înfrunt cu vitejie ce-mi rezerva viitorul.

— Te-ai gândit vreodată la noi împreună? l-am întrebat într-o zi. La un loc sau un timp... sau chiar la o lume în care am putea fi împreună? Pur și simplu, adică fără să încercăm să ne distrugem unul pe altul sau să vrem mai mult decât poate să ofere celălalt?

A trecut ceva până să zâmbească. Când m-am uitat în ochii lui căprui,

păreau fără sfârșit.

— Ce zici de locul ăsta? De clipa asta?

S-a întins și m-a luat de mână și am rămas așa, unul lângă celălalt, preț de câteva minute prețioase în vreme ce deasupra noastră un avion Moth argintiu a strălucit ca focul de stele și a făcut o ranversare, trecând prin spatele unui nor.

57

La sfârșitul lui martie 1930 am luat vaporul înapoi spre casă. Am făcut o scurtă vizită la Melela, ca să-i văd pe tata, pe Ruta și caili noștri. Mi-a fost mult mai greu decât îmi imaginasem vreodată să-mi găsesc cuvintele ca să le explic că Gervase era tot în Anglia și că s-ar putea să nu-l cunoască niciodată. Tata a vrut să îi spună vreo două lui Mansfield, de parcă ne puteam certa cu un ocean între noi și să schimbăm ceva. Ruta a fost mai tăcut, dar era tare mâhnit din cauza mea. A părut să ghicească imediat că ferma își pierduse farmecul.

— Nu-mi stă mintea la curse acum, i-am spus. Nu pot să mă gândesc la nimic din ce făceam înainte. Nu vreau să călăresc și nu vreau să simt miros de padoc. O să învăț să zbor.

— Înțeleg, a zis el și a tăcut o clipă. Și unde o să mergem noi pentru zborul ăsta?

Cuvântul *noi* aproape că m-a dărâmat, înduioșându-mă până la lacrimi.

— Ce zici de Nairobi?

Ne-am mutat la clubul Muthaiga, unde am închiriat căsuța lui Denys, iar Ruta și familia lui au găsit o casă în cartierul băștinașilor, în apropiere. Când îl vedeam pe Asis că aleargă pe lângă mama lui sau că se cațără în brațele lui Ruta, mi se făcea atât de dor de Gervase, încât de cele mai multe ori mă chirceam de durere. Din scrisorile lui Mansfield reieșea că era încă fragil, dar că se făcea tot mai puternic. Odată cu veștile, Mansfield a început să-mi trimită și o mică alocație. Deși cât fusesem încă la Londra mă ameninșase vehement cu divorțul, acum trăgăna procedura. Dar nu conta. Avea să treacă și prin asta când avea să fie pregătit și am descoperit că nu ardeam de nerăbdare să mă eliberez cu totul de el, așa cum fusesem atunci când relația cu Jock devenise imposibilă. Eram mamă, dar nu-mi puteam ține copilul în

brațe. Libertatea nu mai însemna același lucru ca înainte. Nimic nu mai avea aceeași însemnătate.

Karen într-o zi a venit la căsuța mea ca să bem ceva și am aflat cu surprindere că și ea fusese în Anglia, la scurt timp după încurcătura mea cu familia Markham și cu monarhia, despre care se scrisese în toate ziarele.

— Nu pot să-mi imaginez cât de îngrozitor a fost totul, a zis ea.

I-am povestit una, alta despre Mansfield și Gervase, dar am păstrat pentru mine cele mai dureroase detalii.

— Nu sunt singura pretinsă curtezană de pe Fleet Street. O să apară-n curând altă fată și toată lumea o să uite de mine.

— N-aș paria pe asta, a oftat și și-a dus băutura la gură, cufundându-se pentru o clipă în gânduri. Cât ai fost plecată, a fost invazie de lăcuste la fermă, iar apoi a dat înghețul. Totul s-a uscat. De asta am mers în Anglia, să văd dacă Denys poate să mă scape cumva de datorii.

— Și a putut?

— Nu, a zis încet. Însă mi-a promis că, atunci când se-ntoarce, mă ia cu el să zbor. Și prinții se întorc pentru mai multe safariuri, deși fără-ndoială că știai asta deja.

— David are nevoie de leii lui.

— Bineînțeles, a zis ea cu amărăciune.

— Nu e chiar atât de îngrozitor. Știi cât de mult și-a dorit Denys să aibă avionul lui.

— Da. Și acum sunt atât de mulți clienți care se milogesc să-i primească, dar n-are cum să-i ia pe toți. Ar trebui să mă bucur pentru el, nu-i așa? Și totuși mi-e teamă că asta o să ne strice relația.

Ochii îi erau conturați cu kohl și impenetrabili. Nu știam dacă-mi spune adevărul – că relația ei cu Denys se apropie de sfârșit – sau dacă inventa o poveste dramatică. Nu știam nici cum mă afecta pe mine povestea lor în desfășurare. Dar mă afecta.

Denys s-a întors peste câteva luni și a început pregătirile pentru următoarea vizită a prinților. Nu l-am văzut imediat după întoarcerea sa, dar de la Cockie am auzit că avea de gând să se mute de la Ngong în oraș.

— Tania i-a dat inelul înapoi, mi-a spus ea când ne-am întâlnit în oraș să luăm prânzul împreună. Se pare că amândoi au decis să se despartă, dar asta nu înseamnă că ea nu suferă enorm.

— De ce crezi că s-au despărțit în cele din urmă?

— Ea a vrut mai mult decât a putut el să-i ofere.

— Asta nu-i vina nimănui. Amândoi s-au străduit cât au putut, nu-i așa? am făcut o pauză și am încercat să găsec cuvintele care să exprime sentimentele mele încâlcite. Putem să mergem doar până la limita noastră – măcar atât am învățat și eu. Orice depășește limita aceasta ne face să dăm mult prea mult din noi înșine. Iar apoi nu mai suntem buni pentru nimeni.

— Ea s-ar putea să fie nevoită să vândă ferma, să știi. După toate și după cât s-a luptat pentru ea. A fost curajoasă, este indiscutabil.

— A fost o războinică, am fost de-acord cu ea.

Și chiar fusese. Aproape două decenii, Karen s-a expus riscului, a pariat împotriva sorții imposibile, a ipotecat totul, căci și-a iubit pământul mult prea mult ca să-l lase de izbeliște. Și totuși asta urma. Nu prea îmi puteam imagina Ngong – sau Kenya – fără ea.

— Singurul motiv de bucurie care-mi vine-n minte e că, în cele din urmă, îl ai pe Blix. A meritat să treci prin câte ai trecut ca să-l câștigi?

— Nu știi.

Și-a răsucit inelul pe deget, un diamant pătrășos și galben, strălucitor ca un astru.

— Nu sunt sigură că acum are vreo importanță. N-aș fi putut să aleg altceva. El e inima mea. Știi ce vreau să spun?

— Da, i-am spus. Cred că știi.

Câteva nopți mai târziu stăteam în pat și citeam, când Denys a bătut la ușă. Am știut că era el dinainte să-i deschid. Îl așteptam de săptămâni bune – de ani întregi. Dar atunci știam că are să vină.

Mi-am luat capotul pe mine și am turnat câte o porție generoasă de whisky pentru fiecare. Chiar așa obosit și neras, cu o tăietură urâtă pe antebraț, mi se părea rupt din soare. Am stat o lungă perioadă în tăcere, până când am crezut că nu mai contează pentru ce găsim cuvinte și pentru ce nu. Respirația lui mă calma. Felul în care îi cobora și îi urca pieptul, scârțâitul slab al scaunului de sub el și degetele lui frumos rotunjite care se încleștau în jurul paharului.

— Cum e aeroplanul? l-am întrebat în cele din urmă.

— Perfect. Nu știam că o să-mi placă atât de mult. Și s-ar putea să mă ajute și în afacere. Ultima dată când am zburat, am văzut trei turme diferite de elefanți, patru masculi uriași. Ca să dau peste atâția ar trebui să caut

săptămâni întregi, aş conduce sute de kilometri.

— Şi atunci cum? Să-i cauţi din zbor şi să le trimiţi celor din tabără o telegramă?

A dat din cap că da.

— Nu-i rău, nu?

— Nu-i rău, am zâmbit.

Am tăcut iar, ascultând sunetele insectelor din iarbă şi din jacaranda.

— Karen ar putea să fie nevoită să-şi vândă ferma, aşa am auzit, i-am zis.

— Lucrurile nu stau bine deloc. Îmi fac griji pentru ea, dar m-a rugat să n-o vizitez. Dacă nu stăm acum o perioadă departe unul de altul, s-ar putea să pierdem tot. Chiar şi amintirile frumoase.

Mi-am pus paharul pe masă şi m-am dus lângă el, m-am aşezat în genunchi în faţa scaunului şi i-am luat mâinile într-ale mele.

— O respect atât de mult, ştii asta. Este o femeie absolut remarcabilă.

— Da.

M-a privit cu atenţie, aproape cu solemnitate, de parcă încerca să mă desluşască aşa cum se face cu un text antic. Lampa îi umbrea o parte din faţă, dar ochii îi străluceau, blânzi şi de culoarea chihlimbarului. Mi-au adus aminte de vinul falernian al lui Berkeley. De lei în iarbă.

— O să mă înveţi să zbor?

— N-aş putea să-mi asum răspunderea pentru viaţa ta. Nu acum, când de-abia am deprins şi eu cum se face.

N-a pomenit nimic despre propria viaţă sau despre cea a Maiei Carberry, despre cum avionul ei a fumegat pe drumul spre Ngong ore întregi, împiedicând autorităţile să încerce măcar să recupereze rămăşiţele ei şi pe cele ale lui Dudley. Nu m-aş fi aşteptat să spună nimic despre acestea.

— O s-o fac oricum.

— Bine. Mă întorc peste trei luni, mi-a zis. O să zburăm şi o să poţi să-mi arăţi tot ce-ai învăţat. O să mergem înspre coastă sau într-un safari împreună. N-am avut parte de acele şase zile, nu-i aşa?

M-am gândit la Pegasus, la elefanţi şi la podul care se dărâma, la servitorul lui Denys care a fugit treizeci de kilometri în picioarele goale ca să-mi frângă inima.

— Nu, n-am avut.

Foarte multe i se întâmplaseră lui Tom Campbell Black din ziua în care ne-am întâlnit la marginea drumului din Molo. Își cumpăraseră aeroplanul la care visase și învățase să-l piloteze, devenind director general și pilot-șef la Wilson Airways din Nairobi, o companie de zboruri nou înființată, care transporta pasageri contra cost și făcea muncă de curierat. De asemenea, ajunsese de curând în presă pentru că îl salvase pe Ernst Udet, faimosul pilot german de război, al cărui avion se prăbușise în deșert. Când l-am căutat ca să-l întreb de lecții de zbor, nu a părut deloc surprins să mă revadă și mi-a zis:

— Am știut mereu că tu o să zbori. Am văzut asta în stele.

— Înțeleg. De aia mi-ai ținut discursul ăla grandios despre aeroplane, libertate, nori și despre lipsa îngrădirilor? A fost special pentru mine?

— Ce? Nu arăt ca un mistic?

— Atâta vreme cât ești de acord să mă-nveți să zbor, n-ai decât să fii cât de mistic vrei, i-am spus râzând.

Am început într-o dimineață devreme, deasupra orașului Nairobi, care dormea liniștit. Pe atunci aerodromul era o dărăpănătură, așa cum fusese și Nairobi în urmă cu treizeci de ani, tablă, sticlă și speranță la marginea pustietății.

Tom nu mai avusese nici un cursant înainte, dar, într-un fel, asta nu conta. Lecțiile se bazau în principal pe instinct și pe intuiție și, pe lângă astea, mai avea câteva reguli de genul „acum ori niciodată“. Alta era „ai încredere în busolă“.

— În unele momente n-o să te poți baza deloc pe discernământul tău. Și orizontul o să te mintă, când o să-l poți vedea. Așa o să fie. Dar acul ăsta – a arătat el dramatic –, el o să-ți spună încotro *ar trebui* să te-ndrești. Nu unde ești. Încrede-te în el și o să ajungi la liman în cele din urmă.

Avionul pe care-l foloseam avea două panouri de comandă. Puteam învăța să folosesc aparatele și să mă obișnuiesc cu palonierul, iar Tom era lângă mine, gata să-mi îndrepte greșelile. Aveam căști pentru a vorbi între noi, dar la scurt timp n-a mai vrut să ni le punem.

— Va trebui să-ți dai seama de una singură când faci o greșeală, mi-a spus. Aș putea să te tot corectez, dar ce rost ar mai avea?

Avea dreptate, bineînțeles. Accelerația, unghiul manșelor, bechia, voletii –

trebuia să simt și să cunosc fiecare element și chiar să mai dau greș din când în când, mai ales la început. Uneori greutatea trăgea avionul în jos și pierdea altitudine, cădeam înspre iarba arsă de soare și înspre stânci, totul se mișca cu o viteză foarte mare. În apropierea munților erau curenți descendenți imprevizibili. Cât ai zice pește, elicea putea să se înece și să nu se mai învârtă sau putea să se iște o furtună din senin. Puteai să aterizezi în tufișuri de sansevieră și să sfâșii aripile sau să glisezi și să spargi trenul de aterizare. Puteai să te lovești de rădăcini îngropate sau de movile de pământ, să dai peste intrarea adâncă a unei vizuini de mistreț african, să rupi lonjeroanele și să nu te mai poți ridica de la sol, ori chiar mai rău. Puteai să repeți și să tot repeți și să citești corect toate semnele și tot să greșești. Și totuși, provocările mi se păreau potrivite pentru mine. Simțeam că trăiesc, așa cum nu mai simțisem de mult timp.

— Vreau să-mi iau licența de pilot, clasa B, i-am spus lui Denys când s-a întors în oraș. Aș putea să fiu singura femeie care e pilot profesionist în Africa.

— Nu-ți dorești prea multe, a râs el. Dar tot tu ai fost și prima antrenoare de cai, nu-i așa?

— Păi da. Dar simt că asta e ceva diferit. Acolo sus ești doar tu cu instinctele tale, așa-i? De fiecare dată mi se pare că e o nouă provocare.

Am tăcut o vreme și apoi mi-am croit drum spre ceva de care de-abia îmi dădusem seama.

— După ce s-a întâmplat cu Gervase, am început să mă întreb dacă o să-mi mai găsesc calea vreodată.

— O să-ți vezi fiul în curând, mi-a zis el cu blândețe. Mansfield n-are cum să te țină la distanță pentru totdeauna.

— N-o să-l las. N-aș renunța niciodată la Gervase, așa cum a făcut mama cu mine. N-aș putea.

— Uneori, când suferi, e bine să te ocupi de ceva care să-ți abată gândurile. Am dat aprobator din cap.

— Promite-mi doar că o să ai grijă când zbori.

— Îți promit, i-am spus. Știi, lui Ruta nu i-a fost deloc greu să se obișnuiască cu noua situație. Pare la fel de încântat de toată treaba asta ca mine, iar Tom zice că are talentul unui mecanic al naibii de bun.

Soarele apusese, așa că am aprins lampa cu petrol în timp ce Denys a scos o carte din ranița lui și apoi s-a întins într-un fotoliu, cu picioarele lui lungi

încrucișate. A citit cu voce tare și eu m-am ghemuit lângă el, iar peste trupurile noastre cădea un arc de lumină. Aproape zece ani îmi dorisem asta... chiar asta. *Oare chiar e aici?* m-am gândit. *Dar eu?* Denys a continuat să citească, vocea i se ridica și îi cobora în vreme ce un fluture cu pete ca de leopard care se prinsese în perdele a încetat o clipă să se mai zbată dându-și seama că e liber.

59

Denys era între două safariuri și exista o fereastră, una foarte mică, pentru a merge doar noi doi undeva. Ne-am îndreptat spre partea sudică a ținuturilor masailor, vrând să ajungem la râul Mara cu un grup de africani, printre care Billea, omul lui Denys, și un băiat kikuyu, Kamau, cu care călătorea adesea. Uscăciunea era teribilă, și totuși, după ce am trecut de râul Province, am văzut nenumărate animale – bivoli africani, rinoceri și lei cu coame bogate, gazele de toate nuanțele și soiurile. Pantele aurii și câmpiile strălucitoare fremătau de viață.

Denys era cu adevărat el însuși în sălbăticie. Printr-un binoclu murdar putea să aprecieze perechea de coarne a unei antilope kudu sau să cântărească niște fildeși care îi mai aparțineau încă proprietarului de drept. Știa cum să tragă în orice, fără să calculeze greșit, și putea să jupoaie un animal atât de repede și cu atâta precizie, încât aproape că nu se păta de sânge. Dar dorința lui era să nu omoare dacă nu era necesar, în schimb își folosea aparatul de fotografiat. Safariurile fotografice erau ceva nou pe-atunci și el credea că aparatele de fotografiat aveau puterea să schimbe vânătoarea, ideea de vânătoare sportivă. Vânătorii puteau să *aibă* Africa fără să ia nimic din ea – fără s-o strice.

În acel safari l-am văzut pe Denys mai clar decât până atunci. Avea o busolă care nu dădea greș și un fel de a privi totul de parcă știa că nimic nu avea să mai fie vreodată exact la fel. Mai mult decât oricine altcineva, Denys înțelegea că nimic nu rămâne în loc pentru noi, ori că n-ar trebui să rămână. Secretul e să iei lucrurile așa cum vin și să le accepți întru totul, fără să te opui sau să-ți fie frică, fără să le ții prea strâns sau să le îndoii. Știam toate acestea de pe vremea când eram Lakwet, dar faptul de a sta în preajma lui m-a ajutat să îmi aduc aminte de ele și să le simt iar la fel de puternic.

O bună parte dintr-o zi am petrecut-o mergând pe pământuri alcaline. Crusta albă ca un strat întărit de sare se ridica precum o pudră când o călcai cu cizmele. Eram acoperiți cu pulbere – pe pantaloni până la genunchi, în încrețiturile degetelor cu care țineam cureaua puștii, între sâni, dar și în gură. Nu puteam să mă feresc de ea și nici n-am mai încercat. Mi-am dat seama că nu puteam să mă feresc de nimic, iar asta era un aspect al Africii care-mi plăcea. Felul în care te cucerea dinafară înspre înăuntru și faptul că nu înceta să facă asta și nu te lăsa niciodată să pleci.

Denys a fost fericit și vesel toată ziua, deși băuse cel mai mult din sticla de gin pe care o împărțiserăm în noaptea ce trecuse. Pentru mine era un mister cum își revenea atât de repede. Într-adevăr, trebuie să fi avut sângele gros, căci ducea destulă malarie încât să doboare un bivoli, și totuși el n-a avut febră niciodată și nici n-a bolit. Simțeam soarele ca o nicovală pe creștetul capului, pe umeri și pe gât, unde-mi curgea sudoarea proaspătă care-mi îmbiba gulerul. Hainele mi se lipeau de corp, iar în locurile în care se evaporă sarea udă din corpul meu rămâneau niște cerculețe. Respiram greu și auzeam cum răsuflu tot mai neregulat. Dar trebuia să acoperim o anumită distanță. Ce era oboseala? Căraușii erau în fața noastră, înaintau unul în spatele celuilalt, iar când vederea mi s-a încețoșat, contururile înguste ale trupurilor lor au părut o formă geometrică umană pe fondul câmpiei albicioase. Mâinile și picioarele au devenit bețe și linii ascuțite, o ecuație a simplei perseverențe.

Imediat după prânz ne-am oprit să ne odihnim la umbra rară a unui baobab mare. Copacul avea o coroană turtită și lată și o scoarță care șerpuia și se unduia ca un fel de fustă sau ca niște aripi. De crengi atârnavă fructele în coaja lor maro-deschis și babuinii care se hrăneau cu ele. Câțiva stăteau împreună pe o creangă deasupra capetelor noastre și îi auzeam cum spărgeau fructele – un zgomot ritmic, ca niște maracase. În jurul nostru, în iarba galbenă și scurtă, a căzut o ploaie de pulpă prefăcută-n pulbere și câte-un babuin scuipa semințe înspre noi și arunca cu rahat urât mirositor.

— Am putea să plecăm de-aici, a zis Denys când m-am strâmbat, sau am putea să îi împușcăm.

Știam că nu vorbește serios cu împușcatul, așa că am glumit:

— Nu pentru mine. Eu aș fi în stare să mă întind în rahat și să adorm imediat.

A râs.

— Efortul fizic te schimbă. Îți tăbăcește pielea.

— A mea era destul de tăbăcită și-nainte.

— Da, am știut asta de la bun început.

L-am privit și m-am întrebat ce altceva simțise când ne-am întâlnit prima dată – dacă și el a auzit sunetul acela de recunoaștere, dangătul ascuțit și familiar al unui clopot, de parcă ne era menit să ne cunoaștem.

— Ți-ai imaginat vreodată că o să ajungem aici?

— Sub copacul ăsta îngrozitor? a râs el. Nu sunt sigur, a zis în timp ce și mai multă pulbere prăfoasă cădea de sus în jurul nostru. Dar ar putea începe să-mi placă.

Până să se lase înserarea ajunseserăm la râu și ridicaserăm tabăra. Am mâncat un pui de antilopă kudu pe care Denys îl împușcase și-l jupuisese în dimineața aceea, iar apoi ne-am băut cafeaua și ne-am uitat la focul ce trosnea și la fumul albăstriu ce se ridica în sus, în spirale.

— Odată, Tania a alungat o pereche de lei folosind doar un bici de piele, a zis el. Ea și Blix erau plecați cu cirezile. El s-a dus să împuște ceva pentru cină când s-a auzit o mare hărmălaie dinspre vite. Căraușii au fugit carencotro ca niște șoareci și a rămas săraca Tania singură, în vreme ce leii se urcaseră fiecare pe câte-un animal. Puștile erau în cutii, destul de ridicol.

— Așa că i-a alungat cu biciul? Ce vitează a fost.

— Da, e mult mai curajoasă decât pare.

În ultimul timp avuseserăm grijă să nu pomenim prea des de Karen, căci ferma fusese vândută și era clar că avea să plece.

— Ai destule motive s-o iubești, am îndrăznit să spun.

— O admir, a zis el.

— Chiar mai bine, cred eu.

— Însă n-aș fi fost niciodată un soț bun pentru ea. Trebuie să fi știut asta în sufletul ei.

— Sunt caraghioase lucrurile pentru care ne zbatem, chiar și atunci când știm că sunt imposibile. A reușit să salveze bivoliile?

— Pe unul, da. Pe celălalt l-au mâncat la cină, când Blix s-a întors cu mâna goală.

— Până la urmă totul a fost bine.

— Atunci, da.

Din depărtare răzbătea până la noi chițăitul ascuțit, ca de maimuță, al hienelor, așa-zisul lor râs, deși mie mereu mi s-a părut că sună puțin

tânguitor. Un șuvoi mare de fum s-a ridicat dintr-odată, de parcă și el încerca să strige ceva, poate spre orizont sau spre stelele care atunci răsăreau pe cer.

— Știi, cred că nu e chiar atât de rău să fii leu, a zis Denys. Leul se poate înfrupta din întreaga Africă. Ia ce vrea, când vrea, fără să se străduiască prea mult.

— Dar are și el o nevastă, totuși.

Nu era o întrebare.

— Câte o nevastă o dată, a lămurit el.

Apoi, când focul s-a întetit și amenința să ne ardă picioarele, a recitat din Walt Whitman, deoarece l-am rugat eu. A rostit cuvintele către mine și către stele în timp ce eu eram din ce în ce mai tăcută. Mă gândeam cum mă zbătusem și mă căznisem ani buni, așa cum făcuse și Karen, pentru lucruri care se dovediseră dezastruoase pentru mine. Și totuși, poate că fusese inevitabil. Adesea hoinarii și rătăciții seamănă-ntre ei, după cum îmi spusese Denys odată, și e posibil ca toți să ajungem în același loc indiferent de drumul pe care-l alegem sau de cât de des cădem în genunchi, ceea ce fără îndoială că ne face mai înțelepți.

Aproape fără să se miște, Denys mi-a luat mâna într-a lui. Și-a trecut degetele, cu lentoare dureroasă, peste oasele fine, peste liniile, încrețiturile și bătăturile căpătate de la atâta muncă. M-am gândit la Karen cu biciul de piele în mână. Cu eșarfele și stratul ei de pudră, cu cristalurile și cretonul ei, era nespus de puternică și de curajoasă. Dansaserăm un dans dureros și pierduserăm multe, noi trei, ne răniserăm unii pe alții și pe noi înșine. Dar se întâmplaseră și lucruri extraordinare, pe care n-aveam să le uit niciodată.

Cred că am rămas așa ore bune. Destul cât să simt cum mă așez tot mai adânc în praful cretos. Eonii îl făcuseră din munții care se dezintegrau, din metamorfoze care se clătinau fără-ncetare. Părțile lumii știau mult mai multe decât noi și trăiau mai adevărat. Salcâmi africani nu cunoșteau durerea sau frica. Constelațiile nu se luptau și nu șovăiau, nici secera transparentă a lunii nu făcea asta. Totul era momentan și nesfârșit. Timpul petrecut cu Denys avea să treacă și să dureze pentru totdeauna.

— La ce te gândești? m-a întrebat el.

— Doar la cât de mult m-ai schimbat.

I-am simțit buzele, răsuflarea, pe gâtul meu.

— Pentru asta există poezie, am zis atât de încet, încât nu știam dacă m-a auzit. Pentru zile ca asta.

Deși știam prea bine la ce să mă aștept, tot am simțit că mi se strânge stomacul și că mi se înmoaie genunchii când am văzut frumoasa mobilă a lui Karen pe peluză și cărțile ei în lăzi. Își vindea aproape toate lucrurile sau le dăruia – iar eu mă luptam cu amintirea puternică a fermei Green Hills dispărând bucată cu bucată, așa ca ferma lui Karen, în vreme ce eu priveam neputincioasă. Acum că pământul ei urma să fie al altora, încerca să găsească o parcelă protejată pentru băștinașii kikuyu care se aciuseră pe proprietatea ei, ca aceștia să aibă ceva al lor care să nu le poată fi luat mai apoi. Am găsit-o făcându-și griji pentru ei și fumând, învârtindu-se în jurul lucrurilor ei.

— Acum ai venit și tu, a zis ea. Atâtea vizite și cuvinte de rămas-bun, că am rămas fără lacrimi.

Rochia albă îi era largă la șani și pe picioare, iar pălăria de paie fusese abandonată pe un scaun. Dintr-odată mi s-a părut tânără.

— Aș putea să plâng *pentru* tine, am zis. Nu mi-ar fi greu.

— Ai auzit că o să se țină o *ngoma* în cinstea mea? A dat din mână ca să împrăștie fumul albastru: Nu-i așa că o să fie impresionant? Însă n-o să fie nici o cină ca aceea când au fost prinții. Toate lucrurile mele sunt în lăzi.

— Sunt sigură că o să fie minunat. Ei vor să te sărbătorească. Le-ai făcut o impresie puternică și nimeni n-o să te uite repede.

— În ultimul timp am avut vise despre Danemarca și despre cum stau la proră și privesc cum Africa se face din ce în ce mai mică.

— Sper ca într-o bună zi să te întorci.

— Cine capătă privilegiul de-a ști ce-i posibil, sau povara, la drept vorbind? Însă îți spun că n-am crezut niciodată că *aș putea* pleca. Cred că asta înseamnă visele. Eu nu plec din Africa, dar încet, cât se poate de încet, Africa începe să mă părăsească.

Am simțit cum mi se pune un nod în gât și am înghițit cu greu. Masa ei din piatră de moară fusese trasă la marginea verandei. Mereu mă gândisem la ea ca fiind inima fermei Mbogani. Granitul vechi era pătat și ciobit și pe el se sprijiniseră multe pahare cu coniac sau cești de ceai, toate podoabele ei, porțelanuri de Sèvres și de Limoges, picioarele mari ale lui Denys, cărțile și mâinile lui. Acolo stătuse și ea de o mie de ori, aprinzându-și câte-o țigară,

scuturând chibritul și uitându-se în depărtare, adunându-și gândurile, strângându-și eșarfa de lână mai bine pe umeri, pregătindu-se să vorbească.

Era ciudat să mă aflu cu Karen, la ferma ei care dispărea, după toate câte se întâmplaseră, după toate lucrurile care ne aduseseră împreună și ne îndepărtaseră una de alta. Dar adevărul era că ar fi fost și mai ciudat dacă n-aș fi mers la ea.

Stăteam în două fotolii joase de ratan și priveam cele cinci coline rotunjite din Ngong.

— Am auzit că înveți să pilotezi, a zis Karen.

— Da, e un lucru tare important pentru mine – și mă face foarte fericită.

— Ai douăzeci și opt de ani, nu?

Am dat din cap că da.

— La vârsta aceasta am luat vaporul spre Africa să mă mărit cu Bror. Cum se schimbă și iar se schimbă viețile noastre. Avem parte de lucruri la care nu ne-am fi așteptat vreodată sau pe care nu le-am fi ghicit niciodată. Și totuși ne schimbă pentru totdeauna.

Și-a plimbat degetele prin iarbă, înainte și-napoi, ușor și fără să scoată nici un zgomot.

— Mereu mi-am dorit să am aripi, știi... poate mai mult decât orice altceva. Când Denys m-a dus prima dată cu avionul, am coborât ușor peste dealurile mele și apoi ne-am îndreptat spre lacul Nakaru, unde, sub umbra pe care-o făceam, mii de zebre au fugit care-ncotro.

— E cel mai limpede sentiment de libertate, nu-i așa? am întrebat-o.

— Da, dar ai parte și de o claritate adevărată. M-am gândit, *Acum văd. Doar acum*. De la înălțimea aceea mare ies la iveală tot soiul de lucruri care au stat ascunse.

S-a uitat fix la mine cu irisurile ei complet negre.

— Știi, Beryl, Denys n-o să fie niciodată cu adevărat al tău. Nu mai mult decât a fost al meu. El nu poate să fie al nimănui.

Mi s-a strâns inima.

— O, Karen... am încercat să-mi găsesc cuvintele, dar n-am reușit.

— Cred că am știut mereu că-l iubești, dar o bună bucată de vreme n-am vrut să recunosc. Poate că așa ai făcut și tu.

M-am simțit îngrozitor auzind cum scoate totul la iveală după atâția ani – și totuși era nevoie să facă asta. *Ar trebui să ne spunem adevărul una alteia, m-am gândit. Măcar atât merităm.*

— Nu am vrut să iau nimic din ce-i al tău, am zis într-un final.

— Și n-ai făcut asta. Nu, zeii sunt cei care mă pedepsesc pentru că am vrut prea multe, a zis și s-a uitat în sus la dealurile ei și apoi la lucrurile de pe peluză. O asemenea fericire are mereu un preț de plătit, și totuși l-aș plăti din nou, ba chiar aș da mai mult. Nu aș renunța la nici o clipă, nici măcar ca să mă feresc de durere.

— Ești cea mai puternică femeie pe care-o cunosc, i-am spus. O să-mi lipsești.

Apoi m-am aplecat și am sărutat-o pe obraz, chiar în locul în care lacrimile curseseră și-i întinseseră pudra.

61

Cum se schimbă și iar se schimbă viețile noastre.

Denys trebuia să vină să mă ia ca să zburăm spre coastă, la Takaungu. În drum spre casă, aveam să testăm teoria lui și să încercăm să zărim câteva turme de elefanți în apropiere de Voi, ca să le dăm de știre printr-o telegramă prietenilor care ieșiseră la vânătoare. Era la începutul lui mai. I-am spus lui Ruta că plec, apoi i-am zis și lui Tom, pe care l-am găsit la hangarul companiei Wilson Airways, completându-și registrul de zboruri.

— Dar avem curs mâine.

— Nu putem să-l amânăm?

S-a uitat la mine, apoi, prin ușile deschise ale hangarului, și-a ridicat privirea către norii care se deplasau și dantelau cerul albastru-deschis.

— Nu te duce, bine?

— Ce-i asta? Ai unul dintre sentimentele tale misterioase?

— Poate că da. Dar există mereu o altă zi, nu?

Nu voiam să renunț la excursie pentru o premoniție vagă, dar Tom era un profesor minunat și aveam încredere în el. De asemenea, arareori mă ruga ceva. Așa că m-am întors la căsuța mea de la Muthaiga, iar Denys a plecat spre Voi. Mai târziu am aflat că, înainte să mă întrebe pe mine, o chemase pe Karen cu el, dar în acea dimineață singurul pasager era servitorul lui kikuyu, Kamau. Au decolat pe o vreme superbă și au lipsit câteva zile înainte să zboare la poalele dealului Mbolo, unde locuia Vernon Cole, prietenul lui. Vernon era comisarul districtului. Avea un băiețel, John, care era fascinat de

Denys, iar soția lui, Hilda, era însărcinată cu al doilea copil. I-au pregătit lui Denys o cină îmbelșugată și l-au ascultat povestind despre elefanții pe care-i zărise de sus, așa cum bănuise.

— Și iată-i, îi vedeam clar ca lumina zilei cum *pășteau* de-a lungul râului. În câteva clipe am văzut ceea ce altfel mi-ar fi luat săptămâni de căutări. În doar câteva clipe.

A doua zi în zori, Denys și Kamau au decolat iar, de data asta îndreptându-se spre casă. Hilda le-a dat un coș cu portocale kenyene cu coajă groasă. Kamau îl ținea în poală în timp ce elicea prindea viață, iar motorul aeroplanului Moth vibra, controlat de vârful degetelor lui Denys de pe accelerație. A ridicat repede avionul în aer și a zburat de două ori pe deasupra lor înainte să dispară.

Eu dormeam în căsuța lui Denys și nu visam nimic. Ruta m-a trezit când a bătut la ușă.

— Ai vreo veste de la Bedîr?

— Nu, am răspuns somnoroasă. De ce să fi primit vreo veste?

— Nu știu, a zis el.

Dar ghicise ceva. Simțise ceva, așa cum simțise și Tom.

Aripile galbene ca o șarlotă ale aeroplanului Moth au salutat o dată, apoi au tăiat cerul și s-au făcut nevăzute. Denys își numise aeroplanul *Nzige*, care înseamnă „lăcustă“, și era ușor ca vântul, agil și imperturbabil. Minunata mașinărie ar fi trebuit să zboare la nesfârșit, și Denys odată cu ea, dar la doi kilometri spre nord, dintr-un motiv pe care nimeni nu va reuși niciodată să-l afle, aeroplanul a început să se învârtă la altitudine mică. Se poate ca Denys să fi rupt vreun cablu important sau să nu fi cântărit bine viteza vântului. Poate că a făcut o manevră prea din scurt la o viteză prea mică sau poate că a pierdut controlul aeroplanului în alte zeci de moduri. Tot ce aveam să știm era că s-a lovit aproape vertical de solul bolovănos din apropiere de dealul Mwakangale și că avionul a explodat la impact. A fost cuprins de flăcări. Când soții Cole au ajuns la locul accidentului urmând coloana de fum, din corpul lui nu mai rămăsese aproape nimic, și nici dintr-al băiatului. Aeroplanul era complet distrus. Doar câteva portocale înnegrite zăceau împrăștiate pe pământul pârjolit și un volum subțire de poezii, cu paginile fluturând pătate de cenușă, care căzuse din rămășițele avionului.

Din cauza șocului, Hilda Cole a căzut în genunchi și s-a îndoit de mijloc. Mai târziu în acea după-amiază avea să piardă sarcina și așa au murit trei oameni în ziua aceea, la Voi. Trei suflete au pierit, și nici unul dintre ele nu era al meu.

62

Karen l-a îngropat pe Denys la fermă, pe culmea Lamwia din lanțul de dealuri Ngong, căci știa că asta voise el. Locul se afla la capătul unei pante, iar cei care au purtat sicriul s-au chinat s-o urce, poticnindu-se sub greutatea lui. Karen a mers în față și a stat cel mai aproape de groapa roșie ca o rană când l-au coborât în ea. Eu eram complet amorțită pe dinăuntru și n-am fost în stare să vorbesc nici cu ea, nici cu altcineva.

Ziua aceea a fost dureros de limpede. Sub creastă, panta arămie se întindea până la câmpie. Un drum deschis la culoare se distingea clar și părea o frânghie aruncată din nori sau un șarpe care se continua la infinit, până la Kilimanjaro. În jurul mormântului lui Denys, vegetația era bogată și plină de viață. Împletite prin ierburi erau două forme întunecate, umbrele unei perechi de vulturi care plutea deasupra noastră în cercuri tot mai largi.

La înmormântare veniseră oameni din Nairobi și Gilgil, Eldoret și Naivasha – somalezi, băștinași kikuyu și coloniști albi, vânători și purtători de puști, pelerini și poeți. Toți văzuseră ceva de iubit și de admirat la Denys. Fusesse mereu el însuși, și de aceea demn de cinste, așa cum și vulturii erau demni de cinste, și la fel era și iarba.

În timpul serviciului religios, care n-a durat mult, Karen și-a lăsat capul în piept și am simțit un imbold puternic să merg la ea. Eu eram singura de acolo care știa exact ce pierduse ea odată cu Denys; ea era singura care ar fi putut să înțeleagă greutatea și felul durerii mele. Dar avusese loc o schimbare care m-a făcut să nu dau ghes pornirii. Acum toată lumea o privea pe ea ca văduva lui de drept. Zeii îl furaseră de la ea, dar odată cu moartea lui, ea l-a recâștigat. Nimeni nu putea să conteste legătura lor sau să se îndoiască de faptul că ea-l iubise. Ori de faptul că fusesse al ei cu adevărat. Într-o bună zi ea avea să scrie despre el – să îl scrie într-un fel care va pecetlui relația lor pentru totdeauna. Iar eu nu aveam să fiu în acele pagini.

Nu credeam că aș mai fi putut să plâng, căci, precum Karen, plânsesem cât

pentru o viață întreagă, dar cumva mâhnirea mea a găsit o cale să fie și mai apăsătoare în acea zi. După ce slujba s-a terminat și oamenii care veniseră la înmormântare au coborât dealul la Mbogani, am rămas în urmă cât să iau un pumn de țărână de pe mormântul lui Denys, mai roșie decât sângele vieții și mai veche decât timpul. Mi-am strâns degetele peste răceala ei prăfoasă și apoi i-am dat drumul. Într-un fel, nu conta că era ceva care apropria în tristețea lui Karen sau în felul în care-l iubisea pe Denys. Nici eu nu-l iubisem mai bine – și, într-un final, am înțeles asta. Amândouă încercaserăm să ajungem la soare și căzuserăm, plonjând înspre pământ, simțind gustul cerii și al durerii. Denys nu era nici al ei, nici al meu.

El nu era al nimănui și nici nu fusese vreodată.

După înmormântarea lui Denys m-am întors la căsuța lui, unde locuiam, dar când i-am văzut cărțile aproape că m-am prăbușit. Era cutremurător gândul că mintea lui pur și simplu nu mai era în lume. Că nu aveam să-i mai aud niciodată râsul, sau că nu aveam să-i mai ating niciodată mâinile puternice, sau că nu aveam să-mi mai plimb degetele de-a lungul ridurilor din jurul ochilor săi. Când căzuse din cer, dispăruseră și ce fusese el și tot ce ar mai fi făcut. Și îmi luase inima cu el. Cum aveam să o capăt înapoi?

Nu eram în stare să mă gândesc ce să fi făcut ca să-mi umplu zilele sau unde aș fi putut merge, dar m-am trezit în Elburgon, la Melela. Tata a părut surprins să mă vadă, dar nu mi-a pus nici o întrebare. N-aș fi putut să-i răspund dacă ar fi făcut-o. Voiam doar să fiu singură și să mă aflu în preajma cailor, două lucruri care în trecut îmi alinaseră sufletul. Am rămas acolo câteva săptămâni, timp în care mă trezeam înaintea zorilor și ieșeam la o plimbare în răcoarea dimineții ca să mă gândesc. Ceața se întindea deasupra cedrilor înalți din pădure, iar creasta zimțată a coastei urca și cobora la infinit. Dar lipsea ceva. Chiar dacă era atât de frumoasă, Melela părea să-și râdă de mine. Avusesem atâtea visuri în legătură cu ea, crezusem că dacă Mansfield și cu mine am fi putut reconstrui acolo Green Hills, dacă am fi putut rescrie schimbările triste din trecut, o parte din mine s-ar fi simțit salvată și puternică, așa cum nu mă mai simțisem cu adevărat de mult, de când fusesem o copilă – vânând cu *arap* Maina, alergând cu Kibii prin ierburile înalte și îngălbenite de soare, strecurându-mă pe fereastra colibei mele cu Buller în spatele meu, fără să ne fie frică de noapte.

Dar Mansfield și cu mine nu reușiserăm decât să ne umilim unul pe celălalt și pe noi înșine și să tăiem niște găuri mari unul într-altul. Gervase era la

capătul celălalt al lumii. În anumite zile nici nu eram în stare să mă gândesc la el – iar acum nu mai era nici Denys. O pierdere zdrobitoare stătea ca o pată neagră peste alta. O umbră care acoperea altă umbră, zădărnice peste și mai multă zădărnice, și oare ce s-ar mai fi putut face?

Tata era îngrijorat din cauza mea, vedeam asta, dar nimic nu părea să mă ajute până când, într-o zi, am auzit o bolboroseală care răsună printre dealuri și, iată, aeroplanul Moth al lui Tom se clătina înspre fermă pe cerul de un albastru pur și fără nori. A folosit padocul nostru lung pe post de pistă și a adus aeroplanul la sol ca și cum ar fi fost o pană.

— Cum te simți? m-a întrebat după ce a oprit motorul și a ieșit pe aripă.

— Ei, știi tu.

Am simțit că mă prăbușesc și n-am reușit să mai rostesc nici un cuvânt. Dar n-a fost nevoie. Tom mi-a întins o cască de zbor și am intrat în carlinga din spate, recunoscătoare pentru sunetul motorului huruind, pentru vibrațiile din scaunul meu mic, pentru tot ce trepida în timp ce decolam. Când am urcat c-un hureit peste dealuri și peisajul a alunecat într-o parte și s-a pierdut în urmă, capul a început să mi se limpezească pentru prima dată după săptămâni întregi. Aerul rece îmi biciuia fața și îmi umplea plămâni. Era mult mai ușor să respir acolo sus și, chiar dacă elicea și vântul se auzeau încontinuu, era un fel de liniște după care sufletul meu îndurerat tânjise atât. Mi-am adus aminte cum, odată, un băiețel băștinaș m-a întrebat dacă pot să-l văd pe Dumnezeu din avion. Tom era și el de față și am râs amândoi și am dat din cap că nu.

— Poate că ar trebui să zbori și mai sus, a spus el.

Tom ne-a ținut în aer pentru o bună bucată de vreme, a zburat într-un cerc larg deasupra văii noastre, înspre Njoro la est și înspre Molo la nord. Vârful aripii era ca un băț magic luminos, argintiu. Privindu-l, am simțit un dram de speranță și ceva asemănător cu ispășirea. Nu pe Dumnezeu l-am văzut de la acea înălțime, ci Valea mea a Marelui Rift. Se întindea în toate direcțiile precum o hartă a vieții mele. Acolo erau dealurile lui Karen, în depărtare se vedea licărind lacul Nakuru, creasta zimțată a falezei înalte. Păsări cu burta albă și praf roșu. Sub mine se-ntindea pământul unde-mi trăisem viața, care știa fiecare secret și fiecare cicatrice de-a mea – locul unde învățasem să vânez, să sar și să călăresc precum vântul; unde un leu bun mă devorase puțin; unde *arap* Maina se aplecase asupra unei urme ca un trifoi în noroiul care se-ntărea și-mi spusese: „Lakwet, zi-mi ce vezi“.

Valea aceasta era mai mult decât casa mea. Bătea în mine odată cu inima mea.

Doar când am rămas fără combustibil ne-am îndreptat înapoi spre Melela. Tom a rămas la cină și, pentru că a doua zi urma să zboare dis-de-dimineață, a plecat devreme la culcare, în vreme ce tata și cu mine am rămas să bem cafea fierbinte și amară. În încăpere nu se auzea nici un zgomot – doar lumina slabă se întindea pe perete și aveam sentimentul că urmează să se întâmple ceva important.

— Mă întorc la Nairobi, i-am spus după ce tăcuserăm un răstimp. O să plec de dimineață cu Tom. O să iau iar lecții de zbor.

— Aș vrea să înțeleg la ce bun totul, a zis tata.

Era clar că îl luasem prin surprindere – și chiar dacă nu știam despre ce vorbește exact, despre aeroplane sau despre Melela, i-am spus:

— Zboară într-o zi cu Tom cu avionul. Poate că atunci o să-nțelegi.

Citise din registrul negru despre armăsari, biblia lui de multă vreme. Degetele i-au mângâiat o clipă cotorul, apoi a dat din cap.

— Eu știu unde mi-e locul.

— Și eu știu, am zis, și în secunda în care am rostit acele vorbe, am știut că sunt adevărate.

— Ce o să facem cu caii?

— Nu știu sigur. Sunt și ai lui Mansfield, până la urmă. S-ar putea să dureze câțiva ani până să se pronunțe divorțul. Dar, indiferent ce o să fie, vreau să-mi câștig singură pâinea. *Trebuie* să știu că pot să am grijă de mine.

— Și o să faci asta zburând? a întrebat el neîncrezător.

— Poate. Tom spune că într-o bună zi aeroplanele vor transporta oameni în toate colțurile lumii, așa cum fac acum vapoarele. Aș putea să fac asta. Sau să transport corespondență și pachete sau mai știu eu ce. Denys plănuia să cerceteze terenul pentru vânători și să găsească turme de animale din avion.

Chiar dacă m-a durut gâtul, a fost bine să-i rostesc numele. El era motivul pentru care mă gândeam să învăț și eu să zbor.

— E cumplit de periculos. Știi că nu trebuie să-ți amintesc asta, a zis tata și apoi s-a uitat în ceașca de cafea, gândindu-se în tăcere. Dar ție nu ți-a fost niciodată frică de nimic, nu-i așa?

— Ba da, *mi-a fost*, am spus surprinsă de propria emoție. Am fost îngrozită... doar că n-am lăsat niciodată asta să mă oprească.

Era deja târziu și eram amândoi prea obosiți ca să mai continuăm

conversația. L-am pupat pe frunte și i-am urat noapte bună. Dar, când m-am întins în pat, chiar dacă eram foarte obosită și sleită de puteri, tot am simțit un fel de energie ciudată pulsând în mine. Gândeam mult mai limpede decât o făcusem de ani întregi. Melela nu era un loc sigur. Cu siguranță avea să dispară, așa cum se-ntâmplase și cu Green Hills. Pegasus avea să moară așa cum murise și Buller, cel dintâi erou al meu. Tata avea să se ducă încetul cu încetul sau dintr-odată. Schimbări mari, din temelie, aveau să vină iar și iar... și eu aveam să supraviețuiesc așa cum supraviețuisem în urmă cu mulți ani, când mama s-a urcat în tren și s-a prefăcut în fum. Tribul mă găsisese atunci și îmi dăduse numele meu adevărat, dar, până la urmă, Lakwet era doar un nume. O plămădisem eu însămi, din tot ce fusese stricat, și am învățat să iubesc sălbăticia în loc să-mi fie teamă de ea. Să mă hrănesc cu euforia vânătorii și să mă arunc cu capul înainte în lume chiar dacă – mai ales dacă – simțeam că mă doare.

Acum mă aflam în fața unei alte mari coticuri, poate chiar cea mai importantă din viața mea. Cerul mi-l luase pe Denys, dar știam că acolo sus era și viață – o combinație puternică de forțe pe potriva mea, pe potriva felului în care eram clădită. Libertatea aceea imensă când planai și aceea grație inimaginabilă erau fără doar și poate legate de risc și de frică. Zborul îmi cerea mai mult curaj și mai multă credință decât aveam, și voiam să dau ce aveam bun în mine, voiam să mă dedic lui trup și suflet. Trebuia să muncesc din greu ca să fiu cât de cât pricepută și trebuia ceva mai mult decât un strop de nebunie ca să fiu grozav de bună, trebuia să-mi dedic întreaga viață. Dar tocmai asta aveam de gând să fac.

A doua zi m-am trezit înaintea lui Tom. Mi-am împachetat puținele lucruri pe care le aveam și l-am așteptat în întuneric. A zâmbit când m-am văzut, căci și-a dat seama imediat ce decizie luasem și ce avea să se întâmple.

Când ne-am întors la Nairobi, am luat lecție de zbor după lecție de zbor, ca și cum aș fi fost posedată; profitam de fiecare clipă liberă a lui Tom. La fix patru săptămâni după moartea lui Denys, Tom și cu mine am terminat un zbor scurt și o aterizare fără cusur pe aerodromul din Nairobi. O mare parte din oraș încă dormea, iar colinele Ngong erau acoperite de o pătură de ceață și liniște, dar dimineața încă nu trecuse. Tom îmi pregătise ceva. În loc să ducă aeroplanul la hangar, unde ne aștepta Ruta, m-a pus să-l întorc pentru o nouă decolare. Dar aveam să pilotez eu. Primul meu zbor solo.

— O tură în jurul padocului, a zâmbit el. Încet și cu grijă.

Și-a dat jos casca și a coborât nonșalant, de parcă așa făcuserăm mereu – eu singură în spatele panoului de comandă, iar el la sol.

Cu siguranță că trebuia să zbor încet și cu grijă, dar adrenalina îmi pulsa nebunește în vene, încât amețisem. Aveam să-mi amintesc toate lucrurile pe care mi le spusese Tom în ultima lună și să țin cont de ele? Puteam oare să potolesc tulburarea din capul meu, vedenia celor zece mii de lucruri care ar fi putut să meargă prost? Unul singur fusese de-ajuns ca să-i curme viața lui Denys și tot nu se știa care fusese acela.

Mi-am controlat mâinile ca să nu mai tremure și i-am făcut semn lui Tom că sunt în regulă. Ruta a ieșit din hangar și s-a oprit lângă Tom; le-am făcut cu mâna amândurora și am condus avionul până la capătul benzii de pietriș roșu, unde i-am îndreptat botul către dealurile neînduplecate și am tras de accelerație.

M-am gândit cum mă va smuci altitudinea și la greutatea aeroplanului. M-am gândit la viteză și la vânt, la sutele de ajustări pe care Tom le făcea fără să se gândească, dar pe care eu încă le învățam. Însă el avea încredere în mine. Am simțit cu adevărat asta, ca și încrederea lui Ruta atunci când și-a ridicat mâna. *Kwaheri*. Drum bun.

Trăgând de maneta accelerației până la capăt, am rulat cu viteză de-a lungul pistei bine bătucite, cu inima în gât și cu toți nervii treziți la viață. Am așteptat până în ultima, ultima clipă ca să trag de manșă, iar apoi aeroplanul a început să se ridice, zgâlțâindu-se puțin, iar apoi, încet, încet, s-a liniștit, găsind vântul și punctul de echilibru. I-am simțit în urma mea pe Tom și pe Ruta, dar și pe Denys. În fața mea se întindea totul, o lume întregă mi se dezvăluia sub aripile puternice, cu fiecare clipă care trecea.

Decolasem.

Note

[24.](#) Numele personajului principal înseamnă beril – un mineral din ale cărui varietăți nobile se obțin pietre prețioase precum smaraldul și acvamarinul. (*N. tr.*)

[25.](#) Tallulah Bankhead (1902-1968) – actriță americană și faimoasă libertină. (*N. tr.*)

[26.](#) Pot să intru? (*N. tr.*)

[27.](#) Intră! (*N. tr.*)

[28.](#) Mâncare tradițională, rustică, având ca ingrediente principale varza acră și cârnații din carne de porc. (*N. tr.*)

Epilog

4 septembrie 1936

Nu am de unde să știu cât de aproape am ajuns de apele ca niște gheare ale Atlanticului când motorul meu duduie din toate încheieturile și revine la viață. Scoate un sunet strident care mă face să tresar de parcă aș fi dormit ani și ani – tot ce se poate. Împing maneta accelerației la turație maximă și trag încet de manșă ca să îndepărtez aeroplanul de apa rece ca gheața. Botul avionului meu Vega Gull se ridică, răspunde iar comenzilor. Aeroplanul se înalță, orbecăie în sus, escaladează peretele furtunii. Eu urc odată cu el, ies dintr-o ceață lăuntrică. Dintr-o orbire năucitoare.

Doar după ce am îndreptat aeroplanul și mâinile nu-mi mai tremură îmi permit să mă gândesc la cât de mult trebuie că a tăcut motorul meu, la cât de pregătită eram să mă dau bătută în fața defecțiunii, să mă prăbușesc când am simțit că partea din spate a aeroplanului nu mă mai ascultă. Întotdeauna am avut pornirea asta, dar, de asemenea, și o busolă interioară de nădejde. Există lucruri pe care le aflăm doar când ajungem mai jos decât am fost vreodată. Ideea unor aripi și apoi aripile însele. Un ocean întunecat care să merite traversarea kilometru după kilometru. Cerul întreg. Orice suferință ne-a încercat e plata necesară pentru o asemenea minune, cum zicea cândva Karen, e frumoasa zbatere a celor vii.

Preț de câteva ceasuri ploaia neagră nu încetează să cadă. Eu urmez marginea nopții lungi, aproape delirând de oboseală, și în același timp mai trează decât am fost vreodată. Într-un sfârșit, zăresc începutul fantomatic al zorilor – sau o fi oare uscatul? Geamul de sticlă e acoperit cu un strat de gheață și ceața se mișcă în fața mea, dar în curând îmi dau seama că imaginația nu mi-a jucat feste. Pânza mare, gri-neagră se transformă în apă, apoi în valuri clare și în sfârșit în conturul tot mai limpede al unei margini de faleză, ca niște praguri curățate de nori. Am ajuns în America de Nord, în

golful St. Lawrence din insula Newfoundland. Petele ce licăresc devin tot mai reale cu fiecare minut care trece. Acesta e locul în care trebuie să ajung.

Planul meu e să mă opresc la Sydney, în apropiere de insula Cape Breton, și să realimentez, apoi să continui de-acolo – să zbor către sud, pe deasupra uscatului de data aceasta, peste New Brunswick și peste partea superioară a statului Maine, și să ajung în cele din urmă la New York. Dar, când mai am încă optzeci de kilometri până la țărm, motorul începe să se înece ca și cum ar fi bolnav, sughite și se clatină oprindu-se. Ultimul rezervor cu combustibil e pe trei sferturi plin, deci nu poate fi altceva decât un dop de aer. Ca și până acum, închid și deschid rezervorul, iar motorul îmi răspunde cu un șuiurat. Încep să pierd altitudine și speranțele mele se prăbușesc odată cu mine. Patru mii opt sute de kilometri, întuneric și-atât de aproape de moarte doar ca să nu reușesc acum, în ultimul moment? E un gând îngrozitor, dar care se estompează. Răsucesc iar și iar robinetul ascuțit până când îmi sângerează degetele. Avionul tușește și pare să-și revină, câștigă altitudine, dar apoi se clatină din nou, elicea se învâрте doar datorită vântului, geamul e înghețat și reflectă razele soarelui ca o oglindă necruțătoare.

Vreo zece sau cincisprezece minute continui așa poticnit, plonjând cu aeroplanul care pare rănit din cauza lipsei de combustibil și apropiindu-mă de coasta accidentată. În curând văd niște bolovani de culoarea noroiului și o baltă ce pare o budincă neagră. Când încerc să înclin aeroplanul pentru ultima dată, roțile mi se agață și se împotmolesc, botul se înfige în pământ și mă trezesc aruncată în față. Mă lovesc tare de geam și îmi curge sânge din frunte. Sunt la nici trei sute de metri de apă, cât se poate de departe de New York. Și totuși am reușit.

Sunt atât de obosită, că de-abia mă mai pot mișca, dar nu renunț. Deschid ușa grea și îmi forțez picioarele să coboare pe pământ. Pe dată mocirla îmi cuprinde ghetetele și mă afund, cu sângele șiroindu-mi în ochi. Cad și aproape că mă târăsc, de parcă după atâtea ore petrecute în nori trebuie să îmi aduc aminte cum să umblu. De parcă trebuie să învăț iar încotro merg de fapt, și unde – aproape de neatins – am fost.

Nota autoarei

După întâiul ei zbor solo, în iunie 1931, Beryl Markham a devenit în scurt timp una dintre primele femei care a obținut o licență de zbor B. Deși nu a încetat niciodată să antreneze cai și să câștige curse, a devenit, de asemenea, pilot de recunoaștere, lucrând pentru Bror Blixen pe parcursul a numeroase safariuri, și a făcut pionierat în găsirea elefanților cu ajutorul avionului, împlinind astfel dorința lui Denys.

În 1936, când, după douăzeci și una de ore de zbor, a terminat cu bine călătoria-record peste Atlantic, a apărut în toate ziarele importante din Statele Unite ale Americii. Cinci mii de oameni au primit-o cu urale când a ajuns la New York, pe aeroportul Floyd Bennett. Însă când s-a întors în Anglia nu a avut parte de nici o primire oficială. În schimb, a aflat vestea îngrozitoare că Tom Campbell Black, prietenul și mentorul ei într-ale pilotajului, murise într-un accident aviatic în timp ce fusese plecată.

Scandalurile și speculațiile au urmărit-o pe Beryl aproape toată viața. În 1942 a publicat o carte de memorii, *West with the Night*. Vânzările au fost modeste, deși multă lume era de părere că merită mai multe laude, inclusiv Ernest Hemingway, care a spus, într-o scrisoare către editorul lui, Maxwell Perkins: „Ai citit cartea lui Beryl Markham [...] a scris atât de bine, grozav de bine, încât pur și simplu mi-a fost rușine că sunt scriitor [...] chiar e o carte a dracului de bună“.

Hemingway a cunoscut-o pe Beryl în 1934, în timpul unui safari, când călătorea împreună cu cea de-a doua lui soție, Pauline Pfeiffer. Se zice că Hemingway i-a făcut avansuri lui Beryl și că a fost refuzat. Aproape cincizeci de ani mai târziu, fiul său cel mai mare, Jack, i-a arătat restauratorului George Gutenkunst unele dintre scrisorile publicate ale tatălui său, printre care și pe cea în care vorbea despre *West with the Night*. Gutenkunst a căutat cartea lui Markham și apoi a convins o editură mică din California să o publice iar. Surprinzător, aceasta a devenit bestseller și a ajutat-o pe Beryl, care la

momentul respectiv avea optzeci de ani și trăia în sărăcie, în Africa, să își petreacă restul zilelor bucurându-se de un oarecare confort și chiar și de puțină faimă.

De atunci, reputația cărții – ca și cea a autoarei – a fost pătată de bârfe și speculații. S-a sugerat că nu ea ar fi scris-o, ci Raoul Schumacher, al treilea ei soț, *ghostwriter* la Hollywood. Nu aș putea spune că mă miră faptul că publicul avea îndoieli în privința ei. Beryl era atât de reticentă să vorbească despre ea, încât până și oameni care credeau că o cunosc bine în a doua parte a vieții ei au aflat cu surprindere că știa multe despre avioane sau despre cursele de cai ori că putea să scrie mai mult decât o carte poștală. Dar dovezi copleșitoare demonstrează că Beryl îi arătase editorului ei o mare parte din carte (optsprezece capitole din douăzeci și patru) înainte să-l cunoască pe Raoul.

Deși descriu aceeași perioadă și același loc și în ele apar multe personaje comune, cartea lui Beryl nu s-a bucurat de aceeași largă popularitate și n-a avut același impact ca *Din inima Africii* a lui Karen Blixen, însă eu cred că are potențialul de a ajunge la fel de cunoscută. De cum am citit câteva propoziții, *West with the Night* mi-a captivat imaginația. Descrierile Africii din copilăria lui Beryl, Kenya colonială în toate anotimpurile și aventurile ei extraordinare prind viață în fața ochilor noștri – dar pe mine m-a marcat mai mult spiritul din spatele cuvintelor. Era atât de plină de energie și de curaj, sfida cutezătoare discrepanțele atât de mari dintre sexe, și asta într-o perioadă în care asemenea reușite erau aproape de neimaginat. Nu mai întâlnisem pe nimeni ca ea – o femeie care trăia după propriile reguli, nu după cele ale societății, deși a plătit scump pentru asta. S-ar fi potrivit de minune în ficțiunea puternică a lui Hemingway, dar ea chiar a existat!

Fără-ndoială că Beryl era o femeie complicată – o enigmă, o libertină, o nonconformistă. Un sfinx. Dar, în mod ciudat, în timp ce-i conturam personalitatea și mă afundam tot mai mult în lumea ei, din anumite puncte de vedere mi-a fost mai apropiată și mai ușor de cunoscut decât Hadley Hemingway din romanul meu *Soția din Paris*. Beryl și cu mine avem în comun cel puțin o genă profundă de genealogie emoțională: și mama a dispărut din viața mea când împlineam patru ani și s-a întors când aveam douăzeci de ani. M-au trecut fiorii când am descoperit legătura aceasta – și a devenit o modalitate sigură de a mă apropia de Beryl și de a înțelege unele dintre deciziile ei cele mai grele. De exemplu, pierderea fiului ei este de-a

dreptul sfâșietoare. Deși nu avea să fie niciodată foarte apropiată de Gervase, care a rămas în Anglia cu mama lui Mansfield, se pare că acesta i-a moștenit îndărătnicia și stoicismul. El a fost mândru de spiritul de aventură și de realizările mamei lui și a simțit o afecțiune mai mare pentru ea decât pentru tatăl său, care se pare că a fost și mai distant și absent.

Relația lui Beryl cu Ruta s-a întins de-a lungul vieții ei, căci experiențele comune din copilărie s-au transformat într-un respect reciproc și într-o încredere de nezdruncinat. Deși au fost despărțiți o perioadă în anii 1930, când s-a mutat în Anglia, după cel de-al Doilea Război Mondial Beryl a reușit să-l găsească și de-atunci au păstrat mereu legătura. Deși Beryl nu-și deschidea inima în fața oricui și își păstra foarte bine secretele, prietenii și confidenții ei sunt de-acord că, după Ruta și tatăl ei, Denys Finch Hatton a fost probabil singurul bărbat pe care l-a iubit cu-adevărat. A murit la Nairobi în 1986, la optzeci și trei de ani, cu puțin înainte de aniversarea a cincizeci de ani de la zborul ei record și gândindu-se probabil la clipa în care s-a urcat în Vega Gull, îndesându-și o sticlă cu coniac în buzunarul salopetei de zbor.

„*Twende tu!*“ a strigat în swahili când și-a prins casca.

Plec.

Paula McLain
Cleveland, Ohio

Mulțumiri

Cărțile apar în urma eforturilor conjugate ale mai multor colaboratori. S-ar putea să muncesc pe brânci la biroul meu, izolându-mă de ceilalți, dar nici pomeneală să fiu singură. Foarte mulți oameni extraordinari m-au ajutat să dau viață cărții *Zbor în jurul soarelui* și, deși sper că i-am mulțumit fiecăruia în parte, de mai multe ori, de-a lungul întregului proces de scriere, cu siguranță merită să le fie recunoscut ajutorul și să primească umilele mele mulțumiri și aici. Agentă mea, Julie Barer, e fără îndoială cea mai bună. Inimioasă, îndrăzneată și cu o intuiție minunată, ea a devenit primul și cel mai important cititor al meu și, de asemenea, o prietenă dragă. Nu aș vrea să fac nimic fără ea. Susan Porter este genul de editor pe care alți scriitori pe bună dreptate și-l doresc. A citit (și a citit!) nenumărate variante – dar n-a încetat niciodată să creadă în potențialul acestei cărți. Ochiul ei ager, inspirația și devotamentul ei de neclintit sunt în fiecare pagină.

Cel mai bun cămin l-am găsit la Ballantine Books și la Penguin Random House și am ajuns să mă bazez pe mulți dintre angajații lor, care-și stăpânesc atât de bine profesia. Îi mulțumesc mult adorabilei și genialei Libby McGuire; de asemenea, lui Kim Hovey, Jennifer Hershey, Susan Corcoran, Jennifer Garza, Theresa Zoro, Quinne Rogers, Deborah Foley, Paolo Pepe, Benjamin Dreyer, Steve Messina, Kristin Fassler, Kate Childs, Toby Ernst, Anna Bauer, Mark Maguire, Carolyn Meers, Lisa Barnes și, evident, lui Priyanka Krishnan, care e într-adevăr de neînlocuit. Mulțumiri pentru Sue Betz, care a corectat cartea cu grijă și minuțiozitate și Dana Blanchette pentru frumoasele elemente de design ale ediției în limba engleză; mulțumiri și lui Robbin Schiff pentru coperta absolut minunată a aceleiași ediții.

Îi sunt recunoscătoare admirabilei Gina Centrello, care a contribuit cu o lectură esențială când șpalturile erau cât un munte, și trebuie să le mulțumesc, de asemenea, și celor din nemaipomenita echipă de vânzări pentru devotamentul lor față de cărți, pentru că își cunosc atât de bine situațiile

contabile și duc opera mea în mâinile librarilor și ale cititorilor, făcându-și bine și cu atât entuziasm meseria.

Echipa de la Barer Literary este fără egal și le sunt recunoscătoare tuturor dar mai ales următoarelor persoane: Gemma Purdy, Anna Geller și William Boggess. De asemenea, mulțumiri pentru Ursula Doyle, Susan de Soissons și David Bamford de la Virago; pentru Caspian Dennis de la Abner Stein; și pentru Lynn Henry, Kristin Cochrane și Sharon Kleni de la Doubleday din Canada și Penguin Random House din Canada.

MacDowell Colony m-a susținut oferindu-mi o generoasă rezidență literară, unde m-am bucurat de darul inestimabil al spațiului și al timpului fără întreruperi și am reușit să lucrez la o variantă crucială a acestei cărți. Steve Reed mi-a oferit informații prețioase în ceea ce privește pilotajul și zborul și, de asemenea, a fost primul care mi-a pus în brațe *West with the Night*. Deși cu siguranță că ar prefera să primească bani sau un biplan de colecție, va trebui să accepte recunoștința mea eternă! Stacey Giere de la Maple Crest Farm a jucat un rol-cheie ajutându-mă să aflu mai multe despre lumea cailor și a antrenamentelor. Îi sunt datoare pentru timpul și experiența ei.

Îi mulțumesc din suflet echipei minunate de la Micato Safaris care a făcut ca excursia mea în Kenya să fie memorabilă și magică: Felix, Jane și Dennis Pinto; Melissa Hordych; Matty Von Neudegg; Liz Wheeler; Philip Rono, Wesley Korir și Jessica Brida. Mark Ross mi-a fost de mare ajutor, și la fel și Cheryl de Souza de la Airkenya. Le mulțumesc, de asemenea, și celor de la Fairmont Hotels & Resorts, în special lui Mike Taylor, Alka Winter și Mary Wanjohi, și tuturor gazdelor și cunoștințelor mele amabile din Kenya: hotelul Norfolk; Segera Retreat; Jens Kozay și Zeitz Foundation; familiei Craig și Lewa Wilderness; Andrew, Zoe și Bruce Nightingale de la Kambu Cottages din Njoro; și lui Jacqueline Damon și Sleeping Warrior Eco Lodge de la Soysambu Conservacy.

Brain Groh s-a ocupat cel mai mult ca în Africa să calc pe urmele lui Beryl Markham. De asemenea, a fost printre primii care mi-au dat sfaturi în legătură cu manuscrisul și este un vechi prieten de-al meu nemaipomenit de curajos. Alte persoane importante care au citit cartea într-una dintre primele variante și care m-au susținut sunt Lori Kenée, David French, Jim Harms, Malena Morling și Greg D'Alession. Alți prieteni dragi care îmi oferă sprijinul și dragostea lor de ani de zile și cărora trebuie să le mulțumesc sunt:

Sharon Day și domnul Chuck, Brad Bedortha, fenomenala familie O'Hara, Becky Gaylord, Lynda Montgomery, Denise Machado și John Sargent, Heather Greene și Karen Rosenberg. Chris Pavone m-a convins o dată sau de două ori să nu fac ceva necugetat. Mulțumiri și celor de la East Side Writers – Terry Dubow, Sarah Willis, Toni Thayer, Charlie Oberndorf, Karen Sandstrom, Neal Chandler și Justin Glanville – căci sunt mereu de partea mea.

Îi mulțumesc în special lui Terry Sullivan și îi trimit o îmbrățișare pentru încrederea nețărmurită în cartea aceasta și în mine, pentru cinele fantastice și pentru că viața mea e mult mai distractivă cu el. Și, în cele din urmă, trebuie să le mulțumesc mamei, Rita Hinken; minunaților mei copii, Beckett, Fiona și Connor, pentru că m-au împărțit (într-un fel!) cu scrisul meu; și surorilor mele, care sunt totul pentru mine.

O notă despre surse

Când scrii ficțiune despre oameni care au trăit cu-adevărat e ca și cum ai face parașutism. Tot felul de lucruri m-au determinat să mă arunc în gol înspre povestea mea – curiozitatea, imaginația, o legătură inefabilă cu personajele mele și, trebuie să recunosc, o fascinație ciudată pentru senzația de cădere. Dar documentarea este parașuta mea. Sursele concrete mă ancorează și mă țin la sol și fac astfel încât întregul proces să fie posibil. Ele îmi spun ce trebuie să știu ca să pot inventa ce trebuie să inventez în calitate de scriitor – și pentru asta le sunt recunoscătoare și mă plec în fața lor. *West with the Night*, povestea lui Beryl despre incredibila ei viață, mi-a revelat mai multe despre ea, a fost sursa care a generat scrierea acestui roman și este o carte formidabilă.

Straight On Till Morning: The Life of Beryl Markham scrisă de Mary S. Lovell a fost prima biografie care a făcut-o cunoscută pe Beryl, în 1987, iar munca de pionierat și cercetările amănunțite ale autoarei au fost vitale pentru mine și pentru alți scriitori ca să ne putem imagina viața lui Beryl. De asemenea, Mary S. Lovell a adunat povestirile lui Beryl Markham în *The Splendid Outcast*, o antologie care altfel n-ar fi fost accesibilă, iar pentru asta trebuie să-i mulțumim. În sfârșit, modul plin de simpatie în care Lovell a văzut-o pe Beryl a fost esențial pentru mine.

Alte surse importante au fost *Din inima Africii și Umbre pe iarbă* de Karen Blixen; *African Hunters* de baronul Bror von Blixen-Finecke; *The Lives of Beryl Markham* și *Silence Will Speak* de Errol Trzebinski; *Never Turn Back* de Catherine Gourley; *Too Close to the Sun: The Audacious Life and Times of Denys Finch Hatton* de Sara Wheeler; scrisorile lui Karen Blixen adunate în volumul *Letters from Africa, 1914-1931* și traduse în engleză de Anne Born.

Următoarele cărți mi-au fost de un incredibil ajutor în a evoca atât Kenya colonială, cât și viețile expatriaților britanici: *The Flame Trees of Thika* și

Nine Faces of Kenya: Portraits of a Nation de Elspeth Huxley; *The Bolter* de Frances Osborne; *The Ghosts of Happy Valley* de Juliet Barnes; *The Tree Where Man Was Born* de Peter Matthiessen; *Swahili Tales* de Edward Steere și *Kenya: A Country in the Making, 1880-1940* de Nigel Pavitt.